

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SLEEPY HOLLOW REIMAGINING

HOLLOWED

JESSICA S. TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hollowed için Övgü

Her sayfası ürkütücü ve büyüleyici olan Hollowed kesinlikle efsanevi.

CASEY L. BOND, *OKYANUSLAR NEREDE'NİN* YAZARI
YANMAK

Bu karanlık ve atmosferik Sleepy Hollow yeniden uyarlaması gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmemi sağladı! Ürkütücü bir paranormal kasaba ve tüyler ürpertici bir gizem bu kitabı unutulmaz bir gotik masal haline getirirken, kalpleri iyileştiren romantizm ve öz değer temaları da onu dokunaklı bir hale getirdi. Sonbahar için harika bir okuma!

TESSONJA ODETTE, *LANETİN* YAZARI
KURT KRAL

Biraz karanlık, biraz ürkütücü ve Sleepy Hollow efsanesi ile Jessica'nın kendi efsanesinin mükemmel karışımı, bu kitabı baştan sona ilgi çekici bir okuma haline getirdi.

MELISSA ROEHRICH, *LADY OF*
KARANLIK

OceanofPDF.com

Jessica S. Taylor tarafından da yazılmıştır.

Caladhan Denizleri Duolojisi

[Syren'in İsyanı](#)

[Kaptanın İntikamı](#)

Standalones

[Hollowed: Bir Sleepy Hollow Yeniden Hayali](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

A SLŽEPYIIG LLGŲVDEIŁtAØ"ININ Ėi

HOLLOWED

ESSICA S. TAYLOR

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DELİKLİ

Telif Hakkı © 2023 Jessica S. Taylor tarafından. Tüm Hakları Saklıdır.

Kapak Tasarımı Franziska Stern
İllüstrasyonlar Christin Engelberth

Yazarın web sitesini ziyaret edin: www.authorjessicastaylor.com

İlk Baskı: Ekim 2023
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.
Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdakiler dışında)
inceleme amaçlı), lütfen yazarla iletişime geçin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek işletmeler, şirketler, olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Baştan sona kullanılan tüm alıntılar çeşitli kamu malı eserlerden yapılmıştır. Orijinal yazarlara atıfta bulunulmuştur.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023911472
ISBN'ler: 9798985492897 (e-kitap), 9798985492873 (ciltsiz), 9798985492880 (ciltli) Editing by Earley

Editing, LLC

OceanofPDF.com

Her gün kendileriyle savaşanlara.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Başlamadan Önce Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Sonsöz](#)

[Sırada ne var?](#)

[Yorum Bırakın](#)

[Teşekkür](#)

[Jessica S. Taylor'ı Takip](#)

[Edin Yazar Hakkında](#)

[İçerik Uyarı Konumları](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Çalma Listesi

Karanlıktan Korkanlar -
Birlikler Çılgın - Adona,
Seibold Karanlık Taraf -
Bishop Briggs
Boğuluyormuşum Gibi Hissediyorum -
Two Feet Down - Simon, Trella
Özgür Olun - Whissell
Gecenin Ölüsü - Ruelle
Öldüremediğiniz Şey - Merci Raines
Hayatta Kalma Mücadelesi - Klergy
Miras - FJØRA Kanlı
Şehir - Sam Tinnesz
Straight for the Kill - Unsecret, Anna Renee How
Villians Are Made - Magdalen Duke World on
Fire - Klergy
Ateşle Oyna - Sam Tinnesz
Angel of Small Death and the Codeine Scene - Hozier Wicked
as They Come - CRMNL
Yara İzleri - Boy Epic

OceanofPDF.com

Telaffuz Kılavuzu

İnsanlar:

- Katrina (kah-tree-nuh) - saf
- Alexander (ahl-uhk-zand-er) - insanlığın savunucusu
- Ichabod (ick-uh-bohd) - şerefsiz, görkemsiz
- Ciara (kee-ruh) - karanlık olan
- Loralai (lore-uh-lie) - ölüm getiren
- Dullahan (dull-uh-han) - İrlanda folklorunun efsanevi figürü

Diğer şartlar:

- Roghnaithe (row-nayth) - seçilmiş
- Ciallmhar (keel-var) - bilge
- Sluagh (slouw) - İrlanda mitolojisinden huzursuz ruhlar
- topluluğu Ellén Trechend (ell-in trekh-end) - mitolojik üç başlı akbaba

Başlamadan Önce

T Hikâyesi bazı okuyucular için zor olabilecek karanlık unsurlar içermektedir. Karanlık temalardan bazıları şunlardır:

- Yinelenen ebeveyn ihmali ve duygusal istismar örnekleri• Depresyon, anksiyete ve panik atakların açık tasvirleri• İntihar düşüncesinin ılımlı ancak kısa tasvirleri
- Açık ölüm ve cinayet tasvirleri

Bölüm konumlarıyla birlikte içerik uyarılarının tam listesine ihtiyacınız varsa, lütfen [bu sayfaya](#) gidin veya web sitemi [buradan](#) ziyaret edin.

İntihar düşünceleri veya ruh sağlığı endişeleriniz için desteğe veya kaynaklara ihtiyacınız varsa, lütfen yerel bir yardım hattıyla iletişime geçin. Değerlisiniz, seviliyorsunuz ve önemlisiniz.

OceanofPDF.com

Gözyaşlarında bir kutsallık vardır. Onlar *zayıflığın* değil, *gücün* işaretidir. On bin dilden daha etkili konuşurlar. Onlar kahredici kederin, derin pişmanlığın ve tarifsiz sevginin habercileridir.

WASHINGTON IRVING

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bir

M Gözlerim çarkın üstünde dönüp duran kil yığınının takip ediyordu. Midem çalkalanıyordu, gözlerimi kapattım ve mide bulantısı geçene kadar derin nefesler aldım.

yer beni karşılamak için yukarı çıkacakmış gibi hissettim.

Hayal kurarken dümeni izlemeyi bırakmak zorunda kaldım.

"Çamurun kuruyacak Katrina," diye seslendi yakınlardan huysuz bir ses.

Yanımdaki dolu tabureye baktım ve iç çektim. Kırışmış akıl hocama verebileceğim tek yanıt buydu. Evim olarak görmeye başladığım çömlekçi dükkânının sahibi toprak büyücüsü Henry öne doğru eğilmiş, çenesini avuçlarının arasına alırken dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Ne oldu, sevgili kızım?"

"Yorgunum Henry," dedim, önümdeki şekilsiz kil yığınının hayata döndürmeden önce parmaklarımı ayağımın yanındaki su dolu kaba daldırdım. Bir kaçış biçimi olarak, duygularımı üretken bir şeye kanalize etmenin bir yolu olarak heykel yapmaya yöneldim. Bu, duygularımı yönetmek için daha önceki girişimlerimden çok daha iyi bir yöntemdi; bunlar sadece vücudumu küçük yaralarla süslemeye yaramıştı, şimdi yaşla birlikte gümüş rengini almıştı. Burada ateş büyüm hoş karşılanıyordu, bastırılması ve saklanması gereken bir şey değildi.

Yaşlı adam ensesindeki kravatın içinde kalmayı reddeden seyrek kır saçlarını geriye iterek içini çekti. "O evden çıkman gerek. Her geçen gün gözlerindeki yaşamı tüketiyor."

"Gidecek başka yerim yok." Hayal kırıklıklarım ailemle başladı ve ailemle sona erdi; onların beni hayal kırıklığına uğratması tüm hayatımı örten ağır bir pelerin gibiydi. "Gitmeme asla izin vermezlerdi."

"Pah," diye homurdandı, kili şekillendirmemi izlemek için öne eğilirken elini umursamaz bir şekilde salladı. "Seni durduramazlar. Kabul törenlerini geçtin; artık Sleepy Hollow'un tam bir vatandaşısın ve istediğini yapabilirsin."

İlham verici olsa da sözleri tehlikeliydi. Onun için yüksek sesle konuşmak, benim için de dinlemek tehlikeliydi. Eğer annem bu sözleri duyarsa... Ne yapacağını düşündükçe ürperiyordum.

"O kadar basit olmadığını biliyorsun." Bakışlarım yere düştü.

Zengin kahverengi ve güneşten yıpranmış eli ön koluma indi ve hareketlerimi durdurdu. "Ne istiyorsun Katrina?"

Ayağım tekledi ve gözyaşlarım boğazımı yakıp gözlerimi yakarken tekerlek yavaşça durdu. İsteyemiyordum. Hayal kuramıyordum. Geleceğim annemin kaprislerine bağlıydı ve eğer onun istediği olsaydı, o lanetli malikâneye kapatılır ve ölümsüzlüğüm boyunca çürümeye terk edilirdim. "Ne istediğimin bir önemi yok Henry. Hiçbir zaman da olmadı."

"Her zaman önemlidir," dedi bana. Ayağa kalkarak omzumu sıktı ve beni yarattıklarımla baş başa bıraktı. Göz ucuyla, altındaki toprağı ortaya çıkarmak için döşeme tahtalarını kaldırdığımız toprak parçasına doğru ilerleyişini izledim. Gözleri kapalı, elleri ve dudakları tümseği işlerken hareket ediyordu. Bir toprak büyücüsü için çalışmanın bir faydası da, sanırım, kilimizin hiç bitmemesiydi.

Çarkı tekrar döndürdüğümde kile biraz daha su ekledim ve Henry'nin sözlerini düşünürken vazoyu yeniden canlandırmaya çalıştım. Ben ne istiyordum? Çocukluğum hiç neşeli geçmemişti ve kendimi bildim bileli sadece iki isteğim vardı: Sleepy Hollow'da vatandaşlık kazanmak ve çömlekçi dükkânında çalışarak kendi hayatımı kazanmak.

Son inisiyasyonlar tamamlandığında her ikisini de başarmıştım. Annem, değerlendiricileri sihrimin istikrarlı olduğuna inandırmak için nasıl kandırdığımı merak etmişti, ancak ikimiz de testlerin üzerimde yarattığı zihinsel ve fiziksel etkiden kurtulmak için günlerce yatakta kaldığımı biliyorduk. Zar zor geçmiştim.

Henry'yle henüz on yaz yaşındayken tanıştığımдан beri ikinci hedefime ulaşmıştım. Annem fark etmeden önce kırdığım tabağı tamir etmenin bir yolunu aramak için dükkânına girdiğim anda yaşlı büyücü beni kanatları altına almıştı. Kısa bir süre sonra beni çırağı olarak yanına aldı ve her boş dakikasını bana hem büyü hem de Sleepy Hollow'un dışındaki sıradan dünya hakkında ders vererek geçirdi. Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için çalıştı, dünyanın nasıl işlediği konusunda beni cahil bırakmayı reddetti.

Onun çabaları anneminkinden çok daha fazlaydı. Yedi yaşımdayken sihirli bir öğretmenle yaptığım bir seansta beni çabucak sihirli bir başarısızlık olarak değerlendirdi. Bu değerlendirmeden sonra, eğitimimi sürdürmek için hiçbir neden görmedi.

Henry'nin vesayetine rağmen, özellikle Sleepy Hollow'un iç işleyişiyle ilgili bilgilerimde boşluklar olduğunu biliyordum. Ama kasabanın büyülu şeyler için bir sığınak olduğunu biliyordum. İnsanları uzak tutan büyülu bariyerin doğal bir olay olduğunu ve büyüyle yapılmadığını biliyordum. Ayrıca uğursuz Dullahan'ın bariyerin ötesindeki ormanlarda dolaştığını da biliyordum.

Annem Sleepy Hollow'un onun gururu ve neşesi olduğunu iddia etti. Onun eseri. Onun mirası. Ve ben çıkmak istedim. Annem mükemmellik isterdi ve eksik bulduğu kişiler genellikle öfkesinin hedefi olurdu. Ne yazık ki, hayal kırıklığını övmek için en sevdiği hedef bendim.

Henry kulağıma bir şeyler söylediğine göre -en azından işe yarayanı- artık tek düşünebildiğim annemden uzak bir hayattı ve yapmam gereken ilk şey o Allah'ın belası malikâneneden taşınmak olacaktı. Genişleyen ev, üç kişilik zavallı ailemiz için çok büyüktü ve annemin egosunun bir anıtından başka bir şey değildi. O evde hiç mutlu anım yoktu ve ne kadar erken ayrılırsam, hayatıma o kadar erken devam edebilirdim.

Ama malikâneneden çıkıp kendi alanıma geçene kadar annemin egemenliğinin ötesinde bir yaşamı kavramaya başlayamazdım.

Benim olan bir yere ihtiyacım vardı. Kontrol edebileceğim bir yere.

"Taşınmak istiyorum," diye mırıldandım, Henry'den çok kendime, ama gözlerim akıl hocama kaydı. O benim için bir baba gibiydi, kendi babamdan bile daha fazla ve ben-

Hayır, onun onayına ihtiyacım vardı.

Kollarını indirdiğinde, çukurdan ayaklarının dibindeki testilere doğru hareket eden toprak girdapları çöktü ve kaşlarını kaldırdı. "Malikaneden mi?"

Başımı salladım.

Önümde dururken gözlerinde parlayan gurur kalbimin sıkışmasına neden oldu. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Ellerimi avuçlarının arasına aldı, ikimiz de avuçlarımızı kaplayan kiri ve ıslak kili umursamıyorduk. "Katrina, bence bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Gözlerim yine yaşardı ama uzun zamandır ilk kez üzüntü ya da hayal kırıklığı gözyaşları değildi bunlar. "Kendi hayatımı istiyorum, Henry."

Kendi yaptığım ve kendi gücümle yaptığım bir şey."

"O zaman senin olsun." Elleri benimkileri sıktı. "Ve bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım, sevgili kızım."

Gözyaşlarımı içime çekerken, göğsümden yükselen sulu kahkahayı durduramadım. "Taşınacağım, Henry."

Benimle birlikte güldü, sesi göğsümde titreşerek sıcak bir ısıltıya dönüştü. Öfkelenmek yerine beni karşılayan bir ateş. "Evet, öylesin Katrina." Parmak eklemlerini kırarak odanın arka tarafındaki masaya doğru başını salladı. "Şimdi ne bulabileceğimize bakalım."

"Annemin haberi olmadan nasıl bir yer bulacağım?" Elimini vahşi buklelerimin arasından geçirip başımın arkasını tutarak sordum. Neredeyse iki saattir, keşfettiğimiz her uygun ev annemin bir arkadaşına aitti. Şaşırtıcı olmasa da, bu durum beni gördüğüm her mobilyayı ters çevirip ateşe vermeye hazır hale getirmişti. İçimi çekerek Henry ve benim önümdeki masanın üzerine serpiştirilmiş kâğıtlardan geriye yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Henry kâğıtları tekrar karıştırırken iç çekişi benimkiyle yankılandı. "Mutlaka bir şeyler olmalı. Bir arkadaşımın konuşayım. Dükkânının üstünde boş bir yeri olabilir." Hareketlerini durdurdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Yerim olsa seni yanıma alırdım, biliyorsun canım. Ama ikimiz de biliyoruz ki şöminemin yanında yerde bir yer aradığın şey değil."

"Bu noktada her şeyi kabul ederim," diye homurdandım, çaresizlik sesime sızıyordu. Daha başlamadan başarısız olmaya mı mahkûmdum? Hayallerim çoktan annemin iradesine yenik düşmüştü.

Başımı salladım. Hayır, kendime ait bir yere taşınacaktım. Henry'nin katında bir yer olsa bile kendime ait bir yerim olacaktı.

"Ciara ile de konuşacağım," dedim. "Belki müşterilerinden bir şeyler duymuştur."

Diğer tek arkadaşımın bahsedince Henry'nin yüzü aydınlandı. "Zekice." Başını arkaya doğru eğerek evin önündeki pencerelerden dışarı baktı.

dükkanda. "Geç oluyor. Neden dükkân kapanmadan önden gitmiyorsun?"

Ona bakakaldım. Baba şefkatine rağmen Henry talepkâr bir patrondur. Hiçbir zaman erken gitmeme izin vermezdi, hele o günkü siparişlerimizi bitirmeden asla. "Emin misin? Bir sonraki durağımdan önce ihtiyacı olan çiçekleri toplayacağımı söyledim, o yüzden önce onları toplamam gerekecek. Bunu bu gece yapmayı planlıyordum, böylece onu sabah görebilecektim."

Yüksek sesle gülerek beni uzaklaştırdı. "Hadi kızım. Çiçeklerini topla ve hava kararmadan Ciara'yı görmeye git. Seni o malikânenen çıkarmak, şu lanet vazoları bitirmekten çok daha önemli."

Masadan kalkarak yaşlı adamın yanağına bir öpücük kondurdum ve bana doğru savurduğu tokattan kurtuldum. "Teşekkür ederim, Henry!"

Homurdandı ama ikimiz de pelerinimi çekip boğazımdaki düğmeyi bir yıl önce bana hediye ettiği pırıl pırıl yakut kolyenin üzerine iliklerken yüzlerimizde beliren ikiz gülümsemeyi inkâr edemezdik. Küreğimi ve sepetimi almak için eğilerek, fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kapıdan hızla çıktım.

Van Tassel malikanesinde taşınacaktım. Kendi hayatımı kendi kontrolüm altında yaşayacaktım ve bu beni öldürse bile bunu yapacaktım. Ve annemin zorlandığında şiddete başvurma eğilimi göz önüne alındığında, bu pekâlâ olabilirdi.

Bu düşünceyle yüzümdeki gülümseme kayboldu.

OceanofPDF.com

İki

T Ciara'nın eczanesi için çiçek toplamaya gönüllü olmamın birkaç nedeni vardı. Birincisi, Sleepy Hollow'daki tek arkadaşım olan arkadaşımın koruyu kardeşiyle birlikte dikmiş olmasıydı.

Ve sadece iki yıl önce, kardeşi annem tarafından Dullahan'a kurban edilmişti. Ölümün atlısını yatıştırmak ve onun korumasını sürdürmesini sağlamak için her yıl yapılan bir kurban. Biri bundan her bahsettiğinde midemi isyan ettiren barbarca bir uygulama olarak görüyordum. Ciara, kardeşinin ölümünden bu yana, yıkılmadan koruya geri dönemiyordu. Onunla birkaç kez gitmiştim ve her seferinde yolculuk aynı şekilde sona ermişti. Arkadaşım hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, gökyüzüne doğru çılgınlık atarken ve yumruklarıyla toprağı döverken ona sarıldım, büyüsü serbest bırakılma ihtiyacıyla etrafımızda çatırdıyordu. Hıçkırıkları hıçkırığa dönüşene kadar kendi içine çekildi ve kollarıma yığıldı.

O zamandan beri, bana ihtiyaç duyduğu sıklıkta koruya gitmeye gönüllü oldum. Onu bu acıdan kurtarmak için her şeyi yaptım. O anılardan.

Ciara'nın çiçeklerini toplamamın diğer nedeni ise çok daha bencilceydi. Kasabanın kenarındaki ormanın bir açıklığında bulunan izole korunun yalnızlığından keyif alıyordum. Doğduğum evde bir yük olmama rağmen, kendimi nadiren yalnız buluyordum. En azından fiziksel olarak.

Ormanda geçirdiğim zaman bana aitti ve gerçekten bana ait olan birkaç şeyden biriydi.

Son dalları da kenara iterek nihayet açıklığa girdim ve derin bir nefes almak için kenarda durdum. Gözlerimi kapattım, başımı geriye doğru eğdim ve kutsanmış sessizliği içime çektim.

Gözlerimi açıp açıklığa tamamen girdiğimde, nereye gidersem gideyim bir bahçem olacağına karar verdim. Çiçek yetiştireceğim ve yapraklarının gökyüzüne yükselişini izleyeceğim bir yer.

Her ne kadar oturup korunun sessiz tesellisinin tadını çıkarmak istesem de Ciara'nın malzemelerini toplamam ve onunla buluşmam gerekiyordu. Malikâneden kaçamadıktan sonra bahçeyle ilgili hayaller kurmanın hiçbir anlamı olmazdı.

İç çekerek çuha çiçeği demetlerinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve çalışmaya başladım. Parlak sarı çiçekler, kasvetli öğleden sonra gökyüzüne karşı mutluluklarıyla benimle alay ediyorlardı. En azından bu işte işe yarayabilir ve arkadaşşıma yardım edebilirdim.

Sepete yerleştirdiğim her çiçek demetiyle omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginlik biraz olsun azaldı. Tekrarlayan hareket -düşüncesiz hareket- hızla koşan zihnimi yavaşlattı ve kanımdaki yanmayı yatıştırdı. Başımı iki yana eğerek gevşeyen kaslarımı daha da gerdim.

Karahindibalara doğru ilerleyip kökleri için onları kazarken, açıklığın kenarındaki hareket dikkatimi çekti. Topuklarımin üzerinde oturmak için geriye doğru sallanırken, gözlerim ağaç hattını taradı. Yapraklar rüzgârda sallanıyordu ama başka bir rahatsızlık belirtisi yoktu.

Ensem karıncalandı, beni izleyen birinin -ya da bir şeyin- ağırlığıyla tüylerim diken diken oldu. Korunun içinden geçen bir rüzgâr saçlarımı omuzlarımdan kaldırıp yüzümün etrafında döndürürken, soğuk pelerinin kalın yününü kesiyordu. Ağzımdaki saçları tükürerek vahşi bukleleri kulaklarımin arkasına hizaladım, gözlerim çılgınca yanımdaki her neyse ona dair bir işaret aradı.

Şurada.

Ormanın kenarında, tam karşımda, ağaçların dibinde yoğun bir sis toplanmış, dalların arasından kıvrılarak ilerideki orman zeminini kaplamıştı.

Ekim ayıydı, evet, ama aynı zamanda öğleden sonraydı ve böyle bir sis sadece sabahları oluşmalıydı. Sertçe yutkundum. Kesinlikle yeryüzünde sürünüyormuş gibi hareket etmiyordu.

Katrina... Rüzgâr, pençeleri yavaşça omurgamdan aşağı inen ürkütücü bir ses gibi fısıldıyor gibiydi.

Ayağa fırladım ve rüzgâr adımı fısıldamaya devam ederken etrafımda dönmeğe başladım.

"Kim var orada?" Küreğimi silah olarak kullanmak için uzatarak talep ettim. Büyülü bir şeye karşı hiçbir işe yaramıyordu ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bir kez daha, alevlerimin istedikleri zaman patlamak yerine taleplerime cevap vermelerini diledim. Genellikle duygularım öfkelenildiğinde ortaya çıkarlardı ama şimdi ruhumdaki alevler uykudaydı.

Katrina.

İzlendiğim hissi arttı ve arkamda bir dal kırıldı. Tekrar dönerek ağaç hattını aradım ama yine bir şey bulamadım. Beni izleyen ve adımı fısıldayan her kimse görünmek istemiyordu.

Kafamın içinde uyarılar çınılıyordu ama ayaklarım toprağa yapışıp kalmıştı. Hızlanan nefesime ve soğuk havada bile alnımdan süzülen tere rağmen bedenimi hareket ettiremiyordum.

Hareket etmem gerekiyordu. Koşmaya.

Bir rüzgâr daha esince hava soğudu ve açıklıktaki sis ağaç köklerinin sınırlarını aşarak çimenlerin üzerinde parmaklar gibi yayılmaya başladı. Beş büyük adım beni sisin içine sokabilirdi ve durgun hareketine rağmen sis gittikçe yaklaşıyordu. Üç adım uzaklaştım. Sonra iki.

Çok yaklaşırsa ne olacağını öğrenmek istemedim.

Sisin dalları ilk çiçek yatağına ulaştı, kalın ve dalgalı bir şekilde alttaki çimenleri ve yaprakları gizledi. Öne doğru eğilip uzansaydım, kütlenin ilk parçalarına dokunabilirdim.

KATRINA.

İlk iki seferden daha net olan ismimin gürültülü fısıltısı beni sersemliğimden kurtardı. Küreği yere bırakarak çiçek sepetini aldım ve ormandan geçip kasabaya geldiğim yoldan geri koştum. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Şimdi.

Koşarken orman arkamda kayboldu, dalların altından eğildim ve ağaçlardan kaçtım, olabildiğince hızlı hareket ettim ve eforla nefes nefese kaldım. Kasaba ağaçların arasından netleştikçe görüşüm tünelleşti. Güvenliğe çok yaklaştım. Ormanın dışına çıktığımda birileri beni görecekti. Sis beni yutarsa ya da görünmez bir güç saldırırsa mutlaka birileri yardım ederdi.

En azından ben öyle umuyordum.

Neredeyse başarmıştım ve ormanın dışına doğru son birkaç adımı atmak üzereydim ki bir el koluma dolanarak beni durdurdu. Boğazımdan kaçan çığlığı durduramadım. Çiçek sepetini düşürürken ellerimden fıskıran alevleri durduramadım.

Elbette şimdi alevler varlıklarını belli etmeyi tercih edeceklerdi. "Tanrılar, Katrina!" Beni yakalayan kişinin sesi tanındıktı ama nefes alamıyordum. Tutuş hafifledi ve kollarımı geri çektim, ellerimi göğsümde birleştirerek beni takip eden kişiyle yüzleşmek için döndüm

Ben.

Gözlerim nihayet karşımdaki adama odaklanınca alevler söndü. Omuzlarım çöktü ve ağır bir nefes aldım. "Ichabod. Burada ne işin var?"

Cevabını beklemeden eğilip çiçek sepetini aldım ve ormandan tamamen çıkıp kasabaya giden toprak yola geri dönene kadar ilerlemeye devam ettim. Ağaçlardan uzaklaştığım her adımda izlendiğim hissi azalıyordu.

"Katrina, dur," dedi Ichabod, çılgın adımlarıma yetişmek için koşarak. Önümde durdu ve ellerini omuzlarımdan tutacakmış gibi uzattı. Gözleri isle lekelenmiş ellerime kaydı ve onları geri çekerek kaşları çatılmış bir halde yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"I..." Nefesimi tutmaya çalışarak çiçek sepetini kaldırdım. "Ben... Ciara için çiçek alıyordum. Ormandaki bir şey..."

Fırtına mavisini gözleri büyüdü. "Ormanda bir şey mi vardı? Neydi o?"

Başımı salladım, hala kelimeleri oluşturamıyordum.

Bedenlerimiz arasındaki boşluğa uzanırken eli yine tereddüt etti ama sonunda omzuma koydu. "O zaman seni Ciara'ya götürelim. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin."

Bu dünyada hiçbir güç beni sırlarımı ya da duygularımı Ichabod Crane ile paylaşmaya zorlayamazdı. Uzun boylu, sırık gibi öğretmen ve usta simyacı öğrendiği her şeyi nadiren kendine saklardı. Şüphesiz, adama söylediğim her şey gün batımına kadar Sleepy Hollow'da herkes tarafından bilinirdi.

Ormandan uzaklaştığımız her adımda kalbim sakinleşiyordu. Derin nefesler alarak, repertuarımdaki sakinleştirici rutinlerden birini uyguladım. Görebildiğim beş şey: Ichabod'un siyah deri çizimleri,

Sleepy Hollow Mezarlığı'nın kapıları, üstümüzde hışırdayan yapraklar, elimdeki hasır sepet, önümüzdeki kasaba halkı. Dokunabildiğim dört şey: Ichabod'un paltosunun cızırtılı yünü, kolyemin metali, çiçeklerin yumuşak yaprakları ve tırnaklarımın altındaki kir. Duyabildiğim üç şey: Ichabod'un nefes alışını, rüzgârın ıslığını ve ellerimdeki sepetin gıcirtısını. Koklayabildiğim iki şey: çiçeklerin kokulu çiçekleri ve üst dudağımda boncuk boncuk biriken bayat ter. Tadabildiğim tek bir şey vardı: Ormanda koşarken yanağımlı ısırın kanın keskin metalik tadı.

Ichabod sessizdi, ben rutin işlerimi yaparken yanımdan ayrılmıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Bunu daha önce de yaptığımı görmüştü ve sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlamasını beklemeem de bunu takdir ettim. Sonunda konuşabildim. "Ormanda beni *izleyen* biri -bir şey- vardı."

Meraklı bakışlarını hissettim ama yürümeye devam ederken ona bakmadım. Tekrar konuşana kadar kalp atışları geçti. "Bir şey olmadığına eminim, Katrina. Sadece bir hayvan."

Onu terslememek için dudağımlı ısırdım. Bir hayvan rüzgârda adımı fısıldayamaz ya da bu doğal olmayan sise neden olamazdı. Ama her ne kadar onu düzeltmek istesem de, bunun bir yararı olmayacaktı.

Başımı sallamaya zorlayarak parmaklarımı sepetin sapına sıkıca kenetledim; parmak eklemlerim kahverengi hasıra karşı bembeyaz kesildi. "Evet, muhtemelen haklısın."

Ciara'nın eczanesinin kapısı göründü. Ichabod'a döndüm, botlarım toprakta sürtünüyordu. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Cevabını beklemeden hızla eczaneye girdim ve kapıyı kapattıktan sonra kapıya yaslandım. Nefesimi bir kez daha düzene sokarken gözlerim kayarak kapandı. Ichabod'un dönüp dükkândan çıkarken botlarını toprağı sürttüğünü duydum. Hiç değilse burada güvende idim.

"Katrina, sen misin?" Ciara'nın yumuşak sesi, yaptığım sakinleştirme egzersiziyle duyularımı aşırı yüklememiş olsaydım fark edilmeyecekti. Duyma yetimde sorun vardı ve Ciara'dan sık sık tekrar etmesini istemek zorunda kalıyordum.

"Evet," diye seslendim, sesimin kısıklığından ve boğazımın arkasındaki sancıdan irkilerek. "Çiçeklerin bende."

Ciara'nın zarif kumral saçları tezgâhın arkasındaki perdeden dışarı fırladı. "Oh, güzel. Onları buraya getirir misin lütfen?"

Titreyen bacaklarımla talimatlarını izledim ve iksir odasına girdim. Ciara iksir karıştırma ve her türlü rahatsızlığı tedavi etme konusunda gerçekten yetenekliydi. Ben iksir konusunda umutsuzdum; denediğim her şey ekşi ya da acı oluyordu. Birini tedavi etmektense zehirlemeye daha yatkındım. Hayır, benim sihrim kör bir enstrümandı, oysa Ciara'nınki hassas. Sepeti tezgâhın üzerine koyup, onu izlemek için kapının yanındaki tabureye yerleştirdim.

"Peki, bugün neden geldin?" Ciara çiçekleri sepetten çıkarıp inceledi. Durakladı ve kemerli bir kaşla bakışlarımı karşıladı. "Elbette sadece bana çiçek getirmek için değil."

"Ben..." Kelimeleri dilimde tarttım. "Malikaneden taşınmak istiyorum."

Dondu kaldı, hafif çilli elleri karahindibaların üzerinde duruyordu. Sesi keskindi. "Ne?"

Isı yanaklarımı yaktı ve başımı eğerek buklelerimin yüzümü örtecek şekilde öne düşmesine izin verdim. "Malikaneden taşınmak istiyorum, ailemden uzakta. Boş yeri olan ve anneme aradığımı söylemeyecek birini tanıyor musunuz?"

Kahverengi gözleri beni incelerken başı bir yana eğildi ve yüksek sesle konuşmadan önce her kelimeyi düşünürken sesi yavaşladı. "Bilmiyorum. Ama istersen etrafa sorabilirim."

"Gizlice mi?" Bu istek karşısında irkilerek sordum. Yardım istemekten nefret ederdim, özellikle de ikimizden birinin ya da ikimizin de başını annemle derde sokabilecek yardımlardan. "Evet, lütfen. Çok memnun olurum."

Ciara çiçeklerine geri dönerken mırıldanarak başını salladı. Malikâneden ayrılmak istememin nedenlerini sormadığı için minnettardım. Muhtemelen zaten biliyor ya da en azından şüpheleniyor olsa da, bunları yüksek sesle söylemek zorunda kalmamak ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir lütuftu. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Gerçek olana kadar olmazdı.

Çuha çiçeği tomurcuklarına geçmeden önce karahindibaların köklerini toplarken sessizlik rahattı. Bu onun hakkında takdir ettiğim bir şeydi. O ve ben birbirimizin yanında tek kelime etmeden oturabilir ve kendimizi tamamen rahat hissedebilirdik.

Orman hakkında bir şeyler sormak istiyordum ama konuyu koruya getirme fikri beni temkinli davranmaya ve kelimelerimi tartmaya itti. Onu gözyaşı sarmalına sokmayacak bir kombinasyon bulmaya çalıştım. "Ormandan gelen olağandışı bir şey duydun mu?"

Tekrar dondu ve bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Hayır, neden?"

Yüzündeki merak, vereceğim her türlü kaçamak cevabın bana inanması için yeterli olmayacağını söylüyordu. "Sebebi yok." Onun alanını dükkândan ayıran perdenin ötesine bakmak için arkama yaslandım. "Geç oluyor. Annem nerede olduğumu merak etmeden gitsem iyi olacak. Bir boşluk için kulağını dört açtığın için teşekkür ederim."

Yüz ifadesi okunamıyordu ama yavaşça başını salladı. "Elbette Katrina. Eve giderken dikkatli ol lütfen."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve hızla dükkândan çıktım. Ciara buradaki iki arkadaşımın biri olmasına rağmen, yüklerimi onunla paylaşma konusunda hâlâ... endişeliydim. Kardeşinin ölümü ve annesinin kederli haliyle zaten çok şey yaşamıştı. İsteyeceğim son şey, onu benim duygularımın ağırlığını da taşımaya zorlamaktı.

Patikadan aşağı inip süslü Van Tassel malikânesine doğru ilerlerken alacakaranlık çöküyor, gökyüzü serin bir griye dönüyordu. Ormanın kenarları boyunca uzanan izole patikayı düşündükçe midemde korku kabarıyordu. Annem malikâneyi kasabadan ayırmıştı ve bu yüzden oraya ulaşmanın tek yolu, kendileri de malikâneye gelmedikleri sürece kimsenin kullanmayacağı bir patikadan geçmekti.

Hollow'un sesi arkamda kaybolurken parmak uçlarım hafifçe ısındı. Buradan malikânenin dış hatlarını görebiliyor olmama rağmen, kasabadan ön kapiya giden yolun ne kadar uzun süreceğini herkesten daha iyi biliyordum.

Belanın beni bulmasına yetecek kadar uzun.

Ve düşüncelerimin gerçeğe dönüşmesi uzun sürmedi.

Yolun kenarlarında da aynı doğal olmayan sis toplanıyor, ağaç gövdelerini sarıyor ve ben yürüdükçe yayılıyordu. Hızlandım. O da hızlandı. Boynumdaki karıncalanma hissi geri gelmişti.

Biri yine beni izliyordu.

Gözlerimi ileriye diktim ve ani hareketler yapmamaya dikkat ederek ilerledim. Gaklayan bir karganın sesiyle sıçrayarak koşmaya başladım.

Gözlerini ormandan uzak tut, dedim kendi kendime. Bunun aptalca bir batıl inanç olduğunu biliyordum ama yine de doğru olduğunu ummaktan kendimi alamıyordum. Eğer onlara bakmazsan, seni fark etmezler. Mantıken, fark etsem de tehlikenin umurunda olmayacağını biliyordum ama ilerlemeye devam ederken hâlâ umut edebiliyordum.

Arkamda bir dal gıcırdadı ve omurgamda bir sarsıntı oldu. Önümdeki patikaya konan tek bir karga kanat çırparak beni ani bir duruşa sürükledi. Başını eğdi, cam gibi gözleri her hareketimi inceliyordu. A

Esinti sırtımı okşadı, sanki parmak uçlarım omurgamda geziniyordu. Gözlerim kargaya sabitlenmiş halde patikanın kenarlarından dolanarak hızla yanından geçtim. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, karganın aynı noktada, geri çekilişimi izlemek için döndüğünü gördüm.

Bir kez daha koşmaya başladığımda kalbim güm güm atıyordu, malikânenin kapalı verandasına ulaştığımda zar zor durdum. Kapıyı iterek açtım ve tek bir nefeste arkamdan kapattım. Kapıya doğru soluyarak, nefesimi toparlamak için kendime bir kalp atışı, iki kalp atışı verdim.

Burada kalma riskini göze alamazdım. Annem beni bulur ve iş günüm bittikten sonra neden bu kadar uzun süre dışarıda kaldığımı ve neden eve nefes nefese, ter içinde ve korkudan sıırsıklam döndüğümü sorgulardı. Şu anda bununla uğraşacak enerjim yoktu, bu yüzden ayaklarımı hareket etmeye zorladım ve odama giden merdivenleri tırmandım.

Odama girdikten sonra kapıyı kilitledim ve yere uzandım. Derin bir nefes aldım ve günü düşündüm, zihnindeki her ayrıntıyı taradım ve cevaplar aradım, bunu açıklayabilecek gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir şey için.

Benim sihrim, harekete geçmek için sözlü bir büyüye veya efsunlara ihtiyaç duymaması bakımından benzersizdi. Sadece benim irademle harekete geçerdi ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Ama bugün, Ichabod beni yakalayana kadar *hiç* tepki vermemişti. Genellikle korkum, kızgınlığım ya da üzüntüm onu harekete geçirirdi ama bugün korkudan donup kalmıştım ve bir kor bile kaçmamıştı.

Yatmak için giyinirken pencerenin önünden geçtim ve boğazımı saran buz gibi parmakların dokunuşuyla donakaldım. Aşağıdaki bahçenin kenarlarını saran sis, insana benzeyen bir şeyin etrafında şekilleniyordu. Hayalet parmaklar daha da sıkı, oda hafifçe dönerken ve şekil bulanıklaşırken havamı kesti. Ayaklarım yerde dondu kaldı. Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum ama ruhumun derinliklerinde sisin içindeki figürün bana baktığını biliyordum.

Ağaçların arasından esen bir rüzgâr, figür gözden kaybolurken dalları salladı. Boğazımdaki el kayboldu ve nefesimi tekrar içime çekerek öne doğru yığıldım.

Çabucak giyinip yatağa girdim, yorganı sıkıca üzerime çekerken masamdaki mumu yanık bıraktım. Sadece kalbimin vahşi gümbürtüsü kafamı dolduracak şekilde işiten kulağımın üzerine dönerek gözlerimi sıkıca kapattım ve uyumaya çalıştım.

Onlara bakmazsan, seni fark etmezler. Bunu defalarca tekrarladım, uyku beni ele geçirene kadar gözlerimi açmaya cesaret edemedim.

OceanofPDF.com

Üç

I Dışarıda yağmur yağıyordu, ağır damlalar pencere camından aşağı gözyaşı gibi kaymadan önce keskin bir tıkırtıyla cama çarpıyordu. Gözlerim yemek odasının penceresinden ağaçların üzerinde gezinerek Dün gece beni izleyen figür, olağandışı bir şey arıyordu.

"Katrina," dedi babam kahvaltı masasının karşısındaki yerinden, parmak eklemlerini tahtaya vurarak. İsteksizce dikkatimi dışarıdaki yağmurdan ayırdım, babamınkiyle buluşmak için dönmeden önce bakışlarımın bir saniye daha oyalanmasına izin verdim. Derin bir iç çekti, şüphesiz dikkatimi çekmek için beklemek zorunda kalmaktan rahatsız olmuştu. "Kasaba tehlikede."

Donup kaldım. O biliyor muydu? Ormanda ne olduğundan mı bahsediyordu? Yüzünü inceleyerek ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama daha fazla bilgi olmadan bilemezdim. Aileme göre, Sleepy Hollow sürekli tehlike altındaydı.

Babam muhtemelen hemen endişelendiğimi gösteren bir tepki bekliyordu ama hangi tehlikeden bahsettiğini bilmediğim için herhangi bir tepki veremedim.

Uykusuz gecenin ağırlığı göz kapaklarıma çökerken bu sabah sahte bir tepki veremezdim. Dudağımı çiğneyerek ona bir karşılık vermem gerektiğini biliyordum, yoksa annem bize katıldığında pişman olacaktım.

"Neye karşı tehlikede?" Başımı eğip gözlerimi açarak ilgileniyormuş gibi yaparak sordum. Elimi kolyemden çekerek hafifçe öne doğru eğildim ve konuşmayı ilerletmek için dirseğimi masaya dayadım. Van Tassel malikânesinden ayrılmam ve bir an önce fırınıma dönmem gerekiyordu.

Henry'nin. Ama rol yapmak sadece bir yere kadar işe yarardı. Sonunda annem de babam da her zamanki gibi ilgisizliği anlıyacaktı.

"Sıradanlar, tabii ki," diye cevap verdi, sanki bu kelime ona kötü kokuyormuş gibi burnunu havaya kaldırarak. Sonunda nefesimi verdim, kelimeler üzerime çökerken hava ciğerlerimden dışarı itildi. Belki de cevabını tahmin etmeliydim, çünkü ailem sürekli olarak yaşadığımız tüm zorluklardan kasabamızı çevreleyen insanları sorumlu tutuyordu. Ormandan değil, insanlara karşı sık sık kullandıkları argümandan bahsediyordu. "Bariyer her geçen yıl daha da zayıflıyor gibi görünüyor ve yakında harekete geçmezsek kasabanın insan dünyasına maruz kalmasından korkuyoruz. Bu da kesinlikle mahvımızı getirecek."

Sözleri karşısında gözlerimi devirmemeye çalıştım ama itiraf etmeliyim ki çok da zorlamadım. Annemle babam çoğu konuda dramatikti ama bu en sevdikleri konuydu. Etrafımızdaki insanların kasabanın karşılaştığı sözde zorluklarla hiçbir ilgisi yoktu, özellikle de Sleepy Hollow'un çevredeki insan kasabalarından çok daha iyi durumda olduğu düşünüldüğünde. Yine de bu sürekli tartışılan bir konuydu; kendi hatalarının sorumluluğunu almak yerine etrafımızdakileri suçluyorlardı.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı. Şimdi ormanda gerçek bir tehdit, bir şey vardı ama o sadece insanlara ve annem Sleepy Hollow'u kurmadan çok önce burada olan doğal büyü engeline odaklanmıştı. "Baba, sen ve annem bunu her yıl söylüyorsunuz. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı. Bariyer güvende. Kasaba güvende. Dullahan ve peçe bizi koruyor."

Bir fincan yanımdaki ahşap masaya çarptı. Masanın üzerinde duran ellerime gelen ani titreşimle irkilerek ellerimi geri çektim ama narin çay fincanının kenarından süzülüp tenime sıçrayan buharlı sıvıdan kaçınmak için çok yavaşım. Yanık acıttı ama belli etmeye cesaret edemedim.

Başımı kaldırıp annemin yüzüne baktım. Teni elindeki fincanın porseleni kadar pürüzsüz olmasına rağmen, yüz ifadesi neredeyse kırmak üzere olduğu çay fincanını süsleyen kıvrımlı sarmaşıklar gibi boyanmış, öfkeyle bükülmüştü. Bana hırlarken dudakları kıvrıldı, ağzını işiten kulağıma yaklaştırmak için eğildi. "Katrina Van Tassel, babanla böyle konuşma."

Yanaklarım çayın umabileceğinden daha fazla yandı ve başımı eğdim, annemin gazabından kaçınmak için sandalyeme doğru kayarken omuzlarım kamburlaştı. Gözlerimi devirmek aptalca bir hareketti ama tek yapabildiğim

Şimdi yapabileceğim tek şey özür dilemek ve benim patavatsızlıklarımı mümkün olduğunca çabuk unutmasını ummaktı. Boğazımı temizledim, gözlerim hâlâ önümdeki masaya sabitlenmişti. "Evet, anne. Özür dilerim."

Bir süre sessizlik oldu ve köşedeki saatin her tik takında korkum omurgamdan yukarı tırmandı. Sözlerimin annemi yatıştıracaklarını ya da daha da kızdıracaklarını söylemenin hiçbir yolu yoktu. Dün sabah kahvaltıda tekrar etmesini isteyerek onu zaten kızdırdığım düşünülürse, bu karşılaşmadan yara almadan çıkacağımdan pek umutlu değildim.

"Bu kasaba türümüzün elinde kalan tek sığınak. Eğer bariyer yıkılırsa, insanlar paranormalleri ortaya çıkaracak ve yüzyıl önce Salem'deki cadılara yaptıkları gibi bizi avlayacaklar," diye tersledi. Doğruldu ve nefes verdi, saçlarını düzeltti ve sanki bu, etrafında bir ölüm ve öfke pelerini gibi dönen şiddeti ortadan kaldıracakmış gibi ellerini tertemiz önlüğünün üzerinde düzeltti. "Sadece Roghnaithe olarak seçilenler bizi güvende tutabilir ve bariyeri canlı tutabilir. Dullahan kasabayı korumaya devam etmek için bir fedakârlık istiyor. Bu görev ona verilmek için bir *onurdur*."

"Bu yıl Roghnaithe olarak kim seçilecek?" Kendimi durduramadan sordum, midem bu yıl Dullahan'a -Başsız Süvari'ye- kimi kurban edecekleri beklentisiyle çalkalanıyordu. Annem hangi talihsiz ruhu ormanda başıboş bırakıp Süvari'nin adını fısıldamasını ve onu ölüme götürmesini bekleyecekti? Çoğu zaman bu kişi kasaba için önemli biriydi ve çoğu zaman da tanıdığım biriydi.

Aileme göre, kaderlerimizi belirleyen tanrıları yatıştırmanın ve Sleepy Hollow'u -ve burada yaşayan doğaüstü canlıları- dünyevi dünyadan korumanın tek yolu buydu. Bu iğrenç bir uygulamaydı ve asla başlamaması gerekiyordu, ancak bağımsızlık savaşını takip eden on yıllarda, korunmak kasaba liderlerinin tek endişesiydi.

Böylece yılda bir kez rastgele bir vatandaşın Dullahan'ın ellerinde ölüme mahkum edilmesi gibi içler acısı bir uygulama başladı ve bu uygulama son yüzyıl boyunca hiç değişmeden devam etti.

Yüzden fazla insan öldü. Koruma adına kurban edildiler.

Omurgamdan aşağıya doğru karıncalanan bir farkındalıkla sandalyemde donup kaldım. Hikâyelerde Dullahan'ın öldürdüğü kişilerin adını fısıldadığı söylenirdi. Ormanda benim adıma fısıldayan da Dullahan mıydı? Nasıl hala hayattayım? Benim

Nefes alış verişim hızlandı ve kendimi topraklamak ve göğsümü ısıtırken ateşimin patlamasını engellemek için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

Annem parmaklarını bana doğru şaklattı ama ben tepki veremedim buklelerimden bir tutam yakaladı ve bakışlarımı bir kez daha kendisine doğru çekti. Uzun parmakları saç tellerime dolanıp sertçe çekiştirdiğinde karnım guruldadı. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım çünkü ona acımı göstermenin onu daha da cesaretlendireceğini biliyordum. İçinde bulunduğum durumun ciddiyetini fark ettiğimde, omurgamda kıvrılan korku boğazımı sararak yukarı doğru kıvrıldı. Sadece babam konuşurken ona baktığımdan emin olmak için çaba sarf ederdi. Annem konuşmayı ve sonra da onu duymadığım için beni azarlamayı tercih ederdi.

Şu anda tamamen ona odaklanmamı sağlamıştı... ardından gelen sözler iyi olamazdı. Başımı itti, ellerini elbisesine silerken saçlarımı serbest bıraktı. Doğrudum, kafa derime yayılan acı yüzünden gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Ellerimi kucağıma çektim ve elbisemi avuçladım, konuşmasını beklerken ağır kumaşı büktüm.

"Olacaksın." Sesi sakindi, daha önce var olan öfke şimdi yerini uzun zamandır taklit etmeyi öğrendiğim soğuk kayıtsızlığa bırakmıştı. "Bu yıl senin fedakârlığın isteniyor ve bu Sleepy Hollow'a barış getirecek."

Ağzım açık kaldı ve oda kulaklarımda bir vızıltıyla kayboldu. Onu yanlış duymuş ya da dudaklarını bir şekilde yanlış okumuş olmalıydım. Ailem Sleepy Hollow'un ilk kurucularından ikisiydi ve elbette tek çocuklarını bu barbarca uygulamaya kurban etmek istemiş olamazlardı. Ciallmhar konseyinin Roghnaithe'yi kasıtlı olarak değil, rastgele seçtiği düşünülüyor.

İnançsızlığıma rağmen, yüzünde onu yanlış duymadığımı ve dahası, yaklaşan ölümümü umursamadığını görebiliyordum.

"Pardon?" Yaklaşan ölümümün haberiyle ciğerlerim daralırken sesim titrek çıkıyordu. Dönüp babama baktım, hâlâ annemin yanlış söylediğini umuyordum.

"Öylesin, Katrina," dedi babam, sandalyesinde doğrulurken gözlüklerini burnunun üzerine kaldırarak. Sözlerindeki yumuşaklıkta bir pişmanlık belirtisi vardı, ama bu hemen kayboldu ve yerini neredeyse yirmi yıllık hayatımda çok aşına olduğum dindar görev havasına bıraktı. "Ciallmhar bu yıl sizi Roghnaithe olarak atamayı kabul etti. Herhangi bir insan bariyerin ötesini göremeden önce Dullahan'ın bariyeri güçlendirmesine ihtiyacımız var ve ruhlar

daha *önemli* bir fedakârlık yapma zamanının geldiğine karar verdi. Bu yıl Samhain kutlamalarında Dullahan'a gideceksin."

"Ama..." İtiraz ettim, nefesim vücudumdan hızla çıkarken sözlerim kesildi. Haber midemin derinliklerine yerleşirken oda dönmeye başladı. Hâlâ elbisemin içine kıvrılmış olan parmaklarım ısınmaya başladı. Ellerimi birbirine kenetledim, büyümün giysilerimi yakmasını önlemeye çalışıyordum.

Derimin altında sürekli fokurdayan ateş şimdi patlayamazdı, annem bana zaten öfkeliyken olmazdı. Eğer patlarsa, muhtemelen Dullahan'ın eline fırsat geçmeden beni öldürürdü.

Tırnaklarımı avuç içlerimin etine daha da sert batırdım, odağımı artan paniğimden uzaklaştırıp acıya yönelttim. Isı azaldı ve ateş ellerimden hafifledi. Ateşli dallar parmak uçlarımdan yavaşça çekildi ve göğsümün içine doğru geri çekildi, kıvrıldı ve serbest kalabilecekleri bir sonraki anı bekledi.

Yutkundum ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı bastırdım. Ölmek istemiyordum. Hele hele annemin beni küçümsemesini yankılayan bu insanlar ve bu kasaba için hiç. Annem iki yüz yaşındaydı ve ben yirmi yaşını görecek kadar bile yaşamayacaktım.

Annem elini kaldırdı, dudakları her zaman sinirlendiğinde olduğu gibi inceldi. Dudakları bir büyüye dönüştü ve söylediği kelimeleri duyamasam da oda sert bir şekilde soğudu. Basınçtaki ani değişim sağ kulağımı ağrıttı ama yine rahatsızlığımı gizledim ve onu daha da kızdıracağını bildiğim için kulağımı ovma isteğime karşı koydum.

Yüzündeki sakın ifadeye rağmen, havayı kontrol edebilecek kadar öfkeliydi. Onun öfkesinden kaçınmanın tek yolu sessiz ve hareketsiz olmaktı. Çocukluğumda mükemmelleştirdiğim bir şey.

"Bu kasabayı korumaktan *onur* duyacaksın Katrina," diye tısladı.

"Neden beni seçtin ki? Herhangi biri olabilirdi," dedim, çaresizliğim açıkça ortadaydı.

Bir şey söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum ve bunun bedelini ödeyeceğime emindim. Babam kaderime boyun eğmiş, annem ise onu benimsemiş görünüyordu, ikisi de Dullahan'ın tek çocuklarını öldüreceğinden tamamen habersizdi.

Ama tabii ki şehir her zaman en sevdikleri çocukları ve en büyük öncelikleriydi. Buna şaşırılmamalıydım.

Hollow her zaman önce gelecektir.

Çocukluğum boyunca bu cümleyi kaç kez duyduğumu saymak imkansızdı. Bana kaç kez ne kadar önemsiz olduğumu söylediklerini saymak imkânsızdı. Gözümden tek bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağı yuvarlanarak çenemden elime damladı. Annemin görmemiş olmasını umarak hızla diğer gözyaşlarımı geri çektim.

"Roghnaith olmana izin vermemiz Sleepy Hollow'a olan bağlılığımızı gösteriyor," dedi annem dişlerini sıkarak, sanki aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi. Aklından geçen şeyin de bu olduğundan emindim. Annem kasabayı her zaman benden, duyamayan ve sihri tahmin edilemeyen kusurlu kızından üstün tutmuştu. "Bu kasabanın bize ihtiyacı var."

"Peki benim sana ihtiyacım yok mu?" Ona bağırarak istedim. Ama dilimi ısırardım, bakır tadı ağzımı doldururken sessiz kaldım. Şimdi söyleyeceğim herhangi bir şey sadece yüzüme bir darbe almamla ya da daha kötüsü onun büyüyle cezalandırılmamla sonuçlanacaktı. Ben ikisini de istemedim. Henry'ye ulaşmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu sessiz kalmak, kayıtsız kalmak ve annemin iradesine boyun eğmekti.

Başımı hafifçe kaldırdığımda vücudundan yayılan öfkeyi neredeyse görebiliyordum ama o kendini kontrol ederek yumruklarını iki yanında sıkmaya devam etti. Bakışlarım tekrar yere düştü. Gözlerindeki tiksinti çok açıktı ve herhangi bir fiziksel darbenin verebileceğinden çok daha acı vericiydi.

Nefesinin altından babama bir şeyler söyledi ama ben duyamadım. Cevap olarak başını salladı, gözleri bana dönerken kısılmıştı.

"Bu kasabayı korumaktan onur duyacaksın," diye tekrarladı, sesi etrafındaki havadan bile daha soğuktu. Burnunu çekti ve çenesini kaldırdı. "Karar nihaidir."

Bu fermanla birlikte annem arkasını döndü ve yemek odasından çıktı, siyah eteğinin süslü dantel etekleri arkasında yerde sallanıyordu.

Masanın karşısındaki babama bakmak için döndüm, sonunda kulağımdaki ağrıyı ovmak için uzandım. Babam her zaman annemden daha yumuşaktı, yine de öfkelenirken beni annemin öfkesinden korumaya hiç istekli olmamıştı. "Ben gerçekten Roghnaithe miyim?"

Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı ama son anda durdu, parmaklarını geri çekerken hiçbir şeyin etrafına dolamadı. Gözlerinde hâlâ hüznü vardı ama bunun nedeninin

Ben. "Evet, Katrina. Bunun ideal olmadığını biliyorum ve üzgünüm. Seni çok seviyoruz ama kasabanın ihtiyacı olan şey bu."

"Beni hiç sevmedi," diye mırıldandım soğuk, boş elime bakarak.

Bana hiç dokunmadılar. En azından sevgilerinden değil. Belki de düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmemeliydim ama bu onların ardındaki gerçeği değiştirmiyordu. Annem beni sadece Sleepy Hollow'daki statüsünü yükseltmek ve gücünü artırmak için kullanmıştı.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Ben onun için sadece bir araç oldum." "Bu doğru değil," diye ağzından kaçırdı, sanki içgüdüsel olarak.

Ama gerçeği görebiliyordum gözlerinde. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu. Annem sadece kasabayı seviyordu, babamı değil, beni de değil. Ben sadece bir çocuk onun mirasını daha da sağlamlaştıracağı için doğmuştum.

"Tören ne zaman?" Zihnim bugünün hangi gün olduğunu ve Samhain'e ne kadar yakın olduğumuzu anlamaya çalışıyordu ama duygularım düşüncelerimin netleşmesine izin vermeyecek kadar çok dönüyordu.

"Dolunay ve Samhain gecesı. Beş gün sonra."

Ne kadar kısa bir süre. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu, yapabileceğim başka bir şey de. Roghnaithe olarak adlandırılmaktan kaçış yoktu, benim yerime bir başkasını ölüme mahkûm etmeden olmazdı. Henry'nin teklif edeceğinden emin olsam da, onun benim yerime öldüğünü bilmeye dayanamazdım.

Şimdi malikaneden taşınmak anlamsızdı. Beş gün içinde ölmüş olacaktım. Ve konu anneme geldiğinde, kimse onun istediğini elde etmesine engel olamazdı.

Artık iştahım kaçmıştı, kahvaltı tabağımı ittim, seramik, kalp atışımın acınası bir taklidiyle ahşap masanın üzerinde kayıyordu. "Dükkâna gitmeliyim. Geç kaldım ve Henry muhtemelen beni bekliyordur."

Babam sadece başını salladı, dikkatini tekrar kahvaltısına verdi ve başka bir özür ya da teselli sözü söylemeden odadan çıkmama izin verdi. Neden böyle bir şey beklediğimi bile bilmiyordum.

OceanofPDF.com

Dört

M Malikânenen kaçarken zihnim çalkalanıyordu ama çoğunlukla uyuşmuş hissediyordum. Normal bir insan olsa öfkeden kudurur, gökyüzüne bağırır ve aileme değişimleri için yalvarmak için elinden geleni yapardı.

Akıllarını. Ama bunların hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum.

Malikânenin ön kapısı arkamdan kapanana ve kulaklarımda donuk bir gümbürtü yankılanana kadar tüm duygularımı içime attım, bastırdım ve kilit altında tuttum.

Sundurmanın örtüsünün altından çıkıp derin bir nefes aldım ve alçakta asılı gri bulutlardan dökülen buz gibi yağmuru kucakladım. Biraz hafiflemişti ama yine de kolayca yağıyor, tenime çarpıyor, saçlarımı ve elbisemi ıslatıyordu. Başımı arkaya eğerek dudaklarımdan ağır bir nefes çıkardım ve sabahın soğuşunda beyaz bir buluta üfledim. Çimlerin üzerinde buz tutacak kırağların oluşması için henüz vakit gelmemişti ama çok da uzun sürmeyecekti.

Bunu görece kadar yaşayamayacak olmam çok kötü.

Yağmur damlaları kirpiklerime yapışırken başımı dikleştirdim ve çenemi büktüm. Önümdeki yol çamurluydu ama annemin aksine elbisemin kirlenmesi umurunda değildi. Verandadan aşağıya indim, botlarım çamurda vıcık vıcıktı. Köşkten uzaklaştığım her adımda ciğerlerimi ezen ağırlık hafiflerken kendimi fiziksel olarak daha hafif hissediyordum.

Muhtemelen, bir gece önce beni takip eden şeyden dolayı hâlâ korku duyuyor olmalıydım ama damarlarımı dolduran öfke ve umutsuzluk bunu bastırdı. Ne olursa olsun ölecektim. Bu ölümün Dullahan'dan ya da gizemli bir orman ruhundan gelmesi artık ne fark ederdi ki?

Beni kasabaya götürecek patikadaki dönemeçte durdum ve arkama dönüp baktım. Malikâne benim için bir hapishaneydi. Annemi arayan, gösterişli mobilyalara ve özenle düzenlenmiş dekora yaltaklananlar için bir zenginlik ve statü sembolüydü ama benim tek görebildiğim acı ve ıstıraptı. Yapının temellerinde vardı.

Alay ederek yola geri döndüm ve malikâneyi arkamda bıraktım. Kasabaya doğru yürürken yaprakları yağmurdan ağırlaşmış ağaçların yanından geçerken aklımda sorular dönüp duruyordu. Gözlerimi yoldan ayırmadım ama üzerimde hiçbir göz hissetmedim ve bu sabah ağaçların diplerinde sis olmadığını fark ettim.

Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Adımlarımı yönlendiren korku olmadan, zihnim dolaştı. İstemeden de olsa düşüncelerim aileme, onların kararına ve çocukluğuma döndü.

Hiçbir zaman sevgi dolu ebeveynler olmamış olsalar da, mükemmel aile görüntüsüne her şeyden çok değer veriyorlardı.

Kusurlu kulağım herkesten gizlenmişti ve ailem iyi duyamadığımı fark eder etmez dudak okumaya adapte olmak zorunda kalmıştım. İletişim kurmak için ellerimi kullanmamı sağlayacak bir dil olmasına rağmen, annem bu dili öğrenmemi yasaklamış, bunun benim ve dolayısıyla kendisinin üzerinde gereksiz yere çok fazla dikkat çekeceğini söylemişti. İşitme kaybı sadece sağ kulağımdaydı ve bu ağrı sık sık basit bir işitme kaybından daha fazlası olup olmadığını sorgulamama neden oluyordu. Annem daha fazla araştırmak için beni asla bir doktora götürmezdi, bu yüzden ağrıyı kabul ettim.

Beni tanıyanlar kalbimde yaşayan alevler üzerinde çok az kontrolüm olduğunu bilseler de, büyümden asla açıkça bahsetmezdik. Annemin bundan bahsettiğini duyduğum tek seferde, soranlara sadece inatçı olduğumu ve o anda sihrimi kullanmayı reddettiğimi söylemişti.

Gerçeği söylememek için her şeyi yaptılar. Tek çocuklarının bir başarısızlık olduğunu. Bir hayal kırıklığı.

Gözyaşlarım boğazımda düğümlendi ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"*Sen bir hiçsin Katrina,*" diye mırıldandım, annemin sesini taklit ederken dudaklarımı abartarak.

Ellerimden ateş fişkırdı, yağmur damlaları cızırdayarak buhara dönüştü ve kasvetli sabah gökyüzüne dağıldı. Bu sefer alevleri boğmaya çalışmadım. Bunun yerine durup ellerime baktım ve alevlerin titreyerek bileklerimi yalamasını ve parmak uçlarımdan dans etmesini izledim.

Alevler uzun sürmezdi... hiç sürmedi. Ama buhara dönüştüklerinde bile ruhuma bir sıcaklık yaydılar, onu ağır bir yorgan gibi örttüler, yumuşak ama boğucu değil.

Göğsümün dışında daha fazla yaşayamayan alevler söndü ve ben önümdeki yola yeniden odaklanırken soğuyan ellerim tekrar yanlarıma düştü. Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı önümdeki çamura diktim. "Ben hiçbir şey değilim anne."

Biriken gözyaşlarım taşıtı ve sabahın serinliği ıslak izlerine yapışmadan önce tenimi kısa süreliğine ısıttı. Yürüyüşüme devam ederken, yerin üzerinde toplanan kalın sis tabakasını dağıtmak için ayağımı dışarı attım ve yanaklarımdan aşağı dökülen öfkeli gözyaşlarını sildim.

Bu sis dün geceki sis gibi değildi; bu doğaldı, böyle bir sonbahar sabahı için beklenen bir şeydi. Parmaklar gibi süzülüyor, bunun yerine güneşin dokunduğu her şeyin üzerine ince bir tabaka gibi yayılıyordu. Yağmur boğucu bir battaniye gibi üzerime yapıştı, vücudumun her santimine baskı yapıyor ve kalın elbisemi ıslatıyordu. Hem bunaltıcı hem de rahatlatıcı bir his veriyordu.

Kasabaya giden son patıkaya dönüldüğünde ağaçlar yerini binalara, sıra sıra dükkânlara ve büyük evlere bıraktı. Sivri çatı çizgileri sabah gökyüzüne uzanıyor, sisi öpüyordu. Eski bir malikanenin yerini almış olan küçük okulun önünden geçerek kasabanın merkezine doğru ilerledim.

Kasaba meydanının köşelerinde asılı duran fenerler, sabahın erken saatlerinde henüz sönmemiş oldukları için hâlâ parlıyordu. Meydanın ortasında büyük bir meşe ağacı duruyordu, dalları çıplak ve budaklı, gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Yanından geçerken ağaç sabah rüzgârıyla inliyordu. Gürültüye bakarak ona bir bakış attım. Büyük bir karga dallarında tek başına oturmuş, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Kısa bir süre durdum ve ona bakmak için tamamen döndüm.

Dün geceki ile aynı mıydı? Kargalar burada yaygındı ama genellikle çiftler halinde gezerlerdi. Yalnız bir tanesini iki kez üst üste görmek ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olurken korku bir kez daha boğazımı sıktı.

Başımı eğip kuşu inceledim. O da bu hareketi taklit ederek başını eğdi ve oniks gözleriyle bakışlarımı yakalamaya devam etti. Gagasını açıp yüksek sesle öterek sabahın huzurunu bozarken bana baktı. İrkildim, kulağıma acı bir şekilde saplanan ses beni ürküttü ve ardında saatlerce yankılanacağını bildiğim hafif bir cınlama bıraktı.

Ağrıyan yerimi ovmak için uzandığımda ürkütücü bir his kapladı içimi, sanki biri arkamdan yaklaşmış ve ensemde nefes alıp veriyordu. Tüylerim diken diken oldu ve korku boynumdaki ve kollarımdaki tüylere yapıştı. Yumruklarımı sıkarak etrafımda döndüm ama orada kimse yoktu. Tekrar.

Arkamda boş kasaba meydanı ve uyanmaya başlayan kasabanın yumuşak sesleri dışında hiçbir şey yoktu. Kargaya bakmak için arkamı döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu ama o gitmişti, sadece hafifçe sallanan bir dal onun varlığına işaret ediyordu.

Hızlı gümbürtüyü durdurmak için elimi göğsüme bastırarak, iş yerimin güvenliğine ulaşmak için hızlanarak geçerken gözlerim tüm meydanı taradı.

Nihayet çömlekçiye ulaştığımda kapıyı açtım ve içeri girdim. Islak kilin ve sıcak havanın tanıdık kokusu burnuma doldu ve kapıya yaslanarak derin bir nefes aldım. Yalnız kargayla birlikte gelen alamet her neyse, burada bana zarar veremezdi. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum. "Katrina, geç kaldın!" Henry arka odadan seslendi. Onun sesi Beni işe aldığımda ve işitme duyumun beklenildiği gibi olmadığını fark ettiğinde yaptığı bir düzenlemeyle, sesi kolayca duyabileceğim kadar yüksekti. Önceleri sesini nadiren fısıltıyı geçecek kadar yükseltirdi. Ofisinin kapısının çerçevesinden dışarı fırladı ve kaşlarını kaldırdı. "Nerelerdeydin?"

"Ailemle kahvaltı yaptım," dedim. Dükkâna doğru attığım her adımda kalbim biraz daha hafifliyordu. Bu sabahın ve yaklaşan ölümümün yükü biraz daha hafifledi. Her ne kadar savaşmak, öfkelenmek ve Ciallmhar'a yürüyüp fikirlerini değiştirmelerini talep etmek istesem de... bunun hiçbir faydası olmazdı. Aslında, muhtemelen başaracağım tek şey Henry'nin isyanımın cezası olarak yanımda öldürülmesi olurdu.

Onun hayatını riske atmazdım. İkimizden biri yeterliydi.

"Ahh," diye mırıldandı, odadan çıktı ve önümde durmak için yürüdü. Yaşlılığına rağmen hızlı hareket ediyordu. Çenemi tuttu ve başımı önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirerek acımasız bir ifadeyle beni inceledi. Bıraktığında, budaklı eli yanağımı okşadı. "Ağlıyormuşsun kızım. Yüzün şişmiş. Ve ıslaksın. Yağmur mu yağıyor? Dün Ciara'yla konuştun mu?"

"Bu yıl Roghnaithe benim," diye nefes aldım, diğer sorularını ve yorumlarını duymazdan gelerek. Bildiği tek yolla beni rahatlatmaya çalışıyordu.

ne kadar iyimser bir saygısızlık. Haberi geciktirmenin bir anlamı yoktu. Yakında tüm kasabaya duyurulacaktı. Annem Ciallmhar'ın beni seçtiğini söyledi, yani haber çabuk yayılacaktı.

"Ah, sevgili kızım," diye fısıldadı, ellerimi buruşuk ellerinin arasına almak için uzandı. Yüzü düştü ve derin bir iç çekti, gözleri gümüş rengine dönerken ellerimi okşadı. "Çok özür dilerim."

"Umursamadılar bile Henry," dedim gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken. Sesimin ne kadar acınası çıktığını ben bile duyabiliyordum.

Boğazımı temizledim, sağ kulağım basınçtan patlarken gözyaşlarımı geri ittim. Henry'nin ya da herhangi birinin bana acımasını istemiyordum. Ve acımı göstermek fikirlerini değiştirmeyecekti. Hiçbir şey değiştiremezdi. Yaklaşık yirmi yıllık hayatımda bu kadarını öğrenmişim.

Duygularımı pratik bir rahatlıkla gömüp gözyaşlarımı geri çektim ve tekrar boğazımı sıktım. "Her halükarda, yapılması gereken işler var."

Bana baktı, yaşlı, bulutlu gözleri keder doluydu. Bir an için benimle tartışmak istediği belliydi; ölme düşüncesi yüzünden kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamamın sorun olmadığını söylemek istiyordu. Ama neyse ki başını salladı ve uzanıp yanağımı bir kez daha okşadı. "Pekâlâ. İşe koyulun. Ben arkada olacağım."

Derin bir iç çekerek tezgâha gittim ve siparişleri gözden geçirmeye, bugün başlanması ve bitirilmesi gerekenleri belirlemeye başladım. Daha önce birçok kez Henry'nin kollarında yıkılmışım ama bu... ağlamanın bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hıçkıra hıçkıra ağlamak kaderimi değiştirmeyecek ve sadece Henry'yi üzecekti. Ve ben bunu istemiyordum.

Hayır, başkalarına ne kadar mesafeli görünürsem, bunun onlar üzerindeki etkisi o kadar az olurdu. Henry benim için özeldi, hiç sahip olmadığım babamdı ve bunu onun için kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ölümümle yaşamak zorunda olan o olacaktı, ben değil. Annem benimkini aldıktan sonra onun hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beş

T abah güneşi tamamen doğmuştu, ancak onu gizleyen kalın gri bulutlar bunu söylemeyi zorlaştırıyordu. Soğuk bir kasvet örtüsü kasabanın üzerini örtmüştü.

Kapının yanındaki fener aşağı yukarı hareket ediyordu, bu da dükkâna birinin girdiğini gösteriyordu. Henry'nin yanında çalışmaya başlamadan önce küçük bir çan sesi duyuyordum ama her seferinde güvenilir bir şekilde duyamadığımı kısa sürede fark ettik. Bir müşteri tarafından ürkütüldükten sonra kırılan çok sayıda tabak, kısa sürede bir alternatifin gerekliliğini ortaya koymuştu.

Ayağımı çömlek çarkının pedalından çektiğimde, üzerinde çalıştığım vazo yavaşça dönerek durdu. İki tanıdık yüz dükkâna girdi, sabah sisinin girdapları ayaklarının etrafında soluyordu. Onlara arkadaş demek kesinlikle abartılı olsa da, Ichabod Crane ve Abraham Van Brunt, ben istesem de istemesem de benimle aktif olarak arkadaşlık etmeye çalışan iki kişiydi.

Tezgâhın arkasından onlara yaklaşmak için direksiyonu bırakarak ayağa kalktım. Ichabod'la önceki karşılaşmam hâlâ aklımdaydı ve solgun yüzüne yayılan kaş çatma ifadesinden onunkinin de hâlâ aklımda olduğu anlaşılıyordu. Abraham -tercih ettiği gibi Brom- dükkândan içeri girerken gülümsüyordu.

"Katrina!" Brom tezgâhın etrafından dolaşp beni rahatsız edici derecede sıkı bir kucaklamanın içine çekerek selamladı. Brom'dan tekrar etmesini istememe hiç gerek kalmadı, çünkü sesi çok yüksek olmanın sınırında gürliyordu. Dokunuşuyla irkildim, vücudumun çok belirgin bir tepki vermesini engellemek için dişlerimi sıktım. Dokunulmaktan hoşlanmıyordum; çocukluğumda çok az şefkat gördüğüm için temas yabancı ve rahatsız ediciydi. Ama direnmenin sadece teması uzatacağını biliyordum, bu yüzden geri adım atmadan önce Brom'un kolunu kısa bir süre sıktım,

yüzümü buruşturduğumu saklamaya çalışıyordum. Eğer bunu fark ederse, sadece sorular soracak, ikimizden biri kopana kadar zorlayacaktı ve ben şu anda onunla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Neyse ki sonunda tezgâhın arkasına geçti ve duvar boyunca uzanan çömlek rafını incelemeye koyuldu.

"Günaydın, Katrina. Güzel bir sabah, değil mi?" Ichabod selam verdi. Kapıyı arkalarından kapatıp tezgâha doğru yürürken ve tezgâha yaslanırken yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Hem görünüşü hem de kişiliğiyle iri bir adam olan Brom, dün yaptığım parçaları incelediği yerden döndü, ellerini vakur bir tavırla arkasında kavuşturdu. "Bizim için öyleydi ama anlaşılan sizin için durum öyle değil."

Beni ziyaret etmeleri alışılmadık bir şey değildi, ancak ziyaretlerinin zamanlaması beni normalden biraz daha yakından izlemeye itti. İçlerinden biri -Ya da her ikisi de bir şey biliyordu.

Ichabod Brom'a ters ters baktıktan sonra bakışlarını yumuşatarak bana çevirdi. "Ne oldu Katrina?"

"Ben bu yılın Roghnaithe'siyim." İkişiyle de bu konunun etrafında dans etmenin bir anlamı yoktu. Kasaba Roghnaithe olmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Halkın kurban kesmesi her yıl yapılan bir olaydı. Bir gösteri.

Sessiz bir protesto için hiç katılmamış olsam da neler olduğunu biliyordum. Ailemin evindeki Samhain partisinden sonra, zavallı, talihsiz ruh Ciallmhar tarafından büyü elinden alındıktan sonra mezarlığa götürülür ve ardından annem tarafından eşyaları elinden alınırdı. Sonra da Hollow'un kuzey tarafındaki ormana, Atlıların bölgesine gönderildiler. Hiç kimse geri dönmedi.

Ve Brom'un yüzündeki şaşkınlık ifadesinden anladığım kadarıyla, daha dükkâna adımını atmadan haberimi öğrenmişti.

İki adam da dondu kaldı, sesleri aynı anda yankılandı. "Ne?"

Ichabod'un şaşkınlığı samimi görünüyordu ama Brom iyi bir oyuncu olduğu kadar iyi bir arkadaşı da. Yani, pek değil. Buraya bir tür tepki vermek için gelmiş olması beni rahatsız etmeliydi. Muhtemelen Ciallmhar konseyinde ailemle birlikte oturan babasından duymuştu ama bu Brom Bones için yeterli bir dram değildi. Hayır, seçildiğim için yaşadığım çaresizliğe ve kedere tanık olmalıydı.

Anlamazdı.

İkisinin de beni duyduğunu biliyordum ama yine de tekrarladım, kalbimin çılginca çarpmasına rağmen sesimi düz ve ilgisiz tuttum. "Görünüşe göre ruhlar bu yıl beni seçmiş. Ailem bu sabah beni bilgilendirdi."

Ichabod kuşkuyla, "Seni kurban etmek istiyor olamazlar," dedi, kaşları alnından yukarı fırlamıştı. "Sen onların tek çocuğusun."

"Ichabod," dedim kuru bir sesle. Ailemin bana gerçekte nasıl baktığını herkes gibi o da biliyordu ve bana bu sözleri söylemesi aptalca ve yanlış bir davranıştı. Bir zamanlar çocukken çok yakındık. Ciara, Ichabod ve ben okula birlikte gitmiştik - sessiz serseriler, hiçbir zaman gerçek anlamda tutunamayan acınası bir arkadaşlık girişimi için bir araya gelmişlerdi. Ama o biliyordu. Kimsenin beni dinlemediğini düşündüklerinde ailemin bana nasıl davrandığını çok iyi biliyordu. Geçen yıl bu arkadaşlığın tüm potansiyelini mahvetmişti ve önümüzdeki beş gün içinde bunu onarabileceğinden şüpheliydim. İçinde bulunduğum durumun gerçeği onun iddia ettiğinden çok daha az duygusal ve çok daha pratikti ve bunu duygusallık kisvesi altında inkâr etmek cahillikti. "İkimiz de ailemin bu kasabaya benden daha çok değer verdiğini biliyoruz."

İçini çekti ve sustu, yüzündeki acıma ifadesi çok açıktı. Sözlerimin doğru olduğunu biliyordu ve yeni keşfettiğim durumumun yükünü hafifletecek hiçbir şey söyleyemezdi; denemesini de istemedim. Durumumu biliyordum ve duygularımı bastırarak ve onları hissetmeme izin vermeyerek elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Ama yakında herkes bana acıyarak ve pişmanlık duyarak bakacaktı. Ichabod'un beni ziyaret ettikten sonraki ilk durağı bulabildiği herkese durumu anlatmak olursa hiç şaşırmazdım. Kasabanın en büyük dedikoducularından biriydi ve herkes onu bu yüzden severdi.

Siparişlerimi sıralamaya geri döndüm, yaklaşan ölümümü düşünmekten kaçınmaya çalıştım ve başaramadım.

Ichabod parmak eklemlerini tezgâha vurarak dikkatimi tekrar ona çekti. Bana sık sık ürken atına baktığı gibi baktı ve ben de karşılık olarak dudağımı ona doğru kıvrırmamak için yanağımın içini ısırdım. "Ne yapacaksın?"

Duraksayarak iç çektim ve kâğıt yığınının yere bıraktım. "Yapabileceğim fazla bir şey yok. Ailemin fikrini değiştirmeyeceğini hepimiz biliyoruz ve benim yerimi almasını teklif edebileceğim kimse de yok."

"Sanırım Henry dükkânı satmak isteyecek?" Brom, Ichabod'un yanındaki tezgâha doğru ilerledi ve çenesini yumruğuna dayamak için eğildi. "Sen olmadan dükkânı idare edemeyeceği malum."

"Hayır, öbür dünyada çömlek yapmaya devam etmeyi planlıyordum," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. Benim yardımım olmadan dükkâna ve Henry'ye ne olacağını düşünmem gerekirken, hayatıma ne olacağını bulmakla biraz daha fazla ilgileniyordum. "Evet, sanırım Henry ile konuşmam ve dükkâna yardım bulmak için bir plan yapmam gerekecek."

"Satın alabilirim," diye önerdi, kaşlarını bana doğru oynatarak.

Brom bu dükkânı devralması için güvенеceğim son kişi olurdu. Henry hâlâ arkada olduğu için şanslıydı, yoksa muhtemelen Brom'u dükkândan kovmadan önce kafasının arkasına bir tokat atardı. Ne de olsa bunu daha önce de yapmıştı.

"Kesinlikle hayır." Omuz silktim. Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri çekildi. Dükkânı Brom'a vermektense harabeye dönmesini tercih ederdim. "Brom, sen çömlek dükkânı işletecek tipte biri değilsin. Ellerine biraz çamur bulaşırsa ölürsün."

Ichabod genişçe gülümseyerek, "Haklı," diye söze karıştı.

Brom anlayamadığım bir şeyler homurdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kibirle burnunu çekti. "O zaman Henry onu kime satmayı planlıyor?"

"Dükkân onun olduğu için sanırım bu ona bağlı. Tabii satmaya karar *verirse*," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ama zamanımız var, yaklaşan sonumu öğrenmemin üzerinden daha bir gün bile geçmedi. Bunu çözmek için dört günümüz daha var."

"Elbette vaktin var Katrina," diye mırıldandı Ichabod, ama yine de duyabileceğim kadar yüksek sesle. Sol tarafımda olmasının da yardımı oldu. "Nasıl istersen öyle yardımcı oluruz."

"Katrina, biliyorsun, benimle evlenmeyi gerçekten istemiyorsan, bundan kurtulmanın çok daha kolay yolları var," diye alay etti Brom, yüzüne dingin bir gülümseme geri dönerken, önceki utancı çabucak unutuldu.

Sözleri karşısında öfkemin kabarmasını engellemeye çalışarak gözlerimi kıstım. Brom ne zaman fırsat bulsa başarısız evlilik teklifinden bahsetmeyi ihmal etmezdi. O ve Ichabod bir önceki yazın büyük bir bölümünü beni elde etmek için harcamışlardı, oysa ben onlara kimseyle evlenmek istemediğimi açıkça söylemişim... Brom bu gerçeği sürekli unutuyor gibiydi. Ichabod en azından kişiliğim için benimle aşk yaşamaya ilgi duyarken, Brom açıkça sadece ona getirebileceğime aptalca inandığı statüyü önemsiyordu. Bir de sürekli Ichabod'u geçmeye çalışıyordu.

"Brom, teklifini çoktan reddettim, hatırladın mı? Karar vermediğim sürece kimseyle evlenmeyeceğim ve Roghnaithe olsam da olmasam da bu durum değişmeyecek." İki adama karşı duyduğum hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken çenemi sıkırmaktan ağrıyordu. Annem Brom'la nişanlanmamı teşvik etmişti ve ben bunu açıkça reddettiğimde, bana verdiği morarmış göz iyileşene kadar iki hafta odamda kalmak zorunda kalmıştım.

Ama tek bir bakışıyla vücudumdaki tüm öfkeyi söndürebilen annemin aksine, Brom ve Ichabod için aynı şey geçerli değildi. Onların yanındayken öfkemi dizginlemek, benden beklenen edep ve terbiyeyi korumaya çalışmak zorundaydım.

Brom elini Ichabod'un omzuna vurarak, "Ichabod aldırılmaz," diye itti. Ichabod sert darbenin altında irkildi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken avuçlarımda ateşin yükseldiğini hissettim. Gücümün patlamasını engellemek için yumruklarımı sıkıttım. Dükkânı yakmak buradaki son eylemim için hiç de iyi olmazdı.

Ellerime bakarken burnunu çekerek, "Şimdi, histerikleşmene gerek yok," dedi. "Sadece seninle dalga geçiyordum."

Alay olsun ya da olmasın, bu konuşmadan daha başlamadan sıkılmıştım. Ichabod ve Brom'un evlilik tekliflerini reddettiğimden beri, her ikisinden de sürekli "alay" geliyordu. Çoğunlukla sadece yaşlandığıma ve neredeyse ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında bana katlanacak başka kimseyi bulamayacağıma dair iğneleyici sözler sarf ediyorlardı. Bir kadını evliliğe ikna etmenin yolunun onu aşağılamak olduğunu düşünmeleri gerçekten ne kadar aptal olduklarını gösteriyordu. İkisinden biriyle yuva kuran kadına acırdım.

Boğazımı temizleyerek sesimi mesafeli ve yumuşak tutmaya çalıştım. "Sanırım yalnız kalmak istiyorum, eğer ikiniz için de sakıncası yoksa."

"Ne yaptığını görüyor musun, seni aptal?" Ichabod tıslayarak Brom'un koluna vurdu.

"Ben mi?" diye tısladı Brom, sesini bir kez daha yumuşak bir feryattan daha alçak tutamayarak. "Mantıksız davranan o."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sinirlerim anında yükseldi. Sözcük -ve ona eşlik eden ton- ben yutkunamadan dudaklarımdan dökülmüştü ve şimdi dışarıda olduğuna göre sonuçlarına hepimiz katlanmak zorundaydık.

"Sen Sleepy Hollow'un varisisin," dedi Brom, sesi sanki ben aptal bir çocukmuşum da onu olduğu yerde yakıp kül edecek güce sahip yetişkin bir kadın değilmışim gibi yavaştı. Bu bana annemin bu sabah benimle nasıl konuştuğunu hatırlattı. "Eğer evlenmeden önce ölürsen, anne baban öldükten sonra kasabanın mirası kimseye kalmaz."

Sanki annemle babam daha bedenim soğumadan bir çocuk daha, bu kez bir erkek çocuk için uğraşmayacaklarmış gibi.

Ichabod, "Brom, haberi aldıktan hemen sonra bunu tartışmak pek uygun değil," diye azarladı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Duyarsızlığı için özür dilerim Katrina."

"Benim adıma konuşmanıza gerek yok, öğretmenim. Katrina doğruları söylediğimi biliyor. Oturup oyalanacak vaktimiz yok."

"Lütfen şimdi gidin," dedim, sesim soğuk ve sertti, annemin sesini yankılıyordu. Kapıyı işaret ettiğimde parmaklarımdan dumanlar çıkıyordu. Derin bir nefes aldım, ateşimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama Brom ve Ichabod'un söylediğı her kelimeyle irademin ipliğı hızla çözölüyordu. Güçlerim derimin altında fokurduyor, görünürdeki her şeyi yok etmek için serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Mantıksız davranıyorsun," diye itiraz etti Brom, bana doğru temkinli bir adım atarken, avuçlarını vahşı bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi açmıştı. "Kasabayı düşünmek zorundasın."

Ichabod omuz silkerek, "Brom haklı bir noktaya değindi," diye ekledi. "Eğer bizden biri değilse, törenden önce biriyle evlenmeyi düşün."

Brom ceketinin yakalarını çekiştirip koklayarak, "Aslında ben olmalıydım," diye tekrar söze karıştı. Bir kez daha koklarsa burnunu kesmeyi düşünebilirdim.

"Hayır, onu kızdırdın. Ben olmalıydım." "Ichabod, sen bir aptalsın."

"Aptal mı? Ona hakaret etmeye devam eden sensin!"

"DUR!" diye kükredim, ellerimden alevler fişkırdı ve yere düştü. Alevler tutuşur tutuşmaz onları söndürdüm, yanan öfkeyi göğsüme geri çektim ve karnıma doğru bastırdım. Geriye sadece keskin duman kokusu ve yanmış saçlar kalmıştı.

İki adam da donup kaldı, gözleri kocaman açılmış ve ağızları açık bana bakıyorlardı.

Titrek bir parmağımı kaldırdım ve artık kararmış tırnaklarımdan duman tütmeğe devam ederken tekrar kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı. Hemen."

"Tamam, gidiyoruz. Ama sakinleştğinde bunu daha fazla tartışmalıyız," dedi Brom, kendini toparlayıp kıyafetlerini düzelterek.

"Seni aptal," diye homurdandı Ichabod, Brom'u dükkânımdan çıkarıp kapıyı kapatırken ve bana özür dileyen bir bakış atarken.

Sonunda yine yalnız kalınca yere yığıldım, sırtımı tezgâha dayadım. Henry'nin gürültü üzerine dışarı çıkmamasına şaşırarak yerden bir bez aldım ve ellerimdeki isi temizlemek için kullandım. Ateşim beni hiç yakmamıştı ama izlerini tenimde bırakmıştı.

Daha öğlen bile olmamıştı ve ben yatağıma geri dönüp yorganımın altında dünyadan saklanmaya çoktan hazırdım. Brom ve Ichabod'un sözleri ne kadar üzücü olsa da, bir gerçeklik payı vardı. Bir noktada bununla yüzleşmem gerekiyordu. Kaderimden kaçmanın bir yolunu bulma arzusu iliklerime kadar işledi ama başarısızlık korkusu beni felç etti, ciğerlerimi sardı ve ben bu fikri reddedinceye kadar sıkıca kavradı.

İçimde kayıtsızlık ve cesaret savaşıyordu, bir taraf beni teslim olmaya ve herkesin beklediğini yapmaya iterken, diğeri dünyaya kendi yolumu açmam gerektiğini fısıldıyordu... Bunlardan biri annem gibi geliyordu.

İçimi çekerek kendimi tezgâhtan uzaklaştırdım ve yanmış zemine doğru sürünerek elimdeki bezle is ve külü ovaladım. Henry'nin ben dükkânını yakmadan da endişelenecek yeterince şeyi vardı.

OceanofPDF.com

Altı

H Günler geçti ve ben hâlâ burada, bir önceki gün başladığım vazo üzerinde çalışıyordum. Düşüncelerim fırtınalı bir akıntı gibi şiddetleniyor ve formu mükemmelleştirecek kadar uzun süre odaklanamıyordum.

Yıllar boyunca Ciallmhar'ın başı olarak ailemin Sleepy Hollow'u nasıl yönettiğini görmezden gelmişim. Bu aptalca ve ayrıcalıklıydı; bunu biliyordum ama tek bildiğim buydu. Artık kesin bir ölümle karşı karşıya olduğum için sorularım vardı. Endişelerim. Ölmek istemiyordum. Başka kimsenin ölmesini de istemiyordum.

İç çekerek ellerimi çarkımın üzerindeki ıslak kil yığınınına vurdum. Vazo, şu anda hayatımdaki diğer her şey gibi bir kez daha istediğim gibi gitmiyordu. Baştan başlamanın zamanı gelmişti.

Hayatım boyunca, ailemin sürekli bahsettiği tehlikeye dair hiçbir işaret görmemiştim. Hiçbir ölümlü Sleepy Hollow'a giden köprüyü görmemişti. Bariyer görevini yerine getirmiş, bizi gizlemiş ve onları dışarıda tutmuştu, ancak bazıları köprünün yakınında dolaşmış, sadece metrelerce ötedeki büyülü örtülü yapıdan habersizdi.

Süvari hiçbir zaman bizi cezalandırmaya çalışmamıştı ve kasabadaki hiç kimse onu görmemişti. Kimse durup bu uygulamayı sorgulamış mıydı? Bundan şüpheliydim. Ailemin sözü Sleepy Hollow'da kanundu, ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir olduğu gibi. Ve kimse onları sorgulamaya cesaret edemezdi.

Zihnim dolaşırken ellerim kilin üzerinde sallanıyordu. Ailem, yüksek sesle söylemesem de bu uygulamayı onaylamadığımı biliyordu ve diğer algılanan başarısızlıklarımın birlikte Roghnaithe olarak adlandırılmamın nedeninin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Bir an önce evlendirilmeliydim.

Ama yine de ailemle yaşıyordum, şüphesiz bu hem kendi tasarımımin hem de ailemin benim hiç kimse için yeterince iyi olamayacağıma dair inancının bir ürünüydü. Özellikle de onlar için yeterince iyi olmadığımdan beri. Ellerimi kilin içine soktum, sıktıkça ıslak toprak parmaklarımın arasında ezildi. Gözlerimi kapadım ve titreyen bir nefes aldım.

Ailem -özellikle de annem- beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattıklarını söylemekten hiç çekinmemişlerdi. Ve uzun süreli ölümleri göz önüne alındığında, ailemin ben öldükten sonra başka bir çocuk için uğraşacaklarından hiç şüphem yoktu. Belki de onların ulaşamaz beklentilerini karşılayacak bir çocuk; benim gibi kırılmamış bir çocuk.

"O çamur seni kızdıracak ne yaptı kızım?" Henry çarkımın önünde yürürken sordu. Gözlerimi açtım, parmaklarımı kil yığınının çekip önlüğüme sildim. Gülümsedi ama gözlerindeki hüznü hâlâ görebiliyordum.

Kalbim sanki binlerce kilo ağırlığındaydı. Henry'den ya da Sleepy Hollow'dan ayrılmak istemiyordum. "Hiçbir şey," diye iç geçirdim. "Sanırım çok fazla düşünüyorum."

"Çömlekçilik düşüncelerinizi sakinleştirmek için iyidir. Ama yeterince yüksek sesle konuşursanız iyi bir dinleyiciyimdir." Omzumu okşadı ve bir süre oyalandı. "Yüzleşmeye hazır olduğunda burada olacağım, Katrina."

Önümdeki ıslak kile odaklanırken gözlerim bulanıklaştı, gözyaşlarımın birikmesini engellemek için hayal kırıklığımyı vazoya yönlendirdim. Onları görmezden gelirim belki de düşmeyeceklerdi.

En azından bu vazoyu yapabiliirdim. Ellerimi kilin kıvrımlarında gezdirerek kaderimden kaçmak için ne yapabileceğimi düşündüm. Aklıma gelen düşünceler kadar hızlı bir şekilde, onları temizlemek için başımı salladım. Bundan kaçış yoktu. Sleepy Hollow'dan kaçış yok. Ölümünden ve Süvari'nin ölümünün habercisi olan fısıltısından kaçış yoktu.

Bir cadı olarak gidecek başka yerim yoktu. Sözde.

Ama... belki de annem bu konuda da yalan söylemişti. Belki de benim için başka bir sığınak vardı, paranormallerin güvende olacağı ve insanlar tarafından zulüm görmeyeceği başka bir yer. Bu bir riskti. Kanıtım olmadan alamayacağım kadar büyük bir risk ve nereye gideceğimi bilmeden ayrılmak için de çok büyük bir risk. Düzensiz güçlerimi insanların arasına karışacak kadar bastırmayı başarsam bile, benim yaşımda, evli olmayan ve duyamayan bir kadın

Bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıkmak pek de yaygın bir toplumsal norm değildi. Hemen göze çarpacaktım ve bu da neredeyse kesinlikle ölümümle sonuçlanacaktı.

Sleepy Hollow iyi ya da kötü benim evimdi ama aynı zamanda mezarım olmasına da izin veremezdim. İki seçeneğim vardı: Sleepy Hollow'da kalmak ya da kaçmaya çalışmak... ikisi de ölümümle sonuçlandı.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı, umutsuzlukla evlendi ve boğuk bir hıçkırıkla boğazımı tırmaladı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü ve önümdeki vazoya damladı. Şekilsiz bir kil yığını bana bakıyor, benimle alay ediyor ve başarısız olduğumu ve hiçbir şeyi doğru yapamadığımı fısıldıyordu.

Ayağa kalkarak ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve kil parçasını alıp yarın için tekrar kaba bıraktım.

Ellerimi yavaşça yıkadım, soğuk su beni toprakladı. Düşüncelerimi Henry ile konuşmak akıllıca olacaktı. Bir çözüm bulmama ya da kaderimden kaçmama yardım etmeyebilirdi ama hiç değilse ağlarken bana sarılacağını biliyordum.

Henry'yi bulmaya gidmeden arka ofisten çıktı ve taburesini tezgâhın yanına çekti. "Gel otur ve benimle konuş, Katrina."

Sesindeki hüznün kalbimi sıkıştırırsa da onu dinledim ve yanına ikinci bir tabure çektim. Bana nasıl hayatta kalacağımı söylemesini istememe rağmen, kafamın içindeki ses ben onu durduramadan dudaklarımdan kaçtı. "Sanırım bana kaderimi kabul etmem gerektiğini söylemek istiyorsun?"

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri çekildi. "Tanrım hayır, kızım." Ellerimi kendine çekti. "Sana hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmanı söylemek istiyorum. Belki de Ciara'ya uğrayıp biraz çay içmelisin. Onu görmek zihnini boşaltmana ve seçeneklerini keşfetmene yardımcı olabilir."

Zaten işimi bitirdikten sonra Ciara'yı görmeyi planlıyordum. "Evet, onu görmeye gitmeliyim."

Henry'nin ellerinden biri yanağıma uzandı. "Çoğundan daha zeki olduğunu biliyorum ama korunaklı bir hayat yaşadın. Hollow'dan ayrılmayı hiç düşündün mü?"

Bir an için duyduğum tek ses kalbimin kulaklarımda güm güm atmasıydı. "Ne?"

"Sleepy Hollow'un ötesinde bir dünya var, biliyorsun."

"Gidebilir miyim?" Bunca yıldır Sleepy Hollow'dan ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Burası benim evimdi ve sık sık mutsuz olsam da

farklı bir şey düşünmedi. "Benim yerime kimi alacaklardı?" Omuz silkti. "Sen güvende olduğun sürece bunun pek önemi yok."

"Bunu birine yapamam," diye mırıldandım. Eğer gidersem yerime kimi seçecekleri konusunda aklımda çok az şüphe vardı ve ben kaçarken Henry ya da Ciara'yı kaderime katlanmak zorunda bırakamazdım. Eğer öleceksem Sleepy Hollow'da ölecektim; kaçmaya çalışırken yolumu kesen korkak insanların ellerinde değil.

"Katrina Van Tassel, eğer gönül verirsen yapamayacağın çok az şey var," dedi ve yanağımı tekrar okşarken gülümsedi.

"Nereye gidebilirim ki?"

"Git Ciara'yla konuş. Biraz çay iç, sonra hâlâ konuşmamız gerekiyorsa konuşuruz." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Şimdi git yüzündeki kili temizle ve Ciara kapatmadan önce git."

Eczacı dükkânına yaklaştığımda, güneşin solmakta olan ışınları kasabayı yanan turuncu ve sarı renklere boyuyordu ve keskin bir esinti alnımdaki teri serinletiyordu.

Dükkâna girdiğimde kapıdaki zillerin hareket ettiğini gördüm ama onları duyamadım. Keskin otların ve keskin ilaçların kokusu duyularımı bastırdı ve burnumun kaşınmasına neden oldu. Duvar boyunca uzanan ateşin sıcaklığı üzerime hücum etti ve kapıyı arkamdan kapatırken beni kucakladı.

"Katrina," diye selamladı Ciara, tezgâhın arkasından çıkıp beni karşıladı. Ellerini omuzlarıma koymadan önce bana sıkıca sarıldı ve ela gözlerini yüzümde gezdirdi. "Dünden beri bir şeyler oldu."

"Duydunuz," dedim, yenilgi her kelimeye asılmıştı.

Gözleri hafifçe karardı ve omuzlarımı sıkarken dünyanın ağırlığını taşıyan bir iç çekti. "Evet, yaptım. Özür dilerim. Bu barbarca uygulamayı uzun zaman önce kaldırmış olmaları gerekirdi."

"Katrina, canım, gel yanıma otur," diye seslendi bir kadın sesi dükkânın ilerisinden.

İkimiz de dönüp baktık. Ciallmhar'ın az sayıdaki kadın üyesinden biri olan Adelaide bir fincan çayla tek başına oturuyordu. Ellerimi iki yana açıp Ciara'yla bakışırken midem bulandı ve kalbim hızlandı. Belki de bu, Ciallmhar'a kurbanlara bir son vermeleri gerektiğini anlatmak için bir fırsat olabilirdi. Annemin beni daha kapıyı çalmak için elimi bile kaldıramadan Ciallmhar evinden geri çevireceğini bildiğimden, bu fikri daha önce hiç düşünmemiştim.

Ama Adelaide burada, yalnızdı. Görünürde başka Elders olmadığından, belki de kimse beni geri çevirmeden davamı savunabilirdim. Adelaide istediği zaman geleceği görebilen son derece güçlü bir kâhindi. Şüphesiz, bu uygulamayı durdurumama yardım edecek kişi o olacaktı.

Ciara, "Git," diyerek beni nazikçe Adelaide'e doğru itti.

Yavaşça yürüdüm ve Adelaide'in karşısındaki koltuğa oturdum. Süt beyazı gözleri yüzümü inceledi, aşağı yukarı taradı.

"Kaderini değiştirmek mi istiyorsun?" diye sordu çay fincanını tabağa bırakırken.

Sandalyemde kıpırdandım, ellerimi uyluklarımın altına soktum ve ayaklarımı bacaklarımın arkasına kilitledim. "Evet. Ölmek istemiyorum. Ve sorguluyorum

."

"Fedakârlıkların gerçekten haklı olup olmadığını sorguluyorsunuz," diye bitirdi sözlerini, parmaklarını birbirine geçirip ellerini önündeki masaya dayayarak.

"Elbette, Atlı-"

"Onu uygun unvanıyla çağır çocuğum. Süvari yaygın bir isimdir."

Başımı eğdim, yanaklarım kızarmıştı. "Evet, hanımefendi. Dullahan'ı kastetmişim."

Ciara yanıma geldi ve bir kez daha arka tarafta kaybolmadan önce önüme başka bir fincan tabağı ve çay fincanı koydu.

Adelaide başıyla onayladı ve çayını yudumlarken gri bir kaşını kaldırdı. "Ve sanırım şimdi bu kurbanlardan biri olarak yeni keşfettiğin kaderin yüzünden geleneğimizi sorguluyorsun?"

Bakışlarının yoğunluğu dilimdeki sözcükleri dondurdu, karşılık dudaklarımda can çekişti. "Evet."

"Ve sizce bu yapılması gereken asil bir fedakarlık değil mi?" Çayını yudumlarken görmeyen gözleri içime dikilmişti. "Kasabamızın iyiliği için Dullahan'a gönderilmekten daha mı üstün olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunun gereksiz bir fedakârlık olduğunu düşünüyorum." Omurgamdaki kaslar titreyerek beni kambur durmaya ve kollarımı kendime sarmaya zorladı. Ama buna karşı koydum, gözlerine bakarken çenemi yüksekte, omuzlarımı geride tuttum. Eğer bu gerçeğe layık olup olmadığımı görmek için bir testse, sinmek kesinlikle değersizliği gösterilecekti.

"Neyin gerekli olup olmadığını nereden biliyorsun? Bir çocuktan daha büyük değilsin. Ailen -özellikle annen- neredeyse iki yüz yıldır, Bağımsızlık Savaşı öncesinden beri bu Kovuk'ta yaşıyor. Ben de neredeyse yüz yıldır burada yaşıyorum." Çayını yudumladı ve boş fincanı kabaca tabağa bıraktı. "Peçenin nasıl çalıştığının ardındaki gerçeği bildiğinizi düşündüren nedir?"

Önümdeki çay fincanını elime aldım ve bir yudum aldım, bir sonraki sözlerimi düşündüm ve yaşamama izin verilmesi ya da en azından gitmeme izin verilmesi gerektiğini savunmanın en iyi yolunu düşündüm.

"Gidemezsin çocuğum."

Yüksek sesle söylemediğim düşüncelerime cevap verdiğinde gözlerim büyüdü. "Nasıl-"

Parmağını çay fincanının sapında gezdirdi, ben kelimeleri oluşturmakta zorlanırken beni izledi. Bana doğru eğilirken gözleri bembeyaz parlıyordu, sesi buz parçaları gibi tenimi delip geçiyordu. "Eğer gidersen Sleepy Hollow yok olacak."

Elimdeki çay fincanı parmaklarımdan kayarak yere düştü ve küçük porselen parçalarına ayrıldı. Kalbim, vücudumu bir korse gibi saran ve nefes alamayacağım kadar sıkı kaburgalarımın doğru gümbürdüydü. Sonunda kuru dilimi ağzımın çatısından sıyrıp dudaklarımı ıslatarak konuşabilmem için her kalp atışı bana sonsuzluk gibi geliyordu. "Pardon?"

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Beni gerçekten duymadın mı? Yoksa tekrar sorarsan sözlerimin değişeceğini mi umuyorsun?"

Kan yanaklarıma hücum etti ve başımı dik tutmak için mücadele ettim. Onu duymuştum. Eczacı dükkânının sessizliği ve sesinin çınlayan berraklığı bunu kesinleştiriyordu.

"Kendini küçümsüyorsun," dedi ve sorusuna cevap vermememi görmezden gelerek bana parmağını salladı. Sesi hiç titremedi ve devam ederken çenesi hiç eğilmedi. "Annen gelmiş geçmiş en güçlü cadılardan biri. Sen güç için yetiştirildin. Yakın tarihte saf alevler üzerinde kontrol sahibi olan birkaç cadıdan birisin."

Başımı salladım, ter elbisemin arkasını ıslatıyordu. Güçlü olamazdım; hayatım boyunca bana güçlü *olmadığım* söylenmişti. "Ben-"

"Güç için yetiştirilmiş," diye tekrarladı, aynı parmağını kaldırıp dudaklarını büzerek. "Bunun için eğitilmedim. Annen senin potansiyelini görüyor ve onu gasp etmeni istemiyor." Çay fincanını aldı ve dudaklarına götürürken alay etti. "Bana sorarsan bu büyü israfı. Ama annen hiç kimsenin fikrini sormuyor."

"Gasp mı?" diye sordum, şaşkınlığım sesimden belli oluyordu. Annem bana hiçbir zaman rahatsızlık vermekten başka bir şey yapmamıştı. Beni gerçekten bir tehdit olarak görüyor olabilir miydi? Büyü yapmaya başladığımda beni eğitmeye bile istekli olmamıştı. Ateş büyüümün nadir olduğu doğru olsa da, pek kayda değer değildi. Elemental büyü temel olarak kabul edilirdi ve kayda değer herhangi bir büyüye sahip olan herkes statüsünü büyü çalışması ve pratik yaparak elde etmişti.

Adelaide boğazını temizleyerek çay fincanını tabağına geri koydu. Uzandı ve elimi okşadı. Teni benim sıcak ve nemli tenime karşı serin ve kuruydu; bu dokunuşun rahatlatıcı mı yoksa bir uyarı mı olduğundan emin değildim. "İki ay önce Ciallmhar bir kehanet keşfetti. Kehanete göre annen Hollow'u kurtarmak için soyunu feda etmeliymiş, aksi takdirde ölüm hepimizi yok edecekmış."

Midem botlarıma kadar indi, kalbim hızla çarpıyordu. Boğazım düğümlenirken enseme ve avuçlarımda terler birikti. Alevlerimi kontrol altına almak için ellerimi birbirine kenetledim. Oda hafifçe dönerken sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Sleepy Hollow'u yok edemem. Böyle bir şeyi yapacak güce sahip değilim."

Sleepy Hollow'u annem kurmuştu. Kaderimde onu yok etmek olduğunu bilseydi asla çocuk sahibi olmazdı.

Alaycı bir tavırla elini salladı. "Annen seni şımartmış olabilir ama ateşin Sleepy Hollow'daki en güçlü ateş."

Onun sözleriyle paniğim bir anlığına yatıştı, ama hemen yerini görüşüme karışan kırmızıya bıraktı. Sıkıttığım ellerimden dumanlar yükseliyordu. "Annemin hiç yapmadığı bir şey varsa, o da üzerime titremesidir."

Ellerimi başıyla işaret ederek burnunu çekti. "Ateşin kaçmak ve seni korumak için kaşınıyor, bu da aksini kanıtıyor. Annen alevlerinin güçlü olmadığını düşünerek kayıtsız kalmana izin verdi ve seni daha fazlası olman için hiç zorlamadı. Hollow'daki ateş büyüüne sahip diğerleri senin seviyene yakın bile değiller ve yıllarca eğitim aldılar."

"Neden bekledi?" diye sordum. "Eğer benim fedakârlığımın Hollow'u kurtaracağını bilseydi, bunu çoktan yapardı."

Sanki uzakta bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. Bir an sessiz kaldı ve neredeyse sorumu tekrarlayacaktım. Ama sonunda başını dikleştirdi ve görmeyen gözlerini bana çevirdi. "Kehanet daha yeni gün ışığına çıktı. Ve o zaman bile, sadece küçük bir kısmını biliyoruz. Daha fazlası olduğundan eminiz."

"O zaman benimle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?" Alevleri kontrol altına almak için ellerimi birbirine kenetleyerek sordum. Beni yakmayacaklardı ama kaçarlarsa etrafımdaki her şeyi yakacaklardı. "Elinde sadece küçük bir parça varsa herkesle ilgili olabilir. Nereden biliyorsun? Varsayıma dayanarak beni öldürebilir. Ne yazıyor? Elindeki parçayı göster bana."

"Sakin ol Katrina," diye azarladı. "Duygularını kontrol edemediğin için Ciara'nın güzel dükkânını yakıp kül etmen ihtiyacımız olan son şey."

Masadan kalkıp ayağa kalkarken ellerim alevler içinde kaldı. "Duygularımı kontrol etmek mi? Benimle ilgili olan ya da olmayan sözler yüzünden *ölüme* mahkûm ediliyorum."

Daha önce, annem bunun daha kişisel bir fedakârlık ihtiyacından başka bir şey olmadığını söylediğinde, kaderimle neredeyse barışmıştım. Ama şimdi, bu kararı Adelaide'e getirilen tamamlanmamış bir kehanete dayanarak verdiğini bildiğimden, öfkem zihnimde inşa ettiğim kafesten kendini dışarı itmişti.

Vücudum çok sıcaktı, çok dardı ve alevler büyüdü, ön kollarıma doğru ilerledi ve oradaki kumaşı yaktı.

Adelaide orada öylece oturmuş, çayını yudumluyordu. "İşiniz bitti mi? Yoksa gerçekten bu dükkânı yakıp kül etmeye mi niyetlisin?"

Hayır, Ciara'nın dükkânını yakmak ya da kimseye zarar vermek istemiyordum... annem hariç. Gözlerimi kapatarak burnumdan yavaşça nefes aldım; duman burun deliklerime batıyor ve göğsümün derinliklerine yerleşiyordu. Nefesimi burnumdan geri üfleyerek işlemi tekrarladım. Tekrar, tekrar ve tekrar. Sonunda ellerimi çevreleyen sıcaklık azaldı ve gözlerimi açtım.

Bu konuda daha fazla konuşamazdım. Hollow'dan ayrılacaktım. *Yaşayacaktım*. Henry ve Ciara dışında burada hiç kimsem yoktu. Adelaide yanılıyordu. Annemin kehaneti daha fazla araştırmamasına şaşırmaıştım. Hayatım -ve ölümüm- onun için çok az şey ifade ediyordu. Ama bu onun kararını kabul edeceğim anlamına gelmiyordu. Henry ve Ciara'nın güvenliğini nasıl olursa olsun sağlayacaktım.

Sonra da giderdim. "Bariyeri korumak için her yıl Süvari'ye bir kurban vermemiz gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"

Adelaide içini çekti, çay fincanını yere bıraktı ve dudaklarını büzerek bana baktı. "Evine git, Katrina. Öbür dünya için hazırlıklarını yap. *Karışmayı bırak.*"

Ben daha bir şey söyleyemeden ayağa kalktı ve çan sesleri eşliğinde eczaneden ayrıldı. Elbette o çanları duyabiliyordum.

OceanofPDF.com

Yedi

Adelaide gider gitmez Ciara aceleyle ön kapıya gitti, kapıyı kilitledi ve pencerenin üzerindeki ağır kumaş perdeleri indirdi. Dönüp Adelaide'in oturduğu koltuğa oturdu ve öne doğru eğilerek ön kolları. "Ne planlıyorsun Katrina?"

"Sana bir şeyler planladığımı düşündüren nedir Ciara?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

Bana sert bir bakış attı. "Çocukluğumuzdan beri senin arkadaşınım. Ne zaman bir şey planladığını bilirim. Buraya onun her öğleden sonra çay içmeye geldiğini bilerek geldin. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmen gerekirdi."

Sandalyemde geriye doğru yığıldım, eğer görseydi annemden dayak yememe neden olacağını bildiğim bir şekilde kamburumu çıkardım. Ciara haklıydı elbette. Adelaide gider gitmez ayrıntıları soracağını biliyordum. "Evet, bir şeyler planlıyorum."

Alaycı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Elbette öyle. Bana ne planladığını söyle."

"Burada durup katledilmeyi bekleyemem," diye fısıldadım, sandalyemde daha dik oturdum ve ellerimi masanın altında kucağıma sıkıştırdım.

Birdenbire kucağım Ciara'nın her şeyi gören bakışlarından daha ilginç gelmeye başladı. Beni destekleyeceğini bilsem de, onun Sleepy Hollow hakkındaki duygularını da biliyordum. İyi olanları ve kötü olanları. Burası onun eviydi, bildiği tek evdi ve aynı zamanda kardeşinin kurban edildiği yer olsa da, asla terk etmeyeceğini biliyordum. Burada yaşayanların hiçbiri asla gitmezdi. Annem onların kasabaya olan sadakatini ve her şeyden önce geleneklere ve güvenliğe olan sonsuz bağlılıklarını sağlamıştı.

Ardından sadece sessizlik geldi.

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm ama yüzündeki ifadeyi çözemedim. Titiz bakışları karşısında savunmaya geçtim. "Ne?"

"Kehanetin seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi sessiz ve dikkatlice sakindi.

Bu ima karşısında dehşete kapılarak başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır. Ciara, beni tanırısın. Burası hakkında ne hissedersen hissedeyim, buraya *asla* zarar veremem."

Annemden nefret ettim. Fedakarlıklardan nefret ediyordum. Ichabod ve Brom'dan evliliğe zorladıkları için nefret ediyordum. Bu kasabayla ilgili pek çok şeyden nefret ediyordum ama pek çok şeyi de seviyordum. Henry ve çömlekçi dükkânı bana gerçek aşkı göstermiş ve bana bir amaç vermişti. Ciara bana arkadaşlık etmiş, diğer çocukların acımasızlığına karşı bir mola vermişti.

Sleepy Hollow'u yok edemezdim. İstesem bile.

"Öfkeniz kontrolden çıktığında güçlerinizin neler yaptığını gördüm." Küçük bir kahkaha attı ama seste hiç eğlence yoktu. "Ve senin öfken tam olarak istikrarlı olarak sınıflandırabileceğim bir şey değil."

Ona bir bakış attım. Öfkem, herkesin bildiği gibi değişken olsa da, çoğu kişinin düşündüğünün aksine kontrolüm altındaydı. Ichabod ve Brom'un öfkemi diğerlerinden daha fazla ortaya çıkarma gibi bir huyları vardı sadece. Ve öfkemin evimi yok edecek kadar uçucu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. "Burada kalıp ölmeyeceğim."

"Ailen ve Ciallmhar kasaba için neyin en iyisi olduğunu herkesten daha iyi bilir, Katrina," dedi Ciara, alnı endişeyle kırışarak. Gözleri, yıllar önce benim yerimde olan kardeşi Torin'i düşündüğünde sık sık olduğu gibi buğulandı. "Onları sorgulamak akıllıca değil."

"Hiç kimse onları sorgulamadı. Süvari hiçbir zaman bize saldırmaya çalışmadı." Birinin benim tarafımı görmesini sağlamak için çaresizce ellerimi birbirine kenetledim. Herkes bir yana Ciara'nın beni desteklemesi gerekirdi. Ona karşı nazik davranmış, kurbanlar ya da Dullahan hakkındaki duygularını hiç sorgulamamıştım, ne olacağını ve konuşmanın sadece ağlarken onu tutmama dönüşeceğini biliyordum.

Ama benim tarafımda olmalıydı. Öyle olacağını düşünmüştüm.

Çaya gitmeden önce Henry'ye planımı anlatmalıydım. En azından beni destekler ya da aptallık ettiğimi açıkça söylerdi. "Bu kimsenin sorgulamayı bırakmadığı bir gelenek. Bunun gerekli olduğuna dair herhangi bir kanıtımız var mı?"

Ciara'nın bakışları sertleşti. "Öyle söyleme." "Ama-"

"Eğer bu doğruysa, neden şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey yapmadınız? Korku ya da saygıdan dolayı fikirlerimi sormadığınızı biliyorum ama bu konuda ne hissettiğimi biliyorsunuz. Bunun barbarca olduğunu biliyorsunuz. Aileleri nasıl parçaladığını ve onları nasıl dağılmış bıraktığını biliyorsunuz. Onları sorgulayamayız Katrina, ama onlar senin ailen. Bunu daha önce durdurabilecek biri olsaydı, o da sen olurdun. Ve eğer haklıysan, kaç kişinin hayatını kurtarabilirdik?"

Yanaklarım yandı. O haklıydı. Uzun zaman önce geri adım atmalıydım. Ailemle olan durumumu biliyor olsa da, öfkesini ve incinmişliğini anlıyordum ve haklıydı. Sözleri göğsümü yaktı ve kendimi savunmak ve ona ailem üzerinde gerçekten ne kadar az etkim olduğunu hatırlatmak istedim. Çok az özgürlüğüm vardı. Ama gözlerindeki acı beni durdurdu ve cevabımı boğazıma geri itti.

Ciara parlak kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterek iç çekti. "Artık çok geç, Katrina. Kasabanın kuralları olmasının bir sebebi var. Bizi korumak için. Ailen bunu herkesten daha iyi biliyor. Her ne kadar bu uygulamadan ve bu zulmün aileleri ayırmasından nefret etsem de, bunu kabul etmek zorundayım. Sen de kabul etmelisin. Belki de en iyisi daha fazla ölüme ve acıya neden olma riskini almamaktır."

Sözleri karşısında sanki bana fiziksel olarak vurmuş gibi geri çekildim. "Bunu nasıl söylersin? Sen benim buradaki tek arkadaşımsın."

Cevap vermedi - en azından kelimelerle. Ama omuzlarından süzülen buz gibi yüz ifadesi, ifadem hakkında ne düşündüğü hakkında çok şey söylüyordu.

Derin bir nefes aldım ve onun iyiliği için kendi duygularımı bastırdım. Bunu hayatım boyunca ailemin yanında yapmıştım ve Torin'in ölümünden beri Ciara için de yapıyordum. Belki de öfke ve acımı keskin bir ağrı yerine donuk bir sızı haline gelene kadar bastırmanın bu kadar kolay olması beni rahatsız etmeliydi. Duymak istediği kelimeleri biliyordum. Duymaya *ihtiyacı vardı*. "Özür dilerim Ciara. Elbette haklısın. Bu uygulamayı daha önce sorgulamalıydım. Hepimiz sorgulamalıydık. Ama ailemin haklı olduğunu söylemek... Bu yanlış. Ama sessizce gitmeyeceğim. Gidemem."

Bir an bana baktı, yüzü okunmuyordu. Beni aileme teslim edecek miydi? Benim yanımda durur muydu? Bu sorunun cevabını bildiğimi sanıyordum ama şimdi o kadar da emin değildim.

Utanç ve hüsrân gözyaşları gözlerimi yaktı. Onları kabaca silmek için uzandım. Ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı ama yine de duramıyordum; oda gözyaşlarımın ardında bulanıklaşıyordu.

"Sen benim arkadaşısın. Bunu biliyorsun Katrina," dedi, artık onu net olarak göremediğim için sesi zar zor duyuluyordu.

"Tekrar söyler misin?" Ondan tekrar etmesini istemek zorunda kaldığım için utançtan yanaklarım yandı.

İç çekti. "Sen benim arkadaşısın."

Duygularımı tamamen uyuşma sınırına gelene kadar bastırarak başımı salladım. Parmaklarımı önümde birleştirdim, bu konuşmadan uzaklaşmak, kaçmak, saklanmak ve yalnız kalmak için can atıyordum. Yalnızken kimse bana zarar veremezdi.

"Sen benim arkadaşısın," diye tekrarladı, avuçlarını bana doğru uzatarak. Yanıt vermeyince ellerini hafifçe salladı. Tereddüt ederek kendi ellerimi onunkilerle buluşmak için kaldırdım, buz gibi elleri sıcak tenimle tezat oluştururken parmaklarımız birbirine dolandı. "Sen benim arkadaşısın ama sana yardım edemem. Benden istediğin şekilde değil."

Nefesim göğsümü aceleyle terk etti ve kulaklarımın hafifçe çınlamasına neden oldu. Üzülmek istedim ama midemde ağır bir yükten başka bir şey hissetmedim. Sertçe yutkundum ve kül tadını bir kenara iterek isteğime devam ettim. Onun desteğini alamayabilirdim ama belki bana bilgi vermeye istekli olabilirdi. "Arkadaşlığın benim için önemli Ciara. *Sen* benim için önemlisin."

"Ve sen benim için önemlisin," dedi ellerimi tekrar sıkarak.

"Kovuk'tan ayrılmam gerek," dedim, huzuru bozmamaya ve onu üzmemeye çalışarak. "Ailem ya da Ciallmhar tarafından durdurulmadan bunu nasıl yapabileceğimi biliyor musun?"

Acı verici derecede uzun bir süre geçtikten sonra tekrar konuştu, sesi kısıktı. "Saint Augustine'de, uzak güneyde başka bir sığınak olduğunu duydum."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Ciara bu eczaneyi işletiyordu ve Ciallmhar ziyaretlerinden payına düşeni almış olsa da, bu tür bilgilere sahip olmasını beklemiyordum.

"Birkaç ay önce, bazılarının oradan gelecek bir ziyaretçiden bahsettiklerini duydum. Hiç gelmedi ama kasabadan sanki

bizimki gibiydi." Ellerini benimkilerden çekti ve parmaklarını birbirine doladı. Hafifçe omuz silkti. "Beni hiç fark etmiyorlar. Ben onlara yardım ediyorum, bu yüzden burada yalnızken söylediklerine dikkat etmiyorlar."

"Başka bir cennet mi? Orada da kurbanlar var mı?"

Bir ölüm cezasını diğerine değişmem.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Katrina. Bir daha bundan bahsetmediler." Başını yana eğdi. "Yine de varsayabiliriz, değil mi? Korunmak için fedakârlık yapmamız gerekiyorsa, onların da yapması gerekmez mi?"

"Belki..."

Eğer fedakârlık gerektirmeyen bir şans varsa, bunu değerlendirmeliydim.

Onun varlığını görmezden gelmeleri ve bu kadar rahat konuşmaları beni şaşırtmamıştı ama şimdi zihnim dönüyordu. Oraya nasıl gidebilirdim? Yolculuk uzun ve zorlu olacaktı ve birçok malzemeye ihtiyacım olacaktı. Adelaide'in sözleri bir hışımla aklıma geldi. Büyüm seyahat edebilmem için yeterince sağlam olacak mıydı? Hollow'a bağlı mıydı? Tüm hayatım boyunca yaptığım gibi, onu güvenli bir yere ulaşacak kadar uzun süre bastırabilir miydim?

"Bu çok uzun bir yolculuk."

Ciara fısıltıyla, "Sana malzeme getirebilirim," dedi.

Sözcükleri yakalayamadım. "Ne?"

"Erzak," dedi sesini hafifçe yükselterek. "Size yardım edebilirim. Eğer gerçekten gitmeyi planlıyorsanız."

"Bunu yapar mıydın?" Onu her türlü sonuçla yüzleşmesi için geride bırakacak olmam kalbime acı veriyordu. Bir kez daha elini tutmak için uzandım. "Benimle gelir misin Ciara?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Elimi sıktı ve gülümsedi ama hayatı boyunca sahte gülümsemeler taklit etmiş biri olarak bunun ne olduğunu anlayabiliyordum. "Yapamayacağımı biliyorsun Katrina. Annem o kadar uzağa gidecek kadar iyi değil ve onu geride bırakamam. Torin hâlâ burada olsaydı belki ama şimdi olmaz. Ona kalan tek şey benim."

"Seni burada bırakmak istemiyorum," dedim, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla dolmuştu. "Bana yardım etme riskini almak istediğinden emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye itiraf etti. Ona başka bir yol bulabileceğimi söylemek için ağzımı açtım; onu dahil etmemenin bir yolu, ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sana yardım edeceğim. Sadece bir şeyi düşünmeni istiyorum Katrina."

Başımı salladım, hâlâ diğer elini tutuyordum. Kaldırdığı elini aşağı indirerek benimkini kendi elinin arasına aldı.

"Eğer gidersen-" Derin bir nefes aldı ve alt dudağının hafifçe titrediğini gördüm. "Eğer gidersen, ailenin senin yerine kimi seçeceğini düşünüyorsun? Senin yerini alacak bir ailen yok ama ben varım. Henry var. İçimizden birini seçmelerine ne engel olacak? Ya Adelaide haklıysa ne olacak?"

Midem kıvrıldı. Gereklilikleri biliyordum; kendimi kaderimi kabullenmeye zorlamamın ardındaki neden onlardı. Henry'yi o duruma sokmak istemezdim. Ama annem Ciara'nın bana yardım ettiğini öğrenirse... Annemin ceza olarak Ciara'yı seçtiğini kesinlikle görebiliyordum. "Ben-"

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve seni ne kadar sevsem de, senin için ölemem."

Midem kabardı, safra yükseldi ve boğazımı yaktı. Buradan gitmem gerekiyordu. Masadan kalktım, görüşüm gözyaşlarımdan bulanıklaşmıştı. "Teşekkür ederim, Ciara."

"Yarın gelin ve ihtiyacınız olan malzemeleri konuşalım."

Gülümsemesine karşılık veremedim ama panjurları kaldırıp kapıyı açmaya gitmeden önce ellerini sıktım. Ben çıkarken gözleri sırtımdaydı ama başka bir şey söylemedi.

Kapıyı açtım ve derin bir nefes alarak tekrar temiz havaya çıktım. Akşamın ilk ışıkları azalıyor, ufukta morumsu bir gri belirliyordu. Karanlık tamamen çökmeden önce eve gitmem gerektiğinden, kasaba meydanına giden patikadan aşağı döndüm. Sıra sıra dizilmiş küçük binalar gecenin içinde yükseliyor, her birinin penceresinde mumlar titrerken beni selamlıyordu. Ana caddeden geçerken, kasaba halkı bana bakmak için durduğunda bakışları sırtımda hissettim; ölüm için işaretlenmiş birine aval aval bakmak için. Adımlarım hızlandı, ilgi odağı olmaktan başka bir şey istemiyordum. Malikâneye geri dönmek tek odak noktamdı.

Çaresizce kurtulmak istediğim malikânenin şimdi benim tesellim olması ne kadar ironik.

Sekiz

"Y Geç kaldın. Yine," dedi Henry ertesi sabah dükkâna girdiğimde. Tezgâhta oturuyordu, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş ciddi ifadesinden bir gülümsemeyi uzak tutmaya çalıştı. "Biliyorsun, ölüm cezası sana gevşeme hakkı vermez, kızım."

Espri yaptığı için minnettar olarak onunla alay ettim. Beni benden daha iyi tanıyordu ve dikkatimi dağıtma çabasını takdir ettim. Başımı salladım. "İşe nadiren zamanında geliyorsun, ihtiyar."

Yüzündeki ciddi ifadeyi korumaya çalıştı, ancak kıkırdayıp taburesinden kalkarken gülümsemesi çabucak dağıldı. "Evet, evet. Biliyorum."

"Ve çay berbat bir öneriydi." Tezgâhın etrafında yürüdüm ve önlüğümü çekip arkamdan bağladım. Belimdeki keskin kısırtma, kalbimdeki ağrıyı hafifletmek için iyi gelmişti.

Tek duyabildiğim Ciara'nın son sözlerinin yankısıydı; ya o ya da Henry benim yerime geçmek zorunda kalacaktı.

Gür bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bunun bana tek getirisi bir azar ve bu sabah annem bunu fark ettiğinde suratıma bir tokat oldu."

"Annen bir-"

"Sakın söyleme," diye mırıldandım, sipariş yığınının çıkarmak için ona doğru uzandım. "Her yerde kulakları var."

İçini çekti. "Peki, söylemeyeceğim. Ama düşünüyorum. Yüksek sesle." Ona gülümsedim, desteği için minnettarım. "Teşekkür ederim, Henry."

"Bana teşekkür etme kızım. Sadece tekrar yeni bir çırak yetiştirmek istemiyorum," dedi taburesinden kalkarken. "Seni Hollow'dan çıkarmayı konuşmamız gerekiyor mu?"

Şakaklarımı ovuşturarak nefes verdim ve histerik bir kahkaha attım. Sorusu, dün öğleden sonra olan her şeyi engellemek için duygularımın üzerine yerleştirdiğim barajı yıkmıştı.

Henry patlamam karşısında durakladı. "Ne oldu kızım?"

"Annem bu yıl Roghnaithe olarak özellikle beni seçti," dedim ona, kelimeler kalbime saplandı ve ruhumu parçaladı. Bunu yüksek sesle kabul etmek her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Bu annemin seçimiymi, Ciallmhar'a ruhlar tarafından verilen rastgele bir seçim değil. "Ve ben... Ben... yapamam..."

Başını salladı ve beni kollarına çekti. Yüzümü göğsüne bastırdığım anda gözyaşlarım akmaya başladı. Akıl hocamın kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ellerimi yumruk yapıp arkamda birleştirdim. Annem beni gerçekten sevmiyordu ve bir seviyede bunun benim gerçekliğim olduğunu bilsem de, bunun ölümümle sonuçlandığını görmek kahrediciydi.

"Bana ne olduğunu anlat Katrina," diye fısıldadı sırtımı ovarak.

Burnumu çekerek boğazımı sıktım ve hıçkırıklarımı yuttum, sigara içen ellerimle gözlerimi sildim. "Bir kehanet var. Annem beni kurban etmezse, Sleepy Hollow'a ölüm getireceğimi söylüyor."

"Bu tamamen saçmalık." Cevabı anında ve kesin oldu. "Bunun şimdi ortaya çıkması ne kadar uygun, tam da sen onun parmağının altından kaçmak için kendine güvenmeye başlamışken."

Omuz silktilim, başka bir şey söyleyemedim.

"Gitmelisin Katrina. Burada kalıp öldürölmenizi izlemeye dayanamam." Sesi çatladı ve bu ses gözyaşlarımın yeniden başlamasına neden oldu. "Lütfen, gitmelisin."

"Yapamam," diye fısıldadım. "Hayatını riske atamam, Henry. Bunu benden isteyemezsin. Benim yerimi alacak bir ailem yok ve herkes senin benim için kim olduğunu biliyor. Onun yerine seni seçmeleri riskini göze alamam."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ve benden senin ölümünü izlememi ve bunu engelleyebileceğimi bilmemi isteyemezsin."

Uzun bir süre birbirimize baktık, ikimizin de gözleri yaşlıydı. "Ne yapmalıyım?"

"Ciara'nın bir fikri var mıydı?" diye sordu, yanağına düşen gözyaşını silmek için uzanırken.

Burnumu çektilim ve arkama yaslanıp elbisemin koluyla yüzümü sildim. "Evet, Ciallmhar'ın güneyde, Saint Augustine yakınlarında başka bir sığınaktan bahsettiğini duyduğunu söyledi. Bana malzeme getirmeyi teklif etti."

"O zaman şöyle yapalım," dedi ve tezgâhın üzerinden uzanıp bir parşömen parçasını bize doğru çekti. "İhtiyacınız olan şeylerin bir listesini yapacağız ve ben de bunu ona götüreceğim."

Başımı sallayarak listeyi karalamasını izledim. Yazdığı her satır, onu geride bırakma, Süvari'yle yüzleşme ihtimalini düşündükçe kalbimde yeni bir çatlak oluşmasına neden oluyordu. Benim için. Tıpkı Ciara gibi, onun da bana asla katılmayacağını biliyordum. Ama sormak zorundaydım.

"Henry," diye fısıldadım, sesim çatallaşıyordu. Başını kaldırıp yazmaya ara verdiğinde boğazımı temizledim. "Benimle gelir misin? Gittiğimde?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını iki yana salladı. "Hayır, sevgili kızım. Burası benim evim."

"Neden?" Gözyaşlarımı tekrar sildim, boğazım yanıyordu. "Burada senin için hiçbir şey yok ve sana yardım edecek kimse de yok. Neden benimle gelmiyorsun?"

Elimi tuttu. "Katrina, ben iyi olacağım. Seninle gelirim sadece seni yavaşlatmış olurum. Eskisi kadar iyi hareket edemiyorum ve bu riske atılamayacak kadar önemli. Bensiz gideceksin. Sen de iyi olacaksın, ben de iyi olacağım."

Cevap verecek kelimeleri bulamadım. Karıncalanma uzuvlarımdan aşağı inerken bedenim dondu ve başım döndü. Dizlerimin üzerine çökmek anlamına gelse bile ona yalvarmak istedim ama yaşlı büyücü hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin onu bir şey yapmaya kolayca ikna edemeyeceğiydi. Bana dik durmayı öğretmişti ama isteğini görmezden gelemezdim. Kendimi başımı sallamaya zorladım.

O da başını sallayarak elimi okşadı. "Tamam o zaman, her şey halloldu. Sen gideceksin, ben de burada kalacağım."

"Bana yazacak mısın?" Sesimin uysal çıkmasından nefret ediyordum ama bilmek zorundaydım. Onu kaybedemezdim. O benim iyilik ve sevgiyle olan tek bağlantımdı.

"İstesen de beni durduramazsın," dedi gülümseyerek. "Şimdi şu listeyi bitireyim."

Sessizce listeyi bitirdik ve ben ona tekrar düşünmesini söylememek için dilimi ısırđım. Son kelimenin mürekkebi kurur kurumaz Henry ayağa kalktı. "Ben Ciara'ya gidiyorum. Malzemelerle döndüğümde yola çıkmış olursunuz."

"Bu kadar çabuk mu?" Bildiđim her Őeyi geride bırakma dűŐüncesi midemi dűŐűmlerken sordum, özellikle de önümde ne olduđunu bilmeden.

"Planlarımızı kimsenin öğrenmesi riskini göze alamayız kızım. Annenin her yerde kulakları olduğundan kendin bahsetmiŐtin," dedi yanağıma dokunarak. "Şimdi, ben gidiyorum. Yakında döneceğim."

Henry gittikten sonra bir nefes verdim. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Hollow'dan ayrılmak daha önce hiç dűŐ nmediđim bir seçenektir ama őimdi yaŐamak için tek seçeneđim bu gibi görünüyordu. Ve ben yaŐamak istiyordum.

"Sen bundan daha güçlüsün Katrina," diye mırıldandım kendi kendime, tabureden kalkarken yüzümdeki yaŐları sildim.

D kk nda dolaşırken, saklamak için buraya bıraktığım eŐyalarımı bir çantaya doldurdum: annemle aynı evde güvende olmayacağı kesin olan g nl ğ m, acil durumlar için sakladığım para ve Henry'nin bana verdiği kırmızı kristal kolye... aldığım tek hediye.

Yetersiz eŐyalarımı çantaya yerleştirdim ve Henry'nin yanında getirecekleri için yer bıraktım. Yeni bir parşömen parçası çıkardım ve yaşlı toprak cadısına duygularımı ve birkaç damla gözyaşımı k ğıda dökerek bir mektup yazmaya başladım. Düzgünce katladıktan sonra arka ofisteki masasının üzerine koydum ve ardından oturup dükkânı son kez gözden geçirdim.

Saniyeler geçtikten sonra fener parladı ve Henry omzunda küçük bir çantayla geri döndü. "Hazır mısın, sevgili kızım?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım ve onu  n kapıda karŐıladım. Daha önce ona bir daha sormama kararına rağmen, kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Lütfen benimle gelmez misin Henry? Sen burada olmazsan seni kurban edemezler."

Kıkırdadı ve çantayı omzuma koydu. "Uzun bir hayat yaşadım ve şimdi onu bırakamayacak kadar inatıyım, Katrina. Ama senin önünde koca bir gelecek var."

Gözlerimden tekrar yaşlar s z ld , görüşümü bulanıklaştırdı ve boğazımı yaktı. "Henry..."

Elini salladı ve kapıyı açtı. "Şimdi bunların hiçbiri yok. Güvenli bir yere vardığınızda yazmanızı bekliyorum. O ellerini beladan uzak tut."

Kaçan sulu kahkaha çok olmasa da biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Eğildim ve yanağına bir öpücük kondururken bunun ona son dokunuşum olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve ben oyalanırken ikimizin de yanaklarını ıslattı. "Her şey için teşekkür ederim, Henry."

"Dikkatli ol kızım."

"Yapacağım," dedim, omzumdaki çantayı düzeltirken ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Söz veriyorum."

İsteksizce gitmeme izin verdi ve kapıyı açık tuttu. "Seni bir daha görmemek için dua ediyorum, Katrina Van Tassel."

Sözleri sert olabilirdi ama sesindeki tereddüt, söylemediği her şeyi ele veriyordu.

Fikrimi değiştiremeden döndüm ve solmakta olan öğleden sonra ışığına doğru adım attım ve Hollow'a giden arnavut kaldırımli sokaklarda yürümeye başladım. Kendi başıma kalarak, yolumun mezarlığa ve kasabanın dışına çıkan üstü kapalı köprüye doğru gittiğini kimsenin fark etmemesi için dua ettim.

Köprü nihayet tepenin hemen ardında göründü ve kalbim hızlandı, avuçlarım terden kayganlaşırken elimdeki çantaları tutuşumu ayarladım. Aşınmış ahşap. Nefes alışım hızlandı. Bir zamanlar beyaz olan boyası dökülüyordu. Ensemde boncuk boncuk ter birikti ve omurgamdan aşağı yuvarlandı. Zeminin tahtaları üzerinde oluşan gölgeler. Boğazım kurudu ve dilim ağırlaştı. Özgürlüğe giden açık giriş. Yürürken dizlerim titriyordu.

İşte bu kadar. Sleepy Hollow'da geçirdiğim yirmi yıldan sonra, sonunda gidiyordum. Beklediğim gibi bir rahatlama değildi.

Bunun yerine, her adımda ayak bileklerime bir ağırlık yapışmış gibi hissediyordum. Kalbim her nefeste paramparça oluyor, sadece geride kimleri bıraktığımı, Henry ve Ciara'nın benim adıma ne acılar çekebileceğini düşünüyordum. Ya da annemin kurbanı olacak, asla bir çıkış yolu göremeyecek olanları.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak her şeyi bir kenara ittim.

Hayatımda ilk kez bencil olmam gerekiyordu. Yoksa

ölm

ek. Gözlerimi açtım.

Köprüye bakarken, diğer her şey kayboldu. Sadece yıpranmış ahşap ve Altındaki nehirde akan suyun sesi farkındalığımda kaldı. Ayaklarım beni köprüye doğru çekti, büyülü koğuşlardan gelen enerji titreşiyor ve beni içine çekiyordu.

Bir el kolumu sardı ve beni köprünün beni içine çektiği trans halinden çıkarmadan önce bir mengene gibi sıkıca kavradı. Beni esir alan kişiyle yüzleşmek için döndüğümde göğsümde bir ateş oluştu. "Brom? Ne yapıyorsun?"

"Nereye gidiyorsun Katrina?" diye sordu, elini daha da sıkarak. Pelerinime ve yanımdaki çantalara bakarken kaşları çatıldı. "Gitmeye mi çalışıyorsun?"

"Canımı yakıyorsun." Güçlü kavrayışına karşı çekiştirdim. Parmak uçlarımdan ateş fışkırdı ve kollarımın üzerinde dönerek elbisemin kollarını yaktı ve beni esir alanın ellerini yaladı. Yine de Brom beni bırakmadı. Burnuma yanık et kokusu geliyordu ama Brom'un tutuşu daha da sıkılaştı. "Brom, kes şunu!"

Cevap vermedi ve beni köprüye doğru çekmeye başladı. Topuklarımı sıktım ama faydası olmadı. Brom benden neredeyse tam bir kafa uzunluğundaydı ve beni kolaylıkla hareket ettirdi.

"Hollow'u korumalıyım, Katrina," dedi ve sonra beni köprünün kenarına, aşağıdaki suya giden kayalık setin hemen üstüne çekerken yüzünü buruşturdu. Beni aşağı atarsa, geri çıkmak için çok dik bir yol olacaktı. "Kurban sen olmalısın. Sleepy Hollow'dan ayrılamazsın."

Kalbim hızla çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyordu. Yakınlardaki birinden yardım isteyebilmek umuduyla başımı geriye attım. Gözlerim Ichabod'a takıldı, bir ağacın arkasından çıkan uzun boylu adam orada durmuş olanları izliyordu. Brom'un beni çimlerin üzerinde sürükleyişini izlerken hiç şaşırılmış görünmüyordu.

Yardım etmesi için bağırarak üzere ağzımı açmadan Brom tekrar itti ve bir ayağım setin üzerinden kayarken kollarına yapıştım.

"Brom, hayır. Bunu yapma."

"Başka seçeneğim yok. Kasabanın güvenliği için birinin hayatını feda etmeliyim." Parmaklarımı kolundan çekti. "Dullahan'a teslim edilmelisin. Buradan ayrılamazsın."

Ve sonra düşüyordum.

Sert bir gümbürtüyle aşağıya, kıyıya indim ve omzumun toprağa çarpmasının etkisiyle çığlık attım. Dik set beni nehre doğru yatırıp bir o yana bir bu yana yuvarlarken panik ciğerlerimi ele geçirdi. Çimlerin ve kayaların üzerinde tutunacak bir yer bulmak için çabaladım, umutsuzca beni dik tutacak ve nehirden uzak tutacak herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım,

Ama sadece bir kayayı kafama indirmeyi ve parmaklarımda toprak parçalarıyla kurtulmayı başarabildim. Darbe indi ve kaya altımda yuvarlanırken şakağımdan keskin bir acı yayıldı. Görüşüm bulanıklaştı ve elimdeki azıcık tutuşu da kaybettim.

Çok hızlı bir şekilde topraktan ayrıldım ve nehrin buz gibi suyuna düştüm. Vücudum soğğun şokunu emerken dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Parmaklarımı başıma bastırdım, yapışkan ve koyu bir kan geldi. Kendimi sudan çıkarmak için körü körüne kıyıya doğru uzanırken, görüşümün kenarlarından içeri doğru ilerleyen ve her şeyi tüketen kalın bir siyah pusla bilincimin azaldığını hissedebiliyordum. Başımdaki acıya ve vücudumdaki ağırlığa rağmen gözlerimi açık tutmaya çalışarak buna karşı savaştım.

Parmaklarım bir kütüğe dolandı ama artık çok geçti. Görüşüm daha da karardı ve geri düştüm, suyun buz gibi elleri beni akıntının yüzeyinin altına çekerek boğdu.

Süvari beni kesinlikle bulacaktı. Eğer önce nehir beni almasaydı.

OceanofPDF.com

Dokuz

F Parmak uçları boynumun derisine sıkıca bastırdı. Soğuk parmakların ve basıncın hissi beni bilinçsizliğin eşiğinden geri çekti ve bir adamın ürkütücü dokunuşuyla irkildim.

Yabancı. Bedenimi saran yorgunlukla mücadele ederek gözlerimi zorla açtım.

Bulanık görüşümü temizlemek için hızla gözlerimi kırıştırdım ve azalan akşam ışığına odaklanmaya çalıştım. Başımı hafifçe sallayınca bulanıklık biraz dağıldı ama tutarlı bir düşünce oluşturabildim. Ne kadar zamandır baygındım? Saçlarım alnımda nemliydi ama damlamıyordu, yani en azından bir süreliğine sudan çıkmıştım. Parmaklarımı alnıma bastırdım ve başımı kaldırıp baktığımda acıyı tekrar hissettim.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Parmaklarını boynuma bastırmış olan uzun boylu adam şimdi sanki ayağa kalkmama yardım edecekmiş gibi elini bana doğru uzatmıştı. Sesi duman ve ipek gibiydi. Vücudumun kucaklamak için savaştığı bir sakinlikle üzerime yıkandı.

"Kimsin sen?" Dikkatlice doğrulup yavaşça çimenlere doğru ilerleyerek sordum.

Hâlâ yanımda duran adamın kısa saçlarında solmakta olan güneş parıldıyor, koyu kahverenginin içinden geçen altın sarısı saç tellerini yansıtıyordu. Bana doğru eğildiğinde kaşları gözlerini gölgeliyordu ama çenesinin keskin çizgisi açıktı ve hafif bir saç tozuyla kaplıydı. Bana doğru bir el uzattı ve ben de ona baktım, gözlerim ona dönmeden önce hızla etrafımızı taradı.

Saçlarım biraz kurumuş olsa da geri kalan her yerim hâlâ sıırılsıklamdı ve elbisem nehrin dokunuşuyla ağırlaşmıştı. Üzerimden keskin bir esinti geçti,

Bileklerimi gıdıklayan çimenler hışırdıyordu.

Eğer bu adam bana yardım etmeye niyetli değilse, etrafta bana yardım edecek kimse yoktu. Ağaçlar görebildiğim kadarıyla her yöne uzanıyordu ve duyduğum tek ses rüzgârda soluk soluğa aldığım nefeslerdi. Ormanın derinliklerinde olmalıydık. Sleepy Hollow'a şüphelendiğimden daha yakın olsak bile, kasabadan hiç kimse hava karardıktan sonra bu ormana girmeye cesaret edemezdi.

Onu incelerken dudaklarımı yaladım ve bana cevap vermesini bekledim. Sinirlerim midemde düğümlendi ve ellerim iki yanımda titredi. Esinti yakındaki bir ağaç dalını hışırdattı ve sesle irkildim, gözlerimi önümdeki figüre sabit tutarken kendi içime kıvrıldım. Bana bakıyordu, yüzünde niyetine dair hiçbir belirti yoktu. Bir heykel gibiydi.

"Sanırım halkınız bana Başsız Süvari diyor." Sesi sakindi ama yine de tekrar konuştuğunda sarsıldım. Bana bakarken başını eğdi, kasıtlı olduğunu bildiğim dikkatli bir durgunlukla beni inceliyordu. "Ben Dullahan'ım."

Sözleri üzerimden akıp giderken etrafımdaki dünya bir anlığına dondu, ensemdeki tüylere yapıştı ve kalbimin atışını hızlandırdı. Ne de olsa Brom beni ölümün ellerine teslim etmeyi başarmıştı.

Gözlerim kısa bir süreliğine kapandı, sıkıca kapandı ama karşımda kimin olduğunu hatırlayarak tekrar açtım. Ölümünden kaçışım başarısız olmuştu. Burada, Dullahan'ın önündeydim ve beni nehirden çıkarmış olsa da kaderim mühürlenmişti.

"Ama senin bir kafan var." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, neden olduğum gücenmenin farkına vararak gözlerim büyüdü. Bu muhtemelen ilk izlenim olarak söylenecek en iyi şey değildi, özellikle de evimi hem koruduğu hem de tehdit ettiği söylenen bir varlığa. Sözde ruhumun bu ormana girmesini bekleyen bir varlığa. Hayatta kalmamı sağlamak için daha uygun olabilecek pek çok soru vardı.

Ağzının bir tarafı hafifçe yukarı doğru seğirdi. Çıplak eli hâlâ uzanmıştı, diğer eli ise kalın siyah deri bir eldivenle kaplıydı. "Evet, gerçekten de bir kafam var. Eğer olmasaydı sizinle konuşmak oldukça zor olurdu."

Yaptığı iğneleme karşısında neredeyse gözlerimi kısacaktım ama zihnim nihayet önümdeki gerçekliği yakalamaya başlamıştı. Titremesine rağmen

İçimden bir ses, tekrar konuşurken sesimin sabit olduğunu söylüyordu. "Hikâyelere göre sadece birinin ölümünü çağırmak için konuşulmuş."

"Peki sana anlatılan her hikâyeye inanıyor musun?" diye sordu. Nihayet elini indirdiğinde kalkık kaşları düştü ve uzun zamandır susamış gibi gözleri beni içine çekerken yanıma çömeldi.

Mavi küreler yüzümde gezinirken dönüyorlardı. Arıyor gibiydiler. Ne aradığından emin değildim ama sadece yüzümde aradığı şeyi bulacağını umabilirdim. Bakışları boynumdan aşağı indi, yanlarımdaki çimlerin üzerinde duran ellerime odaklanmadan önce uçarcasına bir hareketle gövdemin üzerinden atladı.

Ellerimi sıkarak onun bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım. Daha önce hiç kimse bana bu kadar dikkatle, bu kadar açıkça bakmamıştı. Yüzümü ısıttı ve bu yoğunluktan kaçmak için ondan uzaklaşmak istedim. Sanki bana bakmaktan ziyade içimden bakıyor gibiydi. Açıkta kalan kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Her hikâyede bir gerçeklik payı olduğuna inanıyorum," diye yavaşça cevap verdim, kelimeleri tartarak ağızımdan çıkmalarına izin verdim. Yapmak istediğim son şey Dullahan'ı gücendirmekti. Eğer beni öldürmemiş ya da nehirde boğulmaya terk etmemişse, belki de yaşamama izin vermesi için *onu* ikna etme şansım vardı. "Yoksa en başından söylenmezdi."

Mırıldandı ve omuz silkerek bir kez başını salladı. "Sanırım haklısın. Her halükarda konuşabiliyorum, bir kafam var ve bu gece kimseyi öldürmek gibi bir planım yok."

Bu gece. Vurgusu gözden kaçmadı. "Beni sudan çıkaran sen miydin?"

Gecenin soğuğu elbisemin sırlıslak ıslak kumaşını hançer gibi kesiyordu. Rüzgâr şiddetlendikçe vücudumu bir ürperti sardı ve dişlerimin takırdamasını engellemek için onları sıktım. Artık şokun etkisi geçmeye başlamıştı, soğuk da etkisini göstermeye başlamıştı.

"Evet. Neredeyse boğuluyordun." Ayağa kalkıp ağır ceketini düzelttikten sonra diğer eline ikinci bir eldiven geçirirken sesi açıldı. Bir kez daha uzandı ve bana baktı. "Seni ısınman için bir yere götürmeme izin verir misin? Seni nehirden çıkarmak için bu kadar uğraştıktan sonra açıkta kalarak ölmen büyük bir hayal kırıklığı olur."

Dudaklarımı çiğnedim, ellerim yanlarımdaki nemli otlara dolandı. Sıcaklık kulağa hoş geliyordu ama buna inanacak kadar aptal değildim.

Yeni tanıştığım bir adamla gitmek -hangi efsanevi varlık olduğunu iddia ederse etsin- akıllıca bir seçimdi.

"Eğer yardımımı kabul etmek istemiyorsanız, bu sizin kararınız. Yine de bu soğukta fazla dayanamayacağından korkuyorum. Dudaklarınız şimdiden morarmaya başladı ve uyandığınızdan beri titremeniz hiç durmadı. Ölmeni istemeyiz."

Vücudum bu ifade karşısında çılgılık mı atsam yoksa gülsem mi diye tereddüt etti. Sonunda öfkem galip geldi ve kanımı herhangi bir sığınaktan daha iyi ısıttı. Atlı'nın Brom'dan bile daha iri olduğu ve dikkatle nötrleştirdiği ifadesine rağmen tehditkâr bir havası olduğu düşünüldüğünde bu aptalcaydı. Parmaklarımın toprağı eşelediği çimenlerden buhar yükseldiğini gördüm ama umurumda değildi.

"Beni ölüme gönderdiler." Karnımdaki ateşi bastırmak için burun deliklerimden sertçe nefes aldım. "Ölüm şeklimin ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Teklif edilen bir şeyin her zaman kabul edilmesi gerekmez." Ellerime sert bir bakış attı. "Ve bunun burada sana hiçbir faydası olmayacak."

Sesindeki saygısızlık beni daha da sinirlendirdi. Neyse ki yılların pratiği ses tonumu sabit ve sesimi yumuşak tutmamı sağladı. "Sana teklif edilen insanlarla ne yapıyordun?"

"Bu konuşmayı yapmaya fazlasıyla istekliyim," dedi eldivenli elini hâlâ bana uzatarak. "Ancak, soğuk ve ıslaktan hasta olmayacağınızdan emin olduktan sonra içeride konuşmayı tercih ederim."

"Neden seninle geleyim ki? Dürüst olduğunu nereden bileceğim?"

Elini bir süre daha uzattı, bakışları yüzümde ağırlaştı. Sonunda eli yanına düştü ve doğruldu. "İyi, soğukta gecenin tadını çıkar. Sabah cesedini alacağım."

Damarlarımdaki ateş ellerimden çıkıp boynuma ve yüzüme sıçradı. Muhtemelen haklıydı. Gece boyunca bu keskin sonbahar havasında ıslanmak, rüzgârdan korunacak bir sığınak ve kuru giysiler olmadan - kendi başıma bir alev başlatıp sürdürebilsem bile, muhtemelen sabaha kadar ölmüş olurdum. İsteksizce gururumu bir kenara bıraktım ve boğazımı temizledim. "Beni nereye götüreceksiniz?"

Kaşı tekrar yukarı kalktı. "Evime."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Evi mi? Bu uğursuz figürün *bir evi* vardı. Beni götürmeyi planladığı bir ev. Yakınlarda yaşıyor olamazdı. Sleepy Hollow küçük bir kasabaydı ve bir yabancıyı hemen fark ederdik. Hollow'un zihnindeki haritasını hayal ederken kaşlarım çatıldı,

Kimsenin görmediği bir evi nereye saklayabileceğini çözmeye çalışıyordu. Çatlamış dudaklarımı yaladım. "Nereye?"

"Yakınlarda," dedi gizemli bir şekilde, bir kez daha varsaydığım her şeyle çelişerek. Bulanıklığı bir kez daha gidermek için başımı salladım. Onun hakkında bana söylenen her şey yalan mıydı? Kalbim hızla çarptı ve nefesim hızlandı ama duygularımı kontrol etmek için savaştım ve nefesimi yavaşlatmaya zorladım. Eldivenli elini tekrar bana uzattı, ben hâlâ sadece ona bakarken hafifçe salladı. "Al şunu. Sana zarar vermeyeceğim."

Parmaklarımı çimlerin üzerinde daha sıkı kıvırdım, duman hâlâ yükseliyordu. Öfkem kadar korkum da büyümü körüklüyordu artık. "Yine de sana zarar verebilirim."

Bu ironik olmaz mıydı? Her şeyde başarısız olan küçük Katrina, Dullahan'ı sakatlayan kişiydi. Yutkunurken dilimi kurşun gibi hissettim.

Bir an için gözlerinin bana doğru yumuşadığına, akşam ışığında parıldadığına yemin edebilirdim. Ama gördüğümü sandığım anda kayboldu, ilgisiz ifadesi geri geldi. Elini daha da uzattı. "Bana zarar vermeyeceksin."

Tereddütle ona doğru uzandım. Elim onun elinin içine kayarken nefesimi tuttum ve tenimin sıcaklığından gelecek acı çığlığını bekledim. Ateşim Henry'nin canını bir kez yakmıştı, bana sarılarak beni panik ataktan kurtarmaya çalışmıştı ve beni affetmiş olsa da, Dullahan'ı yakarsam bu hafiflikten kurtulabileceğimden şüpheliydim. Belki de eldivenleri görüldüğünden daha kalındı ya da belki de büyülü bir koruması vardı, çünkü rahatsızlıktan irkilmedi bile. Parmakları elimi sıkıca kavradı ve beni kolaylıkla ayağa kaldırdı.

Hafifçe sallanırken "Yürüyebiliyor musun?" diye sordu.

Yer görüşümde dönüyordu ama gözlerimi kapatmanın durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum, bu yüzden dünya bir kez daha durulana kadar Süvari'nin çizmelerine odaklandım.

Elimi bırakmak için hamle yaptı ama ben sıkıca tuttum, ormanın hareketini durdurmak için onun topraklayıcı dokunuşunu kullandım. Baş dönmem her zaman dokununca daha hızlı geçirdi ama bana dokunmaya, beni gerçekliğin sabitliğine çekmeye istekli o kadar az kişi vardı ki. Ama Dullahan elini tuttuğumda gözünü bile kırpmadı, sonunda ayaklarımın üzerinde sabit durduğumu hissedene kadar bırakmadı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve bir kaşını kaldırdı. "Yürüyebiliyor musun Katrina?"

Başımın yan tarafına dokunarak, "Evet, evet, sanırım," diye cevap verdim.

Brom ve Ichabod bana ihanet etmişlerdi ama şu anda bunu düşünecek durumda değildim. Onlardan intikamımı alacaktım ama önce Süvari'yle yüzleşmeli ve onun evine gitmeliydim. Panik boğazımda yükselirken yere baktım, nemli otlardan başka bir şey bulamadım. "Yanımda bir çanta buldunuz mu? Beni nehirden çıkardığında?"

Günlüklerim. Kolyem. Henry'nin bana verdiği hediyeği kaybetme düşüncesi gözyaşlarımı yaktı.

Başını yavaşça salladı. Beni tekrar incelerken kaşları çatıldı, veremeyeceğim cevaplar için yüzümü aradı. "Hayır, seni sudan çıkardığımda yanında hiçbir şey yoktu. Neden? Eksik olan ne?"

Yüreğim parçalandı. Tüm yazdıklarım ve gördüğüm tek nezaket gitmiş, soğuk suda yıkanıp gitmişti. "Bir çanta dolusu malzeme ve kişisel eşyam vardı."

İşte yine oldu. Donuk mavi-gri gözlerinde bir sempati parıltısı, geldiği gibi hızla kayboldu. "Özür dilerim ama yanınızda çanta yoktu. Belki sabahleyin temizlenir."

Başımı sallayarak ellerimi sıırıslıkla olmuş elbisemin üzerinde gezdirdim; bu hareket tamamen alışkanlıktan kaynaklanıyordu ama bu sefer sadece çamur, kir ve ot parçaları önüme bulaştı. "Özür dilemene gerek yok, Süvari."

"Gitsem iyi olacak." Keskin bir adımla arkasını döndü ve ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden baktı. "Sana kuru giysiler giydirmeliyiz."

Ve böylece, pek de Başsız Olmayan Süvari'yi nehirden uzaklaşıp ormanın karanlığına, evine ve benim için kararlaştırdığı kadere doğru takip ettim.

On

I Birkaç gergin an boyunca Süvari'yi nehir kıyısı boyunca takip ettim, göğsümde oluşan endişe bana mümkün olduğunca uzağa kaçmamı söylüyordu. Akşam ışığı ağaç gölgeliklerinin arasından süzülüp

Peşinden tökezlerken çimenlerin üzerinde gümüş rengi bir ışık belirdi. Ölümüne bu kadar yakın bir varlığın evinde beni nelerin beklediğinden hâlâ emin değildim, kalbim göğsümde gümbürdüyor, boğazıma yapışmak için tırmalıyordu.

Güçlerimi kontrol altında tutmak için ellerimi yumruk yaptım ama duygularım içime sızıyor ve kararan parmak uçlarımdan duman çıkmasına neden oluyordu. Dullahan'ın uzun ve yumuşak adımlarına ayak uydurmaya çalışırken tökezledim. Bu ormana en son geldiğimde sis ve fısıltılar beni kaçmaya zorlamıştı. Gözlerim görebildiklerimi taradı, ki bu pek bir şey değildi. Akşam yerini hızla karanlığa bırakıyordu ve güvenebileceğim tek şey solmakta olan ışıktı.

Nehrin bir başka kıvrımını döndüğümüzde, ağaçlardan yüksek bir hışırtı duyuldu. Beni takip eden her neyse bizi bulmuştu. Hemen durdum, gözlerim gürültünün kaynağını bulmak için etrafta gezinmeye başladı. Süvari omzunun üzerinden bana baktı, gözleri alev almamasına rağmen hâlâ yanan ellerime kaydı. "Sen iyisin. Bu sadece Liath, atım. O da sana zarar vermeyecek."

İleriye doğru birkaç temkinli adım daha attığımda panik biraz yatıştı ve sağıma baktığımda ağaçların arkasında duran simsiyah bir at gördüm, karanlık gözleri beni izlerken uhrevi alevler yansıtıyordu. Sırtında siyah deriden bir eyer vardı ve ağzı da aynı koyu renkli malzemeye bağlanmıştı. Görünen tek renk, toynaklarının üzerinde akşam ışığında parlayan beyaz şeritlerdi.

Omuzlarım çökerken rahat bir nefes aldım. "Bir at."

"Evet," dedi Dullahan, sesi benim tepkimle eğleniyor gibiydi. "Daha önce bir at görmüştün, değil mi?"

Yanaklarım kızarak ona kaşlarımı çattım. "Evet, elbette daha önce bir at görmüştüm. Sadece burada bir tane olmasını beklemiyordum. Yine sis olduğunu sandım."

Dullahan o kadar hızlı döndü ki hareket ettiğini bile göremedim ve eldivenli elleri omuzlarımı kavradı. "Sis mi? Sis hakkında ne biliyorsun? Bana her şeyi anlat."

Sesindeki mutlak emir beni kendimden uzaklaştırdı, zihnim kapanırken bedenim annemin yarattığı kalıplara girdi ve kendimi kesinlikle takip edecek olan öfke ve acıdan korudu.

"Orada... bir sis vardı." Ağzımı kurşuna çeviren korku yüzünden felç olan dilimi hareket ettirmeye çalışırken kendime lanet ettim.

Kaşları çatıldı ve bakışları ellerinin omuzlarımda durduğu yere doğru kaydı. Yumuşak bir hareketle geri çekildi ve ellerini arkasında birleştirerek başını eğdi. "Seni tuttuğum için özür dilerim Katrina."

Başım dönüyordu ama bu sefer uzamsal yönelimdeki değişiklikten değil. Dullahan *benden* özür mü diliyordu? Dudaklarımı yalayarak boğazımda düğümlenen kelimeleri dışarı ittim. Benden özür dilemesi için bir neden yoktu, hele ki sorusuna cevap veremeyen benken.

"Çiçek topluyordum ve garip bir sis vardı. Belki de iki gün önceydi? Ya da belki dün? Ve bir şeyin adımı fısıldadığını duydum."

Çenesi titriyor, yanağının çukurlarındaki gölgeler ay ışığında daha da belirginleşiyordu. Bir oymaya benziyordu; insan suretinde mermerden bir heykele.

"Evim buradan çok uzakta. Oraya gitmenin en iyi yolu bu." Atın yanına gitti ve iplerini yakındaki ağaçtan çözerken burnunu nazikçe okşadı.

Eyeri ayarlamasını izledim. Nefesim burnumdan hızla çıkıp üst dudağıma çarptı. "Sis mi? Bunu biliyor musun?"

"Bunu açıkça konuşmak güvenli değil. İçeri girdiğimizde sana daha fazlasını anlatacağım," dedi. Yüzünü tamamen bana dönerken elleri eyerden düştü. Yüzündeki ifadeyi çözemedim. Yazık, belki de? Yine aynı hızla

Fark ettiğimde, dikkatle kurgulanmış bir saygısızlığın ardına gizlenmişti. Elini bir kez daha bana doğru uzattı, bu hareket hızla tanıdık gelmeye başlamıştı. "Gel şimdi, düşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Atın yanına yaklaşarak elini nazikçe tuttum. Endişelerime rağmen, bu adama -Dullahan'a- herhangi bir zayıflık gösterme fikri daha da az cazipti. Ama daha önce hiç ata binmemiştim ve onun yardımını olmadan kendimi aptal durumuna düşüreceğimden hiç şüphem yoktu.

Tereddüt ettim ve durduramadan dudaklarımdan bir uyarı döküldü - hızla tanıdık hale gelen başka bir şey. "Eğer düşersem, lakabının aniden doğru olduğunu göreceksin."

Donakaldım, neredeyse aramızda asılı kalan kelimeleri görebiliyordum ama onları geri alamadım. Henry'ye söyleyeceğim bir şeydi, bir arkadaşına verdiğim alaycı bir söz. Dişlerimin arkasında saklı kalmalıydılar. Ardından geleceğinden emin olduğum misilleme saldırısı için kendimi hazırladım.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve eğlencesini gizlemeye çalışarak başını eğdi. Söyleyebileceğim onca şey arasında bunu beklemediği çok açıktı. "Anlaşıldı. Şimdi bir ayağını üzeniye koy ve diğer bacağını sallat. Sen rahat ettikten sonra ben arkana geçeceğim."

Midem sıkışmıştı. Mantıken aynı ata binmemiz gerektiğini bilsem de, bunu yüksek sesle duymak tedirgin ediciydi. Sleepy Hollow'un ölümcül koruyucusu Dullahan, beni evine götürürken sırtıma yaslanmış bir şekilde oturacaktı. Akşamı böyle geçirmeyi kesinlikle planlamamıştım.

Bunu aklımdan çıkararak ayağımı üzeniye soktum ve dişlerimi sıkarak eyeri tutup çektim. Elleri beni yukarı kaldırmak için belime dolandı ve temas anında neredeyse dengemi kaybediyordum.

Dullahan bana *dokunuyordu*. Ve ben hala *hayattaydım*.

Diğer bacağını da savurarak, elbisemin kalçalarıma dolanmasına dikkat ederek eyere yerleştirdim ve hafifçe nefes nefese kaldım. Saçlarım topuzundan kurtulmuştu ve vahşi bukleler şimdi yüzüme düşüyordu. Önümdeki eyerin boynuzunu kavrayarak onları geriye ittim. Esinti alımda boncuk boncuk biriken teri hızla soğuttu. Sıcaklığın fiziksel hareketten mi yoksa Dullahan'ın sırtımda olması fikrinden mi kaynaklandığından şüpheliydim.

Sanırım bunun bir önemi yoktu. "Biraz yukarı çıkın lütfen."

Talimatlarını yerine getirmek için ancak zaman bulabilmişim ki, başımı döndüren bir rahatlıkla arkamdaki eyere tırmandı. Nefes nefese bile kalmamıştı. Kaşlarımı çatarak onun fiziksel hünerine duyduğum kıskançlığa odaklanmaya çalıştım, kalçalarının benimkileri kavrayışına ya da ön tarafının sırtıma bastırarak kaskatı bedenime sıcaklık sızdırmasına değil.

Söylemeye gerek yok, işe yaramadı.

Ben kafamda takılıp kalmışken kalçaları esnedi ve Liath hareket etmeye başladı.

"Sakin ol," dedi, tüm bedenim gerilirken ve eyere daha sıkı tutunurken sesi alçaktı. Sözlerini duyduğumdan daha çok hissetmişim, sırtımda bir gümbürtü dolaşıyordu. Daha fazla hata kabul etmek istemediğim için dudağımı ısırdım. Sağ kulağıma doğru konuştu ve eğer birbirimize bu kadar yakın olmasaydık onu duyamayacaktım.

"Konuşmak istersen lütfen sol kulağıma konuş," dedim, göğsüm endişeyle gerilmişti. Annem gibi o da bana küçümseyerek mi bakacaktı? Henry gibi kabullenecek miydi? Şimdiye kadar Dullahan hakkında şüphelendiğim her şey yanlış çıkmıştı ama tepkisinin hoş olacağını ummaya kendimi alamıyordum. "Sağ kulağım duymuyor."

"Elbette," diye çabucak kabul etti ve nefesinin boynumun sol tarafında püflediğini hissettim. İsteğim onu şaşırttıysa da bunu belli etmemeye özen gösterdi. Bunu takdir ettim, içimdeki sinirler boşaldı - en azından verdiği yanıtla ilgili sinirler.

İşleri daha da kötüleştireceğini düşünmeseydim gözlerimi sımsıkı kapatırdım. Yerden bu kadar yüksekte, büyük ve güçlü bir hayvana binmişken, bir başka büyük ve güçlü varlığın önünde oturmak tedirgin ediciydi. Gözlerimi açık tutmak en akıllıca karardı, yoksa baş dönmem muhtemelen intikamla geri dönecekti. Efsanevi Süvari bile dünya dönerken düşmemi engelleyemezdi.

Bir süre nehir boyunca ilerledikten sonra atımız yan taraftan bir patikaya saptı ve bizi hafif bir setten yukarı, ağaçların arasında iyi aşınmış bir patikaya taşıdı. Hollow'un tamamen dışında, ormanın derinliklerinde olmalıydık. Kimsenin bu kadar uzağa gitmeye cesaret ettiğinden şüpheliydim.

Patikada birkaç dakika daha ilerledik, ta ki ağaçlar birbirinden ayrılıp tek başına duran taş bir kulübeyi ortaya çıkarana kadar. Sanki yıllardır, hatta Britanya ile savaş başlamadan çok önce buradaymış gibi görünüyordu. Taşlar yaşlılıktan pürüzsüzleşmiş ve kenarlarında yosunlar oluşmuştu. Oldukça bakımlıydı, yaklaştıkça çatısının da iyi durumda olduğu görülüyordu.

Evin yan tarafındaki büyük ahşap ahırlara yaklaştığımızda Süvari kısırağını nazikçe durdurdu. Bir nefeste atından indi ve elini tekrar uzatarak yanımda durdu.

"Dur, sana yardım edeyim."

Bir yandan üzeniye tutunmaya çalışırken bir yandan da diğer bacağını eyerin üzerine çekmeye çalışıyordum, dengemi kaybetmem sürpriz olmadı. Yana doğru devrilen ayağım tehlikeli tutuştan kaydı ve kendimi yere çarpmak için hazırladım. Ama çarpma hiç gerçekleşmedi. Süvari beni yakaladı, tek bir hareketle beni düzeltti ve ayağa kaldırdı. Benim yanaklarım utançtan kızarıırken, onun yüzü her zamanki gibi nötrdü. Bu efsanevi varlık muhtemelen benim sakar, aptal bir kız olduğumu düşünüyordu ve ben ona aksini kanıtlayacak hiçbir şey yapmamıştım.

Liath'ın dizginlerini bir kez daha eline alarak, "Ön kapı kilitli değil," dedi. Eve doğru başını salladı ve tek yapabildiğim bakışlarını takip etmek oldu. "Ben onu kaldırırken lütfen içeri girin. Oturma odasında bir şömine var. Geri döndüğümde size odanızı göstereceğim ve kuru giysilerinizi getireceğim."

Sözsüzce başımı sallayarak ahırdan uzaklaştım ve eve doğru birkaç adım attıktan sonra durdum. Atlı'nın evine isteyerek girmek üzereydim ve bunu tereddüt etmeden, hatta bir an bile düşünmeden yapmak üzereydim. Ne düşünüyordum ki?

Süvari bir ölüm varlığıydı ama yine de bana karşı nazik davranıyor ve beni hiç tereddüt etmeden evine gönderiyordu. İçeride beni ne bekliyordu? Bir tuzak mıydı? Nefes alışım hızlandı.

Evin önünde durmuş, kısık gözlerle evi inceliyordum. Süvarinin kendisinden yayılan aynı uğursuz aura dışında normal bir ev gibi görünüyordu. Soğuk. Katı. Bu ev, üzerine inşa edildiği toprağı kayıtsız şartsız işgal ediyor, alanı geri almaya çalışan sarmaşıklara boyun eğmiyordu. Ancak, çabucak öğrendiğim gibi, her şey görüldüğü gibi değildi. Eşikten adımımı attığımda beni ne bekliyordu? Sonumla o zaman mı karşılaşacaktım?

Üzerime doğru esen bir rüzgâr, ıslak elbisemi serinletirken bedenimi ürpertti. Titremeler omurgamdan aşağıya doğru devam ederken parmaklarım soğuktan kaskatı kesildi. Kaslarım ağrıyordu ve aniden, ölümün habercisi olan bu kaleye girmek için ihtiyacım olan tek şey sıcaklık ve battaniye düşünceleriydi.

"İyi misin?" Arkamdan yaklaşırken derin sesi beni sıçrattı. Bir elimi göğsüme bastırarak hızla atan kalbimi sakinleştirdim. Yanıma geldi, yüzünde anlayış belirdi. "Özür dilerim. Sana o taraftan yaklaşmak istememiştim."

"Sorun değil," diyerek elimi göğsümden indirdim. "Ne sordun?"

Bir süre beni inceledi. "Benim hakkımda hâlâ endişelisin."

Sana söyledim, sana zarar vermeyeceğim. Kurbanlara ihtiyacım yok, Katrina." "Ne işine yarayacak?"

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve eve doğru başını salladı. "İçeri gir ve ısın. Size katıldığınızda bunu daha fazla tartışacağız."

Bedenimi, dönüp kaçma içgüdüsüne karşı koymaya zorladım. Kapıya doğru yürürken adımlarımı saydım, her ayağımı dikkatle bir taşın üzerine koydum. İyi olacaktım. Bunu başarabilirdim.

Ön kapıya ulaştığımda elim kapının kolunda duraksadım, kapıyı itip içeri girerken sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Gözlerim loş ışığa alıştı ve önümde duran şeye göz kırptım.

Evin içi beklediğim gibi değildi ama aynı anda beklediğim her şey de vardı. Kitap raflarından oluşan bir duvar, soğuk ve karanlık duran taş bir şömineyi çevreliyordu. Arka duvardaki geniş pencere pervazlarında saksı bitkileri duruyordu. Sıcak parşömen, deri ve nemli toprak kokusu etrafımı sarmış, havada asılı kalmış, elbisemin ve saçımın rutubetine sinmişti.

Şömine keskin bir patlamayla canlanıp, kimse dokunmadığı halde ışık ve ısı saçmaya başlayınca irkildim. Gözlerim alevleri içime çekerek herhangi bir yanılsama belirtisi aradı. Közler bir kütüğün ucundan ufalanarak dibindeki küle karıştı.

Evin içine doğru ilerlerken, çıtırdayan ateş beni çağırdı ve bir pervane gibi alevlerin içine çekti. Ayağım takılmasın diye elbisemin uçlarını toplayarak şöminenin yanında duran geniş minderli salona doğru aceleyle ilerledim. Neredeyse oturacaktım ama son anda minderi kaldırdım ve ıslak giysilerim mahvetmesin diye yere koydum. Sıcaklık inanılmazdı ve her ne kadar bu gizemli evin geri kalanını keşfetmek istesem de, ellerimi ateşin içine sokmadan alevlere olabildiğince yakın tuttum. Sıcaklığın tenime işlediğini hissettiğimde derin bir iç çektim.

Keşif, parmak uçlarımdaki hissi yeniden kazanana kadar bekleyebilirdi.

Daha derine yerleşerek bir an için gözlerimi kapattım. Dullahan atını uzaklaştırmak için istediği kadar zaman ayırabilirdi. Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu ateşti.

OceanofPDF.com

On bir

I Bir atı ahıra geri koyma konusunda çok az şey biliyordum ama Süvari uzunca bir süre ortalıkta yoktu. Elbisem neredeyse kurumuştı ve artık rahatça ısınabiliyordum. Banktan kalkmak ve etrafı keşfetmek istedim. ama Süvari'nin benim burnumu sokmamdan hoşlanacağından şüpheliydim. Şimdiye kadar bana karşı nazik davranmış olabilirdi ama beni nehirde boğulmaktan kurtarmanın ötesinde bir amacı olduğu açıktı. Evini gözetimsiz ya da sonuçsuz bir şekilde keşfetmeme izin vereceğine inanacak kadar aptal değildim.

Yine de vücudum kalkıp dolaşmak, evinin gölgeli köşelerinde neler saklandığını keşfetmek, Süvari'nin ne gibi sırlar saklıyor olabileceğini görmek için ağrıyordu. Beklediğimden çok daha nazikti ve ya tüm hayatım bir yalandan ibaretti -ki bu tamamen mümkün olsa da şu anda düşünmek istediğim bir şey değildi- ya da Süvari benden bir şey saklıyordu. Ya da belki de her ikisiydi.

Bankta ileri geri sallanırken ellerimi bacaklarımın altına soktum. Boşta duran eller ve lanet olası bir merak asla iyi bir kombinasyon oluşturmazdı. Gözlerimi odanın geri kalanından ayırmaya zorlayarak tekrar ateşe odaklandım, alevlerin şöminede dans edişini izledim, sanki şu anda dikkatimi çektiklerinin farkındalarmış gibi dönüyor, dönüyor ve püskürüyorlardı.

Bacaklarımı sallamak huzursuzluğumu ancak bu kadar hafifletebildi ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra dürtüselliğime yenik düşerek banktan kalktım ve yerden tavana kadar uzanan kitaplığa doğru yürüdüm. Tarih kitapları, tanımadığım dillerde kitaplar, daha önce hiç görmediğim büyü kitapları... Onları okumak için can atıyordum. Büyü hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi arzuluyordum;

Ailemin çocukken benden esirgediği her şeyi. Parmağımı çatlak deri sırtlar boyunca sürükleyerek geniş koleksiyonunu inceledim.

Dullahan'ın tüm o uğursuz siyah binici kıyafetleri içinde, ateşin yanındaki bankta oturmuş kitap okurkenki görüntüsü aklıma geldi. Dikkatim rafın sonundaki bir kitaba yöneldiğinde bu düşünceye gülümsedim. Parlak siyah deri ve sırtındaki altın harfler gözüme çarptı, çünkü canlı görünüyordu. Ateş ışığında kıvranıyor, yazıyı altından ziyade alevlerle kabartıyordu. Kalbimin gürültülü gümbürtüsünü duyup kitaptaki kelimelerin sıvı alevini gördüğümde odadaki diğer her şey kayboldu.

Parmaklarım kitaba doğru uzanırken bedenimin kontrolü bende değildi. Ellerim kitabın sırtında gezinirken, tam olarak dokunamadan sadece tanıklık ediyordum. Görüşümde siyah noktalar dans etti ve nefesim göğsümde sıkılaşıp hızlandı.

Katrina, kitap fısıldıyor gibiydi, tıpkı rüzgâr gibi. *Yaklaş, Katrina. Sırlarımızı keşfet. Hikâyelerimizi dinle.*

Parmaklarımın kitaba dokunmasına ramak kalmıştı ki kapı açıldı ve arkasındaki duvara çarparak hafifçe gümledi. Gürültü, içinde bulunduğum trans halini bozdu ve elim yanıma düştü. Sanki buzlu bir nehre düşmüşüm gibi gerçekliğe geri döndüm.

Dullahan tam da ben onun kitap koleksiyonunu karıştırırken geri dönmüştü.

"Orada ilginç bir şey mi buldun?" diye sordu. Yüzü duygusuzdu ama gözleri elime almak üzere olduğum kitaba kilitlenmişti.

Tekrar baktığımda başlığın artık yerinde durduğunu fark ettim, sadece sırtta kabartmalı basit altın harfler vardı. Hayal mi etmişim? Ellerimi önümde kavuşturdum ve başımı öne eğdim. "Özür dilerim. İstilacı davrandım."

"Neye dokunduğuna dikkat et Katrina," diye uyardı. "Koleksiyonumdan bazıları bundan hoşlanmayabilir."

"Hepsini nereden aldın?" Önümde durduğunda tekrar rafa bakarak sordum. Rahatsız edici derecede yakındı; vücut ısısının içime yayıldığını hissedebiliyordum.

Başını eğdi, alnı hafifçe kırıştı. "Burada ve orada."

Ona daha fazla soru sormak, kitapların ona fısıldayıp fısıldamadığını sormak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Sana kuru giysiler getireyim. Ondan sonra konuşuruz." Elini uzatarak karşı duvardan ayrılan bir koridoru işaret etti. "I

Sorularınıza cevap vereceğimi söyledim ve vereceğim."

"Elbisem büyük ölçüde kurudu," dedim kumaşı kaldırarak. Endişesini göz ardı etmem, nemli giysilerimin içinde kalma arzusundan çok cevap alma isteğinden kaynaklanıyordu. Eninde sonunda kuruyacaklardı ama cevaplar için ikinci bir şansım olacağından emin değildim. Özellikle de böylesine gizemli ve ölümcül bir varlıktan. Şansımı zorlamaya karar vererek elbisemin kumaşını indirdim ve "Neden sorularıma cevap vermeye bu kadar isteklisiniz?" diye sordum.

"Nemli ve çamurla kaplanmışsın. Tercih ettiğin durumun bu olduğunu mu söylüyorsun?" Bir kaşını kaldırdı ve son sorumu görmezden gelip yerine kendi sorusunu koydu.

Yanaklarım yanıyordu. Cevaplarımın ya onun şartlarına göre olacağı ya da hiç olmayacağı açıktı. Evin içinde bir cereyan esti ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Ağır bir iç çekişle kollarımı vücuduma sarışma başını salladı ve sonra beni koridorda ilerletmeye başladı. Kısa taş koridorda ilerledik ve bir diğerinin karşısındaki ağır ahşap kapının önünde durduk. Kapıyı iterek açtı. "Kapının hemen içinde giysilerle dolu bir sandık var. Ne istersen alabilirsin."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve kapıyı arkamdan çekerek yatak odasına doğru ilerledim. Pencerelerin üzerinde asılı duran perde, bana nehir yatakları boyunca kayaları aşma tehdidinde bulunan yosunları hatırlatan ağır yeşil bir kumaştı. Perdeyi çekip kapattığımda oda iyice karardı ve tek ışık şifonyerin üzerindeki bir çift şamdandan geliyordu. Sandığa dönüp kapağını açtım ve her boy ve türden giysi dışarı döküldü.

Kendimi giysilerin kaynağını düşünmemeye zorlayarak giysileri karıştırdım. Yaklaşık benim bedenimde görünen basit bir yün elbise buldum ve çıkardım. Elbisemi çıkarmak beklediğimden daha zor oldu, çünkü kumaş sandığım kadar kuru değildi.

Üzerime çöken soğukla savaşmaya çalışarak kalın yeşil elbiseyi hızla üzerime geçirdim. Ana odadaki ateşten uzaklaştığım için soğuğu iliklerime kadar hissediyordum. Elbise beklediğimden daha iyi oturmuştu. Saçlarımı yakamdan çekerek nemli bukleleri boynumdan ayırdım ve onları tutturacak bir şey aradım. Hiçbir şey bulamayınca iç çektim ve saç tellerinin sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim.

Kapıyı hafifçe aralayıp oturma odasına geri dönerken parmaklarımı koridordaki taşların üzerinde gezdirdim. Taşlar parmak uçlarıma karşı soğuk ve pürüzlüydü ama sonra vücudumdan alevler çıkmamasına rağmen dokunuşumla ısındı. Sanki beni karşılıyorlardı. Yürürken duvara bakmak için döndüğümde parmaklarımın taşın *içine* dalmasını ve ilk boğuma kadar kaybolmasını izledim.

Nefes nefese ciğerlerimden hava kaçarken, elimi duvardan çektim.

Adımlarımı hızlandırarak ve başka hiçbir şeye dokunmadığımdan emin olarak bir kez daha oturma odasına döndüm ve önümdeki manzara karşısında kısa bir süre durdum. Süvari, kitap raflarının önündeki küçük masa ve sandalyelerde oturmuş, önündeki çay fincanına küçük bir kaşık karıştırıyordu. Son derece normal görünüyordu. Dullahan'ın kendi kendine yanan bir ateşi, insanlara fısıldayan kitapları, dokunan herkesi içine çeken duvarları vardı ve yine de burada çay içiyordu.

Beni fark ettiğinde "Ah, uygun bir şey bulmuşsun," dedi. Oturmam için bana işaret ederken bir çay fincanı ve tabağını masanın diğer tarafına itti. "Al, sana tarçınlı çay yaptım."

Daveti kabul ederek oturdum ve tabağı daha yakına çekerek ellerimi sıcak fincanın etrafına sardım. "Teşekkür ederim."

"Soruların olduğunu tahmin ediyorum Katrina. Roghnaithe olarak seçilenler sık sık sorarlar ama hiçbir zaman senin gibi bana katılmaya gelmediler." Bir el salladı. "Lütfen, ne istersen sor."

Aklımda o kadar çok soru dönüyordu ki, hangisine önce cevap vermek istediğimden emin değildim. "Adımı nereden biliyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "İlk sorunuz bu mu?"

Yanaklarım yandı ama onun dikkatli bakışları altında parçalanmak ve bana gösterdiği odanın güvenliğine çekilmekten başka bir şey istemememe rağmen kararlılığımı korudum. "Evet, öyle."

"Sleepy Hollow'da yaşayan herkesin adını biliyorum," diye açıkladı çayından bir yudum alarak. "Ben oranın koruyucusu olarak görevlendirildim. Orada yaşayanları tanımadan orayı nasıl koruyabilirim?"

Bu mantıklıydı ama daha fazla soruyu da beraberinde getirdi. İlkini sorduğuma göre, diğerleri de ağzımdan dökülmeye başlamıştı. "Seni Hollow'u korumakla kim görevlendirdi? Ne zamandır Süvari'sin? Neden sana Dullahan diyorlar? Başsız Süvari mi? Beni neden hâlâ öldürmedin?"

"Dullahanlar büyücüler ya da şekil değiştirenler gibi bir insan türüdür, tek bir kişi değildir. Kökenlerimizi ve büyümüzün özelliklerini anlatmak için yeterli zamanımız olmasa da, bu oldukça basit. Bizler Ölüm'ün çocuklarıyız ve bize tahsis edilen bölgeyi korumak için gönderildik." Başını hafifçe eğerek durakladı. "Benden Başsız Süvari diye bahsetmelerinin sebebine gelince, bunu size göstermem daha iyi olur. Ama bunu daha sonra yapacağım."

"Ölümün Çocukları mı?" diye sordum, sesimin gıcırta olarak çıkmamasından oldukça etkilenmiştim. Bir yanım beni neden öldürmediğini hâlâ cevaplamadığını fark etti ama dilimde daha acil sorular vardı. "Bu ne anlama geliyor?"

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "O kısım önemli değil. Ruhlar âlemini kontrol etmemi sağlayan bir büyüüm var. Büyüyle öldürebilirim ya da koruyabilirim. Kardeşlerim korumak için öldürür ama benim farklı bir felsefem var. Sleepy Hollow doğal bir büyü kuyusunun üzerinde duruyor ve ben bu kuyuyu korumakla sorumluyum."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. O kadar çok yeni bilgi vardı ki, nereden başlayacağım konusunda kararsızdım. Geçmiş, evi, büyü ve bunlar sadece *onunla ilgili aklımdaki* sorulardı.

Cevap bulmam gereken en önemli iki konuyu tarttım: sis ve feda edilenler. Ciara'nın acı dolu hıçkırıkları kulaklarımı doldurduğunda kararımı vermiştim.

"Kurbanlar. Daha önce, sunulan bir şeyin her zaman kabul edilmesi gerekmediğini söylemişsiniz. Bu yüzden mi beni öldürmedin?"

"Yapmamı ister misin? Seni nehirde bırakabilirdim sanırım," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Koğuşları korumak için onlara ihtiyacınız yoksa neden kasabanın gönderdiği fedakârlıkları kabul etmeye devam ediyorsunuz?" Saygısızlığı karşısında çenem sıkıştı ama cevabını duymak için öfkemi bastırdım.

"Kasaba onlara teklifte bulunmaya devam ediyor. Onları alıp güvenli bir yere gönderiyorum ve başka bir yerde yeni bir hayat kurma şansı veriyorum."

"Başka bir yerde mi?"

"Evet." Çayından bir yudum daha aldı. "Bunun gibi doğal olarak oluşan pek çok doğaüstü kasaba ve daha pek çok yaratılmış kasaba var. Bana gönderilenler için her zaman yer vardır."

Midem bulandı ve oda hafifçe döndü. Doğaüstü canlılar için başka sığınaklar da vardı. Güvende olabileceğimiz başka yerler.

Ciara'nın kardeşiyle ilgili dūřünceleri, onun kaybından dolayı sürekli yaşadığı üzüntünün anılarıyla birlikte süzöldü. Ama o yaşıyordu.

Damarlarımda beyaz bir öfke kabardı ve dilimi tuttuğum tasmayı bıraktım. "Neden konseye yaklaşıp kurbanlara ihtiyacınız olmadığını söylemiyorsunuz? Bu aileleri parçaladı."

İçini çekti. "Çayını iç, Katrina. Seni ısıtacaktır." "Çayını istemiyorum, Dullahan. Cevaplarını istiyorum."

"Peki," dedi öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Kasabanızın liderlerine daha önce de söyledim. Güçlerimi ilk kazandığımda onlara yaklaştım ve bunun gereksiz olduğunu söyledim. Sözlerime aldırış etmediler. Bana inanmadıklarından eminim. Gelenekleri yıkmak zordur ve eski dünyadaki Dullahan kurbanları oldukça hevesle kabul ederdi."

"Bunun yerine, sana teklif edilen insanları kabul etmeye devam mı ettin?" Zihnim sorularla dolup taşıyor, tek bir düşünce çizgisine kilitlenemeyeceğim kadar hızlı değışiyordu. Hâlâ başka yerlerde kurban kabul ediyorlar mıydı? Saint Augustine'deki diğeri sığınak benim için gerçekten güvenli olabilir miydi? Diğeri Dullahan'ı tanıyor muydu? Yakınlar mıydı? Onlara yazıyor muydu? İsimlerimizi fısıldayarak değılirse nasıl öldürüyorlardı?

Zihnimde pek çok şey çılgınca dönüyordu ama hepsi tek bir şeye geri dönüyordu: bu fedakârlıkların gereksiz olduğu. Damarlarım boynumun derisinde zonklayıp öfkemle aynı anda atarken görüşüm tünelleşti.

"Evet," dedi açıkça, gözlerini kırpmadan bana bakarak. "Kasabanız bu insanları ölmeleri için seçti ve eğer mantıklı davranmaya yanaşmazlarsa, o insanları ben kurtaracağım. Hepsi yeni hayatlarında mutlular."

"Peki ya ailelerini geride bırakanlar?"

"Elbette biraz üzüntü var ama onlar hayattalar."

Torin'in ölümünden sonra Ciara ve annesinin katlanmak zorunda kaldıkları acı ve ıstırabı düşünerek, "Ama aileleri bunu bilmiyor," diye çıkıştım. Ciara'nın yatakta geçirdiği haftaları, gözleri kızarana ve etrafındaki deri kuruyup pul pul olana kadar ağladığını. Sert bir nefes aldım, öfkemi dizginledim ve geri kilitledim. Ses tonumu yumuşatarak devam ettim: "Geride kalanların, öldüklerine inandıkları arkadaşlarının ve ailelerinin yasını tuttuklarını gördüm."

"Benden ne yapmamı isterdin?" Sözlerinde hiçbir ısırik yoktu. Bunun yerine, bu soruyu nasıl ele alacağım ile gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

durum. Henry'den başka birinin benim fikirlerime değer vermesi beni şaşırttı. Başını eğerken parmakları birbirine vuruyordu.

"Onlara seçme şansı vermeyin. Size verilenleri geri verin ve kurban kabul etmediğinizi bilin." Her şey, onları sevdiklerinin öldüğüne inanmak zorunda bırakmaktan daha iyi olurdu. Kanımdaki sıcaklığı bastırmaya çalışarak sert bir nefes çektim. "Neden en azından kurtardığınız kişilerin ailelerine söyleyemediniz? Onlara bir çeşit kapanış hissi verin; bilmelerinin bir yolu."

Başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. "O kadar basit değil Katrina. İşin içinde senin bilmediğin şeyler var. Herkes senin görüldüğün kadar onurlu değil ve herkes benim davranışlarımın iyilikten kaynaklandığını düşünmez."

Bu uyarı karşısında yanaklarım kızardı, utançtan gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. Bunlar hayatım boyunca duyduğum sözlerdi. *Anlayamayacak kadar aptalsın Katrina ve bunu açıklayacak sabrım yok.* Bu sözlerin gerçek anlamı buydu. "O zaman bana açıkla."

"Sleepy Hollow'un Yaşlıları bana kurban vermenin onları koruyacağına inanıyor." Durakladı. "Eski dünyada, Ölüm çağırmaya geldiğinde, bir ölüm perisinin çılgınlıklarıyla haberi verir ve sonra bir Dullahan o kişiyi alıp Ölüm'e teslim ederdi. Ölüm'ün seçtiklerini işaretlediğine inanırlardı. Seçilmişleri kaderlerine götürmediğimi fark etselerdi, o zaman ne yaparlardı sence?"

Kollarımı göbeğime doladım. Seçilmişleri basitçe kendileri öldüreceklerdi. Eğer annem Süvari'nin kurbanları öldürmediğini bilseydi, kendisi de kurban vermekten çekinmezdi. Kasabanın iyiliği için her şeyi yapardı.

Hikâyesine devam etti. "Eski insanlar, Dullahan'larına gönüllü olarak birini vermenin onları doyuracağına ve Ölüm için çağrılanları götürmelerini engelleyeceğine inanırlardı. Ve bazıları için işe yaradı. Bu uygulama gelişti ve Dullahanlar kasabalarının koruyucuları oldular, kasaba halkını hayatta tutmak ve onları tehdit eden her şeyden korumak için kurbanları kabul ettiler. Giderek daha fazla, bu tehdit etrafımızdaki insanlar haline geliyor. Anlamadıkları şeylerden korkmaya başladılar. Ancak her dünyada, her insanla birlikte, başkalarına zarar vermek isteyenler ve kendilerinin olmayanı almak isteyenler vardır."

"Ama-"

"Sözümü kesmeye devam edersen daha uzun sürecek."

Annem bu sözleri tıslayarak söyleyecekti, dudakları dişlerini çerçevelemek için hırlayacaktı, ama Dullahan bunu yumuşak bir şekilde söyledi, sanki bu kesinti onun için eğlenceliymiş gibi.

Bu noktada, yanaklarımdan derime doğru alevler çıksaydı hiç şaşırırmazdım.

"Uzun zamandır buradayım. Yirmi bir yaşında yaşlanmayı bıraktım ama neredeyse yüz yıldır hayattayım. Ölüm beni buraya çocukken gönderdi ve ben bu evde gölgelerden kasabayı izleyerek büyüdüm. Kasaba her zaman eski dünyanın yöntemlerine bağlı kaldı, diğer cennetlerden daha çok. İnsanlardan korkuyorlar ve bazı açılardan, onlar bilmese de, insanlar onlardan korkuyor. Hikayelerinde ve geceleri ateşin etrafında birbirlerini korkutmak için anlattıkları masallarda bu açıkça görülüyor. Eğer gerçekten var olduğumuzu bilselerdi, bizi anlamadıkları için yok ederlerdi. Ve bu kasaba... bu kasaba buna hazır değil."

Sessizce oturdum ve devam etmesini bekledim. Ama devam etmedi. Söylemek istediğim kelimeleri bulmaya çalışarak yanağımın içini çiğnedim.

Küçük bir kahkaha attı. "Artık konuşabilirsin Katrina. İşim bitti."

Sormak, söylemek istediğim çok şey vardı ama hiçbir şey çıkmıyordu. Onun düşüncesi doğrudu ve bu konuda tartışamazdım. "Bizi koruyor musun? Sleepy Hollow'a yönelik bir tehdit oldu mu hiç?"

"Evet," diye yanıtladı. Bir an tereddüt etti, ağzını açıp kapadı.

"Şimdi mi, yoksa
geçmişte mi?"

"İkisinde de."

"Şimdi bizi tehdit eden ne?" Kalbim hızlanarak sordum. "Sis mi?"

"Pek çok tehdit var. İnsanlar çok yakınlarda dolaşıyor, toprakları keşfediyor. Öteki Dünya'dan buraya gelmemesi gereken şeyler geliyor. Köprüden geçerken iyi niyetli olmayan diğer doğaüstü varlıklar." Omuz silkti ve dikkatli bir saygısızlık sergiledi. "Son zamanlarda Öteki Dünya'dan kaçan şeyler giderek artıyor."

"Sis bu mu?"

"Sis." Derin bir iç çekti. "Öteki Dünya'dan kaçan yaratıklar ve ruhlar zararsız ve rahatsız edici olarak başladılar. Tehlikeli değillerdi ama son zamanlarda daha fazlası olmaya başladılar."

"Sis nedir?" Daha da bastırdım, cevapları ondan almaya çalıştım. Henry aklıma geldi. Kendini bu sisten korumak için çok yaşlıydı.

Dullahan'ın tehlikeli bulduğu bir şey. "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Öne doğru eğildi, bakışlarının şiddeti yaratabileceğim tüm ateşlerden daha yakıcıydı. "Bana ne gördüğünü sandığını söyle Katrina. Belki ben de sana gerçekte ne gördüğünü söyleyebilirim."

"Birkaç gün önce," diye başladım parmaklarımı kucağımda çevirerek. Bana inanacak mıydı? Yoksa Ichabod'un yaptığı gibi beni reddedecek miydi? Riske girmeli ve sözüme inanmasını ya da en azından beni ağaçların arasında gerçekten neyin kovaladığını açıklayabilmesini ummalıyım. "Ormanda bir koruluktaydım ve bir sis vardı. İlk başta korunun dışında kalarak ağaçların dibine doğru ilerliyordu. O kadar yoğundu ki, altındaki zemini göremiyordunuz. Sonra bir şey adımı fısıldadı ve sis, uzanan parmaklar gibi bana doğru sürünmeye başladı."

Sessizdi ve bana bakarken onda doğal olmayan bir durgunluk fark ettim. "Sana dokundu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ondan önce kaçtım ama beni takip ettiğini de hissettim.

Ormandan ayrıldığımda durdu."

"Başka bir şey var mıydı?"

"Bir karga," diye cevap verdim, cam gibi siyah gözlerinin bana bakan görüntüsü zihnimi doldurdu. "İki kez karga gördüm ve ikisinde de garip davrandı. İlkinde tam önümdeki patikada durdu ve öylece baktı, ben etrafında koşarken bile hiç hareket etmedi. Sonra onu kasaba meydanında bir dalın üzerinde tekrar gördüm."

Tüylerim diken diken oldu ve şöminede yanan ateşe rağmen, Dullahan'ın etrafındaki hava kararmış ve enerji ile çatırdıyor gibiydi, sanki çarpmak üzere olan bir şimşek gibi.

"Konseye tehditten bahsettiniz mi?" Korku daha yüksek sesle konuşmamı engellediğı için sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Sisten haberleri var mı?"

İç çekti ve uzanıp şakağını ovuşturdu. Etrafını saran karanlık kayboldu ve kollarımdaki tüyler artık diken diken olmadı. "Hayır, onlara söylemedim. On yıllardır Ciallmhar'a yaklaşmadım."

"Neden?" Sesimi dikkatlice nötr tutmaya çalışsam da, keskin onaylamama çok açıktı.

"Onlara cevap vermiyorum, Katrina. Ne düşünürlerse düşünsünler." Gözleri hafifçe kısıldı. "Neden cevap vereyim ki? Sözlerimi dinlemeyeceklerini açıkça belirttiler. Benden sadece kasabayı korumamı istiyorlar.

Fedakârlıklarım ve gölgelerde kalmam." Çenesi büküldü ve bir elini saçlarında gezdirmek için uzandı. "Ve sise gelince, bu yaratıkları çağıranın onlardan biri olduğuna inanırken neden onlara söyleyeyim ki? Öylece gözden kaçamayacak kadar çok yaratık oldu. Bu kasıtlı bir şey."

"Sise hangi yaratık sebep oluyor?" Sesim daha kararlıydı, ama gözlerindeki anlayış bana bir ipliğe tutunduğumu bildiğini söylüyordu - beni gerçekliğe bağlayan seyrek, yıpranmış bir ipliğe. Bir fısıltı onu koparabilirdi ama ben yine de merakım ve bilgi arayışımla onu onarmak için çaresizce ona tutundum.

Sorumun cevabını beklerken odayı sessizlik kapladı. Bunu bozmak için kendimi zor tuttum. Keşke ona inanmadığımı söyleyebilseydim ama yapamazdım. Ciallmhar'ı ve bazılarının ne kadar güce aç olduğunu görmüştüm.

"Sleepy Hollow'un koruyucusu olabilirim"-parmaklarını birbirine geçirdi, gözlerimin içine bakarken kollarına yaslandı, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bakışlarımı tuttu-"ama seninle tanıştıktan ve sihrini gördükten sonra, onun kurtarıcısı olduğuna inanıyorum, Katrina."

"Pardon?" Sanki kendi bedenimin dışındaymışım gibi bir gümbürtüyle sandalyeye geri oturduğumu hissettim. Değişen konularına ayak uydurmak başımı döndürüyordu ve dünyamı altüst edecek bir sonraki sarsıcı açıklamasına geçmeden önce dengemi sağlayamıyordum.

Arkama yaslandım ve ona göz kırptım.

Süvari az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olamazdı. Geçtiğimiz üç gün boyunca Sleepy Hollow'u yok edeceğim söylenmişti ve şimdi de onu kurtaracağım söyleniyordu. Başım dönüyordu, kafa karışıklığı dalgaları çöküyor ve oturduğum yerde beni boğmakla tehdit ediyordu.

Başımı sallarken sesim neredeyse ciyaklıyordu. "Ben kurtarıcı değilim. Neredeyse hiç sihrim yok."

"Sandığından daha fazla büyüye sahipsin," dedi bana, kaşlarını kaldırarak masasının üzerinde tutunduğum yanık noktalara doğru baktı. "Sahip olduğun muazzam gücü görebiliyorum."

"Nasıl? Bu senin sihrinin bir parçası mı?"

Beni paniğe kapılmaktan alıkoyacak her şeye sarıldım. Gerçekler, sorular, cevaplar. Elimde tutabildiğim kadar çok bilgi topluyor, daha sonra kullanmak üzere katalogluyordum.

"Büyüm diğer şeylerin yanı sıra ruhlar âlemine girmemi sağlıyor."

Sertçe yutkundum, bir sonraki sorum dilimin arkasına yapıştı. "Daha fazla büyüye sahip olduğumu söyledin. Nasıl? Annem bana her zaman kontrolüm güvenilmez olduğu için büyü seviyemin düşük olduğunu söylerdi."

Beni incelerken başını eğdi. Gözlerinde kısa süreliğine acımaya benzer bir şey parladı. "Hiç doğru düzgün eğitilmedin, değil mi? Büyüne nasıl erişeceğin, onu nasıl geliştireceğin sana hiç öğretildi mi, yoksa sadece duygularınla mı patlak verdi?"

Adelaide'in sözleri geri geldi ve farkına vardım. "Duygularımla, sanırım. On üç yaşına kadar bana büyü kelimeleri bile öğretilmedi."

"İşe yaramaz," diye tükürdü, gözlerinde küçümseme vardı.

Kalbim düştü, oturduğu boşluğu içi boş bir sızı doldurdu. Bu sözleri daha önce de duymuştum, çoğunlukla annemden, ama Dullahan'dan duymak farklıydı. Ruhuma bir kırbaç gibi çarptı, derisini yüzdü.

Cevap veremedim.

Dullahan sert bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "O aptalların neye sahip oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Büyünün nasıl tezahür etmesi gerektiğine dair fikirlerine uymadığın için seni bir kenara attılar. Seni yüzüstü bırakan onlar Katrina, tam tersi değil."

Gözlerimi kırptım. Bana değil de onlara mı işe yaramaz diyordu? "Ama ben... Ben sadece *çömlek yapıyorum*."

Bakışları en güçlü çiçekleri bile soldurabilirdi. "Sen çömlekten çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin Katrina."

İçimi çekerek sandalyemde kıpırdandım ve kollarımı aceleyle kavuşturmamak için parmaklarımı birbirine kenetledim. Şimdiye kadar ne kadar nazik davransa da, sorularıma cevap vermeye ne kadar istekli olsa da, karşımdakinin hâlâ Dullahan olduğunu, kendini Ölüm'ün çocuğu olarak tanıtan biri olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Ve benim sihrim hakkında doğruyu söylüyor olsa bile, onun sihri muhtemelen benim başarabileceğim her şeyden çok daha ağır basıyordu ve ona saygısızlık etmek kesinlikle ölüm cezasıyla sonuçlanırdı.

"Neden bu güce sahip olduğumu düşünüyorsun? Neden kasabayı kurtarabileceğimi düşünüyorsun? Bunun için burada değil misin?"

"Şu anda Hollow'u tehdit eden şey, benim tek başıma durdurabileceğim bir şey değil."

Bunu duymak hiç de cesaret verici değildi. "Tehdidin ne olduğunu biliyor musun? Sisine ne olduğunu?"

"Sanırım biliyorum." Yine çok rahat konuşuyordu. "Yaşayanların ruhlarıyla ziyafet çeken bir ruhlar sürüsü."

"O zaman neden beni takip ediyor? Durdurmana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

Ba

Tereddüt etti, çenesini okşarken başını yana eğdi, "Söyle bana," dedim öne na.

doğru eğilerek.

"Eğer size söylersem, yardım etmeyi kabul etmiş olursunuz. Bu da demek oluyor ki

Sleepy Hollow'da kal."

"Sonsuza kadar mı? Yoksa sadece sisi halledene kadar mı?" Gözlerimi kısmıştım.

Sleepy Hollow'da kalmak bir seçenek değildi ama en azından tehdidin ne olduğunu öğrenebilirim, Henry ve Ciara'ya haber ulaştırabilir ve en azından onları güvenli bir yere götürebilirdim. Belki bu onları benimle birlikte gitmeye iterdi. Hepimiz Hollow'u arkamızda bırakabilirdik.

Dullahan bana bakmaya devam etti.

"Anlat bana."

Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Yardım etmek için kalmayacak birine açıklamalar yaparak nefesimi boşa harcamayacağım. Tüm sorularınızı ve daha fazlasını yanıtladım. Size Hollow'unuzun ardındaki gerçeği anlattım. Şimdi, onu ve burada yaşayan insanları kurtaracak mısın, yoksa burayı terk edip sadece kendini mi kurtaracaksın? İşte şimdi cevaplamanız gereken soru bu."

Ona göz kırptım. "Yani..."

"Sindirmek için oldukça fazla, biliyorum."

"Buradan ayrılmak istediğim için beni bencil gibi gösteriyorsun," dedim kalbim parçalanarak. "Ben burada sadece acıyı tanıdım."

"Sadece acı mı?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Çoğunlukla acı," diye mırıldandım.

Dullahan masadan kalktı ve eldivenlerini alıp paltosunun cebine soktu. "Burada kalıp kasaba ve tüm sakinleri için savaşabilirsin ya da seni istediğin gibi Sleepy Hollow'dan kurtulacağın başka bir cennete gönderebilirim." Durakladı. "Sadece şunu bil ki geri dönebileceğin bir Sleepy Hollow olmayacak."

Midem sıkışmıştı. Düşünecek çok fazla şey, göğsümde savaşılan çok fazla çelişkili duygu vardı. Henry ve Ciara'yı tek başıma düşünmek beni son nefesime kadar savaşmaya iterdi. Ama annem,

Babam, Ichabod, Brom, Ciallmhar, yaşamayı hak ediyorlar mıydı? Neden benim seçme hakkım olsun ki?

Yağlı utanç midemdeki çukurda kıvrıldı ve yanaklarım kızardı. Sleepy Hollow'un yıkımına neden olma düşüncesini midem kaldırmıyordu ama aynı zamanda Henry'nin empatimi hak etmediklerini söyleyen sesini de duymadan edemiyordum.

"Seçeneklerimi değerlendirmek için biraz zaman alabilir miyim?" Ruhumdaki şiddetli fırtınaya rağmen sesimi dikkatle kontrol ederek sordum.

Başını salladı ve kıyafetlerimi değiştirdiğim odayı işaret etti. "Elbette. Gecenin geri kalanında dinlen ve bunu düşün. Yine de cevabına sabah ihtiyacım olacak. Zamanımız azalıyor."

Söyleyecek bir şey kalmayınca, sessizlik kalın bir battaniye gibi üzerimizi örttü.

Bir süre daha bana baktıktan sonra dönüp benimkinin karşısındaki koridorda bulunan kapıya doğru yürüdü. Elini kapının tokmağına koyarak durakladı ve bana döndü. "Eğer burada daha fazla kalırsan, lütfen daha önce bir şeylere dokunmaman konusunda söylediklerimi unutma."

Kapıyı arkasından kapatırken mandalın çıkardığı tıkırtı göğsümde yankılandı. Aniden bitkin düşerek sandalyeye yığıldım. Tüm bunlar bir gün için çok fazlaydı ve zihnim dükkânda kullandığım çömlekçi çarkından daha hızlı dönüyordu. Şakaklarımı ovuşturarak ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Bu kasaba bildiğim tek yuvaydı ama hem ailem hem de Ciallmhar, görünüşe göre hiçbir işe yaramayan gereksiz bir fedakârlıkla insanları ölüme mahkûm etmekte çok acele ediyorlardı. Neden onları kurtarmaya çalışayım ki?

Bunu düşündükçe kanım daha da kaynıyordu. Roghnaithe adını aldıktan sonra Sleepy Hollow'da Ciara ve Henry dışında kimse bana yardım etmek için bir şey yapmamıştı. Diğer neredeyse arkadaşlarım olan Ichabod ve Brom, beni bilerek o setten aşağı itmiş ve ölüme sürüklemişlerdi. Onları düşünmek bile yumruklarımı sıkıyım neden oluyor, Brom'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi ve Ichabod'un burnundan akan kanı görmek için can atıyordum.

Onlar ne benim iyiliğimi ne de güçlerimin sağlayacağı varsayılan sığınağı hak ediyorlardı. Hollow'un başına gelecek her şeyi hak ediyorlardı. Tıpkı annem gibi.

Aklım tekrar Ciara ve Henry'ye döndü, onlar benim iyiliğimi hak ediyorlardı. Sözleri beni derinden yaralayan Ciara bile. Roghnaithe uygulaması hayatını altüst etmişti ama her şeye rağmen ona değer verdiğini biliyordum.

Bana kendi yöntemiyle, kalbinin kalanıyla. Ve Sleepy Hollow'daki çocuklar ve diğer kasaba halkı daha iyisini bilemeyecek kadar masumdu. Onlar da benim iyiliğimi hak ediyorlardı.

Derin bir iç çektim ve ayağa kalkarak Süvari'nin beni yönlendirdiği odaya doğru yürüdüm. Belki de bu kararı verirken uyumalıydım. Belki de dinlenmek karar vermeme kolaylaştırırdı. Uzak duvarın karşısında, üzerinde yırtık pırtık bir yorgan olan küçük bir yatak vardı. Yorganı geri çekerek yatağa tırmandım.

Sessizlik bunaltıcıydı ve kendimi bir kez daha yalnız hissettim. Sol tarafıma yatmak için döndüğümde gözyaşlarım boğazımı yaktı, işiten kulağımı yastığa bastırarak kalp atışlarımın gümbürtüsüyle dünyayı bloke ettim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve şakağımdan saç çizgime doğru süzülen gözyaşını görmezden geldim. Süvari'nin evinde zayıflığa yer yoktu. Ölmemin daha iyi olacağını düşünmesi için ona hiçbir sebep veremezdim.

OceanofPDF.com

On iki

T Ertesi sabah, Dullahan'ın küçük masasının karşısında oturmuş, midem düğüm düğüm olurken çayımı yudumluyordum. Çayını ve kahvaltısını hazırlarken konuşmasını sabırsızlıkla bekledim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Süvari, ekmeğine reçel sürerek.

"Evet," diye cevap verdim hemen, ama gecenin büyük bir bölümünde ağladığımı söyleyecek kadar aptal değildim. Bir gece önceki sözlerine rağmen ona hâlâ güvenmiyordum ve duygularımı paylaşacak kadar da güvenmiyordum. "Teşekkür ederim."

"Karar verdin mi?" diye sordu bıçağını bırakıp tüm dikkatini bana çevirerek. Gözleri ateşten daha parlaktı ve ruhumun derinliklerine bakarken çok daha yoğundu. Sanki cevabımı benden önce biliyor gibiydi.

"Sana yardım edeceğim." Sertçe yutkundum, kelimelerim boğazımda düğümlendi. Bakışları o kadar yoğundu ki gözlerimi kaçırıp tırnaklarıma odaklandım ve derinin kenarlarını karıştırdım. "Sleepy Hollow benim için cehennem olabilir ama hayatımdaki en önemli iki insan orada yaşıyor. Onları ve diğer masum insanları korumak için yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

Bir an için sessizliği sağır ediciydi ve yanlış cevap verdiğimi düşündüm. Ama bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdığımda ve geri almak için ağzımı açtığımda başını salladı. "Pekâlâ."

Nefesimi içime çekerek omuzlarımı geriye attım. "Şimdi bana bilmem gerekeni söyle."

"Ye," dedi bana, eliyle önündeki yemek tabağını göstererek. Ekmeğini aldı ve bir ısırık aldı. "Kahvaltıda konuşuruz."

O yutkunurken bakışlarım boğazına kaydı. Yanaklarım daha da yandı ve ellerimin uyluklarımın altına soktuğum yerden ısındığını hissettim. Çabucak onları bacaklarımın altından çektim ve Süvari'nin mobilyalarından bir parçayı daha yakmamak için kucağımda tuttum. "Bana tehdidin ne olduğunu söyle."

"Tam olarak emin değilim ama sanırım Sluagh'ı çağırıyorlar." Sanki söylemeyi planladığı şey bu değilmiş gibi son kelime üzerinde duraksadı.

Buzlu parmaklar omurgamda gezindi. Sluagh hakkında çok az şey biliyordum ama bildiklerim pek de iyi şeyler değildi. Sluagh kötücül ruhlardı, korkunç bir şekilde ölenlerin hayaletleriydi, öldükleri yerde dolaşırlar ve yapabildikleri her yerde tahribat ve acı yaratmaya çalışırlardı. Birinin onları çağırmaya çalıştığı fikri güven verici olmaktan çok uzaktı.

Boğazımı temizledim ve kötü ruhlardan oluşan bir güruhla karşılaşma korkumu geri ittim. Onun yerine, sesindeki aldatmacaya ve tereddüde takıldım. "Bundan daha fazlasını biliyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. "İşin içinde daha fazlası olduğuna dair şüphelerim var ama şu anda elimdeki tüm kanıtlar sluagh'ı işaret ediyor."

"Ne kanıt?" Bastırdım. "Ve onları kimin çağırdığından şüpheleniyorsun?"

"Hollow'un etrafını saran sis doğal değil. Huzurlu ruhlar bile normalde olduklarından daha huzursuzlar ve hayvanlar geceleri garip davranıyorlar." Durdu ve bana baktı. "Bunu sen de gördün. Tüm bunlar birilerinin Sleepy Hollow'a bir şeyler çağırdığını gösteriyor. Ve bulduklarına göre, mevcut ruhların rahatsızlığı sluagh'a işaret ediyor."

"Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum." Aklıma bir çocuk efsane kitabından bir bölüm geldi, Henry'nin bana bu tür hikâyeleri dinleyemeyecek kadar büyük, ama yine de onlara değer verecek kadar gençken okuduğu bir bölüm. "Sluagh Öteki Dünya'ya gittiğinde onları dünyaya geri getiremeyiz. Temelli olarak kilit altında tutulmaları gerekir."

"Hiçbir şey imkânsız değildir Katrina," dedi, eğilirken sesi bir oktav alçaldı. "Konu büyü olduğunda değil."

Ter damlacıklarıyla birlikte omurgamdan aşağı bir ürperti daha süzüldü. "Sluagh özellikle Sleepy Hollow için nasıl bir tehdit oluşturabilir?"

"Ruhları avlamaya çalışmanın ötesinde mi? Bilinmiyor." Ağır bir iç geçirdi. "Bir ya da iki sluagh çok büyük bir tehdit oluşturmaz ama

Gördüğüm alametlerin yoğunluğuna bakılırsa, çok fazla sluagh olacağına inanıyorum. Ve bu da yollarına çıkan herhangi bir canlı için çok tehlikeli olacaktır. En azından, gerçek bir zarara yol açacak kadar güçlü görünmedikleri için minnettar olabiliriz. Henüz."

"Ne kehaneti?" Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Onları kaçırmış mıydım? Yoksa bunlar sadece onun gözlerinin ve büyüünün fark edebileceği şeyler miydi? "Sis mi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Bazı..." Ne söyleyeceğine karar verememiş gibi başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Ruhlar âleminde bazı sarsıntılar oldu. Büyüde bozulmalar var. Evet, sis bir alamet ama hayvanlar da tuhaf davranıyor. Bunun çoğunu kasabanın etrafındaki perdenin büyüünde hissedebiliyoruz." Parmaklarını birbirine bastırarak çenesinin altında birleştirdi. "Sluagh hakkında ne biliyorsun?"

Bildiklerimin çoğunu, onlarla şiddetle savaşıyor ve onları Öteki Dünya'ya gönderen, çenesindeki bir sıyrıktan başka bir şey olmadan kaçan kahraman bir büyücünün hikâyesinden öğrenmiştim. Boynumdaki ve göğsümdeki yanmayı bastırarak cevabımı verdim. "Ruhları topluyorlar ve ruhları almak için insanları ölüme götürmeye çalışıyorlar, değil mi?"

"Evet," diye onayladı, kaşları sanki bunu bilmemi beklemiyormuş gibi kalkmıştı. "Ve kaç tane Sluagh'ın geldiği hakkında daha fazla bilgi edinene ve onları kimin ve neden çağırdığını bulana kadar dezavantajlı durumdayız."

Midem bulandı ve aklım Ciara ve Henry'ye gitti. Kendilerini Sluagh'dan korumanın hiçbir yolu yoktu. Tanrılar, kimsenin yoktu, gerçekten. Sluagh tüm kasabayı yok edecek ve ruhları gümüş bir tepside, almaya hazır bir şekilde sunacaktı. "Daha fazlasını nasıl öğrenebiliriz? Ve benim sihrim ne fark yaratacak?"

"Çok güçlüsün Katrina." Sanki korkmuş bir hayvan gibi kaçmamı bekliyormuş gibi yavaşça konuştu. "Eğer aklına koyarsan yok edemeyeceğin çok az şey var."

Titrek bir iç çektim. Karşımdaki bu efsanevi varlık ne derse desin, ben güçlü değildim. Annemin benimle ilgili olduğuna inandığı kehanet ne olursa olsun. Güçlerim hayatım boyunca güvenliğim için bir tehdit olmuştu. İlk başta annemin öfkesine neden olmuşlardı, şimdi ise ölüm cezama sebep olmuşlardı. Ama Süvari'nin benden beklediği teselli ya da *kurtarıcı* ben değildim. Ben bir hiçtim.

"Değilim," diye fısıldadım.

Çayından bir yudum alarak, "Bu yaklaşımla kesinlikle olmaz," dedi. "Söylesene, güçlerinin sınırlarını gerçekten zorlayan biri oldu mu hiç? Yoksa bir şeyi yapamayacağınızı iddia ettiğinizde rehavete kapılmanıza izin mi verdiler?"

Onun bu iması karşısında yanaklarım yandı ve başımı dik tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Çocukken biraz eğitim aldım ama annem düşük seviyede güçlerim olduğunu tespit etti ve derslere devam etmeye değmeyeceğini söyledi."

Yüzü karardı, belli ki sözlerimden hoşnut olmamıştı. "Yine de eğitilmen gerekirdi. Seninki gibi güçlerin geliştirilmeye ihtiyacı var, kendi başlarına gelişmeye bırakılmaya değil."

"Güçlerimin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Göğsümde panik oluştuğunu hissederek sordum. Bir an için gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım, tırnaklarımı avuçlarıma etine geçirdim ve ateşimi midemde yanmak üzere geri ittim. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Sandalyesinde geriye yaslanırken yüzündeki tereddütü gördüm. "Adını nasıl bildiğimle aynı cevap. Bu benim sihrimin bir parçası. Ben bir koruyucuyum ve işimi yapmak için neyle uğraştığımı bilmeliyim. Sende büyük bir güç olduğunu söyleyebilirim ama bu güç bastırılmış ve eğitilmemiş."

"Kasabadaki herkesin güçlerini hissedebiliyor musun?"

"Evet. Onlarla göz göze geldiğimde, büyülerinin bir tür aura gibi etraflarında toplandığını görebiliyorum." Sandalyeden kalktı. "Şimdi, eğer sluagh hakkında daha fazla bilgi edinmeme yardım etme konusunda ciddiysen, yapmamız gereken ilk şey sana güçlerine nasıl erişeceğini ve onları nasıl kullanacağını öğretmek. Tüm gücünüzü."

Midemde tedirginlik kaynıyordu ve ben de bu kaynamayı sahte bir güvene dönüştürerek ona baktım. "Peki güçlerimi nerede kullanmamızı öneriyorsun? Eminim ormanda olduğumuzu fark etmişsinizdir ve benim sihrim ateş."

"Endişelenme Katrina. Ormanı yakmayacaksın." Elini uzattı ve korkunç Süvari'den beklediğimden daha sabırlı bir şekilde bana baktı.

"Adın ne senin?" Dikkatsizce söylediğim sözden dolayı yanaklarım bir kez daha kızarak sordum. Belki de bir adı bile yoktu. "Özür dilerim. Cevap vermek zorunda değilsin."

Bir an durakladı, elini uzatmaya devam ederken başını yana eğdi. Kendime bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyemeden hemen elini tuttum ve onunla birlikte masadan kalktım.

"Alexander," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum.

Eğer diğer tarafımda olsaydı, kesinlikle onu duyamazdım.

Durakladım, güçlü yüz hatlarını görmek için başımı kaldırdım. Alexander. Bu isim ona Dullahan ya da Başsız Süvari'den daha çok uyuyordu. Alexander ismini ona birinin mi verdiğini yoksa kendisinin mi seçtiğini merak ettim. Yine de bu soruyu yüksek sesle soracak kadar aptal değildim.

Başımı sallayarak yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim, Alexander."

Elimi bırakmadan önce bir kez sıktı. Parmaklarım seğirdi, teması beklediğimden daha fazla özlemiştim. "Şimdi, antrenman yapacak mısın? Sana sihrini nasıl kullanacağını göstermeme izin verecek misin?"

Tereddüt ettim ama bana bakarkenki rahatlığı -doğru şeyi yapacağımdan o kadar emindi ki- bağımlılık yapıyordu. Bana böyle bakmaya devam etmesini, ben kendim yapana kadar bana inanmaya devam etmesini istedim. Ama kendime onun hâlâ Dullahan olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Hâlâ Ölüm'ün bir çocuğu. Burada gerçekten bir seçeneğim var mıydı? Bundan şüpheliydim.

"Evet, antrenman yapacağım. Ama sadece kimseye zarar vermeyeceğimden eminseniz."

Eli yüzüme uzandığında oda hareketsiz kaldı. Alaycı bir ifadeyle gülümseyerek gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnımdan uzaklaştırdı. "Söz veriyorum Katrina."

Kalbim sıkıştı, sanki bir yumruk onu sarmış ve yavaşça eziyordu. Elim tutana kadar -parmaklarını kısa bir süre yüzümde gezdirene kadar- başkalarının bana ne kadar az dokunduğunu fark etmemiştim. Bu nezaket yabancıydı ama bu duygu hoşuma gitmişti. Sadece bir kez daha elini tutmak olsa bile bunu tekrar istedim. Ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvırdım ve bu hisse odaklandım.

"Eğer evini yakarsam, kendini çok aptal hissedeceksin, Dullahan."

Dönüp beni bahçeye çıkarırken aldığım tek yanıt yarım bir gülümsemeydi. Güneş bulutlara karşı savaşıyordu, bunaltıcı gri bulutlar parlak ışığa karşı savaşı kazanmıştı. Kulübenin yan tarafındaki geniş açıklığa adım atarak birkaç derin nefes aldım. Yeterince uğraşırsam dünyayı yok edebileceğim söylendikten sonra gücümü kullanmak üzereydim. Sabahın buz gibi esintisine rağmen, omurgamdan aşağı ter damlıyor ve yün elbisemin arkasını ıslatıyordu.

Dullahan-Alexander- birkaç adım daha attıktan sonra arkasını dönüp bana baktı. Bir elini kaldırdı, başının üzerinde yarım daire şeklinde salladı ve dünya parıldadı. Başı kayboldu ve gerçekten başsız bir varlık olarak ayağa kalktı. Başının olduğu yerde şimdi mor bir girdap vardı.

Büyü, karanlık ve boynunun etrafında kıvrılıyor, bir kedinin kuyruğu gibi tembelce sallanıyordu. Gözlerim açıldı, vücudundan yayılan ve etrafımıza uzanan güç karşısında büyülenmişim.

Her şeyin rengi donuklaştı, sanki mor dumanlı bir odaya girmişiz gibi grimsi mor bir pus aldı. Kuşların ve rüzgârın sesi bile boğuklaşmıştı.

"Bu da ne böyle?" Kulaklarım çınlarken yüzümü buruşturarak sordum, kendimizi içinde bulduğumuz sinir bozucu baloncuktan beni uzaklaştırdı. "Sana bu yüzden mi Başsız Süvari diyorlar?"

"Etrafımızı sardım... ruh..." diye başladı, sesi onu net olarak duyamayacak kadar boğuktu. Dürüst olmak gerekirse, konuşmasına bile şaşırmışım.

Ona bir adım daha yaklaştım ve sağ kulağıma vurdum, eksikliklerime ve bunların yine ne kadar büyük bir yük oluşturduğuna kaşlarımı çatarak baktım. "Lütfen, yüksek sesle konuşun."

Başı olmadığı için beklemediğim bir sesle boğazını temizledi ve daha da yaklaştı, kolu benimkine değerken sesini yükseltti. "Ruh büyüünden bir perde bizi çevreliyor. Burada yapacağın hiçbir şey bunun dışındaki ortama zarar vermeyecek. Büyünü özgürce kullanabilirsin." "Şimdi ne yapacağım?"

Etrafımızdaki tarlaya bakarak sordum. Benim Yumruklarım sıkıca kenetlendi ve nefes alışım düzensizleşti, göğsüm sıkıştıkça sıkı nefesler ve soluk soluğa nefesler arasında gidip geldim.

Ne beklediğini bilmiyordum ve bu hiçbir zaman hoş bir şeyle sonuçlanmadı. benim deneyimler. I gerekli Talimatlar, açık yönergeler, ve ölçülebilir hedefler. Olacakların her ayrıntısını incelemem ve keşfetmem gerekiyordu, böylece işleri ilk seferde mükemmel bir şekilde yapabilecektim. Mükemmellik dışındaki her şey başarısızlık olarak kabul edilir ve cezalandırılırdı. Ama burada talimat yoktu. Bu cevapları bulmak için inceleyebileceğim hiçbir kitap yoktu. Denemiştım. "Alevlerini çağırmayı dene," diye talimat verdi.

"Normalde nasıl

Onları çağırmak mı?"

"Onları asla kasıtlı olarak çağırmam. Çocukluğumdan beri değil. İstedikleri zaman ortaya çıkıyorlar," dedim başımı eğerek. Bunu yüksek sesle itiraf etmek, özellikle de mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde bir sihre sahip olduğu belli olan bir adama itiraf etmek en hafif tabirle utanç vericiydi. Benim ondan daha fazla büyüye sahip olduğumu düşünüyordu ki bu imkânsızdı.

Yüzünde göremesem bile sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. "O zaman büyüün ortaya çıktığında nasıl hissediyorsun? Alevlerin

Tanıştığımızdan beri birkaç kez ortaya çıktı. Buna ne sebep oldu? Nasıl hissettirdi?"

"Sıcak hissediyorum, sanki göğsümden yanıyor ve vücudumdan kaçmaya çalışıyor." Sertçe yutkundum. Güçlerimi neyin tetiklediğini paylaşmak listemin üst sıralarında değildi, tüm nedenlerin benim başarısızlıklarımın kaynaklandığını düşünürsek. "Öfkeliyim. Ve anksiyete. Güçlü duygulara sahip olduğumda sihrim artıyor ve öfkemle kaygım arasında, bu oldukça sık oluyor. Hayatım boyunca alevlerimi bastırmak için çalıştım, onları serbest bırakmak için değil."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana doğru yürüdü. "Neden?" "Neden, ne?" Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Tüm hayatım boyunca hayat, inceleme sadece ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumun söylenmesine yol açtı. Kimsenin, hele de bu adam gibi birinin bana bu kadar yakından bakmasından hoşlanmıyordum. O da tıpkı diğerleri gibi gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Neden duygularından saklanıyorsun?" Arkamda daireler çizdi ve gözlerimi kapattım, başımı gökyüzüne doğru eğdim ve boynumu döndürdüm. Önümde durmak için hareket ettiğini hissettim ve göğsüne bakmak için çenemi indirdim. Eldivenli elini uzatarak parmağıyla göğsüme hafifçe vurdu. "Bana öyle geliyor ki güçlerini açığa çıkarmanın anahtarı duygularını bastırmak değil, onlara teslim olmaktır."

"Duygularım dağınık bir şey ve toplum için uygun değil," dedim, annemin hayatım boyunca tekrarladığını duyduğum sözleri tekrarlarken sesim boş çıkıyordu. Bu sözleri içime işlemişti. Duygularım halkın tüketimi için değildi; *ben* halkın tüketimi için *değildim*. Hayal kırıklığı yaratan, kırılmış, istenmeyen çocuk. Gözyaşlarım boğazımda düğümlendi.

"Bırak çıksın."

Gözlerim tekrar ona kaydı; görüşüm dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Kendimi onun yüzünü görmek isterken buldum, onun yerine göğsüne odaklanmak istemiyordum.

"Bırak çıksın Katrina. Hissettiklerini gömme. Onu kucakla ve dışarı çıkmasına izin ver," diye mırıldandı ve neredeyse birbirimize değene kadar yaklaştı. Paltosu bana sürtündü. "Ateşin bana zarar vermeyecek. O yüzden bırak. Bırak. Dışarı."

İstedikini yapmak beklediğimden daha zordu ama kendimi hissettiğim duygulara, beni koşulsuz sevmesi gereken insanlar tarafından bir kenara atılmanın verdiği iğrenme duygusuna odaklanmaya zorladım. Öfke ve üzüntü bedenimi yıkadı ve zihnimi parçaladı. Boğazımın arkasında yanan gözyaşlarımı serbest bıraktım, ıslaklıkları yanaklarımdan nehirler halinde aşağı dökülüyordu. Göğsüm ağrıyordu ama odaklanmaya devam ettim.

Ateş parmak uçlarımda titriyordu ve ilk içgüdüm onları boğmak için tekrar içeri çekmekti. Alexander'ın sesi duyuldu ama kulaklarıma hücum eden kan sağır edici olduğundan kelimeleri seçemedim. İncinmeye, acıya ve üzüntüye odaklanmaya devam ettim. Tepeye çıktı ve patladı, ellerimden alevler fışkırdı ve kollarımdan yukarı çıktı.

Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyordu ve artık önümde alevlerden başka bir şey göremiyordum. Gözlerimi sıkarak kapattım ama vücudumdan fışkıran ateşin elbisemi yakıp kül ettiğini hâlâ hissedebiliyordum.

"Gözlerini aç, Katrina." Sesi bana çok ama çok yakındı.

Hayır! Çılgılık atmak istedim. Geri çekilin!

Elleri kollarıma dolandı ve eldivenlerinin derisi çıplak tenime değince irkilerek gözlerimi açtım. Alevler vücudumu tamamen sardı ve içimi korku kapladı. Ona zarar veriyor olmalıydım. Bunu kontrol edemiyordum.

Gözlerim irileşti, ondan uzaklaşmaya çalışırken gördüğüm manzarayı kavradım. Ona zarar verme riskini göze alamazdım. Kendi ayaklarıma takıldım ve yere düştüm. Vücudum toprakla temas halinde olmasına ve altımdaki çimenleri yakması gerekmesine rağmen, sağlam kaldı ve sadece ağırlığının altında düzleşti.

Alexander yanıma eğildi, eldivenli eli şimdi sırtımda duruyordu. "Nefes al, Katrina. Burada güvendesin. Güvendesin."

Başımı salladım, kendi üzerime kıvrılırken nefeslerimi içime çektim. Bu aptalca bir çabaydı. Adelaide haklıydı. Annem haklıydı. Duygularıma teslim olmak, kibar bir toplumu korumak için hoş karşılanmamaktan daha fazlasıydı. *Tehlikeliydi.*

Hayatım buna bağlıymış gibi nefes almaya devam ederken, önümdeki çimlere odaklandım. Alexander bana duygularıma odaklanmamı söylemişti ama yapamadım. Şu anda buna odaklanamazdım. Etrafımı saran alevler, ben artık yürüyen bir ateş topu olmayana kadar soldu. Artık sadece çimlerin üzerinde diz çökmüş, gözyaşları yüzünden akan çıplak bir kızdım.

Acınası bir durumdu.

Acınacak haldeydim.

On üç

"H Burada," diye mırıldandı Alexander, bir yerden getirdiği battaniyeyi uzatarak. Çimenlerin üzerinde yanıma diz çökerek elini Sırt üstü yattım ve bir süre oyalandım, ondan endişe yayılıyordu.

Kendimi daha da değersiz hissettim, başım öne eğildi ve omuzlarım çöktü. Bu güçlü varlık -bu koruyucu- benim için endişeleniyordu. Ve endişelenmemesi gerekiyordu. Battaniyeyi kabul etmedim, ondan ürkerek uzaklaştım ve bunun yerine kollarımı kendime daha sıkı sardım. Bu iyiliği ya da getireceği sıcaklığı hak etmiyordum.

Tereddüt etti, sonra battaniyeyi indirip yanımda yere diz çöktü. "Ne oldu Katrina?"

"Çok fazlaydı," diye fısıldadım, çıplaklığımı gizlemek için yer değiştirdim. Bir elbiseyi daha mahvetmiştim. Başka bir başarısızlık.

Öfke içimde durdurabileceğimden daha hızlı fokurduyordu. Sonunda taşmadan önce kaynayan bir kazan inşa ediyor ve inşa ediyor. Başımı arkaya doğru eğdim ve gökyüzüne doğru çığlık attım. Boğazım yanana kadar çığlık attım, beni bu hale getiren tanrılara lanet okudum.

Neden? Neden mi? NEDEN?

Neden sürekli başarısız olmak zorundaydım? Değersiz bir hiçlik çukuru.

Çığlıklarım hıçkırıklara dönüştü. Bunu önerdiği için Alexander'dan nefret ediyordum. Duygularım tehlikeliydi ve kabul görmeye hakları yoktu. Duygu üstüne duygu dalgaları içimden geçiyordu ve ağzımdan çıkan seslerin farkına varamıyordum. Hıçkırıklar yavaş yavaş azaldı ama hâlâ titrek ve kırılgan bir şekilde nefes almaya çalıştığımı duyabiliyordum. Soğukta titreyerek otururken alevler yavaşça hafifledi ve sonunda söndü.

Alexander'ın benimle konuştuğunu duydum, sesi yumuşaktı ama kelimeleri çıkaramıyordum. Kumaş vücuduma dokundu ve omuzlarıma yumuşak bir battaniye örtüldü. Onu ittim ve gözlerimi sildim. Onun sempatisine ya da endişesine ihtiyacım yoktu. Kollarımı kendime sararak, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin nefesler almaya çalıştım. Etrafımdaki dünya patladı, ormanın sesleri geri dönerken mor ruh büyüsünün perdesi soldu.

"Katrina, sen iyisin. Sana sahibim. Burada hiçbir şey sana zarar veremez." Battaniyeyi bir kez daha bedenime sardı ve önümde diz çökmek için hareket etti. Ellerimi hiç tereddüt etmeden, hâlâ için için yanıyor olmalarına aldırmadan avuçlarının arasına aldı. "Katrina, bana bak."

Yüzündeki acıma ifadesini ya da daha da kötüsü hayal kırıklığını görmek istemediğim için bakışlarımı kucağımda tuttum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırken üzerime sardığı battaniyenin kenarlarıyla oynadım.

Eldivensiz bir parmak çenemin altına girerek yüzümü kaldırdı. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülürken gözlerimi sıkıca kapattım. Parmağı çenemden kalkıp dikkatli bir dokunuşla gözyaşımı sildi. Nazik ve beklenmedikti ve hak etmediğim bir şeydi.

Bunu yapamazdım. Büyümü kontrol edemiyordum, gereken alevleri çağırıyordum.

İçimi çektim ve gözlerimi açtım. Alexander alaycı bir şekilde gülümsedi, başı bir kez daha görünüyordu. "Teşekkür ederim Katrina."

"Ne için?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Elimi nazikçe sıkarak beni tekrar o ana çekti. "Denediğin için. Buna katlanmanın senin için çok zor olduğunu görebiliyordum. Denediğin için teşekkür ederim."

Güldüm ama bu mizahi bir ses değildi. Bunun yerine, söyleyemediğim kelimelerle boğulmuş sert bir rüzgar gibi ısırdı. "Deniyorum. Yine de başarısız oldu." "Duygularına ilk kez teslim oluyordun ve bir an için bile olsa Tam gücünüzü bir anlığına görmek beklediğimden daha fazla."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Beklediğinden daha fazla olabilirdi ama Sleepy Hollow'u kurtarmak için umduğu güçten çok uzak olduğundan şüpheliydim. Yine de Sleepy Hollow'u yok etmeye yeter miydi? O lanet kehaneti gerçekleştirmeye yeter miydi?

Yutkundum, yoğun havadaki külün tadını aldım. "Ne kadar zamanımız var?" "Günler. En fazla bir hafta," dedi o kadar sessiz bir şekilde ki Dudaklarındaki kelimeleri görmek için doğrudan ona bakmıyor olsaydım onu duyabilirdim. "Büyüdeki bozulmalar gittikçe ağırlaşıyor ve sıklaşıyor. Sluagh çok yakın."

"İmkânsız," diye fısıldadım, sesim çatallaşıyordu. Boğazımı temizledim ve iç çektim. Bir hafta içinde Sleepy Hollow'u bir grup sluagh'tan kurtarmam mümkün değildi, hele ki duygusal bir çöküş yaşamadan ateşimi bile çağırmayı başaramamışken.

Elini omzuma sürterek kısa bir süre sıktı. "Hiçbir şey imkânsız değildir. Gidip sana yeni bir elbise alalım, sonra ne olacağını konuşuruz."

"Hayır, tekrar denemek istiyorum," dedim daha dik oturarak. Başarısız olmayacaktım, artık olmayacaktım. Kendimden nefret etmem sona ermişti. Kendimi kanıtlamam gerekiyordu ve daha da önemlisi annemin yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu. Omuzlarımı geriye attım ve çenemi kaldırdım. "Bunu yapabilirim."

Bana baktı, kaşlarını çattı ve kaşlarını çattı. "Yapabileceğini biliyorum. Asıl soru bu değildi. Ama büyünü daha önce bu şekilde kullanmadın. Bu seni yoracaktır ve bu normaldir."

"Başarısız olamam," diye fısıldadım, Alexander'dan çok kendime. Ölüm Atlısı benim içgüdüsel başarısızlık korkum hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bunu anlayamazdı, kendisi de hiç hissetmemişti. "Bunu yapmalıyım. Başarısız olamam."

"Başarısız olmadın ve olmayacaksın." Ayağa kalkıp elini bana uzatırken sesi güçlü ve kesindi. "Eğer tekrar denemek istersen, deneyebilirsin. Ama sadece eminsen."

Başımı kaldırdığımda gözlerinde artık sadece kararlılık gördüm. Ne acıma ne de hayal kırıklığı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve elini tutarak ayağa kalktım, battaniyeyi vücuduma sarmamak için mücadele ettim. Bu adamın önünde tamamen çıplak olduğumun acı bir şekilde farkındaydım. Yanaklarım yanıyordu.

Yine de fark etmemiş gibi görünüyordu, bu da beni takdir edip etmediğim konusunda kararsız bıraktı. Beni süzmediği için minnettar olsam da, içimdeki küçük ve aptalca bir parça en azından bakmasını istiyordu. Ama o gözlerini yüzümden ayırmadı ve ben ayağa kalkarken bir kez başını salladı. "Şimdi, bu sefer, seni tüketen ateşin fiziksel hissine odaklan. Büyünü kullanırken bedeninin nasıl hissettiğine ne kadar aşına olursan, sana o kadar kolay gelecektir."

Başımı salladım, bir an tereddüt ettikten sonra battaniyeyi üzerimden atıp tekmeledim. Alexander'ın eşyalarını zaten yeterince tahrip etmiştim. En azından battaniyeyi bağışlayabilirdim. Tekrar böylesine sert ve kasvetli duygulara gömülme fikri midemi bulandırdı ama kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum.

Annemin sözlerinin kafamı doldurmasına izin verdim. *Sen buna alev mi diyorsun Katrina? Aile ismimize asla layık olamayacaksın. Sen bu aile ve Sleepy Hollow için bir yüz karasısın.*

Olumsuzluk öfkemi körükledi ve eskisinden daha hızlı bir şekilde bedenim alevler içinde kaldı.

Gülümsemek istesem de dişlerimi sıktım ve duyularıma odaklandım. Kulaklarımdaki çıtırtılar dalların kırılmasını andırıyordu. Alevlerin tenimi hafifçe gıdıklaması sıcak bir okşayış gibiydi. Titreyen turuncu görüşümü dolduruyor, güç ve yıkımdan oluşan bir koza halinde bedenimden dışarı yayılıyordu. Hayatımda ilk kez kendimi güçlü hissettim. Kendimi değerli hissediyordum. Annem yanılıyordu.

Ancak oraya varır varmaz ateş söndü ve beni bir kez daha için için yanan çimenlerin üzerinde çırılçıplak bıraktı. Ruh perdesi düşmüştü, mor sis artık bizi çevrelemiyor ve dünyayı benim büyümden koruyordu ama ben fark etmemiştim.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, etrafımdaki yakılıp yıkılmış topraktan oluşan yıkıcı çembere bakarken.

"Özür dilemene gerek yok." Alexander öne çıktı ve eldivenli ellerini omuzlarıma koydu. "Çok iyi iş çıkardın. Şimdi, ne hissettin?"

"Ateş." Verdiğim yanıtın aptallığı yanaklarımı yaktı.

Güldü, tüm vücudumu tüyler ürperten yüksek ve derin bir sesle. "Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sonunda durmasına ne sebep oldu?"

"Kendimle gurur duydum," diye itiraf ettim, sesimin uysallığı az önce hissettiğim gururu bastırıyordu. Bunu yüksek sesle söylemek aptalca geliyordu. Gurur duyacak neyim vardı ki? Bir alevi birkaç saniye tutabilmek mi?

Beni incelerken yüzü ciddileşti. "Kendinle gurur duymalısın Katrina."

İltifat karşısında yanaklarım yandı ve başımı eğerek onun yoğun bakışlarından kaçındım.

Bir kez daha parmağı çenemin altından geçerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Bakışları ağızıma doğru kaydı ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Bir an için beni öpebileceğini düşündüm ve kendimi ona doğru eğilirken buldum. Ama bu düşünceye kapıldığım anda küçük bir adım geri çekildi, ellerini belinin önünde kavuşturdu ve boğazını temizledi.

"Bir kez daha yap," diye teşvik etti, başını bana doğru eğdi, parlak gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmişti. Elini salladı ve dünya

Başı kaybolurken ve ruh örtüsü bizi tekrar sararken bir kez daha parıldadı ve mora döndü. Sesi bedensizleşti ama kesinleşti. "Bu sefer alevleri kendinden uzaklaştırmaya odaklan. Bir şeyi hedef alın. Bir ağaç, bir çimen - alevlerinizi ona doğru yönlendirmeye çalışın."

"Ama-"

"Burada hiçbir şeyi yok edemeyeceksiniz, unuttunuz mu?" dedi bir elini etrafımızı saran mor sise doğru sallayarak. "O yüzden bir şey seçin ve onu yakmaya çalışın. Amaç alevlerin vücudunuzu terk etmesini sağlamak."

Başımı salladım, omuzlarımı dikleştirip vücudumdaki alevlerin hissini hatırlarken beni öpmek isteyeceğini düşündüğüm için kendimi sessizce azarladım. Bu kez utancımı alevleri körüklemek için kullandım ve öncekinden daha da hızlı bir şekilde ateş oldum. Birkaç metre ötede yerdeki küçük bir çukura odaklanarak elimi kaldırdım ve Alexander'ın söylediği gibi alevi bedenimden uzaklaştırmaya odaklandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, ateş ilk denemede itaat etti. Dans edercesine avucumdan çıkan alevler, ben toprak yığınının odaklanırken dönerek bedenimden santimetrelerce uzaklaştı, gerildi ve kıvrıldı. Çöküp avucuma geri dönmeden önce birkaç santimetre daha uzadılar.

Dişlerimi sıkarak düşüncelerimi tekrar anneme çevirdim ve alevler tekrar canlandı. Elimden bir kez daha hareket ettiler, bu sefer geri dönmeden önce neredeyse yarığa kadar ulaştılar.

Elimi bıraktım, derin bir nefes alırken çenemi sıktım. Burada durup yanmaktan başka bir şey yapamıyorsam, kimsenin işine yaramazdım. Bakışlarımın kısa bir süreliğine Alexander'a kaymasına izin verdim, o da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, duruşunu değiştirirken beni izliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesiyle bedenim kendi içine kıvrıldı.

Yenilenmiş bir güçle diğer elimi yumruk yaptım ve bir kez daha odaklanırken dişlerimi sıktım. Bunu başarabilirdim. Başka birini daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Alevler elimden sıkı bir ateş topu halinde fırladı ve hedeflediğim yere saplandı. Bu ne bir büyü damlası ne de bir alev dalıydı. Bu bir ateş küresiydi ve Alexander'ın söylediklerine rağmen yer yanıyor, çimler tutuşuyordu.

Gözlerim büyüdü ve bir anda alevlerim yok oldu. Bu toprakları daha fazla yakamazdım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Alexander hemen harekete geçti ve alevleri yayılmadan önce söndürmek için battaniyeyi kapdı.

"Burada hiçbir şeyi yakamayacağımı sanıyordum," dedim kalbim boğazıma fırlayarak. Ya başka bir şeye nişan almış olsaydım? Ya ateşimi yanlışlıkla onun üzerine odaklamış olsaydım? Eğer bu ruh perdesinin içindeki otları yakabiliyorsam, burada pratik yapmak güvenli miydi?

Bir el salladı ve mor sis dağılıp aydınlık günü bir kez daha ortaya çıkardı. Kafasını kaldırdı, yanmış toprak parçasının yanında diz çöktü. "Bunu yapmamalıydın."

Sertçe yutkundum, dik durmak ve dizlerimin üzerine çökmek için mücadele ettim. "Şimdi ne yapacağım?"

"Şimdilik içeri dönelim. Bazı kitaplara bakmam gerekiyor," dedi battaniyeyle birlikte ayağa kalkarak. Battaniyeyi bana uzattı ama sonra yüzünü buruşturarak hemen geri çekti. "Önce sana giyecek bir şeyler bulalım."

Gözleri ilk kez vücudumda gezinirken kızardım. Bir parça takdir gördüğüme yemin edebilirdim. Boğazını temizledi ve kolunu eve doğru uzattı. "Önden buyurun."

Eve geri dönerken, gözlerinin sırtımda olduğunu hissetmeyi hayal etmediğimi biliyordum.

On dört

D rdından mutfak masasına oturdum ve kitap rafının yanında duran, parmakları kitapların sırtlarında gezinen Alexander'a baktım. Her hareketini takip ettim, kitapların nasıl

Rafta ona doğru koşuyor, dokunuşunu memnuniyetle karşılıyor gibiydi. Bacaklarım masanın altında kontrolsüzce zıplıyordu ve dikkatimi onun elinden uzaklaştırırken terli avuçlarımı yeni siyah pamuklu elbiseme sildim. "Ne arıyorsun?"

"Elemental büyü üzerine kitaplar, hatta diğer büyü kullanıcılarının günlükleri bile işimize yarayabilir." Birkaç kitabın sırtına dokundu ve kitaplar raflardan süzülerek yanımdaki masanın üzerine düzgünce dizildi. Durakladı, bana bakarken elini başka bir kitaba uzattı. "İyi misin?"

"Seni incitebilirdim," dedim, göğsümün kızarmasına ve boğazımda yanan gözyaşlarına rağmen bir şekilde onun bakışlarını tutmayı başararak.

Baktığı son kitap raftan ayrıldı ve bir gümbürtüyle masadaki diğerlerine katıldı. Hâlâ rafta bekleyen kitaplara sırtını döndü ve oturdu. Bakışlarımla karşılaştı ve iki kaşını birden kaldırdı. "Bana zarar veremezdin, Katrina."

Parmaklarımı bükerek, "Ayrıca, ördüğün perdenin içinde hiçbir şeye zarar veremeyeceğimi söylemiştin," dedim.

"Bunu yapmamalıydın." Kibarlığına rağmen yüzündeki ifade bana hâlâ Sleepy Hollow'un efsanevi koruyucusu Dullahan'la karşı karşıya olduğumu hatırlattı.

"Neden yaptım?"

"Emin değilim. Bu yüzden bunları incelemem gerekiyor," dedi ve başıyla kitap yığınınını işaret etti. "Ama önce sana kasaba hakkında daha fazla şey sormak istiyorum."

"Gerçekten Sluagh'ın çağrılmasını engelleyebileceğimi mi düşünüyorsun? Kasabayı yok edilmekten koruyabileceğimi mi?" Kitapların sırtlarındaki başlıkları okumak için başımı eğerek sordum. Çoğu belli belirsiz tanıdığım ama anlayamadığım dillerdeydi. Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünde yalan söylediğine dair bir belirti olup olmadığını araştırdım. "Gerçekten mi?"

"Sürekli eğitimle, evet, yaparım," dedi, sonra bir kaşını kaldırdı. "Yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"Duygularım karmakarışık," dedim başımı sallayarak. Sluagh'ın ölümcül olduğu söyleniyordu ve ben onları yenmek bir yana, onlarla yzleşebileceğimden bile emin değildim. "Güçlerimi en çok hangi duygunun tetiklediğini bulmayı başarsam bile, o duyguyu tutarlı bir şekilde ynlendirebileceğimden şüpheliyim."

"Son denemede hangi duyguyu kullandın?" Bakışları tenimde ağırdı ama anneminki gibi rahatsız edici değildi. Onun dikkati buz ve bıçak gibiydi ama Dullahan'ınki ılık bir banyo gibi sıcaktı ve tenimi okşuyordu.

Cevap vermedim. Cevap vermek istemedim. Aptal bir ocuk gibi görünmeden onu hayal kırıklığına uğratmamaya odaklanmaya çalıştığımı ona nasıl söyleyebilirdim? Başarısızlığa karşı duyduğum yoğun ve iğrenç korkunun o toprak parçasını bir anda yaktığını ona acınası görünmeden söylemenin bir yolu yoktu.

Sessizliğim zerine bir kaşını kaldırdı. "Katrina?"

Bakışları altında kıpırdanarak boğazımı temizledim. Onunla geçirdiğim kısa sreye bakılırsa, ben cevap verene kadar devam etmeyeceği açıktı. "Korku."

Sözlerim zerine iki kaşı da havaya kalktı. "Korku mu? Elbette kendi glerinizden korkmanız onların bu şekilde patlamasına neden olmaz."

"Hayır." Kendi kendime kıkırdayarak başımı salladım. Belki de itiraf etmek daha iyiydi. Apaçık ortada olan şeyi ortaya çıkarmak. Başarısız biriydim ve şimdi Alexander da bunu görecekti. "Başarısız olma korkusu."

Yüzü yumuşadı. Bu bakış tam olarak acıma değil, daha çok anlama bakışıydı ve hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin değildim. "Başarısız olmadın Katrina. Uzaktan bile olsa."

Hayal kırıklığım artarken alay ettim. Ne şımartılmaya ihtiyaım vardı ne de bunu istiyordum. Hayatımda bu kadar uzun süre şımartılmadan hayatta kalmıştım ve kalmaya da devam edecektim.

"Eh, Süvari, kesinlikle başarılı olamadım."

Beni inceledi, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere bakıyordu. Parmakları kıpırdadı ve eli ileri doğru hareket etti, ama hemen geri çekti, onun yerine yığınının bir kitap aldı ve masaya doğru kaydırıldı. "Al, bunu oku ve bakalım bunu açıklayabilecek işe yarar bir şey bulabilecek misin?" "Bana kasaba hakkında soru sormak istediğini sanıyordum," dedim kitabı çekerken. daha yakın.

Parmaklarımı kabartmalı derinin üzerinde gezdirdim. *Elemental Büyünün Tarihi* yazıyordu. Tozlu sayfalarını açtığımda derinin yaşına ve sırtın yumuşak kırışmasına bakılırsa eski olduğu belliydi.

"Evet," diye itiraf etti, içindeki el yazısı satırların düzgün kıvrımlarına bakılırsa küçük bir günlük olduğu anlaşılan kendi kitabını açarak. "Eğer sorun olmazsa, okurken sana sorular sorabilirim."

Başımı salladım ve önümdeki kitabın ilk sayfasına döndüm. Bu iyiydi. Okumak ve onun sorularını yanıtlamak dikkatimi toplamama ve zihnimin tehlikeli yollara sapmasını engellemeye yetecekti. "Evet, istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Sluagh'ı kaldırmaya çalışacağını düşündüğünüz biri var mı? Herhangi bir amaç için." Sorusu açıktı, gözleri önündeki günlüğe odaklanmıştı. Başını kaldırıp bana bakmasını, bakışlarının ağırlığını hissetmeyi istedim. Ama o bir sonraki sayfaya geçerken gözlerini yere indirdi.

Bir süre onu izledim, gözleri önündeki sayfalarda geziniyor, harfleri ve kelimeleri takip ediyordu. Sorusuna cevap vermeden ona ne kadar uzun süredir baktığımı fark ettiğimde yanaklarım yandı. Başımı eğdim ve gözlerimi tekrar kitabıma diktim. "Sanırım birkaç tane olmalı. Ciallmhar'lardan herhangi biri bu güce sahip olabilir."

"Aklına özellikle biri geliyor mu?" diye sordu. Durakladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, bacakları onun değişen ağırlığı altında gıcırdıyordu. "Şüphelenebileceğiniz bir Yaşlı olmayan biri var mı?"

Ağzımı açtım ama söylemek üzere olduğum ismi fark edince kapattım. Hayır, bu o olamazdı.

Bir kaşını kaldırdı. "Sen biliyorsun. Kim o?"

Bu isim dilime ağır geliyordu ve her ne kadar onun böyle bir kötülük yapabileceğine inanmak istemesem de, öyle olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

"Brom Bones," diye teklif ettim sonunda, iç çekerek. Şaşkın bakışları üzerine biraz daha detaylandırdım. "Adı Abraham Van Brunt. O oldukça... hırslı

adamım. Kendisine fayda sağlayacağını ve rekabeti azaltacağını düşünürse sluagh'ı yükseltmeye çalıştığını görebiliyorum."

"Etrafındaki şimşekleri manipüle etmeyi öğrendiğini biliyorum," dedi Alexander, kollarının üzerinde öne doğru eğilerek. "Ama güçlü mü?"

Brom'un güçlerini kullandığını gördüğüm onca zamanı düşünerek, "Fazla değil," diye açıkladım. "Titrek ışık topları yaratmaktan fazlasını yaptığını hiç görmedim ve bu sadece tepede güçlü bir fırtına olduğunda oluyor, ama sanırım gerçek yeteneklerini saklıyor olabilir."

"Ailesi güçlü mü?"

"Annesi havayı manipüle edebiliyor ve babası da bir kâhin." Bana Hollow'daki herkesin isimlerini ve güçlerini bildiğini söylediğini hatırlayarak kızardım. Boğazımı temizledim ve önümdeki kitabın bir sonraki sayfasına döndüm. "Babasının düşük seviye büyüye sahip olduğunu duymuştum, bu yüzden güçlerinin çoğunun annesinden geldiğini düşünmüştüm."

"Sleepy Hollow'da mı doğdu?"

"Bildğim kadarıyla evet. Sanırım ailesi o doğmadan birkaç yıl önce kuzeyden gelmiş. Biz reşit olduğumuzdan beri daha güçlü biriyle evlenmeye çalışıyor."

Süvari'nin yüzü karardı ve bana nezaketine rağmen hâlâ bir Ölüm Getiren olduğunu ve muhtemelen bu unvanı hak ettiğini hatırlattı. "Sanırım seninle evleneceğim?"

Tepkisi karşısında kaşlarımı kaldırdım. Dullahan, Brom'un benimle evlenmek istemesine kızmış mıydı? Elbette hayır, ama kaşlarının arasındaki keskin kırışıklık ve çenesinin gerginliği farklı bir hikâye anlatıyordu. "Evet. Ve ben onu her seferinde geri çevirdim."

Çenesine vurarak mırıldandı. "Araştırmaya değer olabilir. Eğer dediğin kadar kendine hizmet ediyorsa. Başka kim olabilir?"

"Ailem," diye mırıldandım. "Özellikle de annem." "Neden annen?"

Hollow'daki herkesi tanıdığını söyleyen birine göre, kasaba ve orada yaşayan insanlar hakkındaki görüşlerimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Henry ya da Ciara dışında birinin söyleyeceklerimle gerçekten ilgilenmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Hem cevap olarak hem de kafamın içinde dönen duyguları temizlemek için başımı salladım. "Şu anda annem hakkında konuşmamayı tercih ederim. Kitaplara bakabilir miyiz lütfen?"

Uzun bir süre bana baktı, ifadesi okunamaz haldeydi. Benden daha fazla bilgi, annem hakkında daha fazla içgörü isteyeceğinden emindim ama sadece başını salladı ve kendi kitabına döndü, onu kendine yaklaştırdı ve bıraktığı yeri bulmak için parmağını sayfada gezdirdi. Beni annem hakkında daha fazla konuşturmayacağını anladığımda gerginlik omuzlarımdan akıp gitti. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Şu anda yapamam.

"Ruh perdeleri veya ateş büyüü hakkında ilginç bir şey bulursanız konuşun. Eğer birlikte çalışacaksak, büyülerimizin nasıl etkileşime gireceğini öğrenmeliyiz."

"Elbette," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar kitabıma verdim.

Bakışlarını yine üzerimde hissettim, ağır ve yoğun. İfadesini görmek için başımı kaldırmak istedim ama gözlerimi önümdeki sayfalardan ayırmadım, onun yerine kelimelere odaklanmaya çalıştım.

Onun dikkatini üzerimde ne kadar sık hissettiğimi düşünürsek, sadece ilk sayfayı bitirmem haftalarımı alırdı.

OceanofPDF.com

On beş

"H "Alexander bir süre sonra parmağını önündeki kitabın sayfasına vurarak şöyle dedi.

Sırtımdaki ağrıdan dolayı irkilerek doğruldum. Birkaç saattir bu işi yapıyorduk, güneş batıyor ve okunacak kitap yığını azalıyordu. O birkaç kitabı bitirmişti, ben ise hâlâ bana verdiği ilk kitabın üzerindeydim.

"Bu başka bir günlük, eski bir..." Sanki kullanmak istediği kelimeyi tam olarak bulamamış gibi başını eğdi. Kitabı bana bakacak şekilde çevirdi ve bir sayfanın ortasına dokundu. "Ona koleksiyoncu diyebiliriz sanırım. Ruh koğuşlarını aşabilen büyü türlerinden bahsediyor."

Koleksiyoncu derken neyi kastettiğini daha fazla sormak istedim ama zamanı değildi. Merak derimin altında kaşınıyordu ve onu bastırarak önümdeki kelimelere döndüm. Gözlerim sayfalar arasında gezindi, kadim dili ve tanıdığım birkaç kelimeyi elimden geldiğince hızlı bir şekilde taradım. "Ayrıntıları vermiyor. Ne tür büyüler?"

İçini çekti, yüzümün yan tarafına vuran nefes nefese eşlik eden bir kızgınlık vardı. "Daha önceki bir kayıtta, ruh büyüünün ateş büyüünün bazı yönlerine karşı hassas olduğu yazıyordu - sanırım bu kelimenin tercümesi buydu. Bu dili okumayalı uzun zaman oldu ve bu büyücü girişlerinde bir tür kod olarak birden fazla dil kullanmayı severdi."

Dehşet mideme yerleşti. Ateş büyüü. *Benim sihrim*. Alexander'ın perdelerini delip geçebilecek türden bir büyüydüm. Konuşurken, sanki bedenimden dışarı süzülüyor ve bizi yukarıdan gözlemliyordum. Sesim

Kulaklarımda yankılandı, sanki suyun altındaymışım gibi boğuk ve bulanıktı. "Bu ne anlama geliyor? Senin için bir tehlike miyim?"

Başını sallayarak masanın öbür ucundan elime uzandı. Her ne kadar beni rahatlatmasını istesem de ona elimi uzatmadım ve bir süre sonra tekrar iç çekerek elini geri çekti. "Hayır, Katrina. Sen benim için bir tehlike değilsin. O ilk gece sen yanarken sana dokundum ve sıcaklıktan başka bir şey hissetmedim."

Gözyaşları boğazımı yaktı. Yumruklarımı sıkarken onları yuttum, bedenime geri döndüm ve başımın etrafındaki bulanıklık azaldı. "Ateş büyüsünün belirli yönleri ne anlama geliyor?"

"Sanırım büyü seviyeleri ya da belki de bir büyü sınıfı içindeki alt türler anlamına geliyor." Çenesini sıvazladı, benimle kitabın arasına bakarken dudakları büzüldü. "İstemediğin zaman ortaya çıkan ateş bir seviye, tüm bedenini ele geçiren ateş başka bir seviye ve dışarı ittiğin alev topu da başka bir seviye. Tıpkı insanların büyülü imzalarını görmek için kullandığım ruh büyüsünün bir seviye, daha önce gördüğün perdeyi yaratmak için aktif olarak kullanmamın ise başka bir seviye olması gibi."

Başımı salladım ama aslında tek yapmak istediğim ağlamaktı. Kendimi aptal gibi hissediyordum, ama içten içe biliyordum ki eğitim için ısrar etsem bile annem bunu reddedecekti. Ama Alexander beni eğitmeye istekli görünüyordu ve çabuk öğreneceğime olan inancından şüphe etsem de, en azından daha önce sahip olduğumdan daha fazlası olacaktı. Ama yeterli olacak mıydı?

Boğazımda yükselen asidi yuttum ve acıyı gidermek için öksürdüm. "Yani, daha yüksek ateş büyüsü seviyeleri mi? Nasıl farklı ateş türlerine sahip olabilirim?"

"Sana daha önce de söyledim, bildiğinden çok daha güçlüsün. Büyü sadece zihnindeki bir duvarın arkasında sıkışmış, ortaya çıkmayı bekliyor." Kitabı geri aldı ve bana geri vermeden önce birkaç sayfasını çevirdi. "Buradaki pasaj Sleepy Hollow'da daha güçlü büyü türleri hakkında bilgisi olan bir adamla yapılan bir görüşmeyi belgeliyor. Toplantıda ne konuşulduğu yazmıyor ama ateşin bu tür sihirlerden biri olduğunu varsayıyorum."

"Kiminle buluştuğu yazıyor mu?" diye sordum. Eğer Hollow'da ateş büyüsü hakkında bilgisi olan biri varsa, annem ben çocukken neden az büyü yaptığımı açıklamak için onu arayıp bulurdu.

"Cyrus. Hâlâ Ciallmhar'da, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Öyle ama artık nadiren ziyaretçi kabul ediyor."

Cyrus yaşıydı. Sadece görünüş olarak değil, yaş olarak da. Sleepy Hollow'a ailemden çok sonra gelmişti ama belli ki çok daha uzun süredir hayattaydı. Annem neden ona gitmemişti? Eğer bu tür büyüleri biliyorsa, çocukluğum boyunca onunla çalışmış olmalıydım. Ama yine de onu sadece geçerken görmüştüm.

"Onunla konuşmamız gerekiyor." Masadan kalktı ve küçük mutfakta volta atmaya başladı. "Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Cyrus bana karşı hiç acımasız olmamış, Ciallmhar toplantıları sırasında gölgede kalmayı tercih etmişti. Annemin zalimliğinden zevk alan diğerlerinin aksine, Cyrus her zaman kararsız görünüyordu. Sıkılmış. Bize yardım edeceğinden emin değildim ama geçen yıl Roghnaithe'nin adını açıkladıklarında esneyen bir adama umut bağlayacak değildim.

"Hollow'daki herkesi tanıdığını sanıyordum," diye sordum, kendimi sarmaldan uzak tutmak için elimden gelen her şeye tutunarak. İleri geri yürümesini izledim ve hareket ettiğinde pantolonunun altından kıvrılan kalçalarındaki kasları inceledim. Güç açıldı ama yine de bastırılmıştı. Tıpkı geri kalanı gibi. Bacaklarına baktığımı fark edince boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar yüzüne çektim. "Neden bana soruyorsun?"

"Hollow'dakilerin güçlerini biliyorum ve çoğunun adını da biliyorum. Ama her şeyi bilen ben değilim Katrina. Her zaman bilmediğim özel şeyler oluyor. Kimse her şeyi bilemez."

Vücudumda karıncalanan rahatsız edici duyguya karşı savaştım. Bu geçerli bir soruydu ve bu soru karşısında sinmeyecektim. Ama sözlerime rağmen omuzlarım çöktü ve göğsüm, kalbimi az sonra gelecek olan acı uyarıdan korumak için talihsiz bir çabayla göğüs kemiğimin etrafında kıvrıldı. "Adelaide her şeyi bildiğini iddia ediyor. O güçlü bir kâhin."

"Adelaide'in güçleri, büyüyle gördüğü herhangi bir şeyden çok boş dedikodulardan geliyor," dedi kuru bir sesle. Bir el salladı ve ateş buna karşılık olarak yüksek sesle çıtırdadı. "O kadının söylediklerine pek itibar etmeyin."

"Bana dünyayı yok edeceğimi söyledi. Güç için yetiştirildiğimi ve onlar beni kurban etmeden önce gidersem Sleepy Hollow'u yakıp kül edeceğimi söyledi." Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atarken bile sesim beklediğimden daha kararlıydı.

Titremezdim. Sandalyemde çökmeyecektim. Güçlü olurdum. Belki de kendime bunu yeterince söyleseydim, doğru olurdu.

Aniden volta atmayı bıraktı, bana doğru dönerken botları yere sürtünyordu. Gözlerindeki mavi, buz gibi bir ateş gibi parlıyor, irislerin etrafında tamamen insanlık dışı görünen bir şekilde çalkalanıyordu. "Bunu o mu söyledi?"

Ondan yayılan öfke karşısında yüzümü buruşturarak yavaşça başımı salladım. Elbette benim adıma kızgın olamazdı ama öfkesini gerektirecek başka bir şey de düşünemiyordum. "Evet, öyle yaptı. Neden?"

"Kalmanız için sizi korkutmaya çalışıyor olmalı. Konuştuğunuzda size başka ne söyledi?"

Başka ne söylediğini hatırlamaya çalıştım ama zihnim hızla çalışıyordu. Adelaide'in yalan söylemiş olması beni şaşırtmamıştı, çünkü yalanlar hâlâ kulaklarımda yaz mevsimindeki bir arı sürüsü gibi vızıldıyordu. Ciallmharların hiçbirisi onurlu değil miydi? Kendi ailemin hatalarına uzun zamandır alışmıştım ama burada oturup Dullahan'la konuşmak... Öğrendikçe, Sleepy Hollow'u kurtaracağıma beni ikna etmek için neden bu kadar uğraştığını daha çok merak ediyordum. Kurtarılacak ne vardı ki?

"Bir kehanetin parçası olduğuma inandığını söyledi ama açıklamadı. Kaderimi kabul etmemi ve Roghnaithe olarak kaderimle savaşmayı bırakmamı söyledi. Ama eğer sunulan kurbanları kabul etmezseniz, bunun neyi başardığını düşünüyorlar?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama Sluagh'ı kimin çağırdığını bulmamız gerek, hem de hemen. Eğer biri onları tamamen serbest bırakırsa, kimse güvende olmaz."

"Bahsettiği kehaneti duydun mu?"

"Pek çok kehanet biliyorum Katrina," diye cevap verdi. "Bunlardan herhangi biri onun bahsettiği kehanet olabilir."

İç çekerek ellerimi kucağımda sıktım ama başımı salladım. Dullahan gibi bir varlığın pek çok kehaneti bileceği kesindi ve ayrıntılar olmadan ona daha fazlasını soramazdım.

Huzursuzluk midemi kemirdi, dişleri sivriydi ama görmezden geldim ve odağımı tekrar elimdeki göreve çevirdim. Adelaide'in yanıldığını kanıtlayacaktım; Hollow'u kurtaracaktım, yok etmeyecektim. Sadece hepsine inat olsun diye. Sleepy Hollow'un kahramanı olduğumda, sonunda göreceklerdi. Eylemlerim onlara değerimi gösterecekti. Küçümseme ve reddetme yerine saygı ve nezaketi hak ettiğimi göreceklerdi. Beni kabul etmekten başka çareleri kalmayacaktı.

"Kasaba halkını sorgulamamız gerekecek. Onların hakkında daha çok şey bilmek motivasyonlar olabilir Yardım Biz belirlemek neden ve sluagh o olmak

ve belki de bize kaç kişi olduklarına dair bir ipucu verir." Ailem beni izole etti ama en yakın sırdaşlarıyla ve Ciallmhar'ın saygısını kazanmak isteyen kasaba halkıyla başlayanın, onlar bilmese bile bize bol miktarda bilgi vereceğini biliyordum.

"Yapacağımız şey tam olarak bu. Hollow'da kimse benim yüzümü görmedi. Ciallmhar sadece babamın yüzünü biliyordu. şimdiye kadar sadece ruh formumda göründüm ve kasabaya yaklaştığımda gizlendim."

"Yine de beni tanıyorlar," diye belirttim. "Aslında oldukça iyi tanıyorlar."

Gülümsedi, dişlerini gösteren ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran gerçek bir sevinç ifadesiydi. Ondan gördüğüm en büyük gülümsemeydi ama yine de dostça bir gülümseme değildi. Kendine güvenen ve övünen bir gülümsemeydi. "Evet, ama benim sihrim seni gizleyebilir."

Yüzümün yaşadığım şoku yansıttığından emindim. "Ruh büyüsu bunu yapabilir mi?" "Ruh büyüünün çok az sınırlaması vardır," diye açıkladı sabırla

benimle ve bitmek bilmeyen sorularımla. Bu bana bir bakıma Henry'nin bana ilk kez çömlek çarkını nasıl kullanacağını öğretmesini hatırlattı. "Bu yüzden bu kadar nadirdir. Ama evet, görünüşünüzü değiştirebilirim, böylece kimse yüzünüzü ya da sesinizi tanıyamaz."

"Ailem ve Ciallmhar'ın diğer bazı üyeleri her zaman kasabanın yeni üyelerini karşılar," dedim ihtiyacımız olan bilgiyi almanın en iyi yolunu düşünürken. "Basitçe köprüden yaklaşabilir ve ikamet talep edebiliriz."

"Sence ilk olarak kiminle konuşmak en iyisi olur?" "Ichabod Crane," diye cevap verdim hemen. Alexander'ın kaşlarını kaldırması üzerine, Detaylandırdım. "Kendisi Hollow'daki okulun öğretmeni ama aynı zamanda kasabanın en kötü şöhretli dedikoducusu. Kasaba üyeleri hakkında herhangi bir haber varsa, bunu bilenlerden biri o olacaktır. Ya da en azından bizi daha fazlasını bilen birine yönlendirebilir."

Gözleri hafifçe karardı ama bu değişim o kadar kısıydı ki, alevler duvarların üzerinde titrerken gölgelerin bir oyunu olmadığından emin olamadım. "Sanırım bir arkadaşınız?"

"Artık değil," diye cevap verdim, sesim sertti. Parmaklarım tıtmeye başladı ve Brom'un ihanetini ve Ichabod'un kayıtsızlığını düşündükçe öfkemi geri itmeye başladım. Hiçbir zaman arkadaş olmamıştık ama beni öldürmeye çalışacaklarını hiç düşünmemiştim.

"Bırak çıksın," dedi Alexander, sesi sertti. Ellerime başıyla işaret etti. "Duygularınla savaşma Katrina."

"Eğer dışarı çıkmasına izin verirsem, evinizi cayır cayır yakarım."

Dudağının kenarı yukarı doğru seğırdi. "Ben olsam evin kendini koruyamayacağını düşünecek kadar aceleci davranmazdım."

Onun sözleriyle şömine alevlendi, çatırdadı ve odaya korlar saçtı.

Ateşten cesaret alarak, öfkemi bastırmak yerine parmaklarımı yanıcı her şeyden uzaklaştırdım. Onlara baktım; ateş parmaklarımın üzerinde dönüyor ve havaya yayılıyordu. Alevlerim seğirerek şöminedeki alevleri yansıttı. "Brom beni nehir kıyısına ittiğinde o da yanımdaydı. Orada durdu ve hiçbir şey yapmadı."

"Seni bana göndermeye çalışanlar onlar mı?" Şimdi sesi sertti ve bana yöneltmiş olsaydı beni korkutacak bir karanlıkla doluydu. "Ve sen de onların arkadaşın olduğuna mı inandın?"

Yoğun bakışları altında kıpırdandım, utanç duygusu öfkemi yarıp geçerken alevlerim söndü. "Daha çok tanıdık sayılır ama evet, beni bankaya iten onlardı."

"O halde onunla başlayalım," dedi masadan kalkarken. "Şimdi, Hollow'a gitmek için hazırlanalım. Bagajda içine giysilerinizi koyabileceğiniz küçük bir çanta var. Liath'ı yolculuğa hazırlayacağım ve sonra yola çıkacağız."

"Bu kadar çabuk mu?" Mırıldandım.

Ciallmhar'ın düşüncelerine inat Sleepy Hollow'u kurtarmak, masum insanları kurtarmak ve anneme, bana inandığı gibi değersiz bir yaşam kaybı olmadığımı kanıtlamak istiyordum ama beni ölüme mahkûm edenlerle yüzleşmek için bu kadar çabuk geri dönme fikri, orayı tekrar ziyaret etmeye istekli değildim.

Kapıya doğru ilerlerken durakladı, iri eli çerçeveye dolanmış, parmakları ahşabın etrafında sıkılaştıkça esniyordu. Ağır bir şekilde yutkundum ve gözlerimi güçten ayırdım.

Onlar sadece el, Katrina, dedim kendi kendime, onun sözlerini dinlemeye çalışırken hızla göz kırpyordum.

"Evet. Fazla zamanımız yok Katrina. Bu kötülüğü kimin çağırdığını bulmalı ve başarılı olmadan önce onları durdurmalıyız."

"Tabii ki." Ayağa fırladım ve koridorda ilerledim. Kendimi iyice azarlanmış hissettiğim için yanaklarım kızardı. Omzumun üzerinden geriye bakarak durakladım, sanki ona başka bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bana inandığı, beni kabul ettiği ve öldürmediği için ona teşekkür etmek istedim. Ama

Ağzından çıkan kelimeler zayıf ve acınacak haldeydi. "Kıyafetler için teşekkür ederim."

Bir an tereddüt etti ve gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Bir şey söyleyeceğini umuyordum. Ne olduğundan emin değildim ama sonunda kapı açıldı ve kapandı ve bir kez daha yalnız kaldım.

İç çekerek bagajı açtım ve içindeki küçük çantaya elbiseleri doldurmaya başladım. Hazır olsam da olmasam da kasabamla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

OceanofPDF.com

On altı

T Alexander arkamdan Liath'a tırmanırken güneş gökyüzünde yükseliyordu. Onun varlığının beni rahatlattığını itiraf etmek istemiyordum ama rahatlatmıştı. Vücudunun sıcaklığı sırtımı ısıtırken, kalçaları da benimkileri destekliyordu.

İçimden bir ürperti geçti ve yanaklarım anında kızardı. Bu adam -bu varlık-benden tamamen farklı bir seviyedeydi ve uzun zamandır şefkat görmemiş olmamdan kaynaklanan naif çekiciliğimin hoş karşılanmayacağından emindim.

"Çantayı uzatır mısın?" dedi hışımla, yaşadığım kargaşayı fark etmemişti bile.

Telaşla kayışı başımın üzerinden kaldırmaya çalıştım, ama buklelerime dolanmasını başardım, kendi saçımı çekerken yüzümü buruşturdum.

"İşte," diye mırıldandı, kollarını bana dolayarak uzandı ve kayışı saçlarımdan çözdü. Yabani bukleleri kaldırarak kayışı serbest bıraktı ve çantayı almak için eğilerek arkasına sabitledi.

"Teşekkür ederim," dedim, gülümsemek için omzumun üzerinden baktım. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdükten sonra en azından bunu yapabilirdim.

Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra yüzü titredi ve bakışları ilerideki tarlaya kaydı. Kalçaları esnedi ve topuklarını Liath'ın böğrüne gömdü. "Gitmeliyiz."

Alexander'ın vücudu sırtıma baskı yaparken vücudumun sallanmasını daha da artırdı. Arkamı döndüm ve dikkatle Liath'ın önümdeki yelesine odaklandım. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Alexander -hayır, Dullahan- beni çekici bulmuyordu. Çekiciliğin ne yeri ne de zamanıydı; kasabamıza yönelik bir tehditle karşı karşıyaydık. Belki de dokunmaya aç olduğumu kabul etmek, duygularımın gerçek olmadığını ve gerçek olsalar bile Dullahan'ın onlara karşılık vermediğini kendime hatırlatmak için yeterli olabilirdi.

Bu sadece Sleepy Hollow'u kurtarma arzusu üzerine inşa edilmiş profesyonel bir anlaşılmaydı. Sleepy Hollow'u kurtarmak için gerekçelerimiz farklı olsa da, sonuçta amaç aynıydı. Ve onun koruyucusu olarak Süvari'nin tek endişesi buydu. Benim değil.

Belki de bu iş bittikten sonra, bu imkânsız görevi başarırırsak, Saint Augustine'e yolculuğuma devam edebilir ve yeni bir hayata başlayabilirdim. Bu duyguları bir başkası için yaşayabileceğim bir hayat.

Liath koşmaya başlarken sarsıldı ve ben de zihnimi şimdiki zamana geri çektim. Hayal kurmak için daha sonra zaman vardı, şimdi araştırma zamanıydı.

Kasabaya doğru at sürmek son derece sinir bozucuydu; köprü görüldüğünde vücudum ağrıyor ve geriliyordu. Yolculuk bana sonsuzluk gibi gelmişti. Köprüye yaklaşırken Liath'ı durması için çekti, kalçaları benimkilerin etrafında esniyordu.

"Köprüyü geçtikten sonra bizi karşılamak için kaç kişi olacak?" Sesi yumuşaktı ve boynumun sol tarafına değen nefesi tüylerimi diken diken etti.

Köprünün girişine yaklaşırken gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Kasabaya vardığımızda bizi bekleyen oldukça büyük bir kalabalık olacak."

Sol kulağıma doğru, "Görünüşüne cazibe katmam gerekiyor," dedi. Arkamdayken konuşmakla ilgili söylediklerimi hatırlamıştı ve Henry dışında ihtiyaçlarıma uyum sağlayan ilk kişiydi. Çok uzun zamandır buzla kaplı tuttuğum bir yanımı ısıttı.

"Nasıl görüneceğim?"

"Tüm vücudunu değiştirmek için gereken büyü uzun süre dayanmak için çok yorucu olur ama yüz şeklini, saç rengini ve sesini değiştirebilirim," dedi bir büyü dalgası üzerimden geçerken. Burnumun kenarında karıncalandı, boynumdan aşağıya ve göğsümün üzerinden geçerek vücudumun geri kalanına doğru ilerledi.

"Ne kadar sürecek?" Uzanıp saçımı çekiştirerek sordum. Hâlâ koyu renkli, kaba ve kıvrıkcık saçlarım gibi hissediyordum ama bir tutamı kaldırdığımda parmaklarımin arasında ipeksi bir yumuşaklık ve sarılık vardı.

"Benim yanımda olduğun sürece," diye cevap verdi. "Bu da büyüün azalmaması için her zaman yanımda kalman gerektiği anlamına geliyor."

Bu soruşturma için onun yanında olmaya hazır olsam da, bu gerekliliği duymak beni sarsmıştı. "Ya ayrılırsak?"

"İnsanlardan uzaklaşın ve görünmeden kaldığımız yere geri dönün. Eğer bunu yapamazsan, benimle köprünün altında, suyun kenarında buluş." Sırtımda titreşen alçak bir sesle mırıldandı. "Her şey yoluna girecek, Katrina. Yemin ederim, kimse sana zarar vermeyecek."

Başka bir şey söylemeden Liath'ı köprünün üzerinden geçirdi. Biz geçerken bir karganın yüksek sesle ötmesi beni sıçrattı ve gökyüzüne bakmama neden oldu. Alexander Liath'ın dizginlerini çekerek onu yavaşlatırken ben de başımı çevirip kaynağını aradım. Orada, köprünün hemen yanındaki ağaca tünemiş başka bir yalnız karga oturmuş, bize bakıyordu.

Huzursuz bir his ensemi tırmalayan pençeler gibi zihnimi kemiriyordu. Henüz yüksek sesle söylenmemiş bir tehdidin fısıltısını hissettim ve hiç şüphesiz bunun kasaba meydanındaki aynı karga olduğunu biliyordum.

"Bu kargayı üçüncü kez görüyorum," diye fısıldadım, gözlerimi yaratıktan ayırmadan.

Alexander tekrar mırıldandı ve onu hızlandırmak için kalçalarını Liath'ın etrafında esnetti, bizi kasabanın merkezine götürecek yolda ilerlemeye başlarken bir an bile tereddüt etmedi.

Sözümde durdum, biz yaklaşırken küçük bir kalabalık toplanmıştı. Endişem alevlendi ve kalbim kaburgalarımın çarptı, bacaklarım harcanmamış enerjiyle titreşti. Ellerimi yumruk haline getirdim. Alevlerimi kontrol etmem gerekiyordu, yoksa daha başlamadan kendimi ele verecektim. Eldivenli eller yavaşça benimkilere dolandı.

"Sakin ol Katrina," dedi Alexander, dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırarak, beni giderek artan panik duygusundan etkili bir şekilde uzaklaştırdı. Artık tek düşünebildiğim kulağıma değen dudakları ve tenime değen nefesiydi. Ellerinden biri benimkinden ayrılıp karnıma dolandı ve beni göğsüne doğru sıkıca çekti. "Seni tanımayacaklar ama bana güvenmeni istiyorum."

Kalabalığa yaklaşırken burnumdan nefes alarak başımı salladım. Annemle babamı tanıyınca kalbim hızla çarptı, göğsümden fırlayıp Süvari'nin kulübesine kaçmaya çalıştı. Onları son gördüğüm zamanki gibi görünüyorlardı. Bana haberleri verdikleri sabahki gibi asil ve kayıtsız.

Alexander belimi sıktı ve bu dokunuş hızla çarpan kalbimi rahatlattı. Ailemle ve bizi bekleyen diğer Yaşlılarla karşılaştığımızda onun yanımda olduğunu bilmek beni daha sakinleştirdi. Adelaide, Brom ve ailesi de onlarla birlikteydi. Brom'un sargılı elini görmek beni neredeyse gülümsetiyordu.

aynı bir o yakaladı Ben ile ve gece o attı Ben üzerinde sette. Her şeye rağmen onu yaktığımı bilmek beni memnun etti. Ichabod orada değildi ama günün saatine bakarak okul binasında olduğunu tahmin ettim.

Önce annem bize yaklaştı, doğal olmayan pürüzsüz yüzünde dingin bir gülümseme vardı. "Merhaba, Sleepy Hollow'a hoş geldiniz."

Alexander'ın başını eğdiğini hissettim. "Selamlar. Bize buranın büyülu yetenekleri olanlar için bir sığınak olduğu söylendi. Bu doğru mu?"

"Elbette," dedi, elleri belinin önünde kenetlenmişti, sanki bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce yüzüme vurmamışlar gibi. Kanım derimin altında köpürdü ama Alexander'ın ellerini belimde hissetmeye odaklanarak onu geri ittim. "Nereden geliyorsun?"

"Virginia yakınlarında," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Yaşadığımız kasaba gerçek doğamızı keşfetti ve bizi buradan ayrılmaya zorladı. Eşim ve ben yaşamak ve potansiyel olarak gelecekteki ailemizi büyötmek için daha güvenli bir yer arıyoruz ve bize bu kasabanın bir sığınak olduğu söylendi."

"Bize katıldığınız için çok mutluyuz. İsimleriniz nedir?"

Donup kaldım. Adımın ne olacağını konuşmamıştık. Yavaşça cevap vermeden önce kısa bir süre yanağımı sıktı. "Bu Katherine Elizabeth. Ben de Alexander."

"İkinize de hoş geldiniz diyoruz." Annem Brom'a döndü. "Abraham, canım, lütfen Alexander ve karısına ahırlara, oradan da hana kadar eşlik eder misin? Biz başka kalacak yer ararken onları orada ağırlarız."

"Kalacak yerimizi kendimiz ödeyebiliriz," diye hızlıca konuştu Alexander, hayırseverlikten hoşlanmayan kırgın kocayı oynayarak. Neredeyse ikna ediciydi. Beni etkiledi.

"Elbette," diye araya girdi babam, annemin yanına gelerek. "En azından ilk gecenin parasını ödeyelim. Hoş geldin hediyesi olarak."

"Ne kadar naziksiniz." Alexander başını tekrar eğdi ve sıcaklığını sırtıma yansıttı. "Bu çok cömertçe."

"Abraham, lütfen," dedi annem, Brom'u öne doğru sallayarak.

Ayağa kalktı ve yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum. Bakışları üzerimde gezindi ve gözleri hiç umursamadığım bir şekilde parladı. Alexander da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü belimi sıkıca kavradı. Bir anda arkamdan kaydı ve soğuk içeri girerek açıkta kalan omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Alexander eldivenli elini Brom'a uzattı. "Merhaba. Abraham. Bu mu?"

Brom ceketini çekiştirdi, topuklarını birbirine vurdu ve hafifçe eğildi. Alexander'ın elini tutmadı. "Evet, ama lütfen bana Brom de." Alexander'ın elini uzatışını, Brom sonunda bandajsız eliyle ona uzanana kadar sessiz kalışını kaçırmadım. Bu söylenmemiş bir sözdü.

ve Brom kaybetmişti.

Gülümsememi gizlemek için yanaklarımın içini ısırdım.

Alexander diğerleriyle kibarca konuştuktan sonra Liath'ın dizginlerini eline aldı ve biz de Brom'u ahıra kadar takip ettik. "Burada uzun zamandır mı yaşıyorsun, Bram?"

"Brom," diye düzelitti eski arkadaşım dişlerini sıkarak. "Hayatım boyunca burada yaşadım."

Alexander'ın yanlışlıkla yanlış bir isim kullanmadığını biliyordum ve bu içimi ısıttı. Ahırlara doğru kısa yürüyüşümüze devam ederken Alexander sessizliğe gömüldü. Liath'ı durdurup elini bana uzattı ve attan inmeme yardım etti. Neyse ki ilk denememden çok daha sorunsuz olmuştu. Brom'u tamamen görmezden gelerek ona gülümsedim. Bu sadece onu daha da sinirlendirecekti ve eğer adamı cayır cayır yakamayacaksam, sinirlenmek yeterli olacaktı. Şimdilik.

Alexander Liath'ı bir ahıra doğru götürdü, ben de arkasından gittim. Brom hızla yanıma sokuldu. "Merhaba, Katherine'di, değil mi?"

"Katherine Elizabeth," dedim sıkı bir gülümsemeyle. Sesim kulaklarıma yabancı geliyordu, ipeksi ve tizdi, benimkinin hiç olmadığı kadar tehditkâr ve masumdu. Kendi sesimi tanıyamamak garipti.

"Kocanla ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu ve elini dirseğimin kıvrımına sokup beni durdurdu. Yüzümü ona dönmem için çevirdi.

Bana dokunmasını istemiyordum ama alevlerime teslim olursam hem elbisemin hem de örtümüzün mahvolacağını biliyordum. "Elini çek."

"Sadece sizi daha yakından tanımak istiyorum," dedi, hâlâ kolumu tutuyordu. "Yeni komşularıma karşı misafirperver olmaya çalışıyorum."

"Elini karımdan çekmeni tavsiye ederim," dedi Alexander'ın sesi o kadar soğuktu ki, ahırda buzların oluşmasını bekledim. Omurgamdan aşağı ürperti ve tüylerim diken diken oldu ama bunların hepsi korkudan değildi.

Brom'un cevap vermemesi üzerine Alexander'ın sesi, kışın ortasında bir göletin üzerindeki kalın buz tabakaları gibi daha da soğudu. "Senin için çıkarmadan önce."

Brom elini hızla geri çekti. "Özür dilerim."

"Hanı kendi başımıza bulabileceğimize inanıyorum." Alexander'ın bakışları Brom'dan ayrılmadı. "Artık bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Brom itiraz etmeye başladı. "Hayır, bana söy-"

"Hepsi bu kadar Bron." Alexander çantalarımızı eyerden indirmeden önce elini salladı. Sonra elimi kendi elinin içine aldı. "Gidebilirsin."

"Benim adım Brom." Brom'un yüzü kıpkırmızı oldu. Kollarını kavuşturdu ve başka bir şey mırıldanırken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum ama kelimeleri duyamıyordum. Neyse ki Alexander'ı dinledi ve ahırdan ayrıldı.

"Ne dedi?" Brom tamamen ayrıldıktan sonra Alexander'a dönerek sordum. Elimi onunkinden çekmem gerekirken, rahatlatıcı hissettirdi.

Alexander gülümsedi, dudakları inceydi. "Tekrar etmenin uygun olacağını sanmıyorum."

Yüzümde içten bir gülümseme belirdi. "Hiç kimseye bu kadar hayran olmamıştım.

Ona haddini bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Senin iznin olmadan kimse sana dokunamaz," dedi ellerimizi işaret ederek. "Ben bile."

"Bana dokunmandan rahatsız olmuyorum." Ne söylediğimi fark edince yanaklarım yandı. "Yani... Elimi tutmandan rahatsız olmuyorum."

Gülümsedi ama ifadesi okunamıyordu. "Hana gidelim. Meraklı kasaba halkı için çok az sabrım var."

"Aradığımız şeyi elde etmek için onlarla epeyce etkileşime girmemiz gerekeceğinin farkındasınızdır," diye mırıldandım, dinleyen kulaklara dikkat ederek.

İç çekti. "Evet, biliyorum. Ne talihsizlik."

On yedi

A Küçük hana vardığımızda Adelaide'in yanında çırağıyla bizi beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Beyaz, görmeyen gözleri her hareketimi takip ediyor gibiydi ve terim

Omurga. Büyüsü kılık değiştirdiğimi görebilir miydi?

"İlk geldiğinde seninle konuşamadım," dedi Adelaide, vücudu Alexander'a dönük olmasına rağmen hâlâ bana bakıyordu.

"Bu Adelaide, Sleepy Hollow'un Ciallmhar'larından biri ve bir kâhin," dedi genç çırağı Edmund, göğsü gururla kabarırken. Genç bir kâhin olarak gelecek vaat ettiğini göstermişti ve Adelaide onu hemen yanına almıştı. Ciallmhar'ın hepsi çırak almazdı ama Adelaide sık sık çırak alanlardan biriydi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Alexander ve hafifçe eğilerek elini sıkması için ona uzattı.

"Bayan Adelaide kördür, efendim," dedi Edmund, sesi keskindi. Adelaide çoğunlukla kördü ve Hollow'daki herkes bunu biliyordu ama bu bilgiyi neden yabancılardan saklamak istediklerini anlayabiliyordum.

Alexander elini geri çekti ve genç çocuğa yavaşça göz kırptı. "Özür dilerim."

"Peki sen Katherine misin?" Adelaide ellerini karnının önünde kavuştururken sesi şekerlenmişti. "Güzel bir isim."

"Katherine Elizabeth, evet. Ve teşekkür ederim, çok nazıksınız," diye cevap verdim, sesimi dikkatle yavaş tutarak. Tüm Ciallmharlar arasında Alexander'ın kılık değiştirdiğini en iyi Adelaide anlayabilirdi. Sadece onun inandığı kadar güçlü olduğunu umabilirdim.

Adelaide hâlâ bana bakarak, "Gün batımından önce bir kasaba toplantısı yapacağız," dedi. "Katılmanızdan onur duyarız."

"Elbette," diye yanıtladı Alexander. "Toplantı nerede?"

"Kasaba meydanı. Edmund'u akşam yemeğinden sonra sizi alması için buraya göndereceğim, eğer uygunsa? Yeni kasaba üyelerimizin bize katılmasını çok isteriz." Hafifçe gülümsedi. "Uzun yolculuğunuzdan sonra yorgun olduğunuzu biliyorum ama kasabaya katılmanız iyi olacaktır."

"Bu harika olur," diye cevap verdim, kendi gülümsememi zorlayarak. "Çok nazıksınız."

"Şimdi yerleşmenize izin vereceğiz," dedi Adelaide. Ellerinden birini Edmund'a uzattı, o da kolunu uzattı. "Gün batımında görüşürüz."

Misafirlerimiz uzaklaştı ve ben de tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Hollow'a geri döndüğüm ilk seferimde hiç şüphesiz ailem tarafından yönetilen bir kasaba toplantısına gitmek beklediğim şey değildi.

Ellerimi sıkarken gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. Ailemi bir daha görmek istemiyordum. Beni ölüme mahkûm ettikten sonra olmazdı. Onları köprüde bizi karşılarken görmek yeterince zordu, ama onlarla etkileşime geçmek, konuşmak zorunda kalmak... Bunu yapamazdım.

"Odaya gidene kadar kendini tut." Alexander'ın sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü, sol tarafıma geçip elini belime koydu ve beni hanın ön kapısına doğru yönlendirmek için hafifçe bastırdı. "Güvende olacaksın, söz veriyorum."

Alexander bize bir oda ayarladı ama nefes almaya çalışırken kendimi o kadar kaptırmıştım ki hanı işleten adama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Beni resepsiyondan uzaklaştırdı ve gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı çıkardı, bakışlarım o kadar odaksızdı ki düşmemem bir mucizeydi.

"Geldik," dedi ve kapıyı benim için iterek açtı. Onu içeri kadar takip ettim ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Alexander önüme geçti. "Katrina. Güvendesin."

Ona baktım, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar endişeyle parlıyordu. Tek yapabildiğim tekrar tekrar başımı sallamaktı. Kafamın içinde güvende olduğumu biliyordum ama bedenim bana çok daha farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Neden endişeleniyorsun?" diye sordu, yatağa oturmam için bana yol göstererek. Yanıma oturdu, ellerime uzandı ama durakladı. "Sana dokunabilir miyim? Sadece ellerine."

Başımı salladım ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Eldivenlerinin derisi tenime karşı yumuşak bir his veriyordu. Çenemi sıkarak, iç tarafımı sertçe ısırdım.

yanagım, beni tekrar odaklanmaya iten keskin acıya şükrettim. Burnumdan derin bir nefes çektim ve yavaşça dışarı verdim, kendimi Başsız Süvari'nin dokunuşuna ve rahatlığına odakladım.

"Onlarla tekrar yüzleşmeye hazır olduğumu sanıyordum ama annemi görmeye hazır değildim. Bu gece de onları tekrar görmeye hazır olacağımı sanmıyorum."

Uzun bir süre bana baktı, başparmaklarını ellerimin üzerinde gezdirdi. "Bence kendine yakıştırdığından daha güçlüsün. Neden korkuyorsun?"

Bakışları altında kıpırdanmak istedim ama bacak kaslarımı sıktım ve kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. O benim hayatımı kurtarmıştı. Ona neden korktuğumu söyleyebilirdim. "Hayatım boyunca bir hayal kırıklığı oldum. Özellikle de ailem için. Onlarla tekrar yüzleşmek... Sırf yabancı olduğuma inandıkları için bana iyi davranmalarını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Neden onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun?" diye sordu. Yataktan kalktı ve ayaklarımın dibinde diz çökerek botlarıma baktı. "Sen bana anlatırken bunları çıkarabilir miyim?"

Ben konuşurken onun başka bir şeye odaklanmasına minnettar olarak hızla başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim. Öyle olduklarını biliyorum çünkü bana söylediler. Sık sık. Doğduğum andan itibaren bir hayal kırıklığıydım çünkü erkek değildim. Sonra, kusurlu işitmem yüzünden bir hayal kırıklığıydım. Sonra, her şey sihrimle ve daha güçlü olmamamın nasıl hayal kırıklığı yarattığıyla ilgili olmaya başladı."

Alexander eldivenlerini çıkarıp botlarımın bağcıklarını çözmeye başlarken alay etti. "Sen son derece güçlüsün. Hissetmeleri gereken tek hayal kırıklığı, seni eğitemedikleri için kendileridir."

"Güçlü olduğuma inansalar bile benden memnun olacaklarından şüpheliyim," dedim omuz silkerek. "Tek istedikleri beni evlendirmektir, böylece başka bir çocuk sahibi olmaya çalışacaklardı, kasabaya miras kalacak bir oğlan."

"Kasaba sana mı miras kalacaktı?" Botlarımı ayağımdan çekti ve kendi başına çalışmaya başladı. "Ve Yaşlılar yine de kurban edilmen için seni mi seçti?"

"Eğer onlar ölmeden önce bir erkek çocukları olmazsa, kasaba bana miras kalacak. Ama sanırım annemin Roghnaithe olarak beni seçmesinin bir nedeni de bu. Eğer seçim benimle Sleepy Hollow'un hayatta kalması arasındaysa, ortada hiçbir zaman gerçek bir seçim yoktu," dedim ve kalın parmakları botlarının bağcıklarını çözerken onu izledim. Elleri esnedi, kasları dalgalandı.

ön kollarım. Başımı salladım ve dikkatimi dağıtmaktan vazgeçtim. "Muhtemelen ben öldükten sonra başka bir çocuk yapmaya çalışacaklar."

Yanımdaki yatağa oturmak için hareket etti, ellerimi tekrar ellerinin arasına aldı ve bana doğru döndü. "Çok üzgünüm Katrina. Hiçbir çocuk sevilmediğini hissederek büyümemeli."

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerim dudaklarına kayd. Boş boş, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bu düşünce beni kızarttı. O beni asla öpmek istemezdi. "Kasaba toplantısından önce biraz dinlenmek için uzanmamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi aniden ayağa kalkarak. "Perdeleri kapatacağım."

O küçük pencereye doğru yürürken ben de yataktan kalktım, battaniyeleri geri çektim ve şiltenin üzerine yerleştim. Panik içinde, odada sadece bir yatak olduğunu ve diğer tek mobilyanın köşedeki küçük bir çekmeceli dolap olduğunu fark etmemiştim. Ama şimdi odaklanabildiğim tek şey oydu.

Konuşmak için ağzımı açtım. Ne söylemeyi planladığımdan emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Kalın perdeler kapandı ve oda karanlığa gömüldü. Alexander yatağa doğru ilerlerken ayak sesleri duyuldu. "Yerde oturabilirim ya da aşağıya inebilirim." Sesi beni ürküttü, daha da yaklaştı. ayak izlerine bakarak beklediğimden daha fazla.

Başımı salladım ama beni görebildiğinden bile emin değildim. "Hayır, lütfen kal. Benimle yatağa uzanabilirsin. Sen de dinlenmelisin."

"Sadece eminsen Katrina," dedi, sesi dikkatle nötrdü.

O anda karanlık için minnettar oldum. Yanaklarım yandı. Elbette benimle aynı yatağı paylaşmak istemeyecekti. Sadece Henry ve Ciara benimle aynı odada bir dakikadan daha uzun süre kalmaya dayanabilirdi. Birinin bu kadar yakın, bu kadar samimi olmak istemesini nasıl bekleyebilirdim? Boğazımı temizledim. "Eminim. Ama eğer bu konuda rahat değilsen, seni anlarım. Bir uyku düzeni bulabiliriz."

Cevap vermedi ama yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissettim ve aniden battaniyenin altına kayarken sıcaklığı bana doğru geldi. "Biraz dinlen, Katrina. Ben sana göz kulak olacağım."

"Senin de dinlenmen gerek."

"Yapacağım," dedi yatağın içinde kıpırdanarak.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Teşekkür ederim."

Tekrar yer değiştirdi ve nefesi yüzümde, dudaklarımdan birkaç santim ötede gezindi. "Peki minnettarlığını kazanmak için ne yaptım, Katrina Van Tassel?"

"Bana arkadaşlığa layık biriymişim gibi davrandın. Var olmaya değer biri gibi." Sesim o kadar kısıktı ki kendimi zar zor duyabiliyordum.

Sessizdi, önümde yavaş ve dengeli bir şekilde nefes alıyordu. "Var olmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

İçimden bir cesaret aktı ve elimi hafifçe yanağına koymak için uzattım. Karanlıkta, gerçekte olduğundan daha da samimi hissettirdi. Çenesindeki kirli sakal avucuma diken gibi batıyordu. Nefesi yüzümde sabit kaldı. Başparmağım teninde gezindi ve daha önce hiç su yüzüne çıkmamış bir parçam yukarı doğru yükseldi, eğilip onu öpmemi arzuladı.

Ama her ne kadar bir parçam bunu istese de, tanıdık bir parçam asla biri için yeterli olamayacağını biliyordu. Yavaşça elimi bıraktım. Birkaç santimden daha fazla uzaklaşmadan, uzanıp elimi yüzüne doğru itti ve elimi yüzüne hapsetti.

Nefesi tekrar yüzümde gezindi, bu sefer daha yakındı.

Karanlıkta beni izlediğini bilmenin baskısına dayanamayarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Beklenti, damarlarımda uçuşan kelebekler gibi içimde çırpınıyordu.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı karanlığın içine, nefesi saçlarımı okşarken.

Ve sonra Alexander benden uzaklaştı ve soğukluk içeri girdi. Gözlerimi kapalı tuttum, o hareket ederken yatağın gıcırdamasını, botlarını çekerken çıkan gümbürtüyü, odadan çıkarken yumuşak ayak seslerini ve arkasından kapının tıkırtıyla kapanmasını dinledim.

Şimdi yanaklarımı cazibe yerine utanç ısıtıyordu ve sessizce beni yutmasını ve bu sefaletle son vermesini umarak yatağa doğru çöktüm. En azından bunu tartışmaya çalışmak yerine gitmişti. Reddedilme ve hayal kırıklığı en iyi sessizlikle halledilirdi. İşaretleri, bakışları ve nazik yorumlarını yanlış okumuştum. Düşündüğüm ya da umduğum gibi değillerdi.

Battaniyeleri çeneme kadar çekerek kapıdan uzaklaştım ve ellerimi yumruk yaparak gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi uyuyacaktım ve uyandığımda duygularımı bastırıp bir kez daha ailemle yüzleşecektim.

Kolay olurdu. Ne de olsa bir zamanlar günlük rutinim buydu.

On sekiz

M Dinlenirken uyuyakalmış olmalıyım çünkü kapının kapanmasıyla irkilerek uyandım. Alexander kapıdan döndü ve yüzünü buruşturdu. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Kasaba toplantısına gitme vakti geldi mi?" Yatakta doğrulup sordum. Ağır perdeler yüzünden oda hâlâ karanlıktı ama bir parça ışık pencereden aşağıya, zeminden kapıya doğru bir çizgi çiziyordu.

"Neredeyse." Yürüyüp yatağın karşısındaki duvara yaslanırken ayak sesleri duyuldu. Karanlıkta bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ağır ve her hareketimi izliyordu.

"O zaman benim için uyanma vakti gelmişti."

"Daha önce..." diye devam etti, rahatsızlığı kalın dalgalar halinde üzerinden akıp gidiyordu.

Bu konuşmayı yapmak istemediğim için elimi kaldırdım. Yanaklarımda yanan sıcaklık midemi düğümledi ve utancın ekşi tadını dilimin arkasına itti. "Hayır, söyleyecek bir şey yok. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Sessizdi, söylenmemiş ret sözleri karanlıkta asılı duruyordu.

"Lütfen, bu konuda konuşmamıza gerek yok." Bu noktada neredeyse yalvarmak üzereydim ama reddettiğimi yüksek sesle duymaya dayanamıyordum. "Ben bir hata yaptım."

"Nasıl isterseniz," dedi hafifçe eğilerek. Pencereye doğru ilerledi ve perdeleri açarak odayı ölmekte olan bir ışıkla yıkadı. "Edmund birazdan burada olur. Kasaba halkıyla buluşma planımızı tartışmamız gerekiyor."

"Yapacak ne var ki?" Uykumu dağıtmak için elimi yüzüme sürerek sordum. "Dinlemek dışında yani."

"Söyleyeceklerini dinledikten sonra, diğer İhtiyarlardan bazılarıyla konuşmak istiyorum. Brom ve ailesinden ya da ailenizden bu kadar şüphelendiğinize göre, onlarla da konuşmak için zaman ayırmak istiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sluagh'ı çağırarak en çok kimin kazançlı çıkacağını belirleyip belirleyemeyeceğimizi görmek için onlar hakkında kendim bir fikir edinmek istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Daha önce ahırdaki karşılaşmanızdan sonra Brom'un sizinle konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Sana dokunmamalıydı," dedi, sesi yine sertti. "Ve o zaman ailesiyle konuşacağım. Sırf canı istediği için bir kadına dokunabileceğine inanan bir adama tahammülüm yok."

"Peki ya ailem?" Kucağımda ellerimle oynayarak sordum. "Onlarla da konuşacağım. Tabii siz tercih etmezseniz?"

"Onlarla birlikte konuşmalıyız. Bir şey saklayıp saklamadıklarını anlayabilirim," dedim iç çekerek. Her ne kadar ailemle yüzleşmek istemesem de, birleşik bir cephe oluşturmamızın akıllıca bir karar olacağını biliyordum.

"Bana yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir misiniz? Daha önce bu tür toplantılara katıldınız mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüzündeki ifade sertti ama altında ne olduğu anlaşılamayan bir şey vardı. Yüzeyin altında, yerde iz bırakan gölgelerden daha karanlık bir şey.

"Kasabaya sadece birkaç yeni üye katıldı. Genellikle önemli haberleri ya da Ciallmhar'dan gelen bir duyuruyu paylaşmak içindi," dedim çocukluğumu düşünerek. "Ancak bu toplantı sadece kasabaya hoş geldin demek için değil. Bunu daha önce hiç yapmadılar. Ciallmhar neredeyse tüm kararları tek başına alıyor, bu yüzden ne hakkında toplantı yapacaklarını hayal bile edemiyorum."

Bana baktı, bekliyordu.

Farkına vardı. "Benim hakkımda görüşüyorlar."

"Seni bankadan aşağı itenin Brom olduğunu mu söyledin?" Çenesi çalıştı, gözle görülür bir şekilde sıkıştı. "Bu, kasabanın gözünde onların... kurban edilmesi için yeterli olur muydu? Yoksa Samhain'de daha büyük bir tören de gerekli mi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Onlara kesinlikle söyledim, ancak tören olmadan yeterli kabul edilir miydi bilmiyorum. Biz

ölümden kaçmaya çalışan hiç kimse olmadı."

Gözleri büyüdü. "Neredeyse bir yüzyıl boyunca insanlar bu kasaba için ölebileceklerini kabul mü ettiler? Kimse sorgulamadı ya da karşı koymadı mı?"

"Yapamazlardı," dedim, ima edilen uyarı karşısında başımı eğerek. "Eğer kurbanı reddedersek, ailemizden birinin yerimizi alması gerektiği söylendi. Bu da herhangi bir muhalefeti oldukça caydırdı." Vücudum kaskatı kesildi. "Akıl hocamı kontrol etmem gerek. Fedakârlığımı eksik bulurlarsa, yerime kullanacakları kişi o olacak."

Yer değiştirdi, kolları büküldü ve çenesi yeniden tüylendi. Sessiz kaldı, bana baktı. Sonunda başını salladı. "Yarın, arkadaşını bulacağız."

Yüz ifadesi karşısında yanaklarım kızardı. Ciara haklıydı. Bu uygulamaları sorgulamak için çok geç kalmıştım. Belki de Alexander'dan gizlice kaçıp onu görebilirdim. Ona kardeşinin hayatta ve güvende olduğunu, Dullahan'ın onu öldürmediğini söyleyebilirdim.

"Sluagh'ı kimin çağırdığını öğrendiğimizde ve onları durdurduğumuzda, bu uygulamayı ele alacağız. Bu uygulama devam etmeyecek."

"Peki ya gönderdiklerin?" Aklım Ciara ve Torin'e giderek sordum. "Geri dönebilirler mi? Ailelerine?"

Yüzünden geçen ifadeyi sadece şaşkınlık olarak tanımlayabilirdim ve bunun beni neden rahatsız ettiğini anlamakta tereddüt ediyordum. Kurban edilenleri önemsememe mi şaşırmıştı? Yoksa geri dönüp dönemeyeceklerini sormama mı şaşırmıştı? Her iki durumda da bana attığı bakıştan hoşlanmamıştım.

"Eğer onları getirdiğim yerde kalmışlarsa, haber gönderebilirim. Ama taşınmışlarsa onları bulmanın kolay bir yolu yok," dedi başını eğerek. "Ama evet, deneyebiliriz."

Başımı salladım, neden şaşırdığını sormamak için yanaklarımın içini ısırdım.

Neyse ki kapı çalındı. Alexander duvardan ayağa kalkmadan önce bir an bana baktı. Zarif bir güçle kapıyı tek bir akıcı hareketle çekti ve açtı.

Edmund diğer tarafta bekledi ve Alexander'ı selamladı. "İyi akşamlar. İkiniz de yola çıkmaya hazır mısınız?"

Alexander kaşlarını kaldırarak bana baktı. Çabucak botlarımı giydim ve beceriksiz parmaklarımla bağladım. Ayağa kalkarak elbisemi düzelttim. "Evet, teşekkür ederim. Biz hazırız."

"Harika. Beni takip ederseniz," dedi ve dönüp bizi odadan çıkarmadan önce hafifçe eğildi.

KASABA TOPLANTISI pek de beklediğim gibi geçmedi. Yaklaşık yüz kişilik bir nüfusa sahip olan kasabanın tamamı yerine, kasaba meydanında yaklaşık yirmi kişilik çok daha küçük bir kalabalık toplanmıştı. Alexander ve ben yaklaşırken toplantıya katılanları inceledim. Annemle babam, Brom ve ailesi, Ciallmhar'ın geri kalanı, Ichabod ve kasabanın önde gelenlerinin çoğu meydanda sıralanmış fenerlerin ışıkları altında toplanmışlardı.

Henry yoktu, kimlerin katıldığını gördükten sonra gelmesini de beklemiyordum zaten. Ciara da yoktu, eczacı dükkânının kasaba için ne kadar önemli olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı. Henry'nin yokluğu, her ne kadar beklense de, adamın güvenliği konusundaki endişelerimi daha da arttırdı. Karşı koyabilirdi ama annemle boy ölçüşemezdi.

"Alexander ve Katherine Elizabeth, Sleepy Hollow'a hoş geldiniz," diye gürledi annemin sesi.

Alexander eldivenli elini benimkinin içine soktu ve hafifçe sıktı. Bu hareket muhtemelen evliliğimizi sürdürmek içindi, ama yine de beni rahatlattı ve özellikle de önceki etkileşimimizi ne kadar berbat bir şekilde beceremediğimden sonra buna sarıldım. Konuşurken sesi yumuşaktı. "Teşekkür ederim. Burada olmaktan çok memnunuz."

Annem bir adım öne çıktı, gözleri önündeki dinleyicileri tararken çenesini yukarı kaldırdı. "Bildiğiniz gibi, Sleepy Hollow tehlikeli bir durumda. Kasabanın ve halkımızın iyiliği için hepimiz fedakârlık yapmalıyız."

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi ve Alexander'ın eli benim elimi sıktı. Başını kaldırıp ona baktığımda bakışlarını annemden ayırmadı ama elimi bırakmadan önce bir kez daha sıktı. Burnumdan derin bir nefes aldım ve tiksintimi bastırdım. Fedakârlıktan bahsediyordu ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordu. Fedakârlık sevdiğin ve değer verdiğin bir şeyden vazgeçmek demekti. Ve bu kesinlikle ben değildim.

"Buna rağmen..." Sözlerini söylerken duraksadı ve parmaklarını önünde birleştirdi, "...bu yılki kurbanla ilgili talihsiz durumla ilgili olarak, bedeli ne olursa olsun kasabanın korunmaya devam edeceği konusunda herkese güvence vermek istiyoruz. Sleepy Hollow için fedakârlık yapanlara da teşekkür etmek istiyoruz. Bizimki gibi bir cennetin başarısının devamını sağlamak için onurlu ve özverili insanlar gerekir. Dullahan bizi koruyacak ve biz de insanlardan uzakta, huzur içinde yaşamaya devam edeceğiz. Bu yıl da farklı olmayacak."

Sözleri karşısında bedenim kaskatı kesildi ve Alexander'a bakmamak için kendimi zor tuttum. Henry hakkında mı konuşuyorlardı? Dolunaya iki gün vardı ve ne pahasına olursa olsun, bırakın eski dostumu, başka birini bile ölüme mahkûm etmelerine izin veremezdim. Bunun olmasına izin vermeden önce tüm bu kasabayı yakıp kül ederdim. Annemin kurbanı ormana göndermekle yetineceğini varsaymak çok riskliydi. Dullahan'ın ihtiyacı olduğuna inandığı ölümü sağlamak için meseleyi kendi ellerine almayacağı riskini göze alamazdım.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı, işiten tarafımla bile duyamayacağım kadar sessizdi. Bana doğru hiç bakmadı, gerçek duygularını bilmesem beni kandıracak sahte bir ilgiyle aileme odaklandı. "Nefes al."

Dediğini yaparak, burun deliklerimdeki keskin havanın hissine odaklandım. Dünya diğer duyularımdan kayboldu.

Annemin konuşması nihayet bittiğinde, babamın yanındaki meşe ağacının altındaki gölgelere geri çekildi. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama sesini alçalttığı için onu duyamayacak kadar uzaktaydım. Dikkatle izledim, kelimeleri anlamaya çalıştım, ne planladığını gösterebilecek herhangi bir şey aradım.

Omzuma dokununca sıçradım ve bana dokunan kişiyle yüzleşmek için döndüm. Alexander'ın dudaklarında yarım bir gülümsemeyle bana baktığını görünce nefesim kesildi.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Seninle konuşuyordum." Elime uzandı, yarı yolda durakladı. "İzin verir misiniz?"

Ona elimi uzatırken yanaklarım kızardı. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Brom'un ailesiyle konuşacağım. Benimle gelmek ister misin, yoksa bir süre yalnız kalabilir misin?"

"Burada iyi olacağım," dedim, hâlâ biraz nefes nefese. Daha önce Alexander'la birlik olma arzuma rağmen, Brom'un ya da ailesinin etrafında olmak için hiç isteğim ve enerjim yoktu ve beni feda etmeye hazır olan bu insan denizinde yalnız kalmaya da hevesli olmasam da, arka planda kaybolmak ve etrafımızdakileri incelemek benim için daha kolay olacaktı. Geç de olsa dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Gerçekten, tek b a ş ı m a iyi olacağım."

Başını hafifçe eğerek bir süre bana baktı. Sonunda başıyla bir selam verdi ve elimi bırakarak gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırmak için hareket etti. "Pekâlâ. İşim bittiğinde gelip seni bulacağım."

Ayağa kalktım, geri çekilen figürünü izledim, yanağım elinin değdiği yerde karıncalanıyor, dokunuşunun hayaleti tenimde vızıldıyordu. Brom'un ve ailesinin önünde durakladı ve kendini tanıtmasını izledim, bakışlarım omuzlarının genişliğine odaklanmıştı.

"Affedersiniz," dedi bir ses ve misafirime döndüğümde irkilerek sıçramama neden oldu.

Ichabod Crane orada duruyordu, gözleri umutlu ve parlaktı.

Doğruldu ve elini uzatmadan önce alçak sesle eğildi. "Merhaba. Kendimi tanıtmak istiyorum. Ben Ichabod Crane. Buradaki okulda öğretmenlik yapıyorum ve sizin ve kocanızın kasabamıza katılacağınızı duydum."

Zorla gülümsedim ve kibarca elini tuttum. "Merhaba. Ben Katherine Elizabeth. Kocam az önce çekip gitti ama sizinle tanıştığıma memnun oldum. Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?"

"Tüm hayatım boyunca," dedi gülümseyerek, ceketinin yakalarını gururla çekiştirerek. Yüzü kasvetli bir hal aldı ve anneme doğru başını salladı. "Sanırım Loralai'nin konuşmasını duydun? Ne düşündünüz?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Sözlerine dikkat et, Katrina*. Tereddütümü gizlemek için boğazımı temizledim. "İlginçti. Bir sığınığın güvenliğini sağlamak için topluluk üyelerini feda etmesi gerektiğini hiç duymamıştım. İnsanlar bunun gerçekten bir onur olduğunu mu düşünüyor?"

Sözlerimden rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Evet, tabii ki. Bizim mabedimiz diğerlerinden farklı sanırım ama evet. Seçilmişler, Roghnaithe, kasabamızı ve halkımızı korumada kendi rollerini oynamaktan onur duyuyorlar."

"Gerçekten mi?" İğrenme duygumu belli etmek yerine ilgileniyormuş gibi görünmeyi umarak, zorla söylemeyi başardım.

"Oldukça," dedi. Gözleri kaydı ve ceketini tekrar düzeltti. "Aslında, Yaşlılar bu yıl en iyi arkadaşlarımdan birini seçti. Ve başlangıçtaki korkusuna rağmen, kasabaya karşı görevini yerine getirmekten mutluluk duydu."

Anlattığı hikâyeye karşısında boğazım düğümlendi. "Bahsedilen talihsiz durum bu muydu? Ne oldu?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bunu söylemek bana düşmez, gerçekten. Arkadaşım ilk başta korkusuna izin verdi ama kısa sürede kasabanın onun fedakârlığına ihtiyacı olduğunu fark etti ve bunu onurlandırdı."

Görüşüm bulanıklaştıkça midem çalkalandı, asit dilimi kapladı. "Affedersiniz, gitmem gerek."

Arkamı döndüğümde ne dediğini duymadım, ona yaklaşırken gözlerim Alexander'a sabitlenmişti. Neyse ki bana doğru yürüyordu ve yalnızdı. Yaklaşırken neredeyse ona çarpıyordum ki bir eli beni sabitlemek için belimi kavradı.

"Sorun ne?" diye sordu, gözleri başımın üstündeki kasaba meydanını tarıyordu.

"Buradan çıkmam gerek," diye fısıldadım, Alexander'ın diğer elini çekmek için uzandım. Duygularım coşuyor, göğsümün içinde gittikçe yükseliyordu ve eğer bir an önce kaçmazsam patlayacaklarından korkuyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. "Lütfen."

Bir an duraksadı, önümüzde duran kalabalığa baktı, gözleri orada bulunanların yüzleri arasında gidip geliyordu. Sonunda bakışlarını bana çevirdi.

"Pekâlâ," dedi, beni incelerken yüzü sinir bozucu bir şekilde pasifti. Annemle babama kibarca başını sallayarak elini sırtıma koydu ve beni kalabalıktan uzaklaştırıp hana geri götürdü.

Ancak odamıza ulaştığımızda bedenim rahatladı, artık endişeyle gerilmiyordum. Kapı arkamızdan kapandı ve Alexander bir süre odanın ortasında durdu, sırtı bana dönüktü. Döndü ve gözleri vücudumda gezindi, sanki acımın fiziksel bir nedenini arıyormuş gibi değerlendirdi. "İyi misin Katrina? Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım, hareket bedenimi titretti. Avuçlarım nemliydi ve ayrılma nedenimi itiraf ederken yanaklarım yanıyordu. "Çok bunaldım. Ichabod benim hakkımda konuşmaya ve fedakârlığımla ilgili şeyler söylemeye başladı ve bu çok fazlaydı."

Kaşları çatıldı ve ağzı aşağıya doğru döndü, bana bakarken acımasız görünüyordu. "Bu kasabanın hayatta kalması söz konusu. Bir an önce

bu gece daha fazla bilgi."

"Bunu bana söylemene gerek yok, Dullahan. Kalabilirdin." Yüzündeki hayal kırıklığı açıkça görülüyordu ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Ama geçmişimle yüz yüze geldiğim için kendimi kötü hissetmemeliydim. Onlarla etkileşim halindeyken birdenbire iyi olmamı nasıl bekleyebilirdi? Kısa sürede utancın yerini öfke aldı ve ateşimin derimin altında canlandığını hissettim, serbest bırakılmak ve yoluna çıkan her şeyi yakmak için yalvarıyordu. Kelimelerim ağızımdan çıkarken zehir gibiydi. "Ve eğer kasabanın hayatta kalması gerçekten sizi ilgilendiriyor olsaydı, yüzyıllar önce kurbanları durdururdunuz."

"Onları kabul etmiyorum. Bana kurban edilen kasaba halkının hepsi hâlâ hayatta," dedi kaşını kaldırarak; sesi benim acı sözlerime karşı koyacak kadar keskindi.

Alay ettim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken yumruklarımı sıktım. "Şimdi de anlambilime mi dönüyoruz? Ne kadar büyüleyici, Süvari. İkimiz de biliyoruz ki kurbanları durdurmak isteseydin durdururdun."

Bir hırıltıyla varlığı daha da büyümüş gibiydi. Bana dik dik bakarken dumanlı bir karanlık dalgalar halinde etrafında titreşiyordu. Bir an için gözleri parladı ve normal maviden yakıcı bir kırmızıya dönüştü. Ama ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, arkasında daha koyu bir mavi ve bana doğru yılan gibi kıvrılan menekşe rengi gölgelerin titreşen dallarını bıraktı. Nabzım hızlandı ve büyüğü beni duvara yapıştırana kadar geriye doğru ilerlemeye devam ederken korku boğazımı tırmaladı.

Öfkeli, efsanevi bir ölüm varlığıyla duvar arasında sıkışıp kalınca parmak uçlarımdan ateş fışkırdı ve gölgeler sıçrayarak Alexander'a doğru ilerledi. Gölge kollarının ve boynunun etrafına dolarken gözlerinin karanlığı soldu ve parlak mavisi geri döndü.

Gözleri büyüdü ve ellerini havaya kaldırarak birkaç adım geri gitti. "Sakin ol Katrina. Sana zarar vermeyeceğim."

"O da neydi?" Dizlerim titrese de sesimin titrememesine şükrederek sordum. Dişlerimin arasından bir nefes çektim, henüz ellerimi indirmemiş ya da alevlerimi kendime çekmemiştim. "Bana ne yapacaktın?"

Bana bir adım daha yaklaştı ve bedenim istemsizce duvara yaslandı. Yüzüne yayılan acı beni neredeyse kötü hissettiriyordu ama ellerimi indirecek kadar kötü değil. Biliyordum ki eğer isterse

Dullahan beni büyüyle öldürebilirdi, ama bunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu. olur.

Odayı geçip yatağın üzerine oturdu. "Özür dilerim Katrina. Bir an kendimi kaybettim ve büyüm bana karşılık verdi. Sana asla zarar vermem. Sana bunun sözünü verebilirim."

Sessiz kaldım, kalbimin çarpıntısı parmak uçlarımdaki alevlerle birlikte tamamen kaybolana kadar giderek yavaşladı. Ancak o zaman bakışlarıyla buluştum. "Bunu bir daha yapma."

Başını sallamadan önce gözlerimiz bir saniyeliğine kilitlendi. "Tabii ki."

"Bu geceki toplantıdan ne öğrendin?" Hâlâ duvara yaslanmış bir şekilde sordum. Parmaklarımı büktüm, kaslarımı açarken yavaşça kollarımı, sonra da gövdeyi ve bacaklarımı çalıştırmaya devam ettim. Dehşet sonunda enerjimi de beraberinde götürerek dağılırken omuzlarım çöktü.

"Brom'un Sluagh'ı çağırdığına inanmıyorum," dedi, hâlâ yataktan beni izliyordu. "Ne kadar sinir bozucu olursa olsun."

"Ben de Ichabod olduğunu sanmıyorum," diye onayladım, kollarımı arkamda kavuşturup duvara yaslandım ve topuklarımın üzerinde sallandım. "Ama Brom'un ailesini göz ardı etmek için bu kadar acele etmemeliyiz."

"Neden?" Soğukkanlılığını korudu, tek hareket gözlerinden ve göğsünün inip kalkmasından geliyordu.

"Brom kendisiyle evlenecek kadar aptal birini bulma konusunda çok endişeli, gerçi bu da onu çözüm olarak büyüye başvurmaya itmiş olabilir. Kendini isteyerek bu adama bağlayacak kadar kalın kafalı biriyle karşılaşması pek olası değil. Ichabod okulu ve dedikodularıyla fazla ilgilidir, ama bunun ötesinde çok... naziktir. Ama Brom'un ailesi benim ailemin ve diğer İhtiyarların gözüne girmeye çok önem veriyor," diye açıkladım, her kelimeye olan güvenim yavaş yavaş endişemin yerini alıyordu. Bu kasabayı ve bu insanları tanıyordum. "Bir sluagh çağırıp önlerine çıkan herkesten kurtulmalarını beklemezdim."

Başını salladı. "Benim de edindiğim izlenim buydu. Ichabod muhtemelen çağırın kişi değil."

"Şimdi geriye ailem ya da diğer Ciallmhar kaldı," dedim iç çekerek ve alnımı ovmak için uzandım. "Onları sorgulamak çok daha zor olacak."

"O zaman sanırım yarınki partide yaratıcı olmamız gerekecek." Yüzünü buruşturdu. "Ama kimseyi kovmak için acele etmemeliyiz. Doğru büyüyle, gerekçeleri ne olursa olsun herkes her şeyi çağırabilir."

"Sanırım öyle olacak," dedim ve duvarı itip botlarımın bağcıklarını çözmek için eğilerek konuşmayı sonlandırdım. Ailemden uzaklaşmak istemiştim ve şimdi tekrar onların kalesine doğru koşuyordum.

Ne yanlış gidebilir ki?

OceanofPDF.com

On dokuz

J Tam uykuya dalmıştım ki, yalnız uyandım. Dullahan'ın nerede yattığından ya da yatıp yatmadığından emin değildim ama küçük yatakta bana katılmamıştı. İstese bile sığabileceğinden emin değildim. İç çekerek yataktan kalktım ve hayatımın hep böyle mi geçeceğini merak ettim.

böyle: yalnız.

"İyi uyudun mu?" Odanın karanlık bir köşesinden gelen Alexander'ın sesi beni irkiltti.

Gözlerimi kısarak beni irkilten sesin geldiği yöne baktım ve nefes verdim. Alexander bir sandalyeye oturmuş, bir ayak bileğini diğer dizine dayamış, beni izliyordu. Beni uyurken mi izliyordu? Bu düşünce yanaklarımı kızarttı. Boğazımdaki sersemliği temizledim ve nabzımın normale döndüğünü hissetmek için elimi oraya bastırdım. "Evet, teşekkür ederim."

Mırıldandı ve bedeni mezarlıktaki bir mezar taşı gibi hareketsiz kalırken sesi göğsümde gümbürdedi. Başını hafifçe yana eğmiş, sabahın bu erken saatinde beklediğimden daha dikkatli bir şekilde beni inceliyordu.

"Öyle mi?" Sessizlikten ve ilgiden hoşlanmayarak sordum. Gecikmeli olarak, uykumda konuşmak gibi eski bir çocukluk alışkanlığımın nüksedip etmediğini merak ettim. Bu düşünceyle yanaklarım daha da kızardı ve bu kadar ilgiye neden olacak ne söylemiş olabileceğimi düşündüm.

"Nadiren uyurum," dedi. Doğrulurken botları yere çarptı ve ben onu geceleri neyin uyutmadığını sormadan ayağa kalktı. "Bu akşam ailenizin evine gitmeden önce bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Nerede?" Hâlâ yatağın yanında beceriksizce durarak sordum. Cevap beklemeden yatağın ayak ucundaki çantamı almak için eğildim. Temiz bir elbise çıkarırken Alexander'la göz göze gelmemeye dikkat ederek battaniyenin üzerine bıraktım.

"Burada bir kitapçı var," dedi. "Sahibiyle konuşmam gerekiyor."

Kovuk'ta sadece bir kitapçı vardı ve Başsız Süvari'nin dükkân sahibiyle konuştuğunu hayal bile edemezdim. Kasaba halkının çoğu bile ihtiyaç duydukları kitaplar için sipariş vermenin ötesinde sahibiyle konuşmaktan kaçınıyordu. Dükkân sahibi Priscilla güçlü bir su cadısıydı ve her zaman fikrini söylediği için pek çok kişi tarafından yıpratıcı bulunuyordu, bu da Hollow'da pek hoş karşılanmayan bir özellikti. Priscilla'nın hoş bir kadın olduğunu düşünüyordum ve Henry ile çok yakındı. Henry, Ciara ya da kendim için kitap alırken onunla birkaç kez konuşmuştum. Hiç uzun uzadıya konuşmamıştık, en azından önemli bir konuda. Yine de Süvari'nin ilgisini çekecek neye sahip olabileceğini anlayamıyordum.

Kaşlarım çatıldı. "Neden Priscilla ile konuşmak istiyorsun?"

Kaşlarından birini kaldırdı, şaşkınlığı açıktı. "Priscilla'yı tanıyor musun?"

"Ben Sleepy Hollow'un bir sakiniyim ve kitap okurum," dedim kuru bir sesle. Sleepy Hollow küçük bir kasabaydı ve her ne kadar korunaklı olsam da tam bir münzevi değildim. "Daha önce kitapçıya gitmiştim. Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Giyin ve kendin gör." Elimdeki yosun yeşili elbiseye başıyla işaret etti. Beni biraz yalnız bırakmak için kapıya yöneldiğinde durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Bu renk sana çok yakışmış Katrina."

İltifat karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ama ben cevap vermeden odadan çıktık ve kapıyı usulca arkasından kapattık. Çırpınarak uyuduğum gri elbiseyi başımdan geçirdim ve yeşil elbiseyi çekiştirerek vücuduma oturmasını sağladım. Üzerime çok yakışmıştı ama Alexander'ın bunu bana söylemesini beklemiyordum, özellikle de benim yanımdayken büyüsünün kontrolünü kaybettiği için duyduğu pişmanlıktan sonra.

Reddedildiğim için duyduğum utancı bastırmanın bu kadar kolay olmasından hem gurur duyuyor hem de üzüliyordum, ama şu an kesinlikle Süvari'ye hayranlık duymanın zamanı değildi - ne kadar dikkat dağıtıcı derecede çekici olursa olsun ya da beni ne kadar yakından izlerse izlesin.

Omuzlarımı kıvrıp derin bir nefes alarak ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim ve kırıksıklıkları yatıştırdığım kadar sinirlerimi de yatıştırdım.

Kapıya bakarken ayaklarım yere sabitlenmişti, odadan çıkmam gerektiğini biliyordum ama yine de ileriye doğru bir adım atamıyordum.

Yumuşak bir tıkırtı dikkatimi tekrar odaya çekti ve kapı itilerek açıldı. Süvari'nin geniş omuzları kapı aralığını doldurdu ve bana bakarken kaşları kalktı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımı sallarken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Evet, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Uzun sürmedi. Özür dilemene gerek yok." "Gidelim," dedim, ellerimi tekrar karnımın üzerinde yumuşatarak.

Onları birlikte sıkarak.

Oda boğucuydu ve Alexander'ın varlığıyla daha da küçülmüş hissediliyordu.

Kolunu uzatarak odadan önce çıkmam için beni davet etti. "Sanırım nereye gittiğimizi biliyorsun?"

Kafamda yolu gözden geçirerek başımı salladım. Kısa bir süre durduğumda arkamdan çarptı. Dokunuş beni hafifçe sıçrattı ama eldivenli elleri aşağı uzandı ve beni sabitlemek için belimi kavradı. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum da, görünüşümüzü korumak için yol sorsak mı acaba?"

Elleri kalçalarımda esnedi, inmeden önce bir süre öylece kaldı. "Sürekli özür dilemek zorunda değilsin. Bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadın."

Ağzım bir kez daha özür dilemek için açıldı, ama başımı sallarken dudağımı ısırarak kapattım.

"Ve evet, yol sormanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Bir şekilde, hancıdan yol tarifini isteyene kadar kendimi tuttum. Kitapçının girişine doğru adım atarken yumruklarımı yanımda sıktım. Bunu başarabilirdim. Travması tarafından yönetilen ve her şeyden korkan naif bir çocuktan fazlası olduğumu kanıtlayabilirdim. Kasabamı kurtarmaya yardım edebilirdim.

Dükkâna girdiğimde, kapı çerçevesinin yanındaki küçük zil ileri geri sallanıyordu, şüphesiz duyamadığım bir uyarı sinyali veriyordu. Raflar her yönde duvarlara dizilmişti ve bir çift pelüş kadife sandalye ön cumbanın yanındaki yuvarlak ahşap masanın iki yanında oturuyordu. Daha küçük raflar odanın ortasından çıkıntı yaparak bir kitap labirenti oluşturuyordu. Mumlar ve yumuşak parlayan fenerler mekânı sıcak bir ışıkla ve sıcak parşömen ve vanilyanın rahatlatıcı kokusuyla dolduruyordu. Derin bir nefes alarak omuzlarım gevşedi ve gerginlik yavaşça boynumdan ve kollarımdan dışarı sızdı.

Kısa raflardan birinin arkasından çıkan Priscilla, kucağında bir yığın kitapla göründü.

Alexander'a genişçe gülümsedi. "Ah, tekrar hoş geldiniz."

Alexander selamlamak için başını eğdi. "Teşekkür ederim, Priscilla."

Priscilla'nın Alexander'ı tanıdığını fark edince ağzımın açık kalmaması için dilimi ısırđım. Belli ki buraya söylediğinden daha sık gelmişti. Başka kaç kişi onu görmüş ve kime baktığını fark etmemişti?

Bize arkasını dönerek kollarındaki kitapları rafa kaldırmaya başladı. "Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim, sevgili oğlum?"

"Sluagh hakkında bilgi arıyoruz," dedi ona, sesi benim başarabileceğimden daha rahattı. "Özellikle de birinin onları nasıl çağıracağı ve kontrol edeceği hakkında."

Bir kaşını kaldırarak durakladı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Sanırım tam aradığım şeyi buldum."

Kalan kitapları rafın üst kısmına yerleştirmek için kollarına aldı ve bir parmağını kıvrarak Alexander'a kendisini takip etmesini işaret ederek arka duvardaki rafa yöneldi.

Bir an için ayaklarımın üzerinde sallanarak tereddüt ettim. Alexander omzunun üzerinden arkasına baktı, başını hafifçe salladı ve tutmam için elini uzattı.

Tekliflerimi reddetmesine dair hislerime rağmen elini tutmakta gecikmedim, eldivenlerinin derisi tenime yumuşak geliyordu. Dükkanın arka tarafına, eskimiş kitaplarla dolu bir rafa doğru yürürken onu takip ettim. Parmaklarımı yırtık pırtık sırtlarında gezdirmek, her bir başlığı okumak, onlara arzuladıkları ilgiyi göstermek için can atıyordum.

Cadı kendinden emin bir şekilde raftan kitap üstüne kitap çekerken bir şeyler söyledi. Sırtını bana dönmüştü ve sayfalar sesini emdiği için söylediği kelimeleri çıkaramıyordum.

"Evet," dedi ve elimi bırakmadan önce hafifçe sıktı. Priscilla'nın kollarından kitapları alarak bana baktı ve sonra duymaya çalıştığım gizli mırıltılara cevap verdi. "Öyle."

Priscilla döndü ve Alexander'ın elindeki yığına son bir kitap daha yerleştirdi. Bana baktı, gözleri yüzümden botlarıma doğru kaydı. Kahverenginin sıcak havuzları tekrar yüzüme indi ve vücudumun hareket etmek, arkamı dönmek ve yoğunluktan kaçmak için kaşınmasına neden olacak kadar uzun süre baktı.

Ama kaslarımı sıktım ve yerimde durarak onun göz alıcı görünüşümü incelemesine izin verdim. Dudağı hafifçe kıvrıldı, o kadar küçük bir hareketti ki ağzına bakmıyor olsaydım muhtemelen fark etmeyecektim. Çıkardığı yumuşak homurtuyla göğsü kıpırdadı. "Bu kitaplar başlamana yardımcı olur."

"Teşekkür ederim Priscilla," dedi Alexander, Priscilla'nın kendisine verdiği yedi kalın kitabı tutarken elinden geldiğince belinden eğilerek. "Onları burada okumamızın bir sakıncası var mı?"

"İsrar ediyorum," dedi, dükkânın önündeki sandalyeleri işaret ederek. "Bu kitaplar dükkânımdan çıkmamalı."

"Elbette." Yığının sandalyelerin arasındaki masanın üzerine koydu. "İşimiz bittiğinde onları geri getireceğim."

Priscilla dönüp biz içeri girdiğimizde üzerinde çalıştığı rafa doğru ilerlemeden önce bana bir kez daha uzun uzun baktı.

Burnumdan derin bir nefes alarak sağ taraftaki sandalyeye oturdum ve işiten kulağımı İskender'e doğru uzattım. Umutsuzca konuşmak istiyordum. Priscilla'nın bana tepkisini, ne dediğini ve bunların hangi kitaplar olduğunu sormam gerekiyordu. Ama Priscilla hakkında daha fazla şey öğrenene ve bana neden bu kadar yoğun baktığını anlayana kadar sözlerimi tutacaktım. Soruların dudaklarımdan dökülmesini engellemek için dilimi ısırardım, en üstteki kitabı yığından kaydırdım ve kucağımda açtım.

"Çok sessizsin," diye mırıldandı Alexander, yığından kendi kitabını alırken. Eldivenlerini çıkarıp sayfaları karıştırmaya başlarken bana bakmadı.

Ellerinin arkasındaki belirgin damarlar ve derisinin altındaki güç dikkatimi çekti. Çıplak elleri beni rahatlatıyordu ama şimdi onlara baktığımda, bir anda ölüme neden olabileceklerini hiç şüphesiz biliyordum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Boğazımı temizledim ve kendimi gerçekliğe geri döndürmek için gizlice kalçamı çimdikledim. "Sözlerimin bir duruma ne zaman değer katmayacağını bilecek kadar deneyimim var."

Ne olduğunu anlayamadan çıplak eli çenemi tuttu ve gözlerimi kendisiyle buluşturmak için yukarı kaldırdı. Ani dokunuş karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bakışlarımı yoğun bir şekilde tutarken gözleri karardı ve beni tekrar incelemeye başladı. "Asla sözlerinin değer katmadığını söyleme."

Yanaklarım bir kez daha kızardı ve başımı onun dikkatinden başka yöne çevirmeye çalıştım.

Çenemi çekti, parmakları tenime karşı sert ve sıcaktı. "Hayır. Bana bak ve dinle. Sözlerin, düşüncelerin, *eylemlerin*; senin bir değerin var. Kimsenin seni aksi yönde ikna etmesine izin verme. Onlar ya cahil ya da kıskançtır."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesimi daha fazla yükseltmenin bir duygunun kaçmasına izin vereceğinden korkuyordum. Henry dışında hiç kimse bana bu kadar nazik bir şey söylememiştir. Ve hiç kimse, Henry bile, bunu bu kadar vurgulu bir şekilde söylememiştir. Sözlerine neredeyse inanıyordum. Neredeyse.

Kucağımdaki kitabı tutarak, araştırmamıza başlamak için tekrar kitaba bakmaya çalıştım. Alexander buna izin vermedi ve çenemi tekrar yukarı çekerek o kadar yakınımaya eğildi ki nefesinin yüzümde gezindiğini, dokunuşundan daha sıcak olduğunu hissedebildim. "Ciddiyim, Katrina. Sen sadece var olduğun için bile değerlisin. Güneşten daha parlak bir ateşle yanıyorsun. Kimsenin seni karartmasına izin verme."

Yere bakma dürtüsüyle savaşılarak bakışlarını üzerimde tuttum ve bir kez başımı salladım. Genellikle öfkemden beslenen özgüvenim, bu adamın karşısında hiçbir yerde bulunmuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar, bu sefer sesim daha yüksek çıkmıştı.

Başını sallayıp çenemi bırakmadan önce bakışlarımı bir süre daha tuttu ve kucağındaki kitaba geri döndü. "Güzel. Şimdi, paylaşmaya değer bir şey bulursan bana haber ver. Bu akşamki partiden önce okumamız gereken çok şey var."

Yirmi

Tüneş batıyordu ve biz son kitaplarımızdaydık, hissedilir bir telaşla sayfaları karıştırıyorduk. Okuduklarımızdan değerli hiçbir şey öğrenememiştik, ikimiz de hayal kırıklığına uğramıştık.

"Bunların hepsini zaten biliyorum," diye mırıldandı, başının üzerinde özenle tuttuğu koyu sarı saç tellerini karıştırırken. Kendi kendine mırıldanarak daha fazla sayfa çevirdi.

Sluagh hakkında, nasıl oluştukları ve zaman zaman nasıl büyük gri kuş sürüsü olarak ortaya çıktıkları gibi ilginç bilgiler öğreniyor olsam da, Alexander ile paylaştığım her şeyi zaten bildiğini iddia ediyordu. Yine de, yardımcı olacağını düşündüğüm her şeyi paylaşmamı istemişti. Yine de ayrılmak zorunda kalmadan önce bir şey bulacağımızdan şüpheliydim.

Kitabımın sayfalarını çevirirken gözlerim ilginç bir şeye takıldı.

"Bazılarının sluaghların sadece geceleri dolaşabildiğini düşündüğünü biliyor muydunuz?"

Kafası neredeyse komik bir hızla yukarı fırladı. "Ne? Hayır. Göster bana."

Sözümü sakınmadan kitabı ona uzattım ve sayfanın ortasındaki pasaja dokundum. "Doğrudan güneş ışığının onlar için ölümcül olduğunu ve güneş doğduğunda tezahür ediyorlarsa öleceklerini mi söylüyor? Kaybolurlar mı? Zaten ölmüşlerse gerçekten ölebilirler mi? Belki de güneş ışığı onlar için zararlıysa, benim ateşim de öyledir." Çenemi ovuşturdum ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Ama o zaman sis neden öğleden sonra ortaya çıktı? Hava kapalıydı elbette ama güneş de vardı."

"Belki de riske girecek kadar hava kapalıydı. Çağırıcının onları kontrol edip edemediğine dair bir şey gördün mü?" diye sordu.

Ona gösterdiğim sayfanın önündeki ve arkasındaki sayfaları karıştırdı. "Yoksa onlar da bizimle birlikte Sluagh'ın merhametine mi kaldılar?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey yok. Gerçi kimsenin üzerinde kontrol sahibi olmadığı bir şeyi çağırmayacağını tahmin ediyorum."

İçini çekti, sanki yeni bir bilgi varmış gibi sayfayı tekrar tekrar okudu. "Bu daha önce sahip olduğumuzdan daha fazla bilgi sanırım." "Belki bu akşamki partide başka bir şey keşfedebiliriz," diye teklif ettim, etrafımdakileri yatıştırma alışkanlığım öne çıkıyordu. Bu da Çenemi sıkıyordum ama bu geçmişte beni annemin dikkatinden uzak tutan bir güvenlik mekanizmasıydı.

Alexander bana baktı ve kitabı usulca masaya bıraktı. "Evet, sanırım yapacağız."

Priscilla yaklaştı, biz kitapları incelerken ortalıkta görünmemeye çalışıyordu. "İkiniz de bitirdiniz mi?"

Alexander tüm kitap yığınına toplayıp Priscilla'ya kolay bir güçle geri verirken ayağa kalktık. "Evet, bunları ödünç almamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Bakışları üzerimden geçti, o kadar soğudu ki kirpiklerinde buz sarkıtları oluşmadığına şaşırdım. "Tanıdık geliyorsun kızım. Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Evet, öyleydi demek için ağzımı açtım ama neyse ki Alexander'ın büyüünün görünüşümü değiştirdiğini hatırladım. Duraksamayı örtmek için boğazımı temizledim. "Hayır, korkarım yapmadım."

Yol göstermesi için Alexander'a baktım, daha fazlasını söylemem gerekip gerekmediğini öğrenmek için yalvardım. Başını hafifçe salladı. Gözlerimi tekrar Priscilla'ya çevirdim.

Mırıldandı, bir süre daha beni inceledi. "Sanırım hayır, o zaman."

Alexander tekrar, "Misafirperverliğiniz için teşekkürler Priscilla," dedi. Bu sefer sesi daha sertti. "Ama artık yola çıkmalıyız."

"Ah, evet," dedi, yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi. "Van Tassels'deki büyük parti."

"Katılıyor musun?" Duramadan sordum. Gerçekten bilmek istemiyordum ama nezaketim bu sorunun dudaklarımdan dökülmesini gerektirmişti.

Alay etti. "Kesinlikle hayır. Müstehcen bir zenginlik gösterisi yapmak için o saçma bahaneye katılmak istesem bile, hoş karşılanacağımdan şüpheliyim. Hayır, benim için burada kitaplarımla kalmak daha iyi."

Alexander elini belime koyup beni ön kapıya doğru götürürken, "İyi akşamlar Priscilla," dedi.

Sırtımdaki elinin güven verici ağırlığına odaklanarak kitapçıdan çıkarken kendime rehberlik edilmesine izin verdim. Gerginlik ondan dalga dalga yayılıyordu. Her ne sebeple olursa olsun, gitmek istiyordu ve şimdi gitmek istiyordu. Omzumun üzerinden geriye baktığımda, Priscilla kapıyı arkamızdan kapattı ve perdenin arkasından utanmadan dışarı baktı.

Alexander sırtıma daha sıkı basarak, "Devam et," diye mırıldandı. "Yanımıza bir kitap aldığımı fark etmeden önce."

Gülümsememi gizlemek için yanaklarımın içini ısırarak dükkândan uzaklaşırken sessiz kaldım. Tek ses, sert rüzgârda yaprakların yumuşak hışırtısı ve uzaktan gelen belli belirsiz toynak sesleriydi. Güneş gökyüzünde alçalıyor, binaların arasında yumuşak bir parıltı yayıyordu. Çimenlerin üzerinde bir sis oluşmuş, alçakta asılı duruyor ve nemli yaprakları öpüyordu. Yanık ekmek ve bira kokan bir sokaktan geçerken Alexander bizi durdurdu.

"Daha dikkatli olmalısın. Neredeyse ele veriyordun," dedi fısıltılı tonuna rağmen. "Biz bu iblisi kimin çağırdığını keşfetmeden önce senin hayatta olduğunu keşfederlerse her şey mahvolur."

Öfke içime işledi, ateşim derimin altında özgür kalmak için yalvarırken tenimi ısıttı. "*Ben mi?* Onu seni tanıyacak kadar iyi tanıdığını bana söylemeyen sendin! Kasabaya yeni taşındığımızı söylüyorduk ve belli ki o seni zaten tanıyor. Kasabaya yeni gelen çift hakkında konuştuklarını duyarsa mutlaka tanıyacaktır. Ona nasıl güvenebiliriz?"

Derin bir iç çekti, çenesi sanki kelimeleri çiğniyormuş gibi çalışıyordu. Bir süre sonra başını eğdi. "Haklısın Katr-Katherine. Ben üzerime düşeni yapmadım ve sana kızdığım için özür dilerim. Yine de Priscilla'ya güvenebiliriz. Odamızda daha fazla konuşuruz ve daha iyi açıklarım."

Bunu istemiş olmama rağmen, özür beni rahatsız etti. Farse. Yine de öyleydi. Hayal ettiğim sevgi sadece hayal gücümden ibaretti. Daha önceki reddi bunu açıkça ortaya koymuştu ve bunu hatırlamakta daha iyi olmalıydım.

Ateşim geldiği gibi hızla söndü. "Teşekkür ederim. Şimdi, bu gece ne yapmamızı öneriyorsun? Kiminle konuşmalıyız?"

"Ailen olduğuna ben de senin kadar emin değilim. Ciallmharların bazıları oldukça işbirlikçi olabiliyor. Şüphe çekmeden mümkün olduğunca çok kişiyle konuşmak istiyorum," dedi ve çenesini ovmak için uzandı. "Hiç bu partilerden birine katıldınız mı? Nelerden oluşurlar?"

Omuz silkerek kollarımı ellerimin üzerine çektim ve onları ara sokaktan gelen serin havadan korudum. "Sanırım normal bir Samhain festivali gibi. Bir ziyafet, ateş ve herkesin atalarını onurlandırması için bir sunak olacak. Partiden sonra genellikle Roghnaithe'yi uğurlarlar... Şey, sana uğurlarlar."

Mırıldandı, gözleri karardı. "O halde Büyüklerle konuşmak için en iyi şansımız parti olabilir. Belki malikâneye bile girebiliriz."

"Bundan şüpheliyim. Annem etkinlikler sırasında malikâneye kimsenin girmesine nadiren izin verir. Çok fazla sorun çıkar." Gökyüzü tozlu bir mora dönmüş, Süvari'nin yüzünü gri bir pus kaplamıştı. İçimi çektim. Eğer ailemle karşı karşıya geleceksek, kafamı toparlamak ve hazırlanmak için zamana ihtiyacım olacaktı. "Artık gitmeliyiz. Malikâne biraz uzakta ve eğer geç kalırsak, Müdire Van Tassel muhtemelen bunu onaylamayacaktır."

Dullahan sadece başını salladı ve sokağın ağzına doğru döndü. Bir adım uzaklaştı ve tereddüt etti, sonra bana döndü ve eldivenli elini uzattı. "Size eşlik etmeme izin vererek beni onurlandırır mısınız... eşiniz?"

Bu kelimeyi duyunca midemin nasıl bulandığını görmezden gelmek için kendimi zorladım, ki Alexander'ın bu cümleyi kurmaktansa cam yutmayı tercih edeceğini düşününce bu kolay oldu.

Uzanarak elimi onunkinin içine soktum ve sadece hafifçe titremesinden gurur duydum. "Memnuniyetle kocacığım."

Ve birlikte Van Tassel malikânesine doğru yürüdük, midemde büyüyen çukurun bundan iyi bir şey çıkmayacağı konusunda beni uyarmasına rağmen.

Yirmi Bir

A Van Tassel malikânesine yaklaştığımızda, toplanan kalabalığın gürültüsü gece havasına karışmaya başladı. Malikânenin arkasındaki çatıdan dumanlar yükseliyor, grileşen gökyüzüne karanlık dallar bırakıyordu.

Akşam sisi toplanıyordu, serin ve nemli tenime değiyordu. Malikânenin önü de en az annemle birkaç dakika içinde yüzleşme fikri kadar ürkütücüydü. Büyük pencereler ağzını açmış bir canavar gibi aralıktı ve içerideki korkuluklarda titreyen mumlar tehditkâr etkiyi artırıyordu.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Alexander, içinde büyüdüğüm evi incelerken beni sessiz ıstırabımdan uyandırarak sordu. O ev benim hapishanemdi. Benim mezarım.

Bakışlarımı ondan ayırıp Alexander'a dönmeden önce bir süre daha eve baktım. "Evet, özür dilerim. Bizi arka tarafa götürecek bir yol var. Orada toplanacaklar."

İşaret ettiğim patıkaya yaklaştı, durakladı ve elini bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

Hazır olmaktan çok uzaktım ama yine de eldivenli elini uzattığını görmek bana bu olayın üstesinden gelebileceğimi hissettirdi. Derin bir nefes alarak başımı salladım ve elimi onun eline koydum. Alexander'ın parmakları benimkilerin etrafına dolandı ve birleşen ellerimizi aramızda bırakmadan önce hafifçe sıktı. Mükemmel bakımlı basamak taşlarıyla kaplı patikadan aşağı döndük ve evin yan tarafına doğru ilerledik.

Parti malikânenin etrafında yankılanıyor, sesler taş duvarlardan yansıyor ve gecenin karanlığından içeri süzülüyordu. Biz yaklaştıkça gece daha da aydınlanıyor, şenlik ateşi iyice harlanıyor ve alevlerini kararan gökyüzüne doğru üflüyordu. Yakında tek ışık o olacaktı.

"Ah, hoş geldiniz!" diye selamladı annem, kollarını kocaman açarak. Onu yakından tanıyanlar yüzündeki gülümsemenin sahte olduğunu bilirler. "Alexander ve Katherine Elizabeth, evime hoş geldiniz."

Alexander selamlamak için başını eğerek, "Çok güzel bir mülk," dedi. Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim ve başımı sallayarak onayladım.

"Evet, gerçekten öyle." Evine gülümsedi. "Şimdi bana kendinizden biraz daha bahsetmelisiniz. Virginia'dan geldiğinizi söylemişsiniz?"

"Evet, Williamsburg yakınlarında," diye cevap verdi. En azından gizli hikâyemizi bildiği için minnettardım ama bunu benimle paylaşmamaya karar vermesine de sinirlenmişim. Ayrılırsak kimsenin bana doğrudan bir şey sormayacağını umuyordum.

"Ve siz kaçtınız? Doğaüstü olduğunuzu nasıl anladılar?" Gerçekten endişeli görünüyordu ama ben daha iyi biliyordum. Annem kendisi ve Sleepy Hollow dışında hiç kimse için endişelenmekten acizdi. Gerçekten de takip edilip edilmediğimizi soruyordu.

Alexander'ın tereddüt ettiğini gördüm, ama başını sallayıp konuşmaya başlarken bunu kusursuz bir şekilde örttü. "Birkaç ay önce kasabanın dikkatini çeken bazı şekil değiştirenler vardı, bu yüzden zaten huzursuz bir dönemdi. Sanırım komşularımızdan biri bizden şüphelendi ve evimizi gözetlediğini ve perdelerin arasından sihrimizi kullandığımıza tanık olduğunu öğrendik."

"Sıradanların gerçekten hiç utanması yok," dedi dudağı tiksintiyle kıvrılırken. "Bu sadece korku." Alexander omuz silkti. "Onları suçlamak için bir neden yok.

anlamadıkları bir şeye karşı verdikleri doğal bir insan tepkisidir."

"Onlar bizim altımızda," diye burnunu çekti annem. "Bizden korkmalılar. Ayrıca bizi rahat bırakmalılar."

"Hiçbir varlık diğerinin altında değildir," dedi ses tonunda en ufak bir anlaşmazlık belirtisi olmadan. Yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeye çok aşındım ama yine de duygusal kontrolü beni etkiledi. Annemin cevap niteliğindeki dudak büküşü karşısında kendimi zor tutuyordum. Alexander onu takip etti, eli elimi sıkıca kavradı ama yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Ama bu sığınakların var olma nedenini anlıyorum ve karımla ben onlar için sonsuz minnettarız."

"Bize katılmanızdan memnuniyet duyuyoruz." Gözlerinde kızgınlık parladı ama hemen üstünü örttü. Onunla aynı fikirde olmamak, öfkesini kıskırtmanın en kestirme yoluydu.

Alexander soru sormaya çalışırken bu zoraki hoş sohbetlere daha fazla dayanamadım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, konuşmalarındaki bir duraksamada araya girerek. "Sunağa gidip saygılarımı sunacağım."

İkisi de başını salladı ama Alexander'ın gözleri anneme dönüp konuşmasına devam etmeden önce bir süre benimkilerde oyalandı.

"Evet, Loralai," diye başladı Alexander ben sunağa doğru yürürken. Annemden nihayet tekrar nefes alabileceğim kadar uzaktaydı ama yine de onlara odaklanırsam konuşmalarını duyabileceğim kadar yakındı. Derin bir nefes aldım ve Alexander'ın sesine odaklandım, ellerimi karnımda gezdirip elbisemi düzelttim. "Sakıncası yoksa bana kasabanın tarihinden bahset."

Annem büyük ihtimalle onun ilgisinden etkilenmiş olacak ki başımı çevirip bakmaya cesaret edemedim, onun yerine insanların ataları için bıraktıkları heykelciklere ve adaklara odaklandım. Kasaba hakkında konuşurken sesi soluklaştı. Alexander ona odaklanmışken, belki ben de eve gizlice girebilirdim. Annem zekiydi ama sahip olduğu her şeyi bana her zaman yasak olan çalışma odasında saklardı.

"Katherine Elizabeth'ti, değil mi?" Ses solumdan geldi ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Adelaide. Etrafıma baktığımda, Edmund'u hiçbir yerde bulamadım. Kahin ve ben yalnızdık. Harikaydı.

"Evet, siz de Adelaide'siniz, değil mi?" Gülümsüyormuş gibi yaparak söyledim.

"Siz ve kocanız iyi insanlara benziyorsunuz," diye söze başladı ve beni incelerken başını eğdi. "Geldiğiniz yere geri dönmenizi öneririm."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Pardon?"

"Sleepy Hollow daha uzun süre güvende olmayacak," diye mırıldandı, gözleri sunağın üzerindeki uzaklara bakıyordu. "Seyahat etmek için plan yapmalısın."

"Bize buranın bir sığınak olduğu söylenmişti," dedim, sözlerinin içerdiği imalar karşısında kalbim gümbür gümbür atmasına rağmen rolümü sürdürerek. "Bu doğru değil mi?"

"Bu doğrudu. Ama çok yakında doğru olmayacak." Elimi uzattı ve sanki sunağın neresinde durduğunu açıkça görebiliyormuş gibi okşadı. "Güven bana canım. Olup bitenler karşısında burada kalamayacak kadar iyi bir kıza benziyorsun. Kocanı al ve git. Çabuk ol."

"Tam olarak ne demleniyor?" Gözlerimi ona dikerek sordum. Ciallmhar üyeleri hakkında en nefret ettiğim şeylerden biri de bilmecelerle konuşmaya olan toplu eğilimleriydi. "Açık konuşun lütfen."

Gülümsedi. "Uzun zamandır beklenen bir şey."

Elimi bir kez daha okşadı ve arkasını dönerek kalabalığın arasında kayboldu. Malikâneye girmem gerekiyordu. Hemen. Adelaide'in ima ettiği her neyse, hayatını adadığı kasabayı terk etmeleri için yabancıları uyacak kadar onu korkuttuğu açıktı.

Dudağımı çiğneyerek partiyi inceledim ve içeri girmenin en iyi yolunu düşündüm. Masalara yayılmış yemek tabakları ve sürahiler göz önüne alındığında, içecek ya da yiyecek bir şeyler istemek işe yaramayacaktı. Bir an için Alexander'ın büyüünün evin içindeyken işe yarayıp yaramayacağını düşündüm ama bana ne kadar mesafede işe yarayacağını söylemediği için bu riski almak zorundaydım. Eğer kaybolursa, görünmeden dışarı çıkabileceğime güvenmek zorundaydım.

Derin bir nefes alarak endişeme ve şimdiye kadar bastırdığım her duyguya eğildim, vücudumda nasıl dolaştıklarını hatırladım. Nefes alış verişimin hızına odaklandım ve ellerimi birbirine kenetledim, bir kaçış yolu arıyormuş gibi yaparak gözlerimi ileri geri hareket ettirdim. Küçük adımlarla eve doğru ilerliyor, sonra geri dönüyor, ormana yöneliyor ve sonra tekrar partiye dönüyordum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek fiziksel hislere odaklandım ve sahte duygularımın gerçek duygulara dönüşmesini engellemeye çalıştım. Anneme olan yakınlığıma rağmen burada, Alexander'ın yanında güvendeydim.

Omzuma dokunan bir el dudaklarımdan gerçek bir çığlık çıkarırken ben de döndüm. Hizmetçilerden biri olan Niamh elini göğsüne bastırarak, "Çok özür dilerim hanımefendi," dedi. "Sıkıntıda gibi görünüyordunuz. Size yardım edebilir miyim?"

bir şeyle mi?"

Bu benim için bir şanstı. "Sanırım biraz zamana ihtiyacım var. Kendime biraz zaman ayırabileceğim bir yer var mı?" Gözlerimi tekrar ormana çevirdim. "Kenara çekilecektim ama..." Dudağımı ısırdım ve ellerimi birbirine kenetleyerek sesimi ve gözlerimi alçalttım. "Karanlıktan korkuyorum ve evden uzaklaşmak istemiyorum."

Niamh sempatik bir şekilde mırıldandı ve kolumu okşamak için uzandı. "Elbette, hanımefendi. Buyurun, benimle gelin. Düşüncelerinizi toparlamak için banyo odasında biraz zaman geçirebilirsiniz."

Gözlerimi açtım ve kendimi onun ellerini tutmaya zorladım. "Oh, çok teşekkür ederim. Ne olduğunu bilmiyorum, ben sadece... Ben..."

Bana gülümsedi ve beni hizmetçi girişinden evin içine doğru çekti. "Sorun değil hanımefendi. Hepimizin başına gelir. Bazen kendimizi toparlamak için biraz zamana ihtiyacımız olur. Korkacak bir şey yok."

Gülümsemesine karşılık verdim ve onu tanıdık koridorlardan geçerek annemin çalışma odasının yanındaki zemin katta bulunan banyo odasına kadar takip ettim. "Gerçekten teşekkür ederim."

"Sen biraz dinlenirken ben de sana su getireyim." Dönüp gitmeden önce kolumu bir kez daha sıktı.

Banyo odasının kapısını açarak Niamh köşede kaybolana kadar kapı aralığında oyalandım ve hızla yolumu değiştirerek çalışma odasına girip kapıyı arkamdan kapattım. Masasında durup kâğıtların düzenine baktım ve ilk kâğıt yığınının almadan önce her şeyi eski yerine koyabileceğimden emin oldum.

Mektuplar.

Sayfaları karıştırırken annemin düzgün el yazısını tanıdım. Selamlama yazısında bir isim belirtmemişti ama mektubu okudukça daha da soğudum.

Korkarım Katrina kaderinden kaçtı, ancak büyülerimden gizlenmeye devam ediyor. Büyüm onu arıyor ve eminim ki yakında bulacak. Söz verdiğim gibi Samhain'den önce icabına bakılacağından emin olabilirsiniz. Ne gerçek potansiyelini ne de Roghnaithe olarak statüsünün gerçeklerini biliyor.

Mektup burada durdu.

Her şeyi yerine koymadan ve Niamh'ın ayakkabıları koridorda tıkırdarken banyo odasına geri dönmeden önce kısmen bitmiş kelimeleri okudum, hafızama işledim.

Kapının diğer tarafına yaslanarak nefes alışımı yavaşlattım ve yanaklarıma renk gelmesi için onları çimdikledim. Derin bir nefes daha alarak kapıyı açtım ve Niamh ile yüz yüze geldim.

"Oh, güzel," dedi, suyu ellerime bastırarak. "Şimdi çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, ellerimin titremesini ve kalbimin çarpmasını bastırmaya çalışırken dürüstlüğümlerim kelimelerimin arasından parlıyordu. Bana bildiğinden çok daha fazla yardım etmişti. Ama şimdi annem dönmeden önce ikimizin de malikâneneden çıkmamız gerekiyordu. Alexander'a geri dönmeli ve bulduklarımı ona anlatmalıydım.

"Niamh!"

Benim	düşünceler	vardı çağrıldı	Onu. Niamh'ın
yüz	gitti soluk.	Sempati duydum.	

"Evet, leydim?" diye cevap verdi.

"Burada ne yapıyorsunuz? Dışarıda daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız var, hemen!"

Niamh'ın elini sıktım. "Git," diye fısıldadım. "O görmeden dışarı çıkabilirim. Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve *teşekkür* ederek arkasını dönüp annemin yolunu kesmek için koşuşturmaya başladı. Dışarı çıkmadan önce o gözden kaybolana kadar izledim.

Partiye döner dönmez bir el koluma dolandı ve beni gölgelerin içine çekti. Alexander'la yüzleşirken dilimi ısırđım.

"Nereye gittin?" diye tısladı.

"Gitmemiz gerek," dedim sesimi yumuşak tutarak.

Muhtemelen benimle tartışmak için ağzını açtı ama başımın üzerinde bir şey dikkatini çekti. Ne olduğunu görmek için dönmeme fırsat kalmadan elleri kollarımdan ayrıldı ve biri belime dolanırken diğeri çenemi yukarı kaldırdı. Ve sonra dudakları dudaklarıma çarptı.

Kıvılcımlar omurgamdan aşağı fırladı ve bana dokunduğı yerde tenimi dağladı. Başparmağı çenemi okşarken dudakları dudaklarıma değdi, ta ki ben yaşadığım şoktan kurtulup onu öpene kadar. Partinin geri kalanı, dünyanın geri kalanı etrafımda kayboldu. Odaklanabildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma değmesi, elinin yüzümde olması ve kalçama dokunmasıydı.

Alexander'ın elleri sıkılaştı ve öpüşmemiz derinleştı. Ellerim saçlarına gitti, yumuşakça kavradı ve bizi birbirimize daha da yakınlaştırmak için başımı geriye eğdi. Göğsünden gelen bir inilti içimi titretti.

Arkamızdan gelen yumuşak bir öksürük bizi gerçekliğe geri çekti. Elleri sanki onu yakmışım gibi bedenimi terk etti ve yere bakıp yanmadığımdan emin olmamak için tüm irademi kullandım. Öpücük zihnimi bulandırdı ve tek yapabildiğim orada durup ona bakmak oldu. Elini ağzına götürdü ve kolunun tersiyle dudaklarını sildi. Bu manzara karşısında midem bulandı. *Beni siliyordu.*

"Özür dilerim." Alexander'ın sesi ılık bal gibiydi ama sözleri buz gibi bir yağmur gibi kesiyordu. "Kendimizi kaptırdık."

"Gayet iyi," dedi annem arkamdan, neyse ki sol tarafımdan.

Dönüp Alexander'ın yanına giderken vücudumun kaskatı kesilmemesi için mücadele ettim, botlarımı şimdiye kadar gördüğüm en ilginç şey olarak bulurken aramızda iyi bir mesafe bıraktım. Alexander ona başka bir şey daha söyledi ve ben duymama rağmen beynim kelimelerin ne olduğunu tam olarak algılayamadı.

Hepimiz partiye geri dönerken ben de onları takip ettim. Öpücük hâlâ tenimi yakıyor, dudaklarıma kazınıyordu. Tek düşünebildiğim buydu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu, annemin neden partiden uzak kaldığımızı sorgulamasını engellemek için bir dikkat dağıtmaydı. Bunu biliyordum ama yine de... içimde bir şey umut etmişti. Kısa bir an için, sadece istediği için beni öptüğünü ummuştum.

Başımı sallayarak Alexander ve annem arasındaki konuşmaya geri döndüm. Şimdi fanteziler kurmanın sırası değildi. Özellikle de öpüşmemizden etkilenmediği açıkça ortadayken.

"Sleepy Hollow'un korunma şekli benzersiz. Diğer cennetlerden farklı," dedi. Sesindeki katıksız gurur karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Sleepy Hollow, sadece büyü olanların girmesine izin veren doğal bir büyü koğuşun etrafında kuruldu." Sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü, duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Ruhlar sığınağımızı koruyor ve bu koruma için ödeme talep ediyorlar."

"Ödeme mi?" Alexander sordu. Sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi sesindeki merakı ne kadar iyi taklit ettiğinden etkilendim. "Ondalık mı demek istiyorsun?"

Ah, o anda dönüp annemin bir yabancıya, kurbanlarını istemeyen ruhları yatıştırmak için her yıl masum insanları boşuna ölüme gönderdiklerini anlatırkenki yüz ifadesini görmeyi ne kadar isterdim.

"Tam olarak değil," dedi yavaşça, sesi normal volümüne dönmüştü. "Her yıl, korumalarının devamı karşılığında ruhlara bir kişi sunulur."

"O halde bir kurban." Alexander'ın sesi konuşurken açıktı.

"Evet, çok doğru. Kasabada her yıl kurban olarak seçilmek bir onurdur."

Daha fazla dayanamadım ve sunaktan uzaklaşarak Alexander'ın yanına geri döndüm. "Sunağınız çok güzel, Bayan Loralai."

"Teşekkür ederim Katherine," dedi hafifçe burnunu çekerek. Sanki sözünü kesmemişim gibi dikkatini tekrar Alexander'a çevirdi. "Dediğim gibi, kasaba halkı arasında seçilmek gerçekten bir onurdur. Bu yıl bile kocam ve ben ruhlara gitmesi için kendi kızımızı seçtik."

İskender'in belime koyduğu eli seğirdi. "Kendi kızını mı seçtin? İsteyerek mi?"

"Kasabayı güvende tutmak için, evet," dedi annem, onun bariz tiksintisi karşısında yüzü sertleşmişti. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Bunun annemin seçimi olduğunu bilmek bir şeydi, ama bunu kabul ettiğini ve bundan gurur duyduğunu duymak tamamen başka bir şeydi. "Dediğim gibi, Sleepy Hollow'u korumaya yardım etmek için seçilmek bir onurdur."

Alexander'ın onaylamadığı her halinden belliydi. "Sanırım sizi diğer konuklarınızla ilgilenmeniz için yalnız bırakacağız. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

"Gidiyor musun?" Annemin gözleri kısıldı, doğal olmayan soğuk bir esinti üzerimize çöktü. Bir an için gitmemizi engellemeye çalışacağından korktum. "Tören henüz başlamadı."

"Evet, sanırım öyleyiz," dedi, annemin zorlukla kontrol altına alınmış öfkesi karşısında sesi yumuşak ve kibardı. "Lütfen, gecenizin geri kalanının tadını çıkarın."

Başka bir şey söylemeden döndü ve bende olmasını umutsuzca dilediğim bir güvenle bizi uzaklaştırdı. Omuzlarını kulaklarının etrafında kavuşturdu ve dirseğimi hafifçe sıktı. Eldivenlerinden mor dumanlar çıkıyordu, bu da kontrolünün azaldığının açık bir işaretiydi.

Malikânenin önüne yaklaşırken bizi durdurdum. "Ne yapıyorsunuz? Henüz buradaki herkesle konuşmadık."

"Daha önce gitmek istemiştin." Elimden kurtulup evimden uzaklaşmaya devam ederken yüz ifadesi okunamıyordu, adımları hızlı ama kararlıydı. "Gidiyoruz Katrina. Şimdi."

Oflayarak elbisemin uçlarını topladım ve aceleyle peşinden gittim. Sluagh'ı kimin çağırdığını bulmak için birlikte çalışmak buraya kadarmış. Bir kez daha Dullahan tarafından kovuldum.

Yirmi İki

H Ormanın içine doğru devam ettik, etrafımız ağaçlarla çevrilince durduk. Etrafında dönerken gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyahtı. "Seni benim eşim olarak seçenin annen olduğunu söylememiştin.

fedakarlık."

"Bunun ne önemi var ki?" Hemen savunmaya geçip kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum. Ondan hiçbir şey saklamamıştım ve sözlerinde saklı olan imaya içerlemiştim. "Benim hayatım ya da kasaba arasında bir seçim yapmak asla söz konusu değildi. Bunu sana söylemiştim. Bu seni neden şok etti?"

"Öz annenin seni ölüme mahkûm etmesi çok farklı bir şey Katrina." Sanki karmaşık bir konuyu anlamamış bir çocukmuşum gibi konuşuyordu. Bu beni annemle olan konuşmalarına geri götürdü. "Burada gerçekten neyin içine girdiğimizi anlamama yardımcı olurdu. Önceleri senin sadece..."

"Sadece ne?" Buz gibi sesim damarlarımdaki ateşle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Sadece dramatik olmak mı? Ailemden sebepsiz yere gerçekten nefret ettiğimi ve kendi eğlencem için Sluagh'ı çağıracaklarını düşündüğümü mü?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Alay ettim. "Annemle babamın, *onlara kızgın* olmamdan başka bir sebep olmaksızın bir sürü katil ruh çağırdığına seni ikna etmeye çalışacak kadar çocuk olduğuma gerçekten inanıyor *musun*? Beni gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun?"

Cevap vermedi.

"Sana çocukluğumu anlatayım Alexander. Doğduğum andan itibaren ailem için bir hayal kırıklığıydım ve onların gözündeki statüm o andan itibaren düşmeye başladı. Konuşmaya başladığım ve işitme bozukluğum keşfedildiği andan itibaren ailem için bir utanç kaynağıydım. Annemin dediklerini yapamadığım ilk büyü dersimden itibaren ailem için bir yüküm."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Annem bana *hiç* sarılmadı. Hayatım boyunca bir kez bile. Bana sadece öfkeliyken dokundu. Babam onun her kapisine boyun eğen omurgasız bir adam. Ben hiç sevilmedim. Çocukken gördüğüm tek şefkat, annemin ona fazla bağımlı olduğumu düşünerek kovduğu ve Sleepy Hollow'dan sürdüğü mürebbiyemden geldi. Bildiğim tek sevgi, beni yanına alıp çömlek yapmayı öğreten Henry adında yaşlı bir adamdan geldi. Bana verilen tek hediye ondan geldi. Bana gösterilen tek teselli ondan geldi."

Göğsüm kabarıyordu ve ellerim alevler içindeydi, etrafımdaki karanlığı aydınlatıyordu. Derin bir nefes alarak ateşi tekrar içime çektim ve gözlerim neredeyse dolunayın ışığına alışırken bizi tekrar gecenin içine daldırdı. Etrafımızdaki tek ses benim nefes alışım ve gevrek yaprakların hışırtısıydı.

"Özür dilerim Katrina," dedi Alexander, sesi dikkatli ve sakindi. "Ne için özür diliyorsun Süvari? Sözlerin için mi? Senin varsayımlar mı? Yoksa beni öptüğün için mi?" diye sordum, öfkem hala kaynıyordu, ancak başarılı bir şekilde üstünü kapatmışım. Öfkemi hiç bu kadar özgürce dışa vurmamış, kelimelerimi hiç bu kadar serbest bırakmamışım. Sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış, bir parçam hâlâ misillemeden korksa da özgürce nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. "Sadece üzgün olduğunu söylemek yeterli değildir. Ciddi olmalısınız ve bunun için de ne yaptığınızı kabul etmelisiniz."

"Elbette," diye onayladı başını sallayarak. Elini bana doğru uzattı. Bir an tereddüt ettim ama elimi ona uzattım. Öfkeme rağmen, kalın eldivenlerinin arasından bile dokunuşunun hoşuma gittiğini itiraf edecek kadar kadındım. Hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ailenin seni kurban olarak seçtiğini kasıtlı olarak sakladığını varsaydığım için özür dilerim. Onlardan kuşkulananarak çocukça davrandığınızı ima ettiğim için de özür dilerim. Benim hatamdı."

"Evet, öyleydi," diye kabul ettim. Varsayımları yüzünden ne kadar kızgın olsam da, bu duygu hoşuma gitmiyordu. Hayatın bazı yönlerinde korunaklı ve naif olduğumu biliyordum ama burada yetişkin olarak kabul edilenin çok ötesindeydim ve neden bahsettiğimi biliyordum. Bir yanım beni öptüğü için özür dilemediğini fark etti ama bu gece bu konuyu açacak kadar hayal kırıklığı yaşamıştım. "Beni ciddiye almanı istiyorum Alexander."

"Seni ciddiye alıyorum Katrina," dedi elimi sıkarak. "Özür dilerim. Öyle şeyler söylemem yanlıştı."

"Neden yaptın?" Sormadan edemedim, omuzlarım çökmüştü. Beni kurtardığından beri Dullahan nazik davranmıştı. Bu onun karakterine uymuyordu. Belki de onu tam olarak tanıımıyordum ama sormak zorunda hissettim kendimi. Titizlikle öpücükten bahsetmemişti, ben de bahsetmeyecektim. Onaylamaması yeterince açık bir mesajdı. "Peki onları gerçekten kastettin mi?"

"Tabii ki onları kastetmedim." Duraksadı, beni inceledi. "Sanırım kendi ebeveynlerinin biricik kızlarını öldürerek onurlandırıldığını duymak kişisel bir etki yarattı."

Şimdi susma sırası bendeydi. Alexander kendisi hakkında ketum davranmış, sadece araştırmamıza bir bağlam sağlamak için bilgi vermişti. Merakıma rağmen dilimin ucuna gelen soruları sormaya cesaret edemiyordum.

Alexander bana yaklaştı, birleşen ellerimizi bedenlerimiz arasındaki daralan boşlukta birleştirdi. Gecenin serinliğinde vücudu ısı yayıyordu.

"Hiçbir çocuk ailesi tarafından sevilmediğini hissetmeyi hak etmez." Başparmağı yanağımda gezindi. Bu dokunuş, içten içe yanan bir ateşin üzerine dökülen bir kova su gibi öfkemin geri kalanını söndürdü.

"Bunu daha önce de söylemiştin. Bir hikâye olduğunu hissediyorum," dedim, sesim onun dokunuşu kadar sessizdi, çok yüksek sesle konuşursam aramızdaki zayıf huzuru bozacağımdan korkuyordum. Merakım hiçbir zaman kolay kolay tatmin olmamıştı ve aramızdaki bu hassas an, Başsız Süvari efsanesinin ardındaki adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istememe neden oldu. Çocukluğuna dair bu bilgiler ilgi çekiciydi.

İçini çekti, elini yüzümden çekti ama bir adım bile uzaklaşmadı. "Hana geri dönmeliyiz. Gece soğuk ve ormanda konuşmaya devam etmemize gerek yok. İçeri girdiğimizde sana hikâyemi anlatacağım."

Sorularımı ertelemek için bir bahane aradığı açıktı, belki de cesaretini toplamak için. Bunu anladım. "O zaman geri dönelim."

İkimiz de ayrılacağımızı söylemiş olmamıza rağmen, ikimiz de hareket etmedik.

Alexander'ın gözleri ağzıma kaydı ve gözlerindeki her bir seğirmeyi takip ettim. Onu tekrar öpmeyi umutsuzca istesem de, ilk kez temas kurduğumda yaşadığım reddedilme ve malikânedeki öpüşmemizden sonra kovulma hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Kendimi tekrar o acıya maruz bırakacak kadar aptal olamazdım. Sahip olduğumu bilmediğim gücü toplayarak elimi onunkinden çektim ve geri çekildim.

Bir daha reddedilmeyecektim ve Alexander da bunu daha önce açıkça belirtmişti. Aramızdaki tek şey Sleepy Hollow'u Sluagh tarafından yutulmaktan kurtarmak için duyduğumuz ortak arzuydu.

"Gitmeliyiz." Boğazım düğümlenmişti ve sadece belli etmemeyi umabiliyordum.

İkimizin de hareket etmediği bir anın ardından başını salladı ve ellerini arkasında kavuşturarak geri çekildi. "Evet, yapmalıyız."

Sessizce ormandan ayrıldık ve kasabaya, handaki ortak odamıza doğru yol aldık. Yürürken sessizlik acı veriyordu ve bir düzine soru sormaktan başka bir şey istemiyordum.

Sonunda odamızın kapısı arkamızdan kapandı ve ben rahat bir nefes aldım.

"İyi misin Katrina?" Alexander kapıyı arkamızdan kilitlemek için duraklayarak sordu.

Yüzüm kızardı. "Evet, malikaneden uzakta, buraya döndüğüm için minnettarım."

Başını salladı ve odamızın güvenliğini sağladı. Kapıya yaslanarak botlarının bağcıklarını çözdü ve onları çıkarıp kapının yanına koydu. Hâlâ beni izlerken paltosunu çıkardı ve duvardaki kancaya astı. "Otur, Katrina. Ayakkabılarını çıkar ve rahatına bak. Eminim tahmin ettiğin gibi bu hikâye mutlu bir hikâye değil."

Onu izleyerek yatağa oturdum, botlarımı çıkardım ve yatağın altına koydum. Elbisem yeterince rahattı, altına korse giymemiştim. Yukarı uzanarak saçlarımı tutan tokaları çektim ve kafa derimdeki rahatlatma içimi titretirken saçlarımı salladım. Yatakta biraz daha ilerleyerek yanımdaki boşluğu okşadım. "Oturabilirsin Alexander."

Tereddüt etti ama yanıma oturdu, gözleri zeminin ahşap tahtalarına sabitlenmişti. "Sana daha önce de söyledim, Dullahan

Ölüm'ün çocukları."

Başımı salladım, bir yanıt isteyip istemediğinden emin değildim ama yine de bir yanıt verdim. "Evet, hatırlıyorum."

Çıkardığı iç çekiş tüm vücudunu sardı ve omuzları düştü. "Bizi Ölüm yarattı ama Ölüm büyütmedi. Tüm Dullahan'lar yetiştirilmek üzere insan ebeveynlere verilir; hizmetkârlar, insanlar ve hatta bazen Ölüm'e bir şekilde borçlu olan diğer paranormaller. Ben buraya, Bağımsızlık Savaşı'ndan önce bölgede yaşayan bir paranormal ailesine gönderildim. Üvey annem ben bebekken gitmiş. Üvey babama göre, artık anne olmak istemediğine karar vermiş. Beni o büyüttü ve nasıl iyi bir insan olunacağını öğretti. Aynı anda hem asker hem de bir bebeğe baba olmak zordu. Görevleriyle bir çocuğa bakmayı dengelemeye çalıştı ama çok zordu ve ben de sizin gibi çoğu zaman yalnızdım."

"Baban savaşta mı savaştı?" Sesimi olabildiğince yumuşak tuttum.

"Evet, öyle yaptı." Ağır bir iç çekişle başını salladı, eldivenlerini çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Büyüdükçe, fırsat buldukça beni yanına alır, nasıl iyi bir asker olacağımı öğretir, büyüm ortaya çıktığında onu nasıl kontrol edeceğimi anlatırdı. Bu Ölüm benim için gelmeden önceydi ama dikkat çekmemek için bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bana disiplini ve kontrolü öğretti ve resmi eğitim alana kadar sihrimi kontrol altında tutabildim. Ama evde bir çocuk için endişelenmenin verdiği dikkat dağınıklığı bana zarar verdi. Babam bir gece devriye gezmek için dışarı çıktı ve öldürüldü. Bunu ancak ertesi sabah orada olmadığına öğrendim."

"Nasıl öldü?" Uzanıp elini tutmak ve yalnızlığını hatırlarken yüzündeki bariz acıyı teselli etmek istedim.

"Savaş sırasında öldü ama çatışmada değil." Devam etmesini beklerken zorlamadım, nefes almadım. "O zamanlar sadece bir çocuktum ve savaşın başları olmasına rağmen onsuz devam etmek yine de zordu. Onun ölümünden kısa bir süre sonra büyüm yerleşti."

"O zaman sihrini nasıl öğrenmen bekleniyordu?" diye sordum. "Eğer yalnızsanız, size kim öğretti?"

"Ölüm büyümüzün ne zaman yerleştiğini bilir ve bizi eğitime alır. Birkaç yıl boyunca Ölüm'le birlikte çalıştım. Ama Öteki Dünya'da zaman farklı geçer-

"

"Öteki Dünya'ya gittin mi?" diye sordum. Ne yaptığımı fark ettiğimde yanaklarım yandı. "Özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Her neyse, o bir savaş sırasında ölmedi. Sleepy Hollow haydut bir büyücünün peşine adamlarını gönderdi. Güvenliğı sağlamak için topraklarımızda dolaşan babamla karşılaştıklarında aşırı tepki gösterdiler ve onu öldürdüler." Sesi boştu, sanki kelimeleri yeterince tekrarlamıştı ve artık onda duygu uyandırmıyorlardı. Artık sadece tekrarladığı gerçeklerdi.

Söyleyecek sözüm yoktu. Söyleyebileceğim hiçbir şey onu rahatlatamazdı. Dışlerim alt dudağıma gömülmüş, titremesini ya da dehşet içinde açılmasını engellemeye çalışıyordum. Bu Alexander'la ilgiliydi, benimle değil. Beni teselli etmeye çalışmasını ya da hikâyesini paylaşmaktan vazgeçmesini istemiyordum.

Tekrar iç çekti, bu hareket omuzlarını çökertti, her zamanki dikkatli duruşundan çok farklıydı. "O gecenin tüm ayrıntılarını bilmiyorum. Kasabadan kimin onun canını aldığını hâlâ öğrenemedim. Tek bildiğim onun öldüğü ve benim on dört yaşımda yetim kaldığım ve sihrimi öğrenmek için Ölüm'e geri döndüğüm, ebeveynim olmadan."

Bir elini kabaca yüzünde gezdirdi. "Az önceki kızgınlığım için özür dilerim ama ailenin -annenin- seni isteyerek ölüme gönderdiğini duymak o duyguların bir kısmını geri getirdi."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Parmaklarım uzanıp onu yatıştırmak için kaşınıyordu ama kendimi geri çekmeye zorladım. Beni üzdüğünü anladığı an - benim onun için üzüldüğümü boş verin- duracaktı. Mum ışığında bile yüzündeki keder ifadesi yürek parçalayıcıydı. "Ben de kızgınlığım için özür dilerim."

"Teşekkür ederim." Başını eğdi ve küçük bir gülümseme sundu. Nezaketini fark ettim. "Yarın Cyrus'la konuşmak için girişimde bulunmalıyız. Ben de kitapçıya geri dönmek istiyorum."

"Elbette," diye kabul ettim, hâlâ yüzünü inceliyordum.

Dönüp yüzünü bana çevirdi ve bir bacağını yatağın üzerine doğru eğdi. "Sen güçlü bir kadınsın Katrina. Ve senin değerin başkalarının düşüncelerinde saklı değil. Bunu bilmeni istiyorum."

Bu sefer kendimi tutmadım. Yatağın öbür ucuna uzandım ve elini tutup nazikçe sıktım. "Ve senin değerin kasabanın sana bakışında saklı değil."

"Teşekkür ederim Katrina." Biraz üzgün de olsa gülümsedi ama elimi sıkmaya devam etti. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözleri bir kez daha dudaklarıma kaydı. Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve gözleri benimkilere geri döndü, içimi yakması gereken bir karanlıkla yanıyordu

gerginleştirdi, ama bunun yerine tenimi beklentiyle titretti. "Seni öpebilir miyim Katrina? Lütfen?"

Konuşamıyordum, nefes alamıyordum, başımı salladım. Umutsuzca. O anda kalbimin kırılabilceği umurumda bile değildi. Tek istediğim onun dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmekti. Burada kimse yoktu, bizi bölecek ya da bahane olarak kullanacak hiçbir şey yoktu. Beni öpüyordu çünkü bunu istiyordu. Ve ben de bunu istiyordum.

Alexander'ın eli yüzümün yan tarafına geldi. Dokunuşu yumuşaktı ama ardından gelen öpücük hiç de öyle değildi. Dudaklarımız buluştu ve ben bu hissin içinde dönerek kayboldum. Gözlerim kayarak kapandı ve bu sadece deneyimi yoğunlaştırdı.

Bir inilti göğsünden çıkıp dudaklarımızın arasından benimkine doğru titreşti. Eli yüzümde esnedi ve saçlarıma dolanmak için hareket etti. Çekiştirmesine ben de kendi inlememle karşılık verdim ve öpüşmemiz daha da hızlandı. Saçımdaki eli başımı geriye doğru eğdi ve yatakta bana daha da yaklaşırken öpüşmeyi derinleştirdi.

"Katrina," diye iç geçirdi, alnını benimkine yaslamak için geri çekilirken nefesi dudaklarımda dalgalanıyordu.

"Ne?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Umutsuzca geriye yaslanıp öpüşmemizi tekrar başlatmak istiyordum. Ben de öyle yaptım.

Başımı geriye yatırmak için saçlarımdan çekerek karşılık verdi, boynuma inmeden önce yanağımdan aşağı ve çene çizgimin üzerinden bir yol başlattı. Boynuma doğru bir nefes üfledi ve aniden iki elim de onun ellerinden birine doğru çekildi. "Durmalyız, Katrina."

"Neden?" diye sordum. Yüzünü daha iyi görebilmek için arkama yaslanarak sordum. Saçları dağılmış, dudakları şişmişti ve şimdiye kadar gördüğüm tüm yaratıklardan daha güzel görünüyordu. Onu sonsuza kadar öpebilir ve gözlerinde mutlulukla boğulabilirdim. "Durmak istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum, işte bu yüzden yapmalıyız." Tekrar iç çekti ve aynı güçle yatakta benden uzaklaştı. "Dikkatimizi vermemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Bu gece başarabileceğimiz hiçbir şey yok," dedim, arzu hâlâ kanımda dolaşıyordu, yabancı ama sarhoş ediciydi.

Eğildi ve beni tekrar öptü, bu sefer nazikçe, sadece dudaklarını birbirine bastırarak. "Bunu canlı atlatalım, sonra bu konuşmayı tekrar gözden geçiririz, olur mu?"

Bir an için bakışlarını tuttum. İğneleyici cevabı durdurabilmemin tek nedeni duman mavisi gözlerinde dönen arzuydu. Kendi gözlerime de yansıdığından emin olduğum bir arzu.

"Bu sözünü tutacağım, Dullahan."

Gülümsedi. "Daha azını beklemezdim."

Kıyafetlerimizi ayrı ayrı değiştirerek yatmaya hazırlanırken aramızda başka bir kelime geçmedi. Alexander lambayı söndürürken ben yatağa tırmandım, yüzüm pencereye dönüktü. O arkamdan tırmanırken yatak eğildi.

"Samhain kutlu olsun Alexander," diye fısıldadım karanlığa.

Kollarını bana doladı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Samhain kutlu olsun, Katrina."

Bir an için, burada, ölümün atlısının kollarında huzur ve mutluluk bulabileceğimi düşünerek kendimi kandırmama izin verdim. Onun sıcaklığında kendimi rahatlattım ve uykuya daldım. Yarın, çağırıcıyı aramaya devam edecektik.

Yirmi Üç

M Priscilla'nın kitapçısının önünde dururken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Uyandığımda Alexander çoktan kalkmış, giyinmiş, duvara yaslanmış ve beni bekliyordu.

Her hareketini, bir gece önce içlerinde çalkalanan yoğunluğa zıt bir kayıtsızlıkla karşılıyordu. Sessizce beni Priscilla'ya bırakacağını ve sonra Cyrus'u yalnız görmeye gideceğini söylemişti.

Nedenini söylemedi, ben de sormadım ama söylemesine de gerek yoktu. Elini çenesinde gezdirirken kaşlarının çatılması ve boynundaki kasların gerilmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Bunun güvenli olduğunu düşünmüyordu. Ya kendi başımın çaresine bakabilecek kadar güçlü olmadığımı düşünüyordu ya da Cyrus'un paylaştığı bilgiler ışığında büyümü kontrol edemeyeceğimi düşünüyordu. Hangisi olduğunu söylemesine gerek yoktu. İkisi de eşit derecede öfkeliendiriciydi.

Sessizce giyindim, başımı sallayarak onayladım ve onu Priscilla'nın evine kadar takip ettim.

Kapıyı iterek açtık ve içeri girdik. Eski parşömen dalgası rahatlatıcıydı.

"Dönmüşsünüz," diye seslendi Priscilla rafların arasından çıkarak. "Güzel. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Sana güvendiğimi biliyorsun, değil mi Priscilla?" Alexander sordu, sesi ciddi ve kaşları düşüktü.

"Elbette Alexander," dedi Priscilla, elini göğsüne bastırarak, belli ki bu sorudan hem rahatsız olmuş hem de kafası karışmıştı. "Bana her konuda güvenebileceğini biliyorsun. Benimle paylaştığın hiçbir şeyi kimseye söylemem."

"Arkadaşımı bugün burada seninle bırakacağım," dedi ve elini belime götürerek beni şüpheli kadına doğru itti. "Ona büyü yaptırdım ve bu büyüü kaldırdığımda onu tanıyacaksın. Ben yokken onu koruyacağına dair söz vermeni istiyorum."

Kalbim hızlandı, ter boncuk boncuk oldu ve omurgamdan aşağı yuvarlandı. Büyünün sadece Dullahan yanımdaysa var olacağını unutmuştum. Alexander güvenilirliği konusunda Priscilla'nın sözüne güvenmekten memnun görünürken, ben daha şüpheliydim. Beni aileme ihbar eder miydi? Kalbimle birlikte nefesim de hızlandı.

Priscilla beni süzdü, keskin bakışları başımdan botlarıma kadar indi, sonra tekrar Alexander'a yöneldi. "Sana söz veriyorum. Kimsin sen kızım?"

Süvari elini salladı ve büyü düşerken derim karıncalandı, kulaklarım rahatsız edici bir şekilde patladı. Ağrıyı hafifletmek için sağ kulağımı ovma üzere uzandığımda Priscilla'nın gözlerinin açıldığını gördüm. Yavaşça elimin yanıma düşmesine izin verdim. Kan kulaklarımda gümürdüyordu.

"Katrina," diye nefes aldı. Gözleri Alexander konuştuğundan beri kuşkuyla kısılmış bakışlarından yumuşadı. "Henry hayatta olduğunu biliyor mu?"

"Henry kim?" Alexander, Priscilla ve benim aramda dolaşırken keskin bir sesle sordu.

Muhasebecinin sert bakışları şimdi onun üzerindeydi. "Henry çömlekçi dükkânı olan bir toprak büyücüsü. Katrina'nın işvereni."

"O nasıl?" Cevabı gerçekten duymak isteyip istemediğimden emin olmadan mırıldandım.

Gözleri tekrar bana döndü ve küçük bir gülümseme sundu. "Tahmin edebileceğin gibi üzgün ama dirençli bir ihtiyar. Sen nasıl hayattasın, çocuğum? Dullahan'a gönderildiğini söylediler."

Şimdi tereddüt etme sırası bendeydi. Alexander'ın Dullahan olduğunu biliyor muydu?

Soru sorarcasına ona baktım.

İç çekti, tereddüt ederken bir elini saçlarında gezdirmek için uzandı. Sonunda tekrar içini çekti, omuzlarını geriye attı ve ceketini düzeltti. "Priscilla, ben Dullahan'ım."

"Pardon?" Sesi camı kesebilirdi. "Alexander Brannon, benimle kafa buluyor olsan iyi edersin, evlat."

"Değilim." Omurgası kaskatı kesilmişti ve ondan yayılan rahatsızlık derimi kaşındırıyordu. "Ve bunu sana açıklamaktan ne kadar keyif alsam da

olmam gereken başka bir yer var."

Gözleri bir kez daha kısıldı. "Beni kovma. Geri dönmenizi ve sorularımın her birine cevap vermenizi bekliyorum."

Başını öne eğdi. "Elbette. Şimdi, ben yokken Katrina'yı korur musun lütfen? Hayatta olduğunu kimse bilmemeli."

"Sen istemesen bile onu korurdum. Henry'ye bu kadarını borçluyum," dedi Alexander'a el sallayarak. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Burada iyi olacağız."

"Alexander." Cesaretimi kaybetmeden önce konuşmam gerekiyordu. "Seninle gelebilir miyim?"

Yüzü sertleşti ve önüme geçti, beni Priscilla'dan uzaklaştırıp odanın köşesine doğru yönlendirirken bir elini dirseğime doladı. "Hayır. Burada kalmanı istiyorum. Güvenli bir yerde."

"Kendimi koruyabilirim."

"Endişelendiğim şey bu değil."

Kaşları çatıldı. "O zaman ne? Ne oldu? Dün gece ikimizin de Cyrus'a gideceği konusunda anlaşmıştık. Ne değişti?"

Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Bana yaklaşırken nefesi yüzümü yıkadı. "Risk, evine giderken birinin bizi görmesi. Oraya varana kadar ruhlar âleminde kendimi gizleyebilirim ve onunla ruh formumda konuşmayı planlıyorum, böylece yüzümü göremez. Bunu sana yapamam, Katrina. Her zaman ya gerçek yüzünü ya da benim büyülü yüzümü göreceksin. Ve eğer biri bizi Cyrus'a birlikte giderken görür ve bunu annene bildirirse... planlarımız daha başlamadan biter. İkimizden de şüphelenmelerine izin veremeyiz."

Bir argüman ararken ağzım açılıp kapandı ama bulamadım. O haklıydı ve ben bundan nefret ediyordum. Yanaklarım yanıyordu ama bir kez daha denemek zorundaydım. Büyülerimi öğrenmek için Cyrus'un verebileceği cevaplara ihtiyacım vardı. "Gizlenebilirim Alexander."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bundan hiç şüphem yok. Şimdilik lütfen beni rahatlatın ve burada Priscilla ile kalın. Kitapları da araştırmaya devam etmeliyiz. Şüphelerime rağmen, bunun sluagh olduğunu kesin olarak söyleyebilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Biriyle yüzleşmeden önce buraya neyin çağrıldığından şüphe duymadan emin olmak istiyorum. Bize bunu bul, Katrina. Bunu keşfetmeme yardım et."

Dudaklarımı bükerek çenemi kaldırıp gözleriyle buluştum. "Lütfen?"

Alnının çatıklığı, gri-mavi denizinde boğulabileceğim kadar dikkatle bana sabitlenmiş geniş gözlerinin üzerine yerleşmişti.

Nefes verirken, mücadele bedenimi terk etti. Yere çöktüm, kollarımı kavuşturdum ve karnına yaslandım. "Tamam. Ama döndüğünde söylediği her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi Alexander. Ne kadar küçük olursa olsun."

"Elbette." Başını eğdi. Sonra uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kitap raflarının yanındaki yerinden bizi eğlenen bir sırtışıla izleyen Priscilla'ya dönerek sesini yükseltti. "Daha sonra döneceğim. İkiniz de güvende kalın."

Priscilla başını eğdi ama başka bir şey söylemedi.

Adımlarındaki tereddüt açıktı, ama bir an ileri geri baktıktan sonra başını salladı ve başka bir şey söylemeden kitapçıdan çıktı. Priscilla onu kapıya kadar takip etti ve kapıyı arkasından kilitleti. Kasabaya doğru ilerlerken bir kez bile arkasına dönmedi.

Bana dönerek bir kolunu omuzlarıma doladı ve dükkânın ön tarafındaki sandalyelere oturmam için beni yönlendirdi. "Şimdi, Katrina. Bana her şeyi anlatmalısın."

Tereddüt ettim, ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. Pelüş kumaşa gömüldüm, endişe midemi kemiriyordu. Priscilla Henry'yi tanıyor olabilirdi ama beni tanımıyordu. Ama Henry Priscilla'ya ölüm cezasından önce gitmiş olmam gerektiğini bilecek kadar güveniyorsa ve Alexander da Priscilla'ya güveniyorsa, sanırım ben de güvenebilirdim. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Senin gidiyor olman gerekiyordu." Beni Henry'nin arkadaşı olarak tanıdığı için sesi artık çok daha yumuşaktı. Uzanıp ellerimden birini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı ve elimin üstünü yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Buraya nasıl döndün?"

"Brom beni köprüye doğru giderken gördü. Beni yakaladı ve..." Derin bir nefes aldım. "Brom beni setin üzerinden itti. Başımı çarptım ve suya düştüm. Alexander beni çıkardı."

"Brom'un kötü bir karakter olduğunu hep biliyordum," dedi başını iki yana sallayarak. "İyi kitapların değerini bilmeyen biriyle arkadaş olunmaz, canım."

Onun sözleri beni gülümsetti. Henry de sanatla ilgili benzer bir şey söylemişti. Nasıl anlaştıklarını görebiliyordum. Kalbim sıkışıyor ve çömlekçi dükkânına girip akıl hocama sıkıca sarılmayı arzuluyordum. "Evet, katılıyorum."

Başını yana eğip beni inceledi. "Peki neden döndün Katrina?"

Omuzlarım sanki dükkândaki tüm kitapların ağırlığını taşıyor gibiydi. "Alexander, Sleepy Hollow'un tehlikede olduğunu ve onu kurtarmaya yardım edebileceğimi söyledi."

Dudaklarını büzdü. "Bu kasaba seni önemsemedi ama sen kendi özgürlüğünü feda edecek kadar önemsiyorsun. Belki de Alexander'a düşündüğümünden daha çok benziyorsun."

"Onun Dullahan olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

Elimi okşayarak iç geçirdi. "Alexander'ın babasını tanıyordum. Annesiyle arkadaşım ve annesi gittiğinde fırsat buldukça onlara baktım. Alexander korunaklı bir çocuktü; babası onun kasabaya gelmesine asla izin vermezdi. Kendi güvenliği için, demişti. Sanırım şimdi mantıklı geliyor. Ama babası yokken onu ziyaret eder, ona kitaplar getirir ve hikayeler okurdum. O büyüdü ve ben de ziyaret etmeyi bıraktım. Arada sırada uğruyor, her zaman belirli bir şey arıyor ve kasabada benden başka kimse tarafından görülecek kadar uzun kalmıyor. Ama hayır, bilmiyordum."

"Bunu bilmek Ciallmhar hakkındaki düşüncelerinizi değiştiriyor mu?"

Yüksek sesle ve acımasızca alay etti. "Kızım, bu kesinlikle ciddi bir soru değil."

Onun uyarısı karşısında kızardım, elimi kucağıma geri çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

Gözleri yumuşadı. "Senin de Alexander kadar korunaklı olduğunu biliyorum. Farklıydı elbette ama yine de korunaklıydı. Bu kasabadaki herkes Ciallmhar'ın nihai otorite olduğuna inanmıyor. Ve bu kasabadaki herkes annenin iktidarda olması gerektiğine inanmıyor."

"Bu konuda hemfikirim," diye mırıldandım. "Ama eğer Ciallmhar'a katılmayanlar varsa, Roghnaithe neden bu kadar uzun süre devam etti?"

Bir kaşını kaldırdı. "Henry'nin beni inandırdığından daha korunaklısın."

Yanaklarım yandı ama bu sefer geri çekilmeye çalışmadım. Cehaletim utanç vericiydi ama beni azarlasa da Priscilla'nın sözlerinde zehir yoktu, sadece gözlem vardı.

"Roghnaithe adı verilenler rastgele seçilmedi Katrina," dedi, sanki tepkimden çekiniyormuş gibi. "Onlar ailene ve Ciallmhar'a karşı konuşanlardı."

Bir anda, karşı konulmaz bir kusma dürtüsü hissettim. Başım döndü ve tüm gücümle Priscilla'nın ellerini kavradım. Dokunuşu beni topraklıyordu ama sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Roghnaithe'lerin ölmediğini bilsem de, Priscilla'nın az önce indirdiği darbeyi hafifletmek için pek bir şey yapmadı.

"Bilmiyordun." Sesi bir fısıltı gibiydi ve kulaklarıma hücum eden kanın arasından onu duyabilmek için kendimi zorlamam gerekti.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım. Bir şeyler yapmalıydım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu Katrina. Cehaletinin kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Ailenin ve Ciallmhar'ın yaptıklarının suçlusu sen değilsin." Gözlerindeki merhamet, üzerinde oturduğumuz sandalyelerden daha yumuşaktı ama sesi sertti ve hiçbir tartışmaya yol açmıyordu.

Titreyen bir nefes alarak Priscilla'nın endişeli gözlerine odaklandım. Ona ölmediklerini, Dullahan'ın aileme karşı çıkanları öldürmediğini söylemeliydim. Kelimeler boğazımda düğümlendi ama yine de çıkarmayı başardım. "Alexander Roghnaithe'yi almadığını söyledi. Onları güvenli bir yere gönderiyor. Hepsi hâlâ hayatta."

Gülümsedi, yüzünde gurur dolu bir ifade vardı. Bir zamanlar birinin bana böyle bakması için canımı verirdim. "Aferin oğlum."

Söyleyecek başka bir söz bulamayarak başımı salladım. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey, muhaliflerini efsanevi bir varlığın ellerinde ölüme mahkûm eden insanların ürünü olduğumu bilmenin acısını hafifletemezdi. Beni de aynı ölüme göndermeye niyetli olduklarını bilmenin acısını hiçbir şey hafifletemezdi.

Priscilla elimi okşayarak, "Bu kadar yeter," dedi ve tek bir hareketle ayağa kalktı. "Alexander bugün ne araştırmamızı istedi?"

Konuyu değiştirdiğim için şükrederek derin bir nefes aldım. Tüm enerjimi buna odaklayabilirdim. "Birinin Sluagh'ı Sleepy Hollow'a çağırmaya çalıştığını düşünüyor. Ya da Öteki Dünya'dan başka bir şey."

"Birisi mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Kim olduğunu biliyor mu?"

"Ben ailem olduğunu düşünüyorum ama o daha az emin." Onunla birlikte durdum, gözlerim duvarları kaplayan devasa raflarda geziniyordu. Çok fazla kitap vardı ve kafamdaki çalkantılı düşüncelerden uzaklaşmak için hepsini karıştırmak istiyordum. Gözlerimi kırıştırarak odağımı tekrar Priscilla'ya çevirdim. "Bunun sluagh mı yoksa başka bir şey mi olduğunu öğrenmek istiyor."

"Peki seni neden bu işe bulaştırdı?" Sorusunu temkinli bir şekilde sordu ama bakışlarının altındaki şüpheyi görebiliyordum. Ne yapabileceğimi bilmek istiyordu, özellikle de tüm kasaba benim sunacak bir şeyim olmadığına inandırıldıktan sonra.

İçimi çektim. "Alexander, Sleepy Hollow'u kurtaracak tek şeyin benim güçlerim olacağını düşünüyor. Adelaide ise benim Sleepy Hollow'u yok edeceğim anlamına gelen bir kehanetin parçası olduğuma inanıyor."

Dudaklarını büzerek mırıldandı. "Peki sen neye inanıyorsun, çocuğum?"

Bir an tereddüt ettim. Söylemek istediğim kelimeler göğüs kemiğimin altında sıkışmıştı. Boğazımı temizleyerek onları göğsümden kurtardım. "İyi ya da kötü, Sleepy Hollow'un ait olduğum yer olduğuna inanıyorum. Ve burada yaşayanları koruyacağım."

Daha önce Alexander'dan bahsederkenki gururlu ifadesiyle bana baktı. "O zaman sanırım yapmamız gereken bazı araştırmalar var, değil mi?"

"Sanırım var."

Bana elini uzattı ve birlikte raflara yöneldik. Ve uzun zamandır ilk kez umutlanmışım. *Bir şeyleri başarabileceğime dair bir umut.*

Yirmi Dört

P Riscilla ve ben dükkânındaki en uzun kitaplığın iki yanında birbirimize doğru ilerlemeye ve bize yardımcı olabilecek kitapları birbiri ardına çıkarmaya başladık. Büyü üzerine, Sluagh üzerine ve Öteki dünya-arayışımızla teğet bile geçebilecek herhangi bir şey. Aramızdaki küçük sandalyenin üzerindeki yığın büyüyordu.

"Sanırım burası iyi bir başlangıç noktası," dedi Priscilla, iki kitabı daha yüksek yığının üzerine koyarak. "Daha fazla aramadan önce bunları gözden geçirelim."

Başımı sallayarak elimi incelediğim kitaplardan çektim ve yığının etrafında dolaşmaya başladım. Priscilla bir desteyi kollarıma sıkıştırdı. Yanağımı okşadı ve gülümsedi, elini bırakmadan önce gözleri yüzümde gezindi. Pencereilerin yanındaki sandalyelere doğru yürüdüm ve onları kucağıma çekerek oturdum. "Umarım bunda en azından kullanabileceğimiz bir şey vardır."

Güldü, hareketlerimi kendi yığınıyla yansıttı. "Sadece umut edebiliriz."

İkimiz de pelüş koltuklara yerleştik ve önümüzde duran sayfaları karıştırmaya başladık.

Sonu gelmeyen kitaplar ilginçti ama işe yarar bir şey çıkmamıştı. Öteki Dünya'nın yaratıkları hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim, yıllarca kâbus görmeme yetecek kadar. Priscilla ya da ben tekrar konuşana kadar neredeyse bir saat geçti.

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" diye sordu kucağındaki kalın kitaptan başını kaldırarak. Bana doğru eğilmiş, yanıtımı beklerken gözleri kocaman açılmıştı.

"Hayır," diye iç geçirdim ve yerimi korumak için kitabımı parmağımın üzerine kapattım. "Yine de eğer çağrılan sadece Sluagh ise, sanırım son derece minnettar olacağım. Öteki Dünya'da çağrılacak çok daha korkunç yaratıklar var."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Alexander sadece Sluagh'tan şüpheleniyor. Daha kötü bir şeyin varlığından söz etme, sevgili kızım."

Yanaklarım yandı. "Tabii ki. Bir şey bulabildiniz mi?"

Mırıldandı. "Belki de. Bahsettiğiniz kehanetle ilgili bir şeyler var gibi görünüyor ama henüz kesin bir şey yok."

"Adelaide'in bahsettiği kehaneti biliyor musun?" Daha dik oturdum, kehanet hakkında yeni bir bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordum. "Alexander hangisini kastettiğini bilemeyecek kadar çok kehanet olduğunu söyledi."

Sayfalara tekrar bakarak, "Bu, konuyla ilgili olabilecek rastladığım tek şey gibi görünüyor," dedi. "Alevlerden ve ölümden bahsediyor. Hâlâ tam bir çevirisini arıyorum ama bu kitapta sadece belli belirsiz referanslar var."

"Bulursanız lütfen bana haber verin," dedim, korku mideme bir kurşun ağırlığı gibi yerleşmişti. Alevler bana atıfta bulunabilirdi ama ölüm asla iyi bir şeyle ilişkilendirilemezdi. Alt dudağımı çiğneyerek dikkatimi tekrar kucağımdaki kitaba verdim.

Düşüncelerim Alexander'ın ne yapıyor ya da keşfediyor olabileceğine kayarken dikkatimi toplamakta zorlanıyordum. Priscilla'nın ailemle ilgili daha önceki sözleri de aklımın ön saflarına geri döndü. Çok uzun zamandır kördüm ve Priscilla bunun için beni suçlamıyor gibi görünse de cehaletimin kayıtsızlık olduğunu biliyordum. Daha önce karşı çıkmalıydım.

Bu düşüncelerden arınmak için başımı sallayarak kitaba geri döndüm. Geçmiş değiştiremezdim ama geleceği değiştirebilirdim. Sleepy Hollow yanıp kül olmayacaktı, bundan emin olabilirdim.

Yine uzun bir hiçlik döneminden sonra bir şiir dikkatimi çekti. Sayfayı çevirdiğimde kelimeler gözüme çarptı, gözlerimi onlara geri götürdü ve orada tuttu.

Şiirde ölüm ve bir alev kuşu arasındaki dans anlatılıyordu, zaman içinde birbirlerini kovalıyorlardı, sadece alev kuşu bilinçli bir sis tarafından tüketiliyor ve insan büyüklüğünde büyük siyah kuşlar tarafından yeryüzünün altından Öteki Dünya'ya çekiliyordu. Sluagh ile olan benzerlikler beni duraksatmaya yetti.

"Ateş kuşları diye bir şey duydun mu?" Şiiri tekrar tekrar okumaya devam ederken başımı kaldırıp Priscilla'ya bakmadan sordum. Cevap vermedi ve bakışlarımı kaldırdığımda bana düşünceli düşünceli baktığını gördüm. "Priscilla? Bunlar gerçek kuşlar mı yoksa mecazi mi?"

Gözleri yeniden bana odaklandı ve içini çekerek kitabını kapattı. "Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı. Uzun zaman önce güneş tanrıçası Brig'e hizmet eden gerçek alev kuşları - anka kuşları - vardı, ancak uzun zamandır bir tanesinin var olduğu bilinmiyor."

"Acaba-" Yutkundum, kelimeler dilimde kül gibi ağırlaştı. Sormak istediğim soru, cevaptan korktuğum için dudaklarımdan çıkmayı reddetti, ben de başka bir soruyla yetindim. "Bu şiirde ölümün bir sürü büyük siyah kuşla geldiğinden bahsediliyor. Bu sluagh olabilir mi?"

Priscilla uzandı ve kitabı elimden aldı. Parmağı şiirin üzerinde geziniyor, okurken dudakları kırırdıyordu. Bitirdiğinde çenesine vurdu. "Bu oldukça mümkün. Kehanetin küçük parçalarıyla bazı benzerlikler var. Tanımlayıcılar." Elini salladı, sözleri kesildi. "Şuna bakmaya devam edeyim. Sluagh hakkında daha fazla şey öğren ve birinin onları buraya çağırarak ne elde etmeyi umabileceğini öğren."

İtiraz etmek ve kitabı geri çekip kendim karıştırmak, Sleepy Hollow'u kurtaracak bilgiyi bulan kişi olmak istedim. Bunun yerine başımı salladım ve başka bir kitap açtım, keşfedebileceğim her türlü gerçekten saklanmaktan memnundum.

Tedirginlik midemi kemirdi ama aldırmadım ve *Öteki Dünya Yaratıklarının Kapsamlı Tarihi'nin* sayfalarını çevirdim. Bir ansiklopedi gibi düzenlenmişti, Öteki Dünya'da var olan çok çeşitli canavarlar ve özellikleri hakkında girişler içeriyordu.

S'lere dönerek, anka kuşu hakkındaki düşünceleri aklımdan çıkararak araştırmama yeniden başladım. Priscilla kehaneti araştırmak için fazlasıyla yeterli olacaktı ve ben daha fazlasını öğrenmek istediğimden emindim.

Görünüşe göre kasıtlı cehalet benim mesleğimmiş.

Sluagh'ın girişini bulduktan sonra koltuğa geri yaslandım.

Sluagh (sla-ow): Sluaghlar ölümlerin konaklarıdır, havada gri kuşlar ya da yoğun bir sis olarak uçan affedilmemiş ruhlardan oluşan bir ordudur. Sluagh'ın herhangi bir yerden bir insana yaklaşıp onu aldığı, saklandığı yere götürdüğü ve ruhunun gücünü boşalttığı söylenir. İnsanların büyümlü yeteneklere sahip olduğu durumlarda, bu yetenekler

da alınabilir. Çağrıldığında, sluagh belirli kişileri hedef almak üzere yönlendirilebilir ve hedeften çekilen gücü çağırana aktarabilir.

Sluaghlar eski zamanlarda zaman zaman insanları tehlikeden kurtarsa da, genellikle tehlikeli ve ölümcüldürler. Eğer büyük bir hilal şeklinde gri kuş sürüsü ya da doğal olmayan yoğun bir sis görürseniz, sluaghlar yaklaşıyor demektir. Mümkünse hemen içeri girin ve tüm pencereleri kapatın, evinizin olası tüm girişlerini tuzla kaplayın. Sluaghlar sadece geceleri aktiftir ve sonbahar hasadı başlayıp geceler uzadıkça daha da aktif hale gelirler, ancak her zaman çağrılabilirler. Sluagh güneşin doğuşuyla birlikte ortaya çıkabilse de, yıkım görevlerini yerine getirmek için genellikle tek gereken gecenin karanlığını tercih ederler.

"Priscilla," dedim sesim titreyerek. "Sluagh büyüü emebilir ve onu çağırana aktarabilir."

Parmağı okumakta olduğu bölümün üzerinde dondu kaldı. Bir süre sonra kucağındaki kitabı kapattı ve başını kaldırıp baktı.

"Tüm bunların arkasında gerçekten annemin olabileceğini mi düşünüyorsun?" Cevabı zaten bildiğimden korkmama rağmen sordum. "Güç için gerçekten bu kadar çaresiz olabilir mi? Kendi büyüünü böyle riske atabilir mi?"

Priscilla ayağa kalkarak bana yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Katrina, korkarım annen hakkında bilmediğin pek çok şey var."

"Onu durdurmak zorundayız," dedim. Kitaba sımsıkı sarılmam beni ayakta tutan tek şeydi; beni karanlık bir çukura yuvarlanmaktan alıkoyan tek şey. Başımı kaldırıp Priscilla'ya bakmaya ve yüzüne kazınmış acıma duygusunu görmeye cesaret edemiyordum. "Bunu yapmasına izin verilemez."

Omzumdaki el hafifçe sıktı. "Başaracağız, Katrina. Alexander'la aranızda, kafanıza koyduğunuzda başaramayacağınız çok az şey olduğundan şüpheliyim."

"Bu benim hatam mı?" Sesim o kadar kısıktı ki ben bile zar zor duyabiliyordum. Ama bilmek zorundaydım. Annemin etkisinden o kadar habersizdim ki, bunu engelleyip engelleyemeyeceğimi bilmek zorundaydım.

Priscilla kitabı elimden çekip aldı ve önümde eğildi. "Katrina, hayır. Bunların hiçbirisi senin suçun değil ve kimse de seni suçlamıyor. Annenin nasıl bir insan olduğunu bilemezdin."

"Ama ben yaptım," diye mırıldandım. Yaşlı kadına bakarken gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaştı. "Biliyordum. O hoş bir kadın değil ve

beni hiç sevmedi. Daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Sorgulamalıyım. Yapmalıyım-"

"Şşş, Katrina, şşş." Başını salladı ve parmağını dudaklarıma götürdü. "Yapman gereken tek şey yaptığın şeydi. Hayatta kalmak."

Onu durdurmak için yapabileceğim daha çok şey olduğunu söyleyerek itiraz etmek için ağızımı açtım ama dükkânın dışından bir çığlık duyuldu. Tiz ses beni dehşete düşürdü ve midem botlarıma kadar indi. "O da neydi?"

Ayağa kalktı, gözleri pencereleri arıyordu. "İyi bir şey olamaz."

"Dışarı çıkalım mı?" Sandalyeden kalkarak sordum. pencereyi de arıyor.

"Hiçbir yere gitmemelisin." Parmağıyla beni işaret ederken sesi ciddiydi. "Eğer biri seni görürse, Alexander kellemi alır."

"Gidip ne olduğuna bakmamız gerek," diye karşı çıktım, dışarıdaki gürültü ve kaos giderek artıyordu. Annemin sluagh'ı tekrar çağırmasını çok geç engellemiş olduğumuz düşüncesiyle paniğe kapıldım ve midem bulandı. "Biz-"

"Gideceğim," dedi, sesi yatıştırıcı ama kararlıydı. "Ne olduğuna bakacağım. Sen burada kal."

Kapının yanındaki kancadan paltosunu çıkarırken sadece bana attığı sert bakış beni yerimde tuttu. Kilidi açtı ve dışarıdan gelen gürültünün içeri girmesine izin verdi.

Elinin dayandığı kapı kolunu işaret etti. "Bunu arkamdan kilitle."

Onun talimatlarına uyarak kapıyı kilitledim ve hemen pencereye dönüp perdeleri dikkatlice aralayarak dışarı baktım. Kaos, pencerenin etrafındaki süslü ahşabın çerçevelediği manzarayı tanımlamanın en iyi yoluydu.

İnsanlar sokağın sonundaki meydanda çılgınca hareket ediyor, eldivenli ellerini ağızlarına götürüyor ve gözlerini dehşet içinde kocaman açarak hem olay yerinden aceleyle uzaklaşıyor hem de ona bakmak için yaklaşıyorlardı. Gözlerim insan kalabalığını takip etti ve kitapların üzerinde kalmalarını diledim.

Meydanda, ayakları yere yakın bir yerde toplanmış alçak sis örtüsünün üzerinde yükselen Adelaide ağaçlardan sarkıyordu, vücudu göğsünden ve kollarının altından kalın dallara dolanması için bağlanmış bir iple sallanıyordu. Ve gözleri yoktu, onların yerine kanlı delikler açılmıştı.

Kapının yanındaki çöp sepetine dönerek kustum.

OceanofPDF.com

Yirmi Beş

I Priscilla'nın ne kadar süredir kayıp olduğundan emin olamıyordum ama Yaşlı kadının bedenine bakarken zihnim dönüyordu.

Nasıl olabilir Bu var oldu mu? Bu Ciallmhar Ev oldu Delicesine güçlü korumalarla korunuyordu; birinin korumaları ve Adelaide'in asistanını geçerek ona zarar verebilmesi mantıklı değildi. Dahası, bunu görmeli ve bundan kaçınabilmeliydi.

Bir süre sonra Priscilla pencerenin önünde belirdi, kapıya doğru işaret etti ve Alexander da arkasından onu takip etti. Perdelerin kapanmasına izin vererek kapının kilidini açmak için acele ettim ve kolumla ağzımı sildim. Gözlerimi arkalarında kalan saf dehşet sahnesine değil, onların yüzlerine odakladım.

"Priscilla, o şey miydi..." Onların ötesine, kalabalık caddeye bakarken soruyu bitirecek gücü kendimde bulamadım. Çığlıklar azaldı, ama panik hissi kasabaya nüfuz etti, dükkânın içine sızdı ve vücudumu pençeleyerek beni yeniden ele geçirmeye çalıştı.

"Evet, öyleydi," dedi omuzlarımı kavrayarak. Beni geri çevirdi ve içime doğru itti. "Şimdi gidelim çocuğum. Kapılardan ve pencerelerden uzağa."

Alexander onun arkasından içeri girdi, pencere camının üzerindeki perdeleri sabitlemeden önce kapıyı kapatıp kilitledi. Görüş alanımı doldurdu, bana yaklaştı ve eldivenli elleriyle yüzümü kavradı. "İyi misin Katrina?"

"Azıcık bile değil," dedim, kusmaktan sesim kısılmıştı. Boğazımı temizledim ve hâlâ dilimi kaplayan asidik safrayı yuttum. "Neydi o?"

Elini yüzüne sürerek sert bir nefes verdi. "Bilmiyorum Katrina."

"Ne oldu-"

Alexander'la birlikte olmalıydım. Onunla birlikte Cyrus'a gitmeliydim, adamın ne bildiğini görmek için. Evi Ciallmhar Evi'ne yeterince yakındı, belki müdahale edebilirdik. Ya da en azından Adelaide'i neyin öldürdüğünü görebilir ve onu durdurmaya çalışabilirdik.

Tekrar iç çekerek başını salladı. "Şimdi olmaz, lütfen. Bunu daha sonra tartışabiliriz."

Yanaklarım yandı, o uzaklaşıp Priscilla'yla kısık sesle konuşurken öğütler acı veriyordu. Sürekli bana bakıyorlardı ama ben onları duyamıyordum. Beni açıkça çevreleyen konuşmalardan dışlanmaktan bıkmıştım ama araya nasıl gireceğimi ya da dahil edilmeyi nasıl savunacağımı bilmiyordum. Bunun yerine, hayatım boyunca yaptığım şeyi yaptım ve elimde bir kitapla sandalyeye oturdum.

Kendimi önümdeki kelimelere odaklanmaya zorlamak beyhude bir çabaydı, yine de umutsuzca okumaya devam etmeye, fısıltıları engellemeye çalıştım. İşe yaramadı ve Priscilla'nın daha sert tonu benim hakkımda tam olarak ne söylediklerini sorgulamama neden oldu.

Yanan gözyaşlarımdan gözlerimi sıkarak ellerimi yumruk yaptım ve burnumdan derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca onaylanmamış ve kabul görmemiştim; umutsuzca arzuласam da iki yabancının onayına ihtiyacım yoktu.

"Katrina." Priscilla'nın yumuşak sesi gözlerimi açmamı ve gözyaşlarımı geri çekmemi sağladı. Bana doğru yaklaştı ve rafların önünde dikilen Alexander'ın yüzünde sinirli bir ifade bıraktı. Önümde eğildi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Alexander sana büyüü geri takacak ve seni hana geri götürecekt. Geri gelebilirsin ve bunun kasaba üzerinde nasıl bir etkisi olacağını gördükten sonra araştırmamıza devam ederiz."

"Burada tek başına güvende olacak mısınız?" diye sordum. Onun dokunuşu aklımı başıma getirdi. "Bizimle gelmelisin, Priscilla. Ya da en azından gidip Henry'yle kalmalısın."

Gülümsedi ve uzanıp yanağımı okşadı. "Ben iyi olacağım. Henry'ye gideceğim ve ikimizin de güvende olduğundan emin olacağım. Her şey yoluna girdikten sonra yarın tekrar buluşuruz."

"Lütfen ona hayatta olduğumu söyleme," diye fısıldadım, ama bu yalvarış varlığımın her zerresini çekiştiriyordu. "Onun için herhangi bir tehlikeye girmesini istemiyorum."

bilmek."

"Tabii ki." Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Gözleri yüzümü taradı ve usulca dudak bükerek gözlerimin altını silmek için uzandı. "İşte böyle."

Alexander bana elini uzattı. "Hazır mısın?"

Bir an için elini tutup tutmamayı düşündüm. Eğer gerçekten elini uzatmak istemeseydi, uzatmayacağına karar vererek elimi onun elinin içine koydum.

Bir anda büyüünün etkisi üzerime çöktü ve tenimde karıncalanmaya başladı. Büyü azalınca Alexander ellerimizi bıraktı, eldivenini tekrar giydi ve ceketini düzeltti. Ellerime dikkat etmeseydim, ellerimin alev almadığını kendim göremeseydim, dokunmayı bu kadar çabuk bıraktığı için onu yaktığımı tahmin ederdim. Boğazını temizledi. "Priscilla, Katrina'nın bugün burada kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim."

Elini sallayarak alay etti. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok Alexander. Onu hana geri götür ve ikiniz de güvende kalın."

Başıyla kapıya doğru işaret etti ve kitapçının güvenli ortamından çıktık. Ölümün ve umutsuzluğun pis kokusu beni karşıladı ve bunalttı, beni yerimde tutmaya çalışan ağır eller gibi bastırdı. Kasabanın üzerine çökmüş olan sis hâlâ ağaçların gövdelerini sarıyordu. Bir an için gözlerimi sıkarak kapattım ve görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda, onları sis seviyesinin üzerinde tuttum. Nemli öğleden sonrasının getirdiği normal bir sis miydi, yoksa ormanda sluaghlara yaklaştığını gösteren sis gibi bir şey miydi, bilmiyordum. Hangisi olduğunu öğrenmeye niyetim yoktu.

Durdum, gözlerim Adelaide'in asılı olduğu ağacın görüntüsüne takıldı. Birisi cesedi tutan ipi kesmişti ve meydana çevreleyen kalabalık başka bir şey görmemi engelliyordu ama orada ne olduğunu biliyordum.

Annemi ya da babamı göremedim ama araştırmak için yaklaştırmaya çalışan insanların telaşına bakınca şaşırmadım. Ya hiç burada değillerdi ya da olayın tam ortasındaydılar.

Sırtımdaki bir el hafifçe bastırarak beni meydandan uzaklaştırdı ve kitapçının arkasındaki ara sokağa doğru yönlendirdi. "Bu taraftan."

Hana ve odamıza doğru ilerlerken kendimi havada süzülüyor, bedenimi yukarıdan izliyor gibi hissediyordum. Ancak kapı Alexander'ın arkasından tık diye kapandığında içeri girdiğimizi anladım. Titriyordum

Zihnimi boşaltmak için tırnaklarımı avucuma batırdım, acının keskin sızısı beni gerçekliğe geri döndürdü.

Derin bir nefes alarak kendimi ortaladım ve her ne oluyorsa onunla yüzleşmeye hazırlandım. Bunaltıcı haberlerle dolu gününe rağmen odaklanmaya ve Alexander'ın söyleyeceklerini duymaya ihtiyacım vardı.

"İyi misin Katrina?" Alexander yatağın kenarına oturarak sordu. Yanındaki boşluğu okşadı.

Davetini kabul ettim ve iç çekerek yatağa yerleştim. "Ne olduğumu bilmiyorum."

"Bunu görmenin şok edici olduğunu biliyorum," dedi yavaşça. "Buna tanık olmak zorunda kaldığınız için özür dilerim."

"Mesele o değil," dedim tekrar iç çekerek. Elimi sallayarak zihnimdeki bulanıklığı dağıtmaya ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Şey, tam olarak o değil. Priscilla aydınlatıcı başka haberler de paylaştı. Dürüst olmak gerekirse, Adelaide'e olanları henüz tam olarak sindirebildiğimi sanmıyorum."

"Eminim bunu daha sonra değerlendirmek için bolca vaktin olacaktır," dedi ve botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi. Bir gümbürtüyle botlarını çıkardı, doğruldu ve yüzünü bana dönmek için yatağın üzerinde vücudunu çevirdi. "Priscilla sana ne söyledi?"

Dudağımı çiğnedim. "Annem her zaman Roghnaithe'yi kendisi seçiyordu. Tüm zaman boyunca. Bunlar ona ya da Ciallmhar'a karşı çıkan insanlar."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Ve bu seni şaşırttı mı?"

Ona ters ters baktım, ses tonunda bu habere şaşırdığım için saf olduğumu ima ettiği açıktı. "Evet. Ben Roghnaithe'nin ruhlar tarafından seçildiğine ve Ciallmhar'a basitçe iletildiğine inanarak yetiştirildim. Ve annemin iyi bir insan olmadığını bilsem de, insanları ölüm için hedef alan kişinin o olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu."

Yüzü yumuşadı. "Özür dilerim Katrina. Bunu bilmen gerektiğini ima etmek istememiştim. Bu gerçeği keşfetmek zorunda kaldığın için de üzgünüm."

Sleepy Hollow'a inen sis kadar ağır bir iç çekiş dudaklarımdan kaçtı. "I-"

Sis. Hatıra beni bir anda çarptı, ama bir kez yerleştikten sonra başka hiçbir şey düşünemedim.

"Sluagh yakında geliyor."

Doğruldu ve sanki tam da bu ana, bu odaya geldiklerini kastetmişim gibi odaya baktı. "Ne?"

"Sis. Geliyorlar demek," dedim, sesim telaşlıydı. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Konuşurken ellerim havada uçuşuyordu. "Priscilla'nın evinde bir kitap buldum. Sluagh'ın çağrıldığına dair bir işaretin yoğun ve doğal olmayan sis olduğunu söylüyordu. Sonbaharda ve ilkbaharda sis ve pus olur ama asla bu kadar yoğun olmaz. Ve bu şekilde yere yakın durmaz. Güneş çıkınca sis kalkar. Hava yeterince kapalı olduğunda bu sis kalır. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum."

Çılgınca hareket eden ellerimi tuttu ve kendi elleriyle sabitledi. "Nefes al, Katrina. En baştan başla. Ne öğrendin?"

Boğazımı sıkan paniğe rağmen talimatlarına uydum ve birkaç derin nefes aldım, bunu yaparken düşüncelerimi kafamda düzenledim. Bunu yapabilirdim; bununla başa çıkabilirdim.

"Öteki Dünya'nın yaratıkları hakkında bir kitap vardı. Sluagh çağrıldığında, yoğun, doğal olmayan bir sis ya da büyük bir gri kuş sürüsü şeklinde ortaya çıktıkları yazıyordu. Eğer sluagh birileri tarafından çağrılırsa, yollarına çıkanların ruhunu alabilirler ve eğer bu insanların büyüğü varsa, sluagh gücü bu insanlardan onları kontrol eden kişiye aktarabilir. Ve sonra da ölürler."

Sessizdi, sözlerimi dinliyordu ama elleri benimkilerin etrafında sıkışmıştı. Öfkesi hissediliyordu ve mantıken Alexander'ın bana asla zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen, vücudum kendimi mümkün olduğunca küçültmek için eğitildiği gibi tepki verdi.

"Çağırın benim annem," diye fısıldadım, ondan gelen öfke dalgalarının altında sinme dürtüsüyle savaşıyor. "Öyle değil mi?"

"Başka ne öğrendin?" diye sordu, sorumu geçiştirerek. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Annemin kötü olduğunu biliyordum ve bunun beni neden bu kadar etkilediğini anlamıyordum.

"Priscilla kehanet ve ölüm ile anka kuşu hakkında bulduğumuz bir şiir üzerine araştırma yapıyordu," dedim omuz silkerek. "Sözümüz kesildiğinde hâlâ kehanetin tamamını bulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar sadece birkaç satır bulabilmişti."

Elleri tekrar benimkilere dolandı. "Şiirde ne yazıyordu?"

Okuduğum kelimeleri hatırlamaya çalışırken gözlerim kayıyordu. "Zaman içinde birbirlerini kovalayan ölüm ve anka kuşu arasındaki bir dans anlatıyordu. Diyordu ki

Ölümün her zaman Anka kuşunu kovalayacağını, ama onu asla yakalayamayacağını, onu yok etmeyi asla başaramayacağını ve bunun yerine her yakaladığında Anka kuşunun evini yakıp kül edeceğini söyledi. Kehaneti anlamak için yararlı olabileceğini düşündüm ama Priscilla daha fazlasını bulamadı."

İfadesindeki ani karanlık bana karşımda gerçekten neyin oturduğunu hatırlattı: Dullahan, Ölüm'ün binicisi.

"Priscilla'ya sormaya çok korkuyordum," dedim çekingen bir tavırla. "Ama sence ben bir anka kuşu olabilir miyim?"

Hemen başını salladı. "Hayır Katrina, değilsin. Anka kuşları bu dünyadan gideli bir asırdan fazla oldu. Endişelenme."

"O zaman neden endişeleniyorsun?" diye sordum. Kaşlarının arasındaki çizgileri silmek için elimi kaldırmak istedim ama ellerimi sabit tuttum.

"Ölümün takip etme eğiliminde olduğu tek yaratık bir anka kuşu değildir." Ellerini bir kez daha yüzünde gezdirdi ve ayağa kalkarken derin bir iç çekti. Yüzünü bana dönerek önümde diz çöktü ve ellerimi bir kez daha ellerinin arasına aldı. "Belki de artık gitmelisin. Bu iş tahmin ettiğimden çok daha büyük."

Gözlerim kısıldı. "Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun Alexander. Ne geliyor? Bu sadece sluagh değil mi?"

"Cyrus'un bana söylediği bir şey, evet, bunun sadece sluagh olmadığına inanmamı sağlıyor. Ölüm Sleepy Hollow'a geliyor ve seni onun yakınında istemiyorum."

"O mu?" Kaşlarım havaya kalkarak sordum. "Ölüm bir kadın mı?"

İç çekti. "Evet, Ölüm şu anda bir kadın şeklini alıyor, ancak Ölüm ne olmayı seçerse odur."

"Cyrus ne dedi Alexander?" Beni dışlamasını istemediğim ama cevaplara ihtiyacım olduğu için üsteledim.

Gözleri benimkileri aradı, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yalvarıyordu. "Artık burası senin için güvenli değil Katrina. Lütfen seni başka bir yere göndermeme izin ver. Daha güvenli bir yere."

"Ne dedi?" Tekrar sordum, bu sefer sesim daha sertti.

"Sluaghlar bir kez çağrıldıklarında her zaman efendilerine sırt çevirirler," diye mırıldandı. "Ve sonra o efendiyi parçalara ayırıp Ölüm'e teslim ederler. Çağrıldıklarında Ölüm onları takip eder, sunuyu beklemek için. Bunu görmeni istemiyorum ve buraya yakın bir yerde olmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Sluagh sadece annenle sınırlı kalmayabilir," dedi ciddi bir sesle. "Onun tüm ailesine de saldırabilirler."

Damarlarımda buz dolaşıyordu. "Pardon?"

İçini çekti, ellerimi dizlerimin üzerinde tutmaya devam ediyordu. "Gördün mü? Burası artık senin için güvenli değil. Sleepy Hollow'dan olabildiğince uzakta olmalısın."

"Ayrılmamın Sleepy Hollow'un sonunu getireceğini düşünmüştüm," dedim.

Annemin kendi kasabasının üyelerini hedef aldığını duymak beni paniğe sürüklemiş olsa da, bu haberi duymak benim için tamamen kayıtsızdı. Anlamamıştım ama sorgulamayacaktım da. Kaygımın zihnimi ele geçirmesi için başka bir nedene ihtiyacı yoktu.

"Olması umurumda değil." Sözleri o kadar gerçekçiydi ki beni ürküttü. Bu sözleri duymak beni önemseydiği anlamına geldiğini ummak istememe neden olsa da, kendimi bu tuzağa düşürecek kadar aptal değildim. Alexander Dullahan'dı ve ben hiç kimseydim.

"Bir korkak gibi kaçmayacağım. Bir daha asla. Burası benim şehrim Alexander," dedim, aynı anda hem gergin hem de huzursuz. "Ve onu kurtaracağım, kurtarılmak istemese bile."

"Sleepy Hollow'un hayatta kalmasındansa senin güvende olmanı tercih ederim, Katrina," dedi, gözleri bana yalvarırcasına. "Bu kasaba yanıp kül olabilir, umurumda değil." Bu kez kendimi durdurmayarak yüzüne uzandım. Sözleri güzeldi ve göğsümde bir sızı yarattı ama yanlış olduklarını biliyordum. Belki o bunlara inanmak istedi ama ben inanmadım. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz Alexander. Bir şeyler yapılmalı. Annemi durdurmalıyız."

"Ölüm'ü durduramayız," diye uyardı, eli benimkini yüzünün sıcak teni ile elinin biraz daha soğuk teni arasına sıkıştırmak için yukarı çıktı.

Gülümsedim. "Belki de olmaz. Ama kesinlikle deneyebiliriz."

Yirmi Altı

Daranlık odamızın dışına çöküyordu. Seçeneklerimizi tartışırken annemi durdurmak için bir yol bulabileceğimize olan inancım azaldı. Saatler geçti ve bir çözüm bulmaya yaklaşamadık.

Bu sabah Alexander beni Priscilla'ya bıraktığında olduğumuzdan daha çözümsüzdük. Şimdi yatağın iki yanında oturmuş, birbirimize her soru yönelttiğimizde tartışmalarımız daireler çiziyordu.

Alexander iyimser bir şekilde, Sluagh'ın ve onlarla birlikte Ölüm'ün çağrılmasını durdurmak için iki günden az zamanımız olduğunu düşünüyordu. Daha gerçekçi olmak gerekirse, yarın akşam gün batımına kadar vaktimiz vardı. Ay dolunay olacaktı ve sluagh güneş battıktan ve kasabayı karanlığa gömdükten sonra en güçlü halini alacaktı.

"Bu noktada onlara doğrudan yaklaşmak tek seçeneğimiz," dedim iç çekerek ve şakaklarımı ovuşturdum. "Sluagh'ı çağıran her kimse, çağırma işleminden haberdar olduğumuzu biliyorsa, büyüü tamamlamaya çalışmaz, değil mi?"

"Yeterince güçleri varsa istedikleri her şeyi yapabilirler," diye homurdandı. "Hayır, en iyi çözümümüz kitapçıya döndüğümüzde araştırmaya devam etmek ve onların şeytani planlarını buradan engellemenin bir yolunu bulmak. Henüz hayatta olduğunuzu bilmeleri riskini göze alamayız."

"Neden?" Kaşlarım çatıldı. Hayatta kalmamı bir sır olarak saklamak mantıklı değildi, eğer ailemi durdurabileceğimiz anlamına gelmiyorsa.

"Sahip olduğumuz tek avantaj bu ve kara ruhlarında var olmayan iyiliği yatıştırmak için safça bir girişimde bulunarak bundan vazgeçemeyiz."

Sözlerinde çınlayan ima karşısında irkildim. "Ailemin içinde zerre kadar iyilik kaldığını düşünmüyorum. Ama yine de ailemle yüzleşmenin

Böylece planlarını inkar edemeyecekler ve bu da bize sahip olmadığımız değerli zamanı kazandıracak. Sluagh buraya gelmeden, Ölüm onları takip etmeden önce onları durdurabilirsek, bu bir fark yaratabilir."

"Ya da planlarını hızlandırabilir," dedi bir kaşını kaldırarak. Saç çizgisinden alnına doğru uzanan ve nabız gibi atan damar, girdilerim hakkında ne düşündüğü konusunda bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Parmaklarımdan süzülen dumanın kokusunu aldım. "Ölüm'ü durduramayız Katrina. Onun hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyor olsam da, kararını verdikten sonra onu yavaşlatmak için bile çok az şey yapabiliriz."

Daha birkaç gün önce bana sözlerimin değerli olduğunu söylemişti ve şimdi karşımda oturmuş onları reddediyordu.

"Onlarla doğrudan yüzleşmeliyiz, 'şeytani planlarını engellemeye' çalışarak gölgelerde gizlenmemeliyiz," dedim, onu taklit etmek ve sözlerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini göstermek için son kısımda sesimi alçalttım. Oluşan hayal kırıklığımı bastırmak için derin bir nefes aldım. "En azından, hasarı düzeltmek için harekete geçmelerini beklemek yerine bu işi daha çabuk halledebiliriz."

"Peki ya onlarla yüzleşirsek, o zaman ne olacak? Eğer sluagh'ı çağırılar gerçekten onlarsa, muhtemelen sandığınızdan daha fazla güce sahipler. Sizi doğrudan öldürebilirler ya da daha kötüsü, Sluagh'ı ve Ölüm'ü daha erken çağırabilirler," dedi ve dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar seğirdi. "Bunun iyi bir eylem planı olacağını düşünmek aptallık olur. Bu konuda akıllı davranmalıyız."

"Aptalca mı?" diye sordum, kaşlarım hızla çözülen öfkemle birlikte yükseliyordu. Ellerimden daha fazla duman çıktı ve havaya yükseldi. "Ben aptal olmaktan çok uzağım Süvari."

"Sen etrafındaki dünyanın gerçekte nasıl işlediğini anlamayan, huysuz, saf bir çocuksun." Bir adım daha yaklaştı ve başını sallamadan önce dumana baktı. "Bu konuda yüzyıllardır edindiğim bilgileri dinlemeyi reddedecek kadar inatçı mısın gerçekten? Bu kasaba, bu tehdit ve Ölüm hakkında senden daha çok şey biliyorum."

"O zaman burada benimle oturup kitap okumak yerine bu konuda bir şeyler yap." Parmak uçlarımda alevler patladı. Sözleri tam kalbimden vurmuş, daha birkaç gün önce kınadığı kendi ebeveynlerimin sözlerinin duygularını yankılamıştı. Görüşüm siyah noktalarla dans ederken ağır bir basınç kaburgalarımı kavradı. Elbisemin kumaşı altında ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Sen de benim kadar yalnızsın, ormanda saklanıyorsun, seni öldüren kasabayla yüzleşmekten çok korkuyorsun."

Baba. Onlara gerçeği söylemekten çok korkuyorum. İnatçı olabilirim ama en azından korkak değilim."

Güldü, sert bir sesle. "Sen mi? Korkak değil misin? Nasıl tanıştığımızı unutuyorsun Katrina. Kaderinden, evinden kaçıyordun. Peki ne amaçla? Kaçıp başka bir yerde saklanmak için mi? Hayır, ben korkak değilim. Korkaksın."

Kırmızı görüşümü kapladı ve alevler kollarıma doğru ilerleyerek parmak ucumdan dirseğıme kadar tenimi okşadı.

"Bu kasabayı kurtarmak için bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Beni güvende tutmak istediğini ve beni önemsendiğini söylüyorsunuz. Yine de her fırsatta beni küçümsüyor ve sanki bir çocukmuşum gibi beni görmezden gelmeye devam ediyorsunuz. Ailemi tanıyorum ve bu konuya yaklaşmanın en iyi yolunun bunu yüzlerine vurmak ve kaynağında durdurmak olduğunu biliyorum."

Ellerime bakarak elini tembelce salladı, etrafımıza kalın bir mor sis örtüsü çöktü. Bir kaşını kaldırdı. "Eğer çocuk gibi davranmasaydın sana çocukmuşsun gibi davranmazdım. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile büyülerini senden daha iyi kontrol edebilir. Hatalı olduğunu kabul etmektense bu hanı yakıp yıkarsın."

Varlığının her zerresi ateşimi ona püskürtmek, onun yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Parmaklarım yanımda titriyor, göğsüne bir ateş topu fırlatmak için can atıyordu. Ancak bu incinmişliğimi ve öfkemi ifade etmek için zayıf bir girişim olurdu, bu yüzden çenemi sıktım, boynumu gerdim ve kendimi sakinleştirmek için acınası bir girişimle derin bir nefes aldım. "Burada oturup bunu senden almak zorunda değilim Süvari."

Kolunu açtı ve alaycı bir ifadeyle ön kapıyı işaret etti. "O zaman lütfen gidip bunu tek başına yapmaya çalış. Büyün kontrol edilemez durumda. Sluagh'ı çağırmanın ailen olup olmadığını bilmiyorsun ve onları nasıl durduracağına dair hiçbir fikrin yok. Evet, başarısızlığını izlemekten zevk duyarım. Ve hemen ardından, arkama yaslanıp Sleepy Hollow'un Sluagh'ın ellerinde yok oluşunu izleyeceğim. En azından o zaman Ölüm'ün burada olmak için bir sebebi olmaz."

Çenem o kadar sıkılmıştı ki neredeyse bir dişimi kıracağımdan emindim. Bir an için kalıp bu korkak ölüm alametiyle tartışmaya devam etmeyi düşündüm ama bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordum. Birbirimize söyleyeceğimiz hiçbir şey işe yaramayacaktı. Gözlerimi kapatarak alevimin ruhumun derinliklerinde sönmesini diledim. Sonra tam olarak söylediğı gibi yaptım ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım.

Merdivenlerden inerken ayaklarım gümbürdedi ve peşimde siyah bir duman iziyle hanı terk ettim.

Onun yardımı olsun ya da olmasın ailemi durduracaktım. Ve benden ş p he eden herkese yanıldıklarını kanıtlayacaktım. Benden Sleepy Hollow'u kurtarmamı istedi ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedi

W Süvari'nin sihirli kılığı olmadan da tanınabilirdim. Öfkeme rağmen en azından bunu fark edecek kadar mantıklı düşünüyordum. Koridorda durup, ne yapacağımı tarttım.

Seçenekler. Kimse beni görmeden bu handan çıkmamın bir yolu mutlaka vardı.

Ana merdiven boşluğundan döndüm ve arka koridordan hizmetçi merdivenine doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtım ve hanın arka kapısına indim. Şansım döndüğünde yüzümde bir sırtıma belirdi ve kapının yanındaki bir kancada asılı duran kalın, kukuletalı bir pelerin ortaya çıktı. Arka sokaklarda dolaşır ve kalabalıktan kaçınırsam kukuleta kesinlikle yüzümü gizleyecek kadar derin olacaktı.

Üzerime geçirip kapıyı iterek açtım ve gecenin serin havasına karşı gerildim. Handan dışarı adımımı attığımda Alexander'ın üzerimdeki büyüünün kaybolduğunu hissettim, yeniden kendim olduğumda tenim karıncalanıyordu. Buklelerimi tekrar derin kapüşonun içine soktum, boğazımda düşmelemeden önce alnımın üzerinde durması için yukarı çektim.

Yürürken kalbim yerinden çıkacak gibiydi, sonbahar havasının serinliğine rağmen avuçlarım terliyordu. Başlangıçta bunu nasıl başarmam gerektiği konusunda tavsiye almak için Henry'ye gitmeyi planlamış olsam da, onu riske atamazdım. Priscilla da muhtemelen hâlâ onunla birlikte olduğu için, isteğim göz önüne alındığında, o da artık bir seçenek değildi. Ayaklarımı eczacı dükkânına götürecek patikaya doğru çevirirken Ciara'nın hâlâ orada olduğunu ummaktan başka çarem yoktu. Tek umudum beni dinlemesi ve ailemi durdurmak için kendi başıma bir plan yapmama yardım etmesiydi.

Dudaklarımdan rahat bir nefes geçti ve yüzümün önünde soğuk bir hava pufu oluştu. Ciara'nın dükkânının vitrinindeki mumlar hâlâ yanıyordu. Kimsenin bakmadığından emin olmak için iki tarafa da bakarak ara sokaktan çıktım ve aceleyle dükkânına doğru ilerledim, kapıyı hızla iterek açtım ve içeri adım attım.

"Bu akşamlik kapatıyorum," dedi Ciara kibarca, masaları temizlerken sırtı kapıya dönüktü.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Benim için bile mi?"

Elindeki çay fincanları yere çarparak paramparça oldu. Sanki kendisini bekleyen şeyden korkuyormuş gibi yavaşça arkasını döndü. Gözleri bana dikildiğinde genişti ama hemen ardından şüpheyile kısıldı. "Gittiğini sanıyordum, Katrina."

"Biraz konuşabilir miyiz?" Kapıyı arkamdan kilitlemek için dönerek sordum. "Tavsiyene ihtiyacım var."

Ahşap zemindeki porselen parçalarını toplamak için eğildiğinde kaşları çatıldı. "Neden döndün?"

"Brom bana ihanet etti." Nefes almak için durakladım ve ona ne kadarını anlatacağımı düşündüm. Tüm sırlarımı dökmek ve keşfettiğim her şeyi ona anlatmak istesem de, onun buradan ayrılamayacağını ve annemin gazabından korunması gerektiğini de biliyordum. Ve bunu sadece cehalet yapabiliirdi.

"Şok oldum, gerçekten." Sesi şoktan başka bir şey olmadığını gösteriyordu.

"Beni Süvari'ye kurban etmeye çalıştı."

"O zaman neden hayattasın?" Sesi sanki yanlış bir şey yapmışım gibi sert ve suçlayıcıydı.

Sesindeki kin karşısında irkildim. Hayatta kalmama kızacağını düşündüğüm onca insan arasında Ciara onlardan biri değildi. Sleepy Hollow'dan ayrılmaya çalışmadan önce söylediği sert sözlerle rağmen onu hâlâ arkadaşım olarak görüyordum. Tek arkadaşlarımdan biri. "Hayatta olduğumu gördüğüne sevinmedin mi?"

"Sadece şaşırdım," dedi, yerden doğrulurken sesi soğuktu, kırık fincanları yumuşak bir çınlama sesiyle çöp kutusuna attı. "Daha önce hiç kimse Dullahan'dan sağ çıkamamıştı."

"O düşündüğümüz kişi değil. Burada olmamın ana sebebi de bu. Yardıma ihtiyacım var," dedim, konuyu dikkatlice açarak. Alexander'ı tanıyor olsam da

-Az önceki patlamasına rağmen, Ciara iyi bir insan değildi. Ve hayatı boyunca kardeşini onun öldürdüğüne inandıktan sonra.

beni dinlemeye açık olacağından şüpheliydim. "Annem Sleepy Hollow'dakilerin büyüünü çalmak için Öteki Dünya'dan varlıklar çağırıyor."

"Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Masayı agresif bir şekilde sildi, bana bakmak yerine elindeki beze odaklandı. "İkimiz de annenin korkunç bir insan olduğunu biliyoruz."

Başımı salladım, zihnim ona söylemem gereken onca şey arasında koşturuyor, önce ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. "Onu durdurmak için yardımına ihtiyacım var. Onunla yüzleşmeliyim."

Masayı silmeye ara vererek ayağa kalktı ve ellerini önlüğünün üzerinde gezdirdi. "Katrina, öyleydik. Ve bunu yapanlar Dullahan'a gönderilir ve bir daha ne görülür ne de haber alınır. Sırf sen sonunda gözünün önündekini gördün diye annemi yalnız bırakma riskini almayacağım."

"Bu adil değil," dedim, acım içime işlerken sesim titriyordu. Bu tanıdığım Ciara değildi, birlikte büyüdüğüm, beni besleyen ve bana teselli veren kadın değildi. O ağlarken sarıldığım ve annemin saçtığı zehir beni teselli için koşturduktan sonra aynı şeyi benim için yapan arkadaşım bu değildi. Torin'in görünürdeki ölümünden sonra Ciara'yı rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yapmış, ona yardım etmek karşılığında kendi rahatımı istemeyi bırakmışım. Bunu onun üzüntüsünü hafifletmek için seve seve yapmışım ama şimdi bu duygunun karşılıksız kalma ya da ıncı görebiliyordum. "Neden böyle şeyler söylüyorsun Ciara?"

"Dullahan'dan nasıl kaçtın Katrina?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Gözlerindeki öfke parıltısı, sorularımın yanıtlarını kelimelerinden çok daha iyi anlatıyordu.

Kalbim göğsümde kırıldı, kırıklar az önce temizlediği porselenden daha keskindi. Ciğerlerime saplandı ve nefesimi kesti. Ama onun önünde ağlayamazdım, şimdi olmazdı. Yanağımın iç tarafını sertçe ısırınca ağzım bakırla doldu. Tadı acıydı ama acının verdiği sızı duygularımı tekrar kontrol altına aldı.

"O beni kurtardı. Ve Sleepy Hollow'u kurtarmak için benden yardım istedi. O yok edici değil, hepimizin düşündüğü gibi bir katil değil. O iyi bir insan."

"O *bir insan* değil, Katrina."

Sessiz ve hareketsiz kaldı, dükkânın üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Tüylerim diken diken oldu. Ağzımı açıp devam etmek istedim ama beni durdurmak için elini kaldırdı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Dullahan'ın dostu olan hiç kimse benim dostum değildir." Elleri öfkeyle titreyerek kapıyı işaret ederken sesi buz gibiydi. "Çık dışarı, Katrina. Hemen."

"Ama-" Ona inandığı gibi kardeşini öldürmediğini söylemek istedim. Kardeşinin güvende olduğunu, bu sefil kasabadan uzakta bir yerde yaşadığını.

"Hayır. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek." Kapıya doğru yürüdü ve onu açtı, başını soğuk geceye doğru sallarken yana doğru adım attı. "Şimdi, pişman olacağım bir şey söylemeden önce dışarı çık. Sleepy Hollow'da olmamalısın. Buraya ait değilsin. Burada istenmiyorsun."

Göğsümdeki acının keskin sızısından ateşim taşı, alevler kollarımı yaladı ve parmak uçlarımdan dans etti. Derin bir nefes alarak ellerimi yumruk yaptım ve geceye adım atarken alevlerimi kendime sakladım. "Ciara, ben-"

Kapıyı suratıma kapattı, kilit hayatım boyunca duyduğum tüm seslerden daha yüksek bir sesle tıkladı.

Orada, kapısının yanındaki fenerin ışığında dururken kendimi boş ve umutsuz hissediyordum. Alexander'ın sözleri zihnimde canlandı ve duyabildiğim tek şey bana saf ve aptal olduğumu söyleyen sesiydi. Sesi annemin sesine dönüşmüştü ve bana başarısız olduğumu söylüyordu. Zihnim her güvensizliği saniye saniye yüzüme vuruyordu. Nefes alışım hızlandı ve görüşümün kenarları hafifçe karardı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Dükkânların arasındaki ara sokaktan kaçarken, düşmemek için elimi duvarda gezdirmek zorunda kaldım. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken bacaklarım titriyordu, ama hayatım boyunca bana fırlatılan kelimeler daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle gelmeye devam etti.

Sonunda sokağın karanlığına gömüldüm, sırtımı taşa dayadım ve yere doğru kaydım. Gözyaşlarım ağzımın kenarına damlayana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi kapattım ve başımı duvara yasladım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum.

Isının ellerimden yayılmaya başladığını hissettim ama orada olduğunu bildiğim alevleri görmek için gözlerimi açmadım. Sadece kendimden nefret etmemi körüklediler ve Süvari'nin sözlerinin doğru olduğunu kanıtladılar.

Doğal olmayan soğuk bir esinti üzerimden geçti. Beni duygu sarmalından çekti. Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Kalın bir sis havada asılı duruyordu.

Yerin üstünde, sokağın ağzından sürünerek, oturduğum yere gittikçe yaklaşıyordu.

Sluagh.

Çırpınarak yerden kalktım ve birkaç adım geri gittim. Sisi görmek beni gerçekliğe geri çekti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa bu sis kasabayı ele geçirecek ve alışılmadık bir sisten çok daha zararlı bir şeye dönüşecekti.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak ellerimi kaldırdım, avuç içlerim sise dönüktü.

Ateşimin buna zarar verip vermeyeceğini görmenin zamanı gelmişti.

Tüm enerjimi göğsümdeki ateş topunu çekmeye odaklayarak, alevlerin kalbimden kollarıma doğru ilerlediğini hayal ettim. Kendime, Alexander'a sihrimi kontrol edebildiğimi kanıtlayacaktım.

Parmak uçlarımdan çıkan alev dalları sokağı aydınlattı. Dudaklarım, dostça bir gülümseme olmadığı şüphesiz olan bir şekilde dişlerimden geriye çekildi. Alexander'la birlikte açıklıktaki otları ateşe verdiğimde nasıl hissettiğimi hatırlayarak, ateşi bedenimden uzaklaştırdım ve sise doğru ittim.

Ellerimden fıskıran bir alev topu avucumu terk ederek yoğun sis kütlesinin merkezine çarptı. Acı dolu bir çığlığa benzeyen uhrevi bir ses duyuldu ve sokakta yankılandı. Tiz sestemden irkildim ama ellerimi oraya doğru tutarak sise bir alev dalgası daha gönderdim.

Gecenin içinde kaybolan bir başka çığlıkla sis kayboldu ve beni ara sokakta yalnız bıraktı. Sisim olduğu yere bakarken nefes nefese kaldım.

Kalbim ve nefes alışım yavaş yavaş normale dönerken, yüzümde bu kez gerçek bir gülümseme belirdi. Bunu başarmıştım. Ve ateşim bu sise zarar verebilirdi, umarım bu da Sluagh'a yansırı.

"Bunu yapabilirsin Katrina," dedim kendi kendime, omuzlarımı geriye atıp çenemi kaldırarak. Dullahan tarafından yüzüme vurulan ve sonra zihnim tarafından tekrar yüzüme vurulan o güvensizlik sözleri... beni durduramayacaklardı. Sleepy Hollow'u kurtarabileceğimi kendime kanıtlayacaktım.

Ve bunu inanana kadar söyledim.

Sleepy Hollow'u kurtaracağım. Sleepy Hollow'u kurtaracağım. Sleepy Hollow'u kurtaracağım.

Kafamın içinde yeni mantramı söyleyerek pelerininin kapüşonunu yukarı çektim ve ayaklarımı Van Tassel malikânesine doğru uzattım.

Ailemle kendim yüzleşirdim.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekiz

P Kasabanın içinden geçerken, fark edilir derecede boştu. Yoğun sis hâlâ toprağın üzerinde geziniyordu ama ben yürüdükçe parçalanıyor, neredeyse sıçrayarak benden uzaklaşıyordu. Bir yanımda, bu sisin beni korkutmuş olmasından gurur duyuyordu.

Diğer yanımda ise bu sisin ona zarar verebileceğimi anlayacak kadar zeki olmasından dolayı dehşete düşmüştü.

Kapalı dükkânların önünden geçerken midemde huzursuzluk çalkalandı. Hiçbirinin içinde fener yanmıyordu ve perdeleri olanların da pencereleri ve kapıları sıkıca kapatılmıştı. Gece iyice çökmüş olmasına rağmen bu kadar boş olmamalıydı.

Ve sokaktan ayrıldığımdan beri başka bir ruh görmemiş olmamın ne anlama geldiğinden korktum.

Kasaba meydanındaki yolculuğuma devam ederken, Adelaide'in asılı olduğu ağaçları görünce boğazıma yükselen safrayı yuttum. Günlerimin geri kalanında, korumaya yemin ettiği kasabaya bakan cansız bedeninin ve açık göz çukurlarının görüntüsü zihnime kazınacaktı.

Tüylerim diken diken oldu, buzdan parmaklar gibi gıdıklandım. Derin bir nefes aldım ve yoluma devam ettim, gözlerim yanlarından geçerken ağaçlara takıldı.

Meydanın diğer tarafından çıktığımda ürkütücü sessizlikteki geceyi fısıltılar doldurdu. Kelimeler o kadar yumuşaktı ki onları hiç duymamam gerekirdi. Etrafımda dönüp kaynağını aradım ama yine kimse yoktu. Sis bozulmamıştı, meydanı çoktan kalın bir gri örtüyle kaplamıştı.

Midemde bir çukurla adımlarım hızlandı, gözlerim çılgınca etrafımı tararken neredeyse eski evime doğru koşuyordum.

Bu gece Sleepy Hollow'un karanlığında gizlenen her neyse dost canlısı olmayacaktı. Evde beni bekleyen şeyin de dostane olacağından şüpheliydim ama en azından tanıdık bir kötülüktü.

Bir lütuf eseri, başka bir fısıltı duymadan ya da garip bir şekilde hissedebilen sisle karşılaşmadan Van Tassel malikânesine ulaştım. Önümde uzanan evimin görüntüsü çarpan kalbimi sakinleştirmek için çok az şey yapsa da ilerlemeye devam ettim. Girişin iki yanında asılı duran fenerlerin oluşturduğu ışık havuzuna adım atarak sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Bunun başarılı olmasının tek yolu aklımı başımda tutmamdı. Panik sadece annemin işine yarardı.

Kalp atışlarım düzene girdiğinde verandaya çıktım ve kapıyı açmak için elimi kaldırdım. Menteşelerin gıcirtısı gecenin sessizliğinde yankılandı.

Adımlarımı hafif tutarak annemin çalışma odasına giden koridoru takip ettim. Ayaklarım odanın dışında tereddüt etti ama derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı iterek açtım ve annemle karşılaştım. Gözleri genişledi, beni tepeden tırnağa süzdü ve ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuştururken daraldı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, dudakları hafifçe hırılayarak. "Senin Dullahan'la birlikte olman ve çoktan ölmüş olman gerekiyordu."

Sesindeki zehir kalbimde hiçbir şey uyandırmadı. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama beni kapıdan içeri sokabilecek en hızlı açıklamada karar kıldım. "Dullahan'la birlikteydim. Yaşamama izin verdi."

Alay etti ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Doğru düzgün ölemedin bile, değil mi?"

Ateşim derimin altında kaşınıyordu ama bir mucize eseri onu zapt ettim. Ellerimi önümde kavuşturup tırnaklarımı kollarıma geçirirken parmaklarımdan duman bile çıkmıyordu. "Ne yaptığını biliyorum anne."

Gözleri, irislerinin rengini zar zor seçebildiğim ana kadar daha da kısıldı. "Peki bu ne?"

"Sluagh'ı buraya çağırıyorsunuz. Herhangi bir muhalefeti susturmak için Roghnaithe'yi seçiyorsun." Sesimi sabit tutma becerim beni etkilemişti. Tüm hayatım boyunca ondan duyduğum kayıtsız tonu

göğsümdeki yabancı ama memnuniyetle karşılanan güvenle devam etti. "Ve Sleepy Hollow'u yok etmene izin vermeyeceğim."

Yüzü bir anda çarpık öfkeden dingin bir boşluğa dönüştü, ancak yüzeyin altında kaynadığını bildiğim öfke gözlerinde parlıyordu. "İçeri gel, Katrina. Benim hakkımda sahip olduğun bu saçma fikirleri tartışalım."

Mantiken malikâneye yalnız gelmemem gerektiğini biliyordum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyordum. Anneme ne yaptığını itiraf ettirmek, gerçeği öğrendiklerinde kasabanın buna göz yummayacağına, Dullahan'ın görevini yerine getirmesine asla izin vermeyeceğine onu ikna etmek... Yapmam gereken buydu.

Çalışma odasından içeri adımımı atıp onu uzaktaki pencerenin yanındaki oturma alanına kadar takip ettiğimde vücudum sinirden titriyordu.

Oturmak üzereyken durdum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bir kez daha oturdu, hareketleri benimkinin asla olamayacağı kadar zarif ve düzgündü. Çaydanlığı masanın ortasından kaldırdı ve iki fincan doldurdu, zarif porselenleri tabaklara yerleştirdi ve birini diğer sandalyenin önüne kaydırıldı. "Ben sadece kızım ile sohbet ediyorum."

Bir kahkaha attım. "Ben hiçbir zaman senin kızın olmadım."

"Seni ben doğurdum Katrina. Bu da seni en az benim kadar kızım yapıyor." Diğer sandalyeyi işaret etti. "Otur ve benimle çay iç."

"Doğum yapmış olabilirsin ama bu seni anne yapmaz." Benden göstermemi istediğini bildiğim davranışları zorlama zahmetine girmeden sandalyeye kabaca oturdum. Bana karşı takındığı edepli tavrını. Burada, toplum içinde benden daha iyiydi ve bunu bana hatırlatmakta hiç tereddüt etmiyordu. Dudağım kendiliğinden kıvrıldı, sonra tekrar düz bir çizgi haline getirdim. "Beni ölüme sen gönderdin ve kaçmaya bu kadar yakinken Brom'a beni durdurmasını söyleyen kişinin sen olduğuna eminim."

Sadece bir kez daha mırıldandı ve çay fincanını dudaklarına götürerek küçük bir yudum aldı. Fincanı tekrar yerine koyduğunda, bileklerini yeniden çaprazlayıp ellerini kucağına yerleştirirken porselen hafifçe cınladı.

"İtiraf et." Ondan neyi itiraf etmesini istediğimden emin değildim; Sluagh'ı mı, Roghnaithe'yi mi, yoksa Brom'a beni o setten aşağı itmesi için talimat verdiğini mi? Belki de üçüydü.

"Bu senin mirasın, Katrina."

"Ölmek benim mirasım mı?" Ellerimi bir kez daha sıktım, kıvılcımlanan ateşle savaştım. Beni sadece güç sahibi olmak için doğurduğunu biliyordum, ama beni gerçekten sadece daha sonra kurban etmek için doğurduğunu duymak alevleri söndürmeye yetti. Yumruklarımdan dumanlar yükseliyordu.

"Evet. Öyle." Etraftaki havayı dolduran duman dallarına bir kaşını kaldırdı ama onlar hakkında yorum yapmadı.

"Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Ve bir daha başka birine zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Biraz çay iç, Katrina," dedi annem, ikimiz için hazırladığı çay fincanlarına doğru başını eğerek. "En azından terbiyeli davran." "Buraya seninle çay içmeye gelmedim anne. Sleepy Hollow'u yok etmeye çalışıyorsunuz ve ben buna izin vermeyeceğim." Ayağa kalktım, yumruklarım Alevler.

Güldü, hayatım boyunca ondan daha önce hiç duymadığım yüksek bir sesle. Ses başladığı gibi hızla sona erdi. Bana bakarken gözleri buz gibiydi, yüzündeki tüm eğlence kaybolmuştu. Uzun parmağıyla beni işaret etti. "Otur ve çayını iç. Terbiyeden yoksun biriyle sohbet etmeyeceğim."

Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr beni koltuğa itti ve orada tuttu. Ani hareket ateşimi bir an için söndürdü ve alevleri göğsüme geri çekebildim. Ona ve önümdeki çay fincanına kaşlarımı çattım. "Şimdi çay içme zamanı değil. Bunu neden yapıyorsun? Bu kasaba senin için önemli olan tek şeydi ve-

"

"İç. Senin. Çayını iç."

Tanrılar yukarıda. Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak çay fincanını aldım ve dudaklarıma götürdüm. Devam etmesini ve sorularıma cevap vermesini sağlamak için her şeyi yapardım. Porseleni masaya çarpmadan önce içindekileri bir yudumda içtim, dudaklarımdaki fazlalıkları elimin tersiyle silerken çayın acı tadıyla irkildim. "İşte, çayı içtim. Şimdi bana Sluagh'ı neden Sleepy Hollow'a çağırdığını söyle."

Yüzündeki cevap gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. "Ben hiçbir şey çağırmıyorum, seni huysuz çocuk. Kendi hayal gücünün ötesini asla göremezsin. İnatçı ve yanlış korkunç bir kombinasyon."

"O zaman onları kim çağırıyor?" diye sordum. Görüşüm bulanıklaştı ve temizlemek için hızla gözlerimi kırptım. Dilim sanki binlerce kilo ağırlığındaydı. "Kasabayı kaplayan doğal olmayan sisi fark etmişsinizdir."

Bu, Sluagh'ın geldiğine dair bir işaret ve bundan kazançlı çıkacak tek kişi de sensin. Size karşı olduğunu düşündüklerinizi Dullahan'a göndererek yok ettiniz ve bu-"

Nefesim daraldı ve görüşümün kenarları karardı. Alnımda ve sırtımda boncuk boncuk ter birikti, omurgamdan aşağı yuvarlandı. Hayalet eller boğazımı kavradı ve hava akışımı kesti. Bu sırada annem oturmuş, bana gülümsüyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. Oda etrafımda dönüyordu ve sandalyenin kollarında kendimi sabitlemek için ellerimi kaldırmaya çalıştım, ama hareket etmiyorlardı. Tekrar denedim ama hiçbir uzvum bana itaat etmedi.

"Banotu bu, Katrina," dedi annem, daha da geniş gülümseyerek. "Ve bir kez daha, aceleciliğin senin sonun olacak."

Sandalyeden kayarken oda soldu; kalan görüşümü tavan doldurdu. Annem üzerime eğilmişti, yüz hatları bulanıklaşmıştı ama yine de sırtışıını seçebiliyordum. Zihnim bana ihanet etti ve hiçbir şeye odaklanamadım.

Annemin arkasındaki pencereden bir gölge geçti. Sonra her şey karardı.

Yirmi Dokuz

My kaslarım protesto çığlıkları atıyor, farkındalık vücutuma yayılırken rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyordu. Başım göğsümde ağır bir şekilde asılı kaldı ve gözlerimi açmaya çalıştığımda, kapakları kaldırmak için harcadığım çaba çok daha fazlaydı.

Beklediğimden daha fazla. Bunun yerine, bilincimin bedenimde yavaşça hareket etmesine izin verdim, bedenimi değerlendirirken alabildiğim kadarını aldım.

Henüz gözlerimi açamamıştım ama dışarıda olduğumuz belliydi. Ağaçların arasından hışırdayan rüzgâr yumuşak ama berraktı ve altımdaki zemin serin gece havasında nemliydi. Farkındalık kollarıma ve gövdemize kadar devam etti ve sert bir şeye bağlı olduğumu fark ettim. Tırmık gibi ipler karnıma ve bileklerime batıyor, sırtımda sert ve soğuk bir taş duruyordu.

Sert bir yüzeye bırakılan bir şeyin çıkardığı yumuşak bardak şingirtisini, başka bir kaba dökülen bir şeyin sesi izledi. Çok uzakta değildi ama sesi çıkaran kişinin bana ne kadar yakın olduğunu söyleyemiyordum.

Sonunda başımı kaldırıp gözlerimi açabildim. Ve hemen açmamış olmayı diledim. Görüşüm bulanıktı, her şey bulanık ve dalgalıydı. Küçük bir ateşin önünde iki figür duruyordu ve hareket ettiklerini söyleyebilsem de onlar hakkında başka hiçbir şey söyleyemiyordum. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdınca gözlerim açıldı ve önümdeki sahne nihayet netleşti.

Sleepy Hollow mezarlığındaydım ve mezarların arasındaki konumuma bakılırsa bir mezar taşına bağlıydım. Ellerimi beni bağlayan ipe karşı test ettim, hiç esneme yoktu ve malzeme sadece derimi ısırarak daha da sıkıyordu. İp bileklerime dolandı ve sonra bir tane daha.

Bir ip göğsümün ve omuzlarımla önünden, bir diğeri de karnımın etrafından geçirilerek belimi taşa tutturdu.

Küçük ateşin ışığı gözlerimin karanlığa alışmasını kolaylaştırdı ve sonunda önümde duran iki ebeveynimi de seçebildim.

"O uyandı, Loralai," dedi babam, önlerindeki taş kaidenin üzerinde duran büyük pirinç kâsenin önündeki işine ara vererek.

Annem kendi işinden başını kaldırıp baktı. "Güzel."

Başımı arkaya eğerek mezar taşının kafatasımın ağırlığını almasına izin verdim. Vücudumu hareket ettirmek için ne kadar çaba sarf ettiğime bakılırsa banotu hâlâ sistemimdeydi. Enerjimi korumak için yapabileceğim her şey bana fayda sağlayacaktı. Aynı şekilde, bu enerjinin hiçbirini konuşmak için harcamadım. Hiçbir faydası olmazdı.

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm Katrina," dedi babam, taş kaidenin arkasından çıkıp önüme çömelerek. Elini uzatıp buklelerimden bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bir an için gözlerinde pişmanlık olduğunu düşündüm. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Neden?" diye sordum, konuşurken sesim boğuk çıkıyordu. Dilim kuru ve çatlak dudaklarımı yalamak için uzandı.

İçini çekti ve ayağa kalkarak çıtırdayan ateşin etrafından dolaşıp annemin yanına döndü.

"Peçe parçalanıyor. Bu doğal olmayan sis ve Adelaide'in talihsiz ölümü bunun kanıtı ve eğer Dullahan bizi korumazsa, bunu kendimiz yapacağız," dedi annem ormana doğru işaret ederek.

Gözlerim onun hareketlerini takip etti ve kalan sisi temizlemek için gözlerimi kırıştırdım, ağaçların diplerinde dolaşan kalın dalgalı sis bir kez daha ortaya çıktı. Fısıldamadı. Daha fazla yaklaşmadı. Sanki onun yerine bizi izliyor gibiydi. Bekliyordu.

Sıvı ve bitki şişelerini toplayarak pirinç kaseye ekledi. "Ne yazık ki bunun için şu anda sahip olduğumuzdan biraz daha fazla güç gerekiyor."

"Yani burada yaşayan insanların ruhlarını ve güçlerini almak için Öteki Dünya'dan yaratıklar mı çağıracaksınız?" İplere karşı zorlanarak sordum ve tekrar gerildiklerinde yüzümü buruşturdum. "O zaman perdeden yararlanacak kim kalacak?"

"Şehre her zaman yeni insanlar gelir, Katrina," dedi. "Ve insanlar her zaman gider."

"Bana ne yapacaksın?" Göğsümün ve karnımın etrafındaki ipler rahatsız edici bir şekilde gerildi ve nefes almamı zorlaştırdı. İrkildim, iplere daha fazla bastırmadan derin bir nefes almak için zorlandım.

"Sana gerçeği daha önce de söyledik Katrina," dedi babam. "Bariyeri onarmak için bu yıl daha önemli bir fedakârlık gerekiyor. O da sensin."

"Doğru dürüst ölemedin bile, zaten tamir etmememizin tek nedeni de bu," diye çıkıştı annem bana kaşlarını çatarak. "Dullahan seni bir kez reddetmiş olabilir, ama bu sefer seni almasını sağlayacağız."

Gözlerimi devirmek, hayalleriyle alay etmek istedim ama ifadenin ilk hareketleri kafatasımda bir zonklama yarattı. Banotu vücudumdan atılmaya çalışırken acıya karşı dişlerimi sıkarak gözlerimi anneme diktim. "Dullahan senin kurbanlarının hiçbirini kabul etmiyor. Hiçbir zaman da almadı. Onları güvenli başka yerlere gönderiyor. Ona insan sunmaya hiç gerek olmadı."

İkisi de benim sözlerim üzerine bir an durakladı ve birbirlerine baktılar. Annem omuz silkti. "Önemli değil. Bu kasabayı kendimiz onaracağız. Bu sadece büyüde bir ayarlama gerektirecek. Senin ölümün perdeye güç vermeye devam edecek; yaşam gücünü ona aktardığımızda, yeniden bir bütün olacak. Bizi sürekli suçladığınız Sluagh'ı çağırmamıza gerek yok. Biz kasabayı düzeltmeye çalışıyoruz."

Bir el hareketiyle ipler gerilmeye başladı. Yıldızlar görüş alanımın kenarlarını doldurdu. "Dur. Lütfen."

Kaidenin üzerinde hazırlıklarına devam ederken, pirinç kâsede büyü malzemelerini karıştırırken beni görmezden geldiler. Annem elinde kâseyle ateşe yaklaştı. Nal sesleri ve hışırdayan yapraklar havayı doldurdu ve onu olduğu yerde durdurdu.

Aynı anda üçümüz de gürültüye doğru döndük.

Sık ağaçların arasından Dullahan ortaya çıktı.

Azalan nefesime ve bulanıklaşan görüşüme rağmen bu kadarını biliyordum. Alexander, gözleri gerçek alevlerle yanan, ruh büyüünün mor aurası etrafını saran, mor gölgeleri titreşen Liath'ın tepesinde at sürüyordu. Omuzlarının üzerinde baş yoktu ve elinde uzun bir kırbaç vardı. Annemle babamın önünde yavaşlayarak durduğunda, Liath bir homurtu çıkardı, burnundan geceye korlar fırladı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama bu korkudan değildi. Belki onu ilk kez görüyor olsaydım korkardım ama şimdi sadece nefesimi verip taşta yaslanabiliyordum. O buradaydı. Başımı bir anlığına mezar taşına yaslayıp her şeyi içime çekerken dudaklarımdan bir gülümseme geçti.

O buradaydı. Benim için.

Kırbacının sapına hafifçe vurdu; kırbacın boyu annemin elindeki kâseye doğru fırladı ve kâseyi elinden alıp metalik bir gümbürtüyle ateşin yanında yere düşürdü. Annem hırlayarak dudağını geriye kıvırdı ama onu engellemek için herhangi bir hamle yapmadı. "Sanırım sende bana ait bir şey var."

Serin esintiyle hiçbir ilgisi olmayan ürpertiler omurgamdan aşağıya doğru aktı. Sis geri sıçradı, mezarlığın kenarlarındaki ikinci ve üçüncü sıra ağaçlara doğru çekildi. Onlar da önlerinde ne olduğunu biliyorlardı.

Ellerini kaldırarak, dönen mor bir enerji topu oluşturdu ve ateşimle öğrendiğime benzer bir hareket kullanarak, Alexander onu aileme doğru savurdu.

Büyü onları göğüslerinden vurarak mezarlığın derinliklerine doğru uçurdu. Alexander Liath'ın üzerinden kaydı, başı geri dönerken etrafındaki mor aura düştü. Bana doğru koştu, elleri hemen sırtımdaki iplere gitti ve beni serbest bıraktı.

Nefesimin tekrar ciğerlerime dolması o kadar tatmin ediciydi ki rahatlama hıçkırıklarımı tutamadım. Alexander'ın dikkati tekrar yüzüme geldi, uzanıp yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve yüzümü inceledi. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım, hâlâ alabildiğim kadar derin nefes alıyordum. Başparmağıyla yanağımın dolgunluğunu okşadı ve beni kollarına çekmeden önce bir süre bana baktı. Ağrıyan kollarımı serbest bırakarak yüzümü paltosunun içine gömdüm, hayvan kokusunu ve sıcaklığını içime çektim. Gözlerimi kapatarak sıcaklığın ve rahatlığın tadını çıkardım.

Güvendeydim.

Hafifçe geri çekilerek ellerini yüzüme götürdü. "Çok özür dilerim Katrina. Sözlerim için, neredeyse geç kaldığım için, hepsi için. Hayal edebileceğimden çok daha cesursun ve umarım korku içinde söylediğim sözler için beni affedecek cesareti kendinde bulabilirsin."

"Neyin korkusu?" Hâlâ ciğerlerime hava çekmeye çalışarak mırıldandım.

"Bunun korkusu," dedi, bir bukleyi kulağımın arkasına itti ve başını sallayarak

Annemle babamın havaya uçurulduğu yere. "Sana zarar gelmesini istemedim.

zaten olduğundan daha fazla."

"Bu oldukça dokunaklı," dedi annem, sesi düz ve kayıtsızdı. Hiçbir tereddüt belirtisi göstermeden bize doğru bir hava fışkırttı. "Ama düzeltmemiz gereken bir perde var ve ikiniz de süreci yavaşlatıyorsunuz."

Alexander önüme geçti ve bir sonraki nefeste ruh formuna dönüşerek darbenin körünü aldı. O yarım adım geriye sendeledi ve ben de ayağa fırladım, sadece içgüdülerimle anneme bir ateş topu gönderdim.

Alexander kolayca toparlandı, kırbaç eline geri döndü. Hızlı bir bakış attım. Kırbaç ipi bir insan omurgasından yapılmış gibi görünüyordu.

Kemikten yapılmış gibi görünen sapı tutuşunu ayarlarken benim de omurgamda karıncalanmalar oluştu.

İğrenç olmalıydı, midemin korkuyla geri tepmesine neden olmalıydı, ama olmadı. Sanki onun eline aitmiş gibi görünüyordu, sadece Dullahan'ın ölümcül aurasına katkıda bulunuyordu.

"Benimle savaşmayı mı düşünüyorsun, Dullahan?" diye sordu annem, sesi tizleşmişti. "Ben Sleepy Hollow'un lideriyim. Sen beni korumak için varsın."

"Ben kasabayı korumak için varım. Sizden çok önce burada olan büyüü korumak için," diye hırladı.

"Ben daha iyiyim," diye cevap verdi. Bakışları üzerime dikildi ve alay etti. "O çok düşkün görüldüğün işe yaramaz çocuğumdan kesinlikle daha iyiyim."

Alexander hırladı ama ikimiz de cevap veremeden elini bana doğru uzattı ve parmaklarını yumruk yaptı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve nefesimi içime çekmeye çalıştım.

Ama yapamadım.

Gözlerimi açtığımda panik ciğerlerimi ele geçirdi ve kalan az miktardaki oksijeni de dışarı attı. Yere düşerken boğazımı tırmaladım, nefes yolumu daraltan görünmez bağları çekiştirdim. Görüşümün kenarları karardı, annemin ellerinde nefes alamadığım için göğsüm kabardı.

Alexander'ın kırbacı ona doğru şakladı, ama babam elini kaldırdı, kökler topraktan fışkırarak kırbacı sardı ve keskin bir çatırtıyla aşağı çekti. Dullahan hırladı, tehditkâr bir sestir ve kafası olmasa bile yüzündeki ifadenin ölümcül olacağını biliyordum.

"Ona zarar vererseniz, başınızı omuzlarınızdan ayırmaktan büyük zevk duyarım."

Annem sadece güldü.

Kan kulaklarımda gümbürdüyor, kalbim ona ayak uydurmaya  alıştı a çarpıyordu. Toprağı pen eleyerek annemden uzaklaşmaya, büyüsünün menzilinden çıkmaya çalıştım.

Alexander babama doğru yaklaştı ve babamın onu bastırmak için kullanmaya çalıştığı köklerden kurtuldu. Alexander zahmetsiz bir hareketle kendisine en yakın olan kökü yerden çekip aldı ve babamın boynuna doladı, babamın nefes yolunu keserken onu vücuduna doğru çekti. Kendimi dik tutmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşmış ve zayıflamıştı ama Alexander onu yere itmeden önce babamın bedeninin yığıldığını gördüm. Yerden, görmeyen gözleri bana bakıyordu.

Nefes alamıyordum, görüşümü siyah noktalar kapladığı için vücuduna odaklanamıyordum.

Babam  lm şt .

Anında annemin büyüsü üzerimdeki etkisini kaybetti. Derin bir nefes çekerken başım döndü, sonra vücudum oksijenini yenilemeye çalışırken nefes nefese kaldım. Boğazımı tutarak babamın bedenini inceledim, suçluluk, pişmanlık, üzüntü -herhangi bir şeyin beni ele geçirmesini bekledim. Ama hissettiğim tek şey nefesimin elime çarparak titremesiydi. Sanki yerde yatan bir yabancıydı. Onun için hiçbir şey hissetmiyordum.

Tıpkı onun bana karşı hiçbir şey hissetmediği gibi.

Annem dikkatini Alexander'a çevirdi, yüzü buruşmuş ve dudakları hırıltılı bir şekilde ona doğru ilerlerken büyüsünü ona doğru gönderdi. "Kocamı sen mi  ld rd n?"

"Kendi çocuğunu bile öldürebilirsin," diye karşılık verdi Alexander, ona yaklaşırken oksijenini kesme girişimlerini savuşturarak. Kadının rüzgârı onu yavaşlatmadı, ağır adımlarını durdurmadı. "Ne fark eder ki?"

" ocuğum hiç doğmamış olması gereken bir hayat israfı," diye hırladı ve onu t kezleten bir hava dalgasıyla geri püskürttü.

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, zihnimin her köşesini sarsıyor ve yarattığım küçük huzuru parçalıyordu. şimdi görüşümü kırmızıya boyuyor, yüzüm hem öfke hem de utançla ısınıyordu. Yerden gelen ateş ellerimi sardı ve çimleri yaktı. Titrek bir elimi kaldırarak anneme doğru bir ateş topu fırlattım ve onu yan tarafından vurdum.

Bana doğru dönerken yarasını tutarak acı içinde haykırdı. "Seni küstah  ocuk! Bu ne cüret?"

Bitmek bilmeyen öfkemden beslenen alev topları birbiri ardına elimi terk etti. Her biri, bana kendimi daha az hissettiren kadını incitmek içindi. Artık titremiyordum. Düşünmüyordum. Aklımda onun sözleri, yüzündeki alaycı ifade ve avucunun tenime vuruşu dışında hiçbir şey yoktu. Bana yaptığı her kötü muamele, beni hayal kırıklığına uğratması, her dikenli kelime ve keskin tokat zihnimi doldurdu. Tüm bunların sihrimi körüklemesine izin verdim ve bitmek bilmeyen alevler halinde ona yönlendirdim.

Ateşim, annem çimlerin üzerinde hareketsiz yatana kadar onu tekrar tekrar vurdu.

Görüşüm netleşti ve neye baktığımı fark ettim: kömürleşmiş ve tanınmayacak kadar kararmış bedeni.

Nefesim ciğerlerimden hızla çekildi ve dizlerim artık ağırlığımı taşıyamaz hale geldi. Tek yapabildiğim onun bedenine bakmaktı.

O ölmüştü. Sonunda ölmüştü. Sonunda ondan kurtulmuştum.

Babamın bedenini görmekten farklı olarak, daha önce hissettiğim her duygu içimden geçerek bir kasırga gibi zihnimi kasıp kavurdu.

Rahatlama. Öfke. Pişmanlık. Gurur. Hepsi ve daha fazlası. Çok fazla şey vardı.

-Çözülemeyecek kadar çok duygu.

Ama hiç şüphesiz, en ufak bir soru işareti olmadan, öldüğüne sevindiğimi biliyordum.

Ve onu öldüren ben olduğum için mutluydum.

Anneme son bir kez baktıktan sonra Alexander'a döndüm ve onu aramaya başladım. Bir kez daha başsız ve dalgalı mor bir sisle örtülü bir şekilde, acımdan en çok sorumlu olan iki kişinin cesetlerinin üzerinde duruyordu. Beni koruması gereken, beni herkesten çok sevmesi gereken iki insanın. Kendilerini korumak için beni öldürmeye hazır olan iki insan.

"Bitti," diye fısıldadım, Alexander'ın göğsüne, ceketinin tokalarına, gözlerimin tekrar bedenlerine gitmesini engelleyecek her şeye odaklandım. Artık onları görmek istemiyordum, ölmüş olmaları umurunda değildi. Pişmanlık duymak istiyordum ve belki daha sonra duyacaktım. Ama bir mezar taşına yaslanıp bacaklarımı önüme doğru uzatırken kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yorgun düşmüştüm.

Alexander tekrar insan formuna dönüşerek önümde eğildi. Başımı bir o yana bir bu yana çevirirken elleriyle yüzümü kavradı ve gözbebekleri kocaman açılmış, kısık mavi gözleriyle beni inceledi.

Yüzümde ve sonra vücudumun geri kalanında gezindiler. "Yaralandın mı?"

Ben cevap veremedim arkamızdaki ormandan çatırdayan dalların sesi geldi. Dönüp ikimiz de ağaç hattını izlerken nefesimi tuttum.

Mor büyü dalgası onu ele geçirip bir kez daha Dullahan'a dönüştürürken Alexander beni ayağa kaldırdı. Ses gittikçe yaklaşıyordu, toprak enkazın üzerinde attığım her adım irkilmeme neden oluyordu, çıtırtılar kemiklerin kırılma sesine çok benziyordu.

Nefesim ciğerlerimde dondu. Mezarlığın kenarındaki ağaçlar hışırdadı ve bedenim gerilerek beklemeye başladı.

OceanofPDF.com

Otuz

"I Sanırım bunun yerine onların fedakârlığı yeterli olacaktır." Ses tanıdıkta ama ağaç hattının karanlığını araştırdığımda kimse görünmedi. "Onlar bile niyetim yoktu."

Büyük bir ağaç gövdesinin arkasından kan kırmızısı bir pelerin ve derin bir kukuleta ile kaplı bir figür çıktı. Sesi kadındı ama kukuleta yüzünü gölgeliyordu. Bize doğru yaklaştı, annemle babamın cesetlerinin üzerinden geçerek önümdeki sönmekte olan ateşe yaklaştı.

"Sana gitmeni söyledim Katrina," dedi kadın, kapüşonunu geri itmek için uzanarak. "Hiç dinlemiyorsun."

"Ciara?" Nefes aldım. Dizlerim büküldü ve sadece Alexander'ın belimi kavraması beni dik tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Yüzündeki saf nefret onu tamamen tanınmaz hale getirerek bana doğru alaycı bir ifadeyle baktı. "Gözünün önündekini asla göremedin, Katrina."

Ben tepki vermeden önce pelerinin bronz bir hançer çıkardı ve ön kolunu kesti, bir büyü mırıldanırken kanın ateşe düşmesine izin verdi. Kanı alevlere damlarken gökyüzünde şimşekler çaktı.

Elektrik annemle babamın cesetlerine çarptı ve gökyüzüne çekilmeden önce onları aydınlattı. Bir gök gürültüsü patladı. Alexander kollarımdan tuttu ve beni göğsüne çekerek ona saldırmamı engelledi.

"Artık çok geç," diye mırıldandı. Bizi Ciara'dan küçük bir adım daha geriye çekerken, etrafındaki mor büyü düşerek yüzünü ortaya çıkardı. Gözleri sadece Ciara'ya dikilmişti. "Başarısız olduk."

Ciara bize gülümseyerek, "Sen her zaman söylediklerinden daha zekiysin, Dullahan," diye mırıldandı. "Ama çok geç kaldınız."

"Yani intikam için bu kasabayı yok etmek üzere Sluagh'ı mı çağıracaksın?" Kükreyen ateşin sıcaklığı yüzüme vururken sordum. Alexander yanımda gerildi. "Neden? O kötü adam değil ki."

"Bu şehir benden her şeyimi aldı. Benden her şeyimi aldı ve bana ölü bir kardeş ile kendini öldürmemek için sürekli gözetim altında tutulması gereken, suçluluk duygusundan mahvolmuş bir anne bıraktı." Hırlayarak parmağıyla Alexander'ı işaret etti. Alevlerin yükselişini izlerken yüzü dingin bir sükûnete dönüştü. "Ve ben Sluagh'ı çağırmıyorum."

"Ne çağırdın?" Cevabından korktuğum için sesim titriyordu.

Sanki dünya benim sorumu bekliyormuş gibi, doğal olmayan alev dalları ateş çukurunun ortasından yükseldi ve tekrar yere battı. Bana damarları hatırlattı.

Bu alev damarları boyunca yer yarıldı, toprak ayrıldı ve daha fazla sarsıldı.

"Onu sen çağırdın," diye nefes aldı Alexander. Elimi tuttu ve ikimiz de bir anıt mezarın kenarına yaslanana kadar beni geri, alevlerden uzağa çekti.

Ciara ayakta durmaya ve ateşi izlemeye devam etti. Gözleri bize doğru kaydı. "Ben yaptım."

"Bu onu asla geri getirmezdi," dedi Alexander, beni sıkıca kavrarken sesinde öfke vardı. "Ama şimdi buradaki herkesi ölüme mahkûm ettin. Gerçekten sana itaat edeceğini mi düşünüyorsun?"

Ciara, "Büyü bunu yapmasını sağlayacak," dedi, gözleri tekrar çatlamış toprağa dönerek.

Alexander güldü, mizah içermeyen bir sesle ve kollarını bana daha da sıktı. Onun dokunuşu benim tek dayanağım, kafamın içinde yüzmemi engelleyen tek tesellimdi. Eğer daha önce, ona anlatmaya çalıştığımda beni dinlemiş olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Alexander konuşmaya devam ederken mide bulantısı midemde dönüp durdu ve boğazıma tırmandı. "Onu hiçbir şey kontrol edemez. Kesinlikle hiçbir büyü. Herkesi kandırdığı gibi seni de kandırdı. Bizimle birlikte öleceksin, aptal cadı."

Yerin dikişleri daha da yarıldı, yarıklardan yoğun siyah duman çıktı ve gözlerini kapatan ama yüzünü dönmeyi reddeden Ciara'nın arkasında bir sütun oluşturmak için döndü. Yarı saydam duman olarak başlayan şey, duman dalları topraktan kaçıp gruba katıldıkça hızla opaklaştı.

Alexander'ın beni kavrayışı sıkılaştı ama bu zihnimde zar zor kaydedildi. Sonunda yerden daha fazla duman çıkmadı ve zaten burada olan duman çökerek gecenin içine dağıldı.

Onun yerinde uzun boylu ve ince bir kadın vardı. Teni yeni işlenmiş porselen gibi doğal olmayan bir beyazlıkla parlıyordu. Gece esintisi ay ışığı rengindeki saçlarının uzun ipeksi tellerini toplayarak çıplak omuzlarından aşağıya doğru itiyordu. Gözleri... gözleri mürekkep siyahı havuzlar gibiydi; Ciara'ya bakan ruhsuz bir bakış.

"Beni çağıran sen misin?" diye sordu, etrafında dönerek Ciara'nın önünde durdu. Kan kırmızısı bir tırnağını uzatıp Ciara'nın yanağında gezdirdi. "Benden ne istiyorsun?"

Ciara başını dik tutup önüne bakarak, "Evet," dedi. "Kardeşimi geri getirebilir misin? Onun götürdüğünü."

Ciara'nın arkasından bir kez daha mırıldandı. Konuşurken sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı. "Kardeşini geri getiremem, küçüğüm."

Ciara'nın yüzü buruştu ve Ölüm'le yüzleşmek için döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Neden onu geri getirmiyorsun?"

"Yapamam dedim. Yapmayacağımı değil." Kadının yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve Alexander'ın beni hâlâ kendisine doğru tuttuğu yere, bize doğru başını salladı. "Çünkü kardeşiniz ölmedi."

Ciara'nın gözleri bize kaydı. "Ne?" diye sordu, kelimeleri sadece bir nefesti.

"Söyle ona Süvari," dedi kadın, Alexander'ın lakabıyla hırıltılı bir şekilde alay ederek. "Kasabadan sakladığın gerçeği söyle ona."

"Kardeşin yaşıyor," dedi Alexander, sesi düzdü. "Ben kurban kabul etmem. Onları mutlu yaşayabilecekleri güvenli bir yere gönderirim."

Ciara'nın bakışlarındaki nefret durakladı, gözleri ay ışığında parlarken yumuşadı. Çabucak toparlandı ve dikkati Alexander ile benim aramda gidip gelirken ona ters ters baktı. "Yalan söylüyorsun. Onu sen öldürdün."

"Ben yapmadım." Alexander son derece sakın kaldı. "Torin yaşıyor. Kentucky'deki bir sığınağa gönderildi. Hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorum ama ona para ve erzak verildi ve sağ bırakıldı. Her zaman canlı bırakılırlardı."

Ciara'nın dudaklarından bir hıçkırık kaçtı, gözlerinde yaşlar parlarken eli ağzını kapatmak için havalandı. "Hayır."

"Ve şimdi Ölüm'ü Sleepy Hollow'a çağırdınız ve o size borçlu değil. Ne isterse yapabilir. Kimi isterse *alabilir*."

dilekler," diye hırladı Alexander.

Kadın Ciara'nın arkasına geçti, önünü Ciara'nın sırtına dayadı ve çenesini omzuna dayadı. Gülümserken dişleri ay ışığında parlıyordu, ağzını Ciara'nın kulağına değdirmek için eğildi. Dudaklarının kan kırmızısı, söylediği sözcükleri okumayı kolaylaştırıyordu. "O haklı."

Ciara'nın gözleri yukarı fırladı ve kadının ellerini kaldırıp Ciara'nın boynunu kırması için tam zamanında benimkilerle kilitlendi.

Bedeni mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Kadın geri adım atarak ellerini kalçalarına sildi. Siyah gölgeler parmak uçlarının etrafında dönüyor, birleşiyor ve kollarına doğru ilerlemeden önce ellerini kuşatmak için kıvranıyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kabaran safrayla savaştım. Ciara ölmüştü. Annem ve babam ölmüştü. Adelaide ölmüştü.

Ve sırada biz vardık.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadı Alexander, yavaşça ayağa kalktı ve geri çekilirken beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Şimdi, şimdi," dedi kadın, Ciara'nın bedeninin üzerinden geçip bize yaklaşırken, yüzünde hâlâ aynı dingin gülümseme vardı. "Bu kadar çabuk nereye gidiyorsunuz?"

Alexander sessiz kaldı, insanlık dışı kadını izlerken eli benimkini sıkıyordu. Belli ki onun kim olduğunu biliyordu ama yine de tek tepkisi bizi hareketsiz tutmak oldu.

"Kimsin sen?" Vücudumdaki her kasla birlikte sesim de titriyordu. Cevabı zaten bildiğimden korkuyordum ama içimden bir ses bunu yüksek sesle söylememi istiyordu.

Alexander nefesinin altından küfretti.

Kadın daha geniş gülümsedi. "Merhaba, küçük anka kuşu. Ben Ölüm'üm."

Parmağının bir hareketiyle Alexander benden uzaklaştı ve mezarlığın öbür ucuna fırlatılarak mide bulandırıcı bir çatırtıyla taş bir mozoleye çarptı. Vücudu kıpırdamadan yere yığıldı.

Thirty-One

T İskender'in taşa çarparken çıkardığı mide bulandırıcı ses kulaklarımda yankılandı. Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan ellerim alevler içinde kaldı ve göğsümde bir ateş topu oluştu. Görebildiğim tek şey Alexander'ın eğilmiş ve kırılmış bedeni, düştüğü yerde bükülmüştü.

Alev topumu kendine Ölüm diyen kadına doğru fırlatırken kalbim sıkışmıştı. Tüm mantık bedenimi terk etmişti. Geriye kalan tek şey saf öfkeydi. Ateş Ölüm'ün göğsüne isabet etti ve onu birkaç adım geriye sendeletti. Elbisesindeki kararmış daireye ve omuzlarındaki gerginliğe rağmen genişçe gülümsedi.

"Tüm yapabildiğin bu mu?"

Annem gibi konuşarak beni iğneledi. Ama Alexander'ı ve kendimi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmem gerektiğini biliyordum. Öfkemi ve korkumu bir araya getirerek ona bir ateş patlaması daha fırlattım, bu seferki öncekinden daha büyüktü.

Göğsünün aynı noktasına çarparak onu büyük bir mezar taşının üzerine fırlattı. Yere düştü ve kararmış eli ortasına giderek kaburgalarını tuttu.

Bir dakika bile kaybetmeden Alexander'ın yanına koştum. Biraz hareket ediyordu, inliyordu ama hala gözlerini açmamıştı.

"Alexander, kalk," diye yalvardım, onu ayağa kaldırmak için kolundan çektim. "Hemen kaçmamız gerek."

Tekrar inledi, eli başının yan tarafını tutmak için uzandı. "Katrina?"

"Evet, benim," dedim, hâlâ çarptığı mezar taşına yaslanmış olan Ölüm'e bakarak. "O geri dönmeden gitmeliyiz."

yukarı."

Sözlerim ona biraz açıklık getirmiş gibi görünüyordu çünkü başını salladı ve ayağa kalkmasına yardım ederken derin bir nefes aldı.

"Liath nerede?" Onun ağırlığının çoğunu taşımanın v e r d i ğ i eforla sesim zorlanarak sordum.

"Ağaçlar," diye cevap verdi, gözleri onu yaratan kadına dikilmişti.

"Ağaçlara gidin. O bizi bulacaktır."

"Koşabilir misin?" Ateşimi sol elime doğru iterek ve başka bir alev küresi oluşturarak sordum.

Başını salladı, gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Ben hallederim." "Koşmaya hazır ol o zaman."

Elimden bir alev topu daha çıktı, Ölüm'e bir kez daha çarptı ve onu mezar taşına geri itti. Alevler dağıldı, boynu ve yüzü boyunca is ve kül bıraktı.

"Şimdi," diye nefes verdim, ağaçların arasına doğru koşarken Alexander'ı çekiştiriyordum.

Kahkaha sesleri bizi gecenin içine kadar takip etti. Omzumun üzerinden döndüğümde Ölüm mezar taşına oturmuş, başparmağıyla bulaşmış rujunu siliyordu. Genişçe gülümsedi. "Koş, küçük anka kuşu, koşabildiğin kadar hızlı."

Sözleri, tırnaklarımın derime sürtünmesi gibi tüylerimi diken diken etti. Gözlerimi onun formundan ayırmadan, sonunda ağaçlara ulaştık ve ormanın içinde kaybolduk. Ancak mezarlıktaki ateşin ışığını ve Ölüm'ün saçlarının ay ışığındaki parıltısını artık göremediğimde arkamı döndüm ve koşarken Alexander'ı da yanıma çektim.

Çalıların arasında ilerlerken dallar saçlarıma dolandı ve elbiseme takıldı.

"Liath nerede?" Bizi doğru yöne götürmeye devam ederken nefes nefese sordum.

Sanki bizi duymuş gibi yakınlardan toynak sesleri geldi ve ikimiz de Liath'ı görmek için döndük, yanımızda dururken alev alev yanan gözleri parlıyordu.

"Alexander, ata binebilir misin?" diye sordum. Hafifçe sallanıyordu, gözleri düşmüştü. Boştaki elimi uzatıp yanağını sertçe okşadım ve gözlerinin bir kez daha açılmasını sağladım. "Alexander, Liath'a binmen gerek. Hemen."

Bir mucize eseri, onu Liath'a bindirebildim. Dışlerimi sıkarak ayağımı üzengiye geçirdim ve kendimi yukarı çekerek Liath'ın önüne yerleştim.

Alexander öne doğru yığılırken kollarını belime doladı, ağırlığı sırtımda ağır ve sıcaktı.

"Liath," diye fısıldadım dizginlerini tutarak. "Umarım evin yolunu biliyorsundur."

Kışnedi ve sonra yola koyulduk, dörtnala koşarken gözleri yolu aydınlatıyor, bizi ağaçların ve dalların arasından geçiriyordu. Ellerim dizginlerin derisini sıkıca kavradı ama onu yönlendirmeye çalıştığımı düşünmesine neden olacak herhangi bir gerginlik yaratmamaya dikkat ettim.

Nerede olduğumuza dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama kulaklarımda gümbürdeyen kalbim ve midemde dönen yağlı korku doğru düşünmemi imkânsız hale getiriyordu.

Ay tepemizdeyken ağaçların arasından fırladık, Liath tırısı kalktı ve Alexander'ın evinin etrafındaki açıklığa girdiğimizde dikkatli bir yürüyüşe başladı. Güvenlik bizi karşıladığında nefesim kesildi, içimde ağlama isteği uyandı.

Ama güvende
değildik. Henüz
değil.

Liath'la olan şansım görünüşe göre tükenmişti, çünkü attan inmeye çalıştım. Ayağım elbiseme dolandı ve yere düştüm, keskin bir patlamayla omzumun üzerine indim. Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım ve dizginlere uzandım. Ani bir ağrı omzumdan ve boynumdan akarak midemi bulandırdı ve titreyen bir soluk almamı sağladı. Çıkan sesle savaşmak için alt dudağımı ısırdım ve yavaşça kolumu göğsüme bastırdım.

"Alexander," diye seslendim, sağlam elimi kalçasına vurarak. Benim pek de zarif olmayan ayrılışım sırasında bir şekilde dik durmayı başarmıştı ama gözleri yine kapanmıştı ve vücudundaki sallanma endişe vericiydi.

Gözleri dalgalandı ve onları tamamen açtığında çenesi gerildi. "Neredeyiz biz?"

"Eve," diye cevap verdim ve Liath'ın dizginlerini sağlam elime alıp onu ahıra götürdüm.

"Burası güvenli değil," dedi, Liath hâlâ hareket halindeyken bir şekilde atından indi ve zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. "Koğuşları kullanmam gerek."

"Koğuşlar mı?" Liath'ın iplerini bırakarak sordum. Kendi başına ahıra doğru gitti, açık bir ahıra girdi ve orada yem torbasında ne varsa mutlu bir şekilde yemeye başladı. Nefesimi bırakarak Alexander'a döndüm, düşmeden önce onu yakalamak için tam zamanında yetiştim, yüzünün toprakla buluşmasını engellemek için sağlam kolumu koltuk altına soktum. "Sen de

daha fazla büyü kullanamayacak kadar zayıf. Bana koğuşları nasıl yapacağımı söyleyin, ben de onları yapmaya çalışayım."

Hareket yaralı sol kolumu sarstı ve çığlık atmamak için yanağımın iç tarafını ısırdım, dilime bir bakır patlaması doldu. Acı dindikçe nefes nefese kalarak kan topağını yere tükürdüm.

"Ben olmalıyım. Yoksa bizi bulur," diye mırıldandı. Elini kaldırdı ve mor duman dalgaları avucundan çıkarak yayıldı ve puslu bir kubbe halinde açıklığın her yanını sardı. Dudakları kıpırdadı ama o kadar sessiz ve bulanıktı ki sağır kulağımla onu duyamadım.

Kubbe kaybolmadan önce parıldadı, hava eskisi gibi oldu.

"Bitti," dedi gururla, bana gülümseyerek. Sonra gözleri geri döndü ve onu tutmama rağmen çimlere düştü. Bir gümbürtüyle yere düştüğünde irkildim. Hızla eğilerek dizlerimi başının altına yerleştirdim, yere düşmeden önce zar zor başını kaldırabildim.

Oraya nasıl geldiğine rağmen Alexander karşımda sakın görünüyordu. Yüzünü yakıp kavuran her zamanki yoğunluk şimdi bilinçsizlikle yumuşamıştı.

Uzakta bir karga öttü ve kolum sarsılırken bedenimde irkilmeye dönüşen bir çekingenlik yarattı. Etrafımda Ölüm'ün izlerini aradıktan sonra, yaralı kolumu göğsüme bastırırken bakışlarımı Alexander'a çevirdim. İç çekerek başını kucağımdan indirdim ve ayağa kalktım.

Onu eve sokmanın zor olacağını biliyordum ama içeri girmemiz gerekiyordu. Kapı metrelerce uzaktaydı ama İskender'in bana yaslanırken hissettiği ağırlıkla kilometrelerce uzakta gibi geliyordu. Onu tek başıma içeri sokmamın imkânı yoktu ama onu burada da bırakamazdım.

Onu içeri çekmek için iki kolumu da kullanmam gerektiğini biliyordum. Sağ elimle yaralı eklemi dürtmek, deriyi ve kasları yoklamak için nefesimi içime çektim. Eklem kesinlikle doğru yerde değildi; omzumun önündeki anormal yumru bunu kanıtlıyordu. Bu yaralanma hakkında daha önce Henry'nin bir gün masasının üzerine bıraktığı bir tıp kitabında bir şeyler okumuştum.

Yaralı kolumun bileğini tutarak derin nefesler almaya odaklandım, bir tane, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Gözlerimi kapatarak bir nefes daha aldım ve tuttum, bileğimi çekip kolu dışarı ve yukarı doğru çekerken sertçe üfledim.

Ateş tüm kolumu yaktı ve acı azalana kadar yüksek sesle nefes alarak haykırdım. Zekice, kolumu hafifçe hareket ettirerek test ettim. Neredeyse tekrar haykırıyordum, bu sefer rahatlamıştım, çünkü acı eskiden olduğu gibi bıçak gibi saplanmak yerine sadece donuk bir sızıya dönüşmüştü.

Bunu yapabilirim.

Eğilerek ellerimi İskender'in koltuk altlarından geçirdim. Göbeğimi esneterek ve bacaklarımı bükerek ayaklarımı toprağa bastırdım, onu yukarı çektim ve eve doğru sürükledim. Acı kolumdan dışarı yayıldı ama yoluma devam ettim.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Alexander'ı odası olduğunu tahmin ettiğim yatağa yatırdım. Önce gövdesini bıraktım, sonra da bacaklarını çekmek için eğildim.

"Katr... na," diye mırıldandı Alexander, gözleri kapalı kalmıştı.

Ter sırtımdan ve yüzümden aşağı dökülüyor, alnımdan ve boynumdan aşağıya damlıyordu. Sağlam elimin tersiyle silerek yanına eğildim ve sol kolumu göğsüme yasladım. "Ne oldu Alexander?"

"Tek başına... alev alev yanıyor," dedi. "Saf alev."

"Ne?" Sol kulağımı yüzüne yaklaştırarak sordum. "Süvari, benimle misin?"

Cevap vermedi, başı bir kez daha yana düştü.

Gözleri tekrar açılana kadar yanağını okşadım, maviyi öncekinden daha koyu buldum. "Süvari. Ne diyorsun sen? Beni duyabiliyor musun?"

"Katrina," dedi hafifçe gülümseyerek. "Beni kurtardın. Çok güzelsin. Benim parlak ateşim."

Sözleri karşısında yanaklarım kızardı. Elimi alnına koydum ve terden nemli olduğunu gördüm. "Dinlen, Alexander."

"Ruh büyüü." Sesi zayıftı, sözünü tamamlayamadan kesildi. "Böyle bir bedel."

Gözleri bir kez daha kapandığında, derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Elbette büyüü ona zarar vermişti. Beni gizlemek ve sonra da bulmak için sürekli kullanıyordu. Bedenim bile soluyordu, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Yatağın ayak ucunda durdum, daha rahat edebilmesi için botlarını çıkarmayı düşünüyordum. Omzumdaki sancı onun rahatsız bir şekilde uyuyabileceğini gösteriyordu.

Daha önce uyuduğum odaya geçerek botlarımı çıkardım ve yatağa uzandım. Gözlerim kapanırken gerginlik bedenimden akıp gidiyordu.

ve nefesim düzleşti.
Belki de biraz dinlenmeliyim.

OceanofPDF.com

Otuz İki

V Alev ve kan görüntüleri beni irkiltip uyandırdı, göğsüm kabarıırken görüntüler göz kapaklarıma kazındı. Küçük yatakta doğrulup avuçlarımı gözlerime bastırdım ve patlayan yıldızlar gözlerimi doldurana kadar bastırdım.

kan ve ateş nehirleri yerine gözlerimin arkasındaki karanlığı.

Nefesim nihayet yavaşladığında ayağa kalktım ve perdeleri açmak için pencereye doğru ilerledim. İstedğimden daha uzun süre uyumuştum, yaklaşan şafağın grisi kulübeyi çevreleyen ağaçların üzerindeki gökyüzünü aydınlatıyordu. Buradan rüzgârın ağaçları hışırdatışını, sonbahar yapraklarını toplayışını ve onları bir alev şeridi gibi yerde döndürüşünü izledim.

Ağaç gövdelerinin etrafında dans eden yapraklara odaklanmışken, pencere camını dolduran ani karanlık bulanıklığı beni geriye doğru tökezletti. Önümde, küçük pencere pervazında ışık saçan bir karga duruyordu. Gözlerinin mürekkep siyahı havuzları dikkatle bana odaklanmıştı, beni incelerken başı öne arkaya eğiliyordu.

Perdeleri çekip yaratığın tuhaf bakışlarından kaçmamı isteyen tüm içgüdülerime rağmen ayaklarım beni pencereye yaklaştırdı. Ama bir şey beni orada tuttu, sanki gözlerini kırpmadan bakarken büyülenmiş gibi beni kendine çekti.

Orada oturmuş, ben avucumu cama koyarken beni izliyordu. Camın soğuğu tenime keskin bir şekilde vuruyordu.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Kuş gagasını avucumun dayandığı cama vurdu. Bir kez daha gagaladı ve geri çekildi, sarsak başı önce bir yana sonra diğer yana eğildi. Bir, iki, üç kez göz kırptı. Ve sonra, sanki bir

Tamamen farklı bir kuş, başını geriye eğdi ve çığlık atarak ağzını açtı.

Pencereden tökezleyerek yere düştüm, ellerim bedenimi yakalamak için arkama uzandı. Çarpmanın etkisiyle omzum sarsıldı ve dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Gözyaşlarımı ısırarak dizlerimin üzerine çöktüm ve pencereye doğru süründüm, kendimi yukarı çekmek için çerçeveyi kullandım.

Nefesim boğazımda düğümlendi, kuşun bana tekrar bakmasını bekledim ama bir kez daha gitmişti. Burada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Yaralı kolumu göğsüme bastırarak perdeleri kapattım ve odayı karanlığa gömdüm. Hem yaramın acısı hem de önceki gecenin olayları karşılaşmamın adrenalini ile kesişirken gözlerim yaşardı.

Ailem ölmüştü. Ciara ölmüştü. Ölüm Sleepy Hollow'daydı ve benim için geliyordu.

Nefesim ciğerlerimi aceleyle terk etti, Ölüm'ün sözleri aklıma geldikçe oda karanlıkta dönmeye başladı. Bana "küçük anka kuşu" demişti.

Yatağa doğru tökezlerken görüşüm dalgalandı, ayağım odada bir şeye takıldı ve beni bir kez daha yere düşürdü. Bu sefer dizlerim darbeyi yakaladı ve hiçliğe bakarken kendimi yana bıraktım.

Ben bir anka kuşu olamam.

Priscilla'da keşfettiğim şiir. Ateş kuşları ve onların ölümle dansı. Biliyor muydu?

Yatak odasının dışından gelen bir ses başımı çevirmeme neden oldu. Alexander biliyor muydu?

Gözlerimi sıkarak başımın öne düşmesine izin verdim, buklelerim yüzümü örtecek şekilde düştü. Sağlam elimin yumruğunu sıkarak, acıyı hissetmek için bacağıma sertçe vurdum. Saflığım için bir ceza. Ben akıllıydım. Şiiri bulan bendim. Sluagh'la ilgili bölümleri keşfeden bendim ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Belki de bilmiyorlardı.

Titreyen bir nefesle başımı kaldırdım, ağırlığımı topuklarımdan üzerine verdim ve saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken ayakta durdum. Çenem dışarı çıktı ve omuzlarımı olabildiğince geride tuttum. Derin bir nefes kaburgalarımı genişletti. Bir nefes daha.

Alexander yaralıydı ve endişem onu bırakmam ve bildiği şeyleri bilme ihtimalinden saklanmam için bana yalvarsa da

Onları benimle paylaştığında, onsuz Ölüm'ü durduramayacağımı biliyordum.

Tek yapmak istediğim karanlığa saklanıp unutulmak, her şeyden ve herkesten uzaklaşmak olsa da bu benim için yıkılma zamanı değildi.

Ama Sleepy Hollow'un bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı.

Zihnimin derinliklerinden mürekkep gibi bir düşünce süzüldü, Ölüm'ün içinden çıktığı gölgeler gibi karanlık ve çarpıktı. Belki de Sleepy Hollow'u kurtarıırken ölürsem, sonunda yeterli olacaktım.

Bu düşünce kalbimi ele geçirdi, boğazımda asit yanıyordu. Ölmek istemiyordum ama belki de ölmek istiyordum.

Alexander'ın odasından gelen tıkırtılı bir inilti beni karanlıktan çekip çıkardı, gözlerim önümdeki zemine odaklandı. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve kendi odamdan çıkıp Alexander'ınkine girdim.

Gözleri kapalıydı ama ellerinin iki yanında toplanmış olmasından ve ayaklarının battaniyeye tırmanmasından dinlenmesinin zor olduğu anlaşılıyordu. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş, saçlarına damlıyordu.

Odada etrafıma bakındıktan sonra, evin yakınlardaki çekmeceli dolabın üzerine bırakmış olması gereken su dolu kaptan nemli bir bez aldım ve yatağın yanına oturdum.

"Şşşt," diye fısıldadım. Ruhumu yakıp kavuran utanç, onun acısını görünce söndü, alnını silerken üzerine eğildiğimde omuzlarım çöktü.

Gözleri dalgalandı ama bacakları gevşedi, ayakları tekrar uzandı. Dudakları kıpırdadı ama ruh büyüünün kendisinden talep ettiği bedelin ağırlığına kapılıp hiç ses çıkarmadı.

"Alexander." Sesimi yükselttim, böylece akli onu nereye götürdüyse umarım beni duyacaktı. Bez parçasını dizimin üzerine bıraktım ve onu sarsmak için harekete geçtim.

Kıpırdanarak gözlerini açtı, dili çatlamış dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Katrina, iyi misin?"

"Şşşt," dedim tekrar. Ona iyi olduğumu söylediğimde yüzümün yalanı ele vermeyeceğine güvenemezken, sorusunu yanıtlamayacaktım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," diye cevap verdi, sesi kısıktı. Tekrar dudaklarını yaladı ve odaya baktı. "Buraya nasıl geri döndük?"

"Liath," diye mırıldandım, paçavrayı bir kez daha elime alarak. "Ve sonra seni içeri getirdim."

Bana baktı, gözleri başımdan belime kadar her santimimi izledi, sonra tekrar karnıma doğru sıkıca tuttuğum yaralı koluma odaklandı. "Yaralısın."

"Ben iyiyim."

"Ve şimdi de yalan söylüyorsun," dedi. Kıpırdandı, doğrulmaya çalıştı ve acıyla tısladı, eli karnına gitti.

"Yatmaya devam et," diye azarladım, yataktan kalkarak. "O anıt mezara doğru fırlatıldın."

"Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydım," dedi dişlerini sıkarak. "Kullandığım onca büyüye rağmen beni bu kadar etkilememesi gerekirdi."

Sözleri karşısında donakaldım. "Onun büyüğü müydü?"

Dudaklarını tekrar yaladı, yüzümü uzun bir süre incelerken mavi gözleri karardı. "Muhtemelen, evet."

"O zaman dinlenmen gerek," dedim bezi yanına koyarak. "Sana biraz su getireyim, sonra da uyumana yardımcı olması için çay demleyeyim."

Yanıtını beklemeden odadan çıkmak için döndüm. Dışarı adımımı atmadan şifonyerden bir fincan düştü ve omzumu tuttuğumda bir tıslamayla kapı çerçevesine doğru sarsıldım.

Orada, şifonyerin üzerinde, bez ve kâsenin yanında dumanı tüten bir fincan çay duruyordu.

Alexander yüzünü buruşturarak gülümsemeye çalışarak, "Ev yüzünden," dedi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

"Sorun değil," dedim, kalbim yavaşlarken köprücük kemiğimi ovuşturarak. "Çayını içip dinlenmene izin vereyim o zaman."

"Katrina," diye seslendi. "Bekle."

Kapının pervazında durakladım ve omzumun üzerinden döndüm.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesinin yumuşaklığı ve gözleri kalbime saplanan hançerler gibiydi. Eğilip onu sorgulamak, ne olduğumu başından beri bilip bilmediğini sormak istedim ama bana öyle baktığında, sanki ciğerlerindeki nefesmişim gibi, tek yapabildiğim erimek oldu.

Boğazım yanıyordu, söylenmemiş tüm kelimeler dışarı çıkmak için tırmalıyor ve pençeliyordu. Hiçbirinin serbest kalmasına izin veremeyerek başımı salladım ve arkamı dönüp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Mutfağa doğru tökezlerken gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaştı. Bir elimi tezgâha dayayarak derin nefesler aldım ve elimin altındaki ahşap damarlara odaklandım.

Gözümün kenarından bir damla yaş kaçtı. Onu istiyordum. Tanrım, istiyordum. Belki başka bir hayatta birlikte olabilirdik. Ama ölümün ve ateşin gölgelerinin sardığı bu hayatta hiç umudumuz yoktu.

Kabul sırasında göğsümde bir şey kırıldı.

Yanağımdaki gözyaşını silerek, saç perdemin yüzümün etrafına düşmesine izin verdim. Sadece bir anlığına, kaybettiğim ama asla gerçekten sahip olamadığım şeylerin yasını tutabilirdim. Sadece bir anlığına, her şeyi geri itip elimdeki gerçekliğe odaklanmam gerekmeden önce.

Uyanması biraz zaman alacaktı, umarım, bu yüzden kulübenin geri kalanına döndüm. Kitaplık gözüme çarptı ve zihnimde bir şeyleri harekete geçirdi. Eğer İskender annesinin sözlerinin doğruluğunu bilseydi, belki de anka kuşları hakkında daha fazla bilgiye sahip olurdu.

Başımı yana eğerek başlıkları taradım, göze çarpacak bir şey aradım. Üçüncü rafın yarısına geldiğimde göğsümde hissettiğim hafif bir çekiştirme beni kalın deri ciltli bir kitaba doğru yönlendirdi. Yıldızlı başlığı erimiş metal gibi parlıyordu.

İlk gördüğümde beni çağıran kitap.

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan raftan aldım. Nefesim göğsümde sıkıştı ve Alexander'ın beni uyardığı şeyin gerçekleşmesini bekleyerek donakaldım. Hiçbir şey olmadı.

Kitap ellerimde sıcak bir his uyandırdı, yanan bir cehennemden ziyade sıcak bir kupa tutuyormuşum gibi. Mutfak masasına geri götürdüm.

Hemen dalmak istesem de durdum, çaydanlığa su doldurdum ve kendime çay yapmak için ocağa koydum, çünkü evde sadece Alexander'a yetecek kadar çay yapılmıştı. Bu iş bittikten ve ateşim tutuştuktan sonra masadaki sandalyeye kaydım ve kitabı açtım; yıpranmış parşömen kokusu burnumu gıdıklarken deri çatladı.

Su ısınırken sayfaları çevirdim. Gözlerim her kelimeyi yuttu. Bir sonraki sayfaya geçerken elim titredi. Büyük bir ateş kuşunun resmi bana bakıyordu, başı gururla dikilmiş ve alevden kanatlarını açmıştı. Parmaklarım çizgilerin üzerinde gezindi, gagasının kıvrımını ve kanatlarının sivri uçlarını takip etti. İsteksizce gözlerimi beraberindeki metne çevirdim.

*Karanlığın içinde bir ALEV BÜYÜYOR,
Tek başına ve ıslıl ıslıl.*

*Çıglıklar rüzgarda soğuk bir
şekilde büyür, Gece kadar siyah
kanatlarda.*

*ÖLÜM BİR ADAK İSTER,
Sadece görebilenler görebilir.
Küller ve tozlar sarar dünyayı,
Yalvarışını duyacak kimse yok.*

*DUMAN VE GÖLGE PERDELERİ
gizler Taşın en gerçek
kalplerini.
Ve ona yardım edecek ölümlerle
birlikte Ölüm, kemiklerden bir taht
inşa edecek.*

*Koş, küçük anka
kuşu. Uzağa koş,
hızlı koş.
Çünkü ölüm her zaman seni
bulacaktır, huzurun
Uzun sürmeyecek.*

*KAN VE GÖMÜLER sokakları
dolduruyor, Dünya olmaya hazır
Sonsuz bir ceset labirenti.
Oh, ne kadar çabuk yenik düşeceksin.*

Elimi göğsüme bastırarak kitabı bir kez daha kapattığımda çaydanlığın çılgılığı kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu.

Uyuşmuş bir halde ayağa kalktım ve masanın üzerindeki kitaba baktım. Kendimi ona dokunmaya i k n a edemedim. Rafa geri koymak için bile.

Ölüm'ü Sleepy Hollow'a ben getirmişt看. Ve şimdi o yok edecekti o.

OceanofPDF.com

Otuz Üç

M lavanta kokusuyla karışan sessiz renklerle dünya dönüyordu. Onu çağıran Ciara olabilirdi ama Ölüm benim yüzümden Sleepy Hollow'u yok edecekti. Asit sırtımı yaktı

Boğazım düğümlendi ve midemde yağlı bir his çalkalandı.

Mutfaktaki masanın başında dururken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Boş göz çukurları, çatırdayan ateşler ve gölgelerin arasından fırlayan kadının kan kırmızısı dudakları zihnimde tekrar tekrar dolaşıyordu. Kalbimin göğsümde ve kafamın içinde yankılanan çarpıntısından başka hiçbir şey duyamıyordum.

Bir el yaralı omzuma indi ve dudaklarımdan hem acı hem de korku dolu bir çığlık çıkarken beni kendime getirdi.

"Katrina, benim," dedi Alexander, kalp atışlarımdan çılgınca kakofonisini keserek.

Gözlerimden akan yaşlarla savaşmak için gözlerimi sıkarak ona döndüm ve dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Seni duymadım."

"Canını yaktım mı?" diye sordu. Yavaşça gözlerimi açtığımda, Alexander'ın yüzü görüş alanımı doldurdu, endişeyle sıkılmıştı. Ya da belki de yorgunluktan. Eli omzuma uzandı, tekrar dokunmadan önce durdu. "Ne oldu?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "İyiyim," demeyi başardım. Acı biraz azalmıştı ve kolumu fazla hareket ettirmedim sürece yaralı olduğumu neredeyse unutabiliyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şimdilik stabilim ve zaman geçtikçe daha iyi olacağım," diye cevap verdi, gözlerimi yakalamak için eğilerek. **Onunla** yüzleşmeye hazır olmadığım ve bunu istemediğim için arkamı dönmeye çalıştım.

ama yaralanmamış kolumu yakaladı ve beni hareketsiz tuttu. "Lütfen. Belli ki acı çekiyorsun. Bana ne olduğunu anlat."

Sıcaklık yanaklarımı öptü ama ona söylemezsem bu işi daha da uzatacağını biliyordum. "Liath seni buraya getirirken düştüm. Üzerine düştüğümde omzum çıktı."

"Hâlâ çıkık mı?" diye sordu, elbisemin yakasına nazıkçe dokunup yakından bakarak.

"Hayır," diye cevap verdim, ondan uzaklaşarak. Ayrıldığımızda kaşlarını çattı. "Ama nasıl..." Gözleri büyüdü. "Yerine kendin mi koydun?"

"Seni eve kadar taşımak zorunda kaldım ve bunu tek kolumla yapamazdım," dedim dikkatli bir tarafsızlıkla. Alexander'ın sesindeki ve gözlerindeki endişe, hâlâ içimde kaynayan öfkeye rağmen kalbimin sıkışmasına neden oldu. Umutsuzca ona sarılmak, onun güvende olduğuna, benim güvende olduğuma, ikimizin de hayatta olduğuna dair kendimi rahatlatmak istedim. Ama yapmayacaktım. Cevaplarımı alana kadar olmazdı.

"Daha fazla yaralanabilirdin," dedi. "Ağrı için bir şey aldın mı?"

"Aklımda başka şeyler vardı," dedim, ruhumdaki ateşin bir kısmının sözlerime sızmasına izin vererek. "Sen ayağa kalktığında ağrına iyi gelsin diye çayıma şifalı bitkiler koyacaktım. İkimiz de aynı anda engelli olamayız."

Cevap vermedi, onun yerine daha önce benim gibisini hiç görmemiş gibi bana baktı.

Ağır sessizlikte kelimeler boğazımı tırmalıyor, söylenmeleri için yalvarıyordu. Onları durduramadan dudaklarımdan döküldüler. "Bana Anka kuşu dedi."

Korkunç bir yırtıcıyla karşı karşıya kalmış bir hayvan gibi dondu kaldı. Ve söylenmemiş bıraktığım tüm sorulara cevap verdi.

"Biliyordun," diye devam ettim. "Ne olduğumu ve onun geleceğini biliyordun."

"Katrina," diye başladı başını sallayarak. Gözlerinde parlayan suçluluk duygusu bana her şeyi anlatıyordu.

"Hayır, Dullahan. Ben gerçeği istiyorum."

İçini çekti, elini saçlarında gezdirmek için uzanırken döndü ve bir süre odada volta attı. Önümde durdu, öncekinden daha yakındı. "Kesin olarak bilmiyordum ama evet, şüpheleniyordum. Her iki açıdan da."

"Bana yalan söyledin." Sözlerimde öfke ya da hayal kırıklığı yoktu, sadece kayıtsız gerçekler vardı. Öfke yüzeyin altında fokurduyor, tehlikeli bir şekilde

kaynıyor ve beyaz bir yıkım bulutu halinde patlıyordu. "Bana şüphelendiğin şeyi söyleyebilirdin. Buna hazırlıklı olabilirdik. Bunun yerine bana bir Anka kuşu olamayacağımı söyledin."

Başını iki yana salladı. "Ölüme hazırlanamazsın. Ve eğer yanılıyorsam -Omuzlarına daha fazla yük bindirmek istemedim."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi." Sıcak gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıp yanaklarımdan aşağı dökülürken sesim çatallaştı. Uzanıp onları kabaca sildim, Süvari'nin önünde bir kez daha ağladığım için kendime kızdım. Üzgün değildim. İncinmemiştim. Öfkeliydim. "Bu benim hayatım. Onlar benim ailemdi ve burası da benim evim. Erişebildiğiniz tüm gerçekleri, teorileri, hayalleri ya da tahminleri bilmeye hakkım vardı."

"Özür dilerim-"

"Priscilla biliyor muydu?" Alevler, üzerlerine koyduğum kapağı çatlatmaya başladığında sözünü keserek talep ettim.

Başını tekrar salladı, gözleri bana yalvarıyordu. "Hayır. Eğer şüphelendiyse de teorilerini benimle paylaşmadı."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve fokurdayan öfkenin kapağını yeniden oluşturmaya çalıştım. Kolum yaralıyken ve karnıma iyice sokulmuşken ellerimin alev alması riskini göze alamazdım. Eğer bu elbiseyi mahvedersem, kendi başıma yeni bir elbise giyebileceğimden emin değildim ve Süvari'den kesinlikle yardım istemeyecektim. Konuşurken ona bakmadım. "Neden bana söylemedin?"

"Katrina, lütfen. Seni incittiğimin farkındayım ve özür dilerim," dedi ve uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. Diğer elini kaldırıp yanağını okşadı ve bakışlarıyla buluşmak için başını yukarı kaldırdı. "Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Bilmemenin onu uzak tutmak için yeterli olacağını ummuştum. Ama Ciara onu çağırdığında, sisini gönderdi ve kasabayı gözetlemeleri için hayvanlarını gönderdi. Seni gördüğünde zaten biliyordu. Kargayı partide gördüm; o da oradaydı. Hâlâ inkâr ediyordum ve şimdi hepimiz inatçılığımın bedelini ödeyeceğiz. Çok özür dilerim."

Kalbimin etrafına bir duvar ördüm, başparmağının tenime dokunuşuyla biraz parçalanmış olsa da bu sözlerle yeniden güçlendi. Ailem ölmeyi hak etmişti ama Ciara hak etmemişti. "Bunun bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini asla bilemeyeceğiz. Tıpkı sana gönderilenleri geri göndererek bunu tamamen önleyip önleyemeyeceğimizi asla bilemeyeceğimiz gibi. Ciara Ölümü senin yüzünden çağırdı. Benim yüzümden değil."

İrkildi, iki elini de yanlarına bıraktı, gözleri bir an için kapandı. Dokunuşunun sıcaklığından sonra ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. "Acı çekiyorsun. Kaybettiklerinin yasını tutmak için zamana ihtiyacın var."

"Hayır, Dullahan, bilmiyorum ve yapamam. Ölüm burada, Hollow'da. Ve ailemin pek çok başarısızlığına rağmen, her zaman Hollow'un iyiliği için çalıştıklarına inandılar. Ölümünün yasını tutmayacağım ama annenin kasabamı yok etmesine de izin veremem. Peki, ne yapmalıyız?"

Derin bir nefes alarak, bana Sleepy Hollow'u kurtarmak için yeterli olmadığını, başaramayacağımı söyleyen sesi geri ittim.

Bir an için odada aramızda hiçbir şey yoktu. Ne bir nefes ne de bir hava akımı fısıltısı; pencerenin dışından gelen bir kuş sesi bile yoktu. Sonunda başını salladı. "Tamam."

Bir kez daha, içimdeki alarm sesini görmezden gelerek başımı salladım. "Önce kasabaya dönüp Sleepy Hollow'u çoktan yok etmediğinden emin olalım mı?"

Hemen başını salladı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Rüya görmüyorsam, arazinin etrafına güçlü korumalar yerleştirdim. Bize burada ulaşamayacak ama biz onların dışına çıkar çıkmaz ulaşacak. Ve güçleriniz odaklanmış ve hazır değilse, sizi öldürecektir."

Yüzünde bir şeyler sakladığına dair herhangi bir ipucu aradım ama hiçbir şey bulamadım. İç çekerek bir kez daha başımı salladım. "Peki. Anka kuşu hakkında başka kitabınız var mı? İçinde şiir olan bir tane buldum." Başımı masanın üzerinde duran kitaba doğru salladım. "Yardımcı olabilecek başkaları da var mı?"

"İlk satırı -orijinal dilinde- annenizin Sleepy Hollow'un ilki olduğu için ateşini feda etmek zorunda kalacağı izlenimini kolayca verebilir. Adelaide'in bundan bahsettiğinden şüpheleniyorum," dedi yavaşça, sanki konuşurken kelimeleri dilinde tartıyormuş gibi.

Sarsılarak geri çekildim. Beklediğim onca şey arasında bu değildi. Bu kadar özgürce yapılan itiraf şaşırtıcı ama hoştu. Aklımda birçok soru vardı ama en acil cevaplanması gereken soruda karar kıldım. Beni ne kadar sevmediğine dair daha fazla cevap bulmak bekleyebilirdi. "Hepsi bu kadar mı?"

Başını iki yana salladı. "Bundan gerçekten şüpheliyim. O kitaptaki pek çok şiir sadece bölümlerden oluşuyor; yazarın dahil edecek kadar önemli bulduğu şiirler. Eğer kitabın tamamını bulmak istiyorsak, başka bir yerde aramalıyız."

Dudağımı çiğnedim. Bu şiir şu ana kadar meydana gelen olaylarda son derece isabetliydi. Eğer daha fazlası varsa, Ölüm'ü durdurma çabalarımızda çok değerli olabilirdi. "Sence Priscilla geri kalanını nerede bulacağını biliyor mudur?"

"Belki de." Omzuma başıyla işaret ederken sesi dikkatliydi. "Ama önce ağrını kontrol altına almamız ve güçlerin üzerinde çalışmaya başlamadan önce omzunu sıkıca sarmamız gerekiyor."

Alay etmemek için kendimi zor tuttum. "Ben iyiyim. Şimdi güçlerimle başlamalıyız. Ölüm'ün bize burada ulaşamayacağını anladığında Hollow'da yaratacağı tahribatı hayal edebiliyorum."

"Bu konuda ödün vermeyeceğim Katrina," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Duruşu sert olsa da gözleri yumuşak ve endişe doluydu. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Dudağımı çiğneyerek bir kalp atışı kadar düşündüm ve sonunda bu savaşı kazanamayacağımı kabul ettim. "Peki. Ama sonra antrenman yapacağız. Ve ben sihrimin tamamını kullanana kadar durmayacağız."

"Anlaştık."

Otuz Dört

"Y Düzgün ayarlandığından emin misin?" Alexander sordu, elleri omzumda geziniyordu. Bakışlarını benden uzaklaştırırken alnı sıkıştı.

Gözlerime bakacak kadar uzun süre. "Emin olmamın bir sakıncası var mı?"

"Devam et, Dullahan," dedim ona, geleceğini bildiğim acıyı engellemek için diğer elimi yumruk haline getirirken.

"Uyandığımdan beri üçüncü kez adım yerine unvanımı kullanıyorsun," diye mırıldandı, parmakları tenimi okşarken nefesi boynumda dolaşıyordu. Durakladı, gözlerinin mavisinde alışılmadık bir girdapla bana tekrar baktı. "Neden?"

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Yaptığı -daha doğrusu yapmadığı- şey için ona kızmaya hakkım olduğunu bilmeme rağmen, bir yanım hâlâ gergindi, sözlerime ve ses tonuma misilleme yapılmasından korkuyordu. Aramıza tekrar o mesafeyi koyduğumu gerçekten fark etmemiştim. Derin bir nefes alarak yavaşça dışarı üfledim ve nefesimin gömleğinin kumaşında dalgalanmasını izledim. "Özür dilerim Alexander."

Nefesi hafifçe kesildi ama parmakları nazikçe yoklamaktan geri durmadı. Ona bakmamak için gözlerimi sıkıca kapattım, ancak bakışlarının ağırlığını yüzümde hissedebiliyordum. Neyse ki hiçbir şey söylemedi ve muayenesine devam etti. Parmaklarını kolumda gezdirerek bileğime doladı ve omurgamda ürpertiler yarattı. Bir eli kolumu hareket ettirirken diğeri omzuma bastırıyor, eklem hareket ettikçe dürtüyordu. Dudağımı ısırdım, bir yandan acının donuk sancılılarıyla irkilirken bir yandan da rahatsızlık seslerini geri yuttum.

Sonunda uzaklaştı ve ben de gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. "Katrina, ben-"

"Omzumu bağlayacağını mı söyledin?" Ne söyleyeceğini duymak istemediğim için sordum. Belki çocukça bir şeydi ama öfkemle boğuşmak ve bana yalan söylediği için ona acı çektirmek istiyordum. Ve her ne söyleyecekse söylemesine izin verirsem, buna tutunamayacağımı biliyordum.

Onu bana bakarken her yakaladığımda zaten dağılıyordu ve yakında tamamen parçalanacağını biliyordum.

"Özür dilerim, Katrina." Başparmağını yanağımda gezdirmek için uzandı. Ve bu hareketle, tutunduğum tüm öfke içimden akıp gitti. İçimi çektim, dokunuşuna yaslanırken gözlerimi kapattım. "Çok üzgünüm, Katrina."

"Seni affediyorum Alexander." Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. Yoğun bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi açtım.

Dudaklarını büzdü, gözleri önce ağzıma sonra da omzuma kaydı. Omzumu görünce, sanki burada ne yaptığımızı yeni hatırlamış gibi dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Elbiseni çıkarman gerekecek. Kıyafetinin üzerinden düzgün bir şekilde bağlayamam."

Harika.

Karnımda kopan ani fırtınayla savaşıarak etraftan dolaştım ve odaya girdim. Bir şekilde, bu durum için neredeyse minnettardım. Vücuduma verdiği tepkiyi görmem ve neredeyse öpüştüğümüzden beri içimde yanan bu gerilimin gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlamam gerekiyordu. Ama umutlanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu duyguları gidebildikleri kadar aşağıya ittim ve beni dinleyen her kimse orada kalmaları için dua ettim.

Alexander arkamdan odaya girdi ve kapıyı kapattı, varlığı mekâna hükmederken odanın ezici bir şekilde küçük hissettirmesine neden oldu. Yatağının yanındaki sandığa doğru ilerledi ve eğilerek sandığı karıştırdıktan sonra elinde keten bandajlarla geri döndü.

Önümde durdu ve kumaş demetini havaya kaldırdı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sen soyunurken ben arkamı dönebilirim."

Her ne kadar evet demek istesem de elbiseyi tek başıma çıkaramayacağımı biliyordum. Yanaklarım utançtan yanıyordu. "Sakıncası yoksa yardımınıza ihtiyacım olacak."

Hemen cevap verdi. "Tabii ki hayır."

Zekice elbisemin kolunu çekiştirdim, yakasını omzumun üzerinden geçirene kadar aşağıya doğru çektim. Alexander'ın elleri devraldı, yaralı kolumu kaldırırken benimkini kenara çekti ve diğerini kaldırmam için bana başıyla işaret etti. Elleri belime indi ve beni irkiltti.

"Özür dilerim." Kelimeleri benim duyamayacağım kadar sessiz söylemişti ama dudaklarını okumuştum. Devam etmesi için başımı salladım ve elbiseyi başımdan yukarı çekmeden önce bir an tereddüt etti.

Saygın kadınlar elbiselerinin altına bir slip giyerlerdi, bazen birden fazla. Ama ben saygın bir kadın değildim. Ayrıca Süvari'yle tanıştığımдан beri bana ödünç verdiği tüm giysileri yakmıştım. O gece beni sudan çıkardıktan sonra elini tuttuğumdan beri verdiğim her karar, şimdi Dullahan'ın önünde çıplak dururken yüzüme gülmek için geri geldi. Hayır, daha da kötüsü... Şimdi *Alexander'in* önünde cırılçıplaktım.

Nefes alıp veriyorsa bile artık duymuyordum ve göğsünün inip kalktığını da görmüyordum. Bana bakıyordu ama korktuğum gibi vücuduma değil. Yüzüme bakıyordu ve gözlerinin ortası genişti, sadece kenarlarında bir parça mavi görünüyordu.

Ateş damarlarımda dolaşüyor, vücudumda geziniyor ve midemde birikiyordu. Sağlam kolumu uzatıp elindeki atılmış elbiseyi çektim ve kumaşı çıplak göğüslerimi örtecek şekilde gövdemde tuttum. Kendimi daha az açıkta hissetmemi sağlamak için çok az şey yaptı, ama hissettiğim açıklığın çıplaklığımla hiçbir ilgisi yoktu; özellikle de bakışlarını henüz ağzımın altına indirmedikini düşünürsek.

Boğazını temizlemeden önce bir, iki kez göz kırptı. Bandajı tekrar tutarak küçük bir adım daha yaklaştı. "İzin verir misiniz?"

"Evet," diye mırıldandım, o bandajı çözmeye başlarken odaklanmak için döşeme tahtalarında bir düğüm buldum. Ucunu köprücük kemiğime bastırdı, parmakları çıplak tenime dokunduğu yerden omurgama kıvılcımlar gönderdi. Bir ürpertinin ötesine geçtim, parmaklarım uzanıp onu kendime çekmek için kaşınıyordu.

"Bu ucunu tut." Parmaklarını köprücük kemiğimdeki çukurun üstündeki deriye sıkıca bastırdı.

Üzerimi örten elbiseyi kavrayışımı ayarlayarak, parmaklarım onunkilere değerken ön kolumla bandajı yerinde tuttum. Parmakları bir an gereğinden fazla oyalandı ve devam ederken saçlarımı hareket ettiren yumuşak bir iç çekti. Bandajı gergin bir şekilde çekerek yaralı kolumu kaldırdı ve bandajı koltuk altımın altından omzumun ön tarafına doğru sarmaya başladı.

"Artık bırakabilirsin," dedi ve bandajı bir kez daha koluma doladı. Bırakarak elbiseyi tutmaya devam ettim. Kolumu indirdi ve bir an için bükerek sargı bezini dolamaya devam etti.

Arkama geçerek buklelerimi avucunun içine aldı, bir avucunun içinde kolayca tutarak kaldırdı ve sarılı omzumun üzerinden geçirdi. Bu dokunuş içimde bir ürperti daha yarattı ve bu ürpertiye bastıramadım.

Parmakları ensemdeki çıplak tene değdi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Üşüyor musun, Katrina?"

Üşümüştüm ama titrememin nedeni bu değildi.

"Hayır." "Titredin."

"Evet, ama üşüdüğüm için değil, Dullahan."

Bana yaklaştığında vücudunun sıcaklığı çıplak sırtıma yayıldı, neredeyse sırtımı önüne değdirecekti. Bana tekrar dokunacağını umarak gözlerim beklentiyle kapandı. Nefesi ensemde geziniyordu. "Benim adım Alexander."

"Biliyorum."

Bir kalp atışı geçti ve vücudum uğuldayarak yanıtını bekledim. Bana dokunacak mıydı? Arkamdan yaklaşıp bedenini bedenime bastırarak mıydı? Ellerinin yaralarım ile ilgilenmeyip sadece keşfetmek için tenimde gezinirken nasıl hissedeceğini hayal ederken nefes alış verişim hızlandı. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Sadece mırıldandı ve kolumu sarmaya devam ederek yaralı omzumu yerine sabitledi.

Reddedilme, dilimin üzerindeki külün dumanlı tadı gibi boğazımda kıvrıldı. Hoşuma gitmeyecek kadar tanıdık gelen bir tat.

Şalın ucunu içeri sokarak sırtımdaki kumaşın altına sıkıştırdı. İşi bitmiş olmasına rağmen kaldı; giysisinin kumaşı sırtıma sürtünüyor, nefesinin yumuşak pufu tenime değiyordu.

"Beni buraya geri getirdiğin için teşekkür ederim, Katrina." Sesi tenime damlayan ılık bal gibiydi.

Gözlerimi sıkıca önümdeki zemine diktim. "Seni öldürmesine pek izin veremezdim, değil mi?"

"Yapabilirdin," dedi, sırtımdaki bandajı düzeltmek için uzandı ve parmaklarını derinin üzerinde gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu ve bir ürpertiye bastırdım. "Ama yapmadığın için çok minnettarım."

İnşa ettiğim duvarlar onun sesinin altında tuzla buz oldu. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim, Alexander."

"Her zaman senin için geleceğim," diye fısıldadı.

Onun uzaklaştığını hissettim ama ben kaldım. Üzerinden çıkardığım ve yatağın ucuna astığım ceketini karıştırdığını duydum. Bir adım attı.

Arkamda yumuşak bir metal şingirtısı zar zor duyuluyordu.

"Saçını benim için kaldır lütfen."

Bedenim kasıldı, dönüp ona bakmak, onu sorgulamak istedim ama yarattığımız anı bozmak istemedim. Bunun yerine istediğı şeyi yaptım ve sağlam kolumu kullanarak saçlarımı boynumdan kaldırdım, gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Soğuk metal tenimle buluştu, ağır, yuvarlak bir varlık göğsüme indi. Tanıdık bir varlık. Toka yerine oturduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Henry'nin bana verdiği kırmızı kristal kolyeyi bir kez daha boynumda görmek için aşağıya baktım. Ona dokunmak için uzandığımda gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. "Onu bulmuşsun."

"Gittim. O ilk gece, sen uyuduktan sonra nehre geri döndüm." Bir an tereddüt etti. Endişesinin karıncalanması enseme sızlattı. "Onu geri vermek için birbirimize güvenene kadar bekledim. Ve sonra... şey, sonra hiç zamanımız olmadı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, parmaklarım pürüzsüz taşın üzerinde gezinirken kalbim kabarıyordu. Yine arkamı dönüp kollarımı İskender'in boynuna dolamak için can atıyordum ama huzur çok kırılıyordu.

Elleri kalçalarımın uzandı, her iki yanımda durdu ve tam olarak kimin ellerinin vücudumda olduğunu hatırlatacak kadar sertçe sıktı. Dondum kaldım, kucağına mı yaslansam yoksa uzaklaşsam mı diye kendimle savaştım. Geriye yaslanmak affedilmenin yolunu açabilir, uzaklaşmak ise aramızdaki daha fazla şeyin yolunu kapatabilirdi. Bu yüzden, parmakları tenime sürtünürken bir heykel gibi hareketsiz durdum.

Yavaşça, küçük nefes pıfları daha yoğunlaştı ve sonra dudakları boynumdaydı. Yumuşak bir öpücüktü ama vücudumda bir sarsıntı yarattı. Ateşim karşılık verdi, damarlarımda hızla ilerledi ve heyecan içinde dönmeye başladı.

Alexander'ın ellerinden biri belimden çekştirerek beni döndürdü ve yüzünü ona çevirdi. Yüzündeki şefkat ciğerlerimdeki nefesi kesti. Gülümsedi ve elini uzatıp başparmağını yanağıma sürterek yüzümü okşadı. "Senin için önemli görünüyordu. Tüm olanlardan sonra bunu sana verme fırsatım olmadığı için üzgünüm."

"Önemli," diye kabul ettim ve kendimi onun gözlerindeki mavi okyanusta kaybolmaya bıraktım. "Bana verilen tek hediye bu."

Yüzünde eşit ölçülerde acı ve öfke parladı. Diğer eli kalçamı bırakıp yüzümü tutan eliyle birleştirdi ve başımı geriye doğru eğerek

bakışlarını daha fazla karşıladı. "Hayatının geri kalanı boyunca sana her gün bir hediye vereceğim."

Bir kahkaha attım. "Dramatik olma, buna hiç gerek yok."

Başını iki yana salladı. "Dramatik değil. Ne kadar değerli olduğunuzu bilmeyi hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim kısıktı. Beni öpmesini istemek için ağzımı açtım ama sonra yanağımın iç kısmını ısırarak bir tık sesiyle kapattım. Sıcaklık ruhuma yayıldı ve odadaki oksijeni çekti. Uzuvlarım karıncalandı, beni en son öptüğü zamanı ve nasıl hissettirdiğini hatırladım.

Bir şekilde inanılmaz derecede yaklaştı ve başparmağını yanağıma sürüp çenemin altından yakalayarak yüzümü kendisine doğru kaldırırken gözleri karardı. Konuşurken sesi karanlıktı. "Bana ne soracaktın Katrina?"

Yüzüm yandı ama bu sefer arzudan mı yoksa utançtan mı olduğunu anlayamadım. Gözlerim onun gülümsemek için kıvrılan dudaklarına kaydı.

"Seni öpebilir miyim Katrina?" Sesi soluk soluğaydı ama sanki ağzını doğrudan kulağıma dayamış gibi net duyuyordum, sözleri omurgamdan aşağı kayıyordu.

Kelimelerle cevap vermek yerine, kalbimdeki ateşle yanıp tutuşarak dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için yükseldim. Karşılık olarak çıkardığı inilti yüzümde titreşti ve beni kendine çekerken elleri sıkılaştı.

Ona dokunmak istiyordum ama elbiseyi ve yaralı kolumu tuttuğum için iki elim de meşguldü. Dudaklarımız birbirine değerken bir an için seçeneklerimi düşündüm ve elbisenin aramızdan yere düşmesine izin vermeye karar verdim, böylece elimi boynuna dolayabilecek ve onu daha şiddetli bir şekilde kendime çekebilecektim.

Dillerimiz buluştu, öpüşürken nefeslerimiz birbirine karıştı. Ama bu yeterli değildi. Hiçbiri yeterli değildi. Ellerinden biri yüzümü terk etti ve boynumdan aşağı indi, göğüs kafesimin etrafını sarmadan önce göğsümün yanını sıyırdı. Kalçama dayanana kadar aşağı kaydırıldı ve vücudumda bir yol açtı.

Ağzının içine doğru inledim, o da bu sesi yuttu ve hafifçe geri çekilerek boynumdan ve göğsümden öptü, ikimiz de nefes nefese kaldık. Elim gömleğinin önünü yumruklamak için aşağıya indi ve ayrılmamıza izin vermek istemeyerek yüzünü tekrar kendime çektim. Ateş bedenimi sarmıştı ve onun tarafından tüketilmekten başka bir şey istemiyordum. *Onun* tarafından tüketilmek.

Eli kalçamın etrafında kıvrıldı, tenimin üzerinde gezindi ve parmaklarını kalçamın arkasına dolayarak bacağımı kendi kalçasının etrafına çekti. Diğer eli saçlarıma daldı ve öpüşmeyi derinleştirmek için başımı eğdi. Onu *her yerde* hissedebiliyordum. Çıldırıcıydı, aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değildi.

Sonunda çılgınlığımız yavaşladı, hareketlerimiz durgunlaştı ama daha az ateşli olmadı. Parmaklarım gömleğini pantolonundan çıkarıp ellerimi karnının derisinde gezdirmek için kaşınıyordu ve neredeyse yapıyordum ama omzumdaki acı beni gerçeğe geri çekti.

İsteksizce geri çekildim ve alnımı göğsüne yasladım. Başını eğdi ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı, parmakları belime doğru bir yol izlerken ayağımın yere düşmesine izin vermeden önce uyluğumu hafifçe sıktı.

"Antrenman yapmamız gerek." Sesim boğuk çıkıyordu ama umurumda değildi. Başımı kaldırarak parmaklarımı yüzünde gezdirdim ve çenesindeki dikenli saçları yakaladım. "Kolyemi geri verdiğin için teşekkür ederim."

Başparmağını dudağıma sürterek bir kahkaha attı. "Aldığım teşekkür buysa, başımın üstünde yerin var."

Sözleri dudaklarımdan bir gülümsemeyi çekti ama ben yine de gözlerimi devirdim. "Odaklanmamız gereken daha önemli şeyler olduğunu söylemiştin ve bu değişmedi. Hazırlanmamız gerekiyor."

Dudaklarını yaladı, başını eğmeden önce bir süre dikkatle beni izledi. "Nasıl isterseniz."

Otuz Beş

S irademin her zerresini kullanarak Alexander'dan uzaklaştım ve elbisemi yerden almak için eğildim. Ellerimde tutarken, onun yardımı olmadan nasıl giyeceğimi merak ediyordum.

Sözsüzce kumaşı ellerimden çekip aldı ve tekrar giymeme yardım etti, bağlı omzumdan geçirip kalçalarımın üzerinden geçirdi. Az önce yaptığımız şeye rağmen, elleri vücudumda oyalanmadan metodik bir verimlilikle hareket etti. Az önce kavradığı ve sıkıldığı kısımlarda bile.

Onu kulübeden çıkıp daha önce çalıştığımız açıklığa kadar takip ederken ikimiz de konuşmadık, hâlâ kolumu karnıma bastırıyordum. Önümde yürürken Alexander'ın omuzları ağırdı ve dinlenmesine rağmen annesinin büyüünün etkisinden henüz tam olarak kurtulamadığını biliyordum.

Açıklığın ortasında durdu ve bana doğru döndü. "Pekâlâ, hazır mısın?"

Alay ettim. "Benim hazır olmamam için zamanımız yok. Hadi başlayalım."

Bakışlarının ağırlığı içimde kıpırdanma isteği uyandırdı ama buna karşı koydum. Beni öpmek istemişti ve bu bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güven dalgası vermişti. Belki de bu güveni onda değil kendimde aramalıyım, ama şimdilik, ne zaman olursa olsun bunu kabul edecektim. Yanağımın içini ısırdım ve bakışlarıyla karşılaştığımda yumruklarımı sıktım, kararlılık ruhumdaki endişeyi yakıp yok etti. Bunu yapmam gerekiyordu. Başka bir seçenek yoktu.

Sonunda başını salladı ve ruhlar âleminin mor sisi üzerimize inip başı kaybolurken elini salladı. Ruh büyü

kalındı ve basınç değişikliğinden dolayı kulağımda oluşan ağrıyı ovmak için uzandım.

Alexander bana doğru adım attı, konuşurken sesi her zamankinden daha yüksekti. Sözleri bir gün taklit etmeyi umduğum özgüvenin her zerresini taşıyordu. "Ateşinizi görselleştirmeye odaklanın. Ateşin göğsünüzde yükseldiğini ve kollarınızdan ellerinize doğru ilerlediğini hayal edin. Şimdi onu orada tut, gitmesine izin verme. Sadece ellerinde tut."

Kalbim sıkışmıştı, dudaklarını okuyamadığım için ses tonunun benim yararına olduğunu biliyordum. Ondan temkinli birkaç adım uzaklaşarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Yaralı kolumu düzelttim ve ellerimi iki yanıma doğru uzattım. Damarlarımda dolaşan ateş gümbürdedi ve alevleri avuçlarıma çağırdığımda ısı titreşti. Döndüler, tedirginlik içten içe tenime baskı yapıyordu ama itaat etmediler, bunun yerine bedenime yayılmaya karar verdiler.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi açtım ve Alexander'ın beliren varlığını görmezden gelerek ellerime odaklandım, talimatlarını yerine getirmeye çalıştım. Yavaş yavaş, nihayet, vücudumdaki ısı hareket eder gibi oldu, alevler damarlarımı yalayarak avuçlarımda toplandı. Umudumu ve heyecanımı bastırdım, alevleri derimin altından çekip ellerimde dinlendirmeye çalışırken kaşlarım çatıldı.

Hafif bir patlamayla alevler ortaya çıktı, avuçlarımda dans edip titriyordu.

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım, gözlerim Alexander'a bakmak için kalktı. Sesim biraz soluk soluğaydı ama içindeki gurur kendi kulaklarım için bile açıktı. "Başardım."

"Devam et," dedi sesi hafifçe yankılanarak. "Gitmesine izin verme Katrina. Onu elinde tut."

Tekrar ellerime baktığımda parmaklarım seğirdi ve alevleri çekti. Alevler büyüdü, mor renkli gökyüzünü yalayıp geçtiler. Bir elimi çevirip ittim, alevleri yere doğru yönlendirdim ve parmaklarımdan küçük bir alev topu çıktığını hayal ederken konsantre oldum. Ateş talimatlarımı takip ederek yere inip Alexander'ın büyülü kalkanına çarparak sönerken neredeyse sevinçten zıplayacaktım.

Avucumdaki alevler yeniden canlandı, iki elim de bir kez daha tutuştu.

Alışılmadık derecede keskin bir rüzgâr esti, buklelerimin ağırlığını alıp yanıma savurdu ve elbisemin uçlarını kırbaçladı. Odak noktam şiddetli rüzgârda dengemi korumaya kayınca ateşim söndü.

Ağaçlar hışırdadı ve ortalık sessizleşti, rüzgâr bir anda durdu. Tedirginlik enseme battı, tüylerime yapıştı ve kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Alexander'a yavaşça yaklaşıp fısıldadım, "Bir şeyler oluyor."

O cevap veremeden bir karga gakladı. Keskin sesteki ve kuşun geri döndüğünü bilmekten irkildim. Ağaçlar tekrar sallandı ve ardından yüzlerce karganın gaklamasına katılarak gökyüzüne üşüşmesiyle siyah dalgalar ortaya çıktı.

Zaten tozlu bir gri olan gökyüzü, ağaçlardan dumanlar yükselirken gözlerimin önünde karardı. Gözlerim büyüdü ve korku göğsümde gümbürdedi. Bakışlarım kuşların üzerinde sabit kaldı. "Korumaları geçemeyeceğini söylemiştin, değil mi?"

"Bunu yapmamalı." Ama sesi temkinliydi ve yüzünü göremesem bile, cevabının benim kadar kendisini de sakinleştirmek için olduğu açıktı.

"Yapmamalısın ile yapamazsın aynı şey değildir Alexander," diye cevap verdim, artan paniğe karşı koyarak. Ter boncuk boncuk döküldü ve omurgamdan aşağı yuvarlandı. Nemli avuçlarımı elbiseme silerek göğsümdeki ateşe odaklandım ve onu tekrar avuçlarımın içine çekmeye çalıştım. "Eğer geliyorsa, ne yapacağız?"

Ağaçların arasından kalın bir siyah duman bulutu yükseldi, bir sütun gibi yükselip üstümüzdeki kuşları sardı. Onlardan tiz bir çığlık gibi belli belirsiz sesler geldiğini duyabiliyordum ve tam olarak ne dediklerini anlayamasam da başımızın dertte olduğunu biliyordum.

"Katrina, eve geri dön," diye emretti Alexander, sesi keskindi. "Sluagh'ı buraya çağır."

Buz gibi bir korku bedenimi sardı ve gözlerim yukarıda dönen karanlık kütleye bakarken genişledi. "Seni bırakmayacağım."

"Aptal olma. İçeri girmen gerek. Orada sana ulaşamazlar." Eldivenlerini çekiştirdi, duruşunu ayarlayıp dövüşe hazırlanırken kasları giysisinin altında toplanıyordu.

"Ateşim onlara zarar verebilir," diye karşı çıktım, ama neden olduğundan emin değildim. Eve doğru olabildiğince hızlı koşmalıydım ama önceki gece zaten bu kadar yıpranmışken onu burada yalnız başına bırakmayı içime sindiremiyordum. Kendimi gitmeye ikna edemedim. "Bırak yardım edeyim."

Kütle bize doğru spiral çizerek alçaldı ve dikkatimizi yukarıya çekti.

"Peki, tartışacak vaktimiz yok. Hazırlan," dedi ve dün gece gördüğüm kırbaç bir kez daha ortaya çıkarken elini uzattı. şimdi odaklanabildiğime göre, haklı olduğumu söyleyebilirdim. Bu bir insan omurgasıydı.

"Alexander, bu *bir omurga* mı?" Yutkundum. "Kimin omurgası o?"

"şimdi zamanı değil," diye tersledi. "Ateşini söndür. şimdi."

Sluagh yaklařtıķa ellerime odaklandım ve boğazımı tırmalayan paniğe rağmen ateşi söndürmeye çalıştım. Alevlerim titredi ama ısı kalbimin etrafında kıvrılırken hızla avularımla içine çekildi.

"Katrina, şİMDİ!" Karanlık kütle etrafımızı sararak güneşin loş ışığın engellerken Alexander bağırđı.

Neredeyse hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak alevleri söndürmeye çalıştım ama sadece küçük titreşimler belirdi, karanlığı kısa süreliğine aydınlattı ve etrafımızdaki kuşları aydınlattı.

ığlık sesleri geliyordu, dumanın içindeki ruhların sesleri ağıtlarını mırıldanırken tiz sesler kulaklarımı acıtıyordu. Kuşlar etrafımda uçuşuyor, kanatları sırtıma çarpıyor ve saçlarıma dolanıyordu. Görüşüm bulanıklaşırken nefesim kesildi. Bir kuş yüzüme doğru uçtu, gagasıyla saçlarımla gagalarken yüksek sesle tt. Yere melip yüzümü örtmek için kollarımı kaldırdım, omzumdaki acı vücudumu saran korku karşısında hissedilmiyordu bile.

Ve sonra, alaldıkları kadar hızlı bir şekilde gün aydınlandı; sessizlik kafamda çığlıkların çınlayan bir yankısını bıraktı. Alexander'ın mor ruh alemi gitmişti ve ben berrak yeşil çimenlere baktım. Yavaşça yüzümü açtım ve etrafıma bakmak için başımı kaldırdım.

Alexander gitmişti.

Ayağa fırladım ve etrafımda döndüm, gözlerim ondan bir iz arıyordu. Sluagh onu almıştı. Kulaklarımda yankılanan kanımın sesine çığlıklar da eklenince kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Onları ateşimle geri püskürtmeyi başaramamıştım ve şimdi o gitmişti.

Göz ucuyla ağ hattının kenarında bir hareket fark ettim. Gözlerimi hızla kırpıştırarak önümde beliren görüntüye odaklandım. Beyaz saçları ve siyah gözleriyle lm, Ciara'nın giydiği kan kırmızısı pelerine sarınmış bir halde orada duruyordu.

Ölüm İşkender'i almıştı ve şimdi burada durmuş, parıldayan dişleriyle gülümsüyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde gülümseme si daha da genişledi ve geri adım atarak ormanın içinde kayboldu.

Öfke bedenimi ele geçirdi ve ne yaptığının farkına varmadan peşinden koştum.

Ciara'nın cesedinden çaldığı kırmızı pelerinle ilgili bir iz bulmak için ağaçların arasına daldığımda ayaklarım çürüyen yaprakların üzerinde çıtırdıyordu.

"Onu geri getirin!" Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bağırdım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Sözlerim rüzgârda asılı kaldı, boşluğun içinde yankılandı. Kalbim ayaklarımın altındaki dallar gibi paramparça oldu. Az önce olanların ağırlığını taşıyamayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerime bakarak homurdandım.

Eğer kullanamayacaksam bu güce sahip olmanın ne anlamı vardı? Başarısızlığımın yükü bir kez daha üzerime çökmüştü ve bu kez kurbanı Alexander'dı. Başımı arkaya doğru eğerek ağaçlara doğru çığlık attım.

Boğazım düğümlenene ve bedenim sarsılana kadar çığlık attım. Yere yığıldığımda, çığlığımın yankıları üzüntüm kulaklarımda çınladı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, göğsüm kabarıken dik oturdum.

Ayağa kalkarken, kararlılığımın bir kez daha teşvik ettiği ateşimin derimin altında kaynadığını hissettim. Korkum ateşimi boğacaktı ama kararlılığım ateşimi söndürecek gibi görünüyordu.

Ben açıklığa doğru ilerlerken orman sessizleşti. Yol beni eve değil, Liath'ın saman otlattığı ahıra götürüyordu.

Ben yaklaşırken başını kaldırdı, koyu renk gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı.

"Beni Sleepy Hollow'a götürmeni istiyorum," dedim ve sağlam elimi uzatıp burnunu okşadım. "Bunu yapabilir misin?"

Sanki beni anlamış gibi homurdandı ve ön ayağını yere vurdu.

Burnunu ovuşturdu. "Güzel. Gidip efendini kurtaralım."

Ve Liath'ın işbirliğiyle kendimi Sleepy Hollow'a doğru savrulurken buldum.

Köprü göründü ve kalbim beklentiyle hızlandı. Onlara ne olduğunu anlattığımda bana inanacaklar mıydı? Kimse umursayacak mıydı? Liath beni köprüden geçirirken hiç yavaşlamadı, alev alev yanan toynakları tahtaların üzerinde gürleyerek kasabaya giden toprak yola indi.

Gelişimin gürültüsüne bakılırsa, kesinlikle beni bekliyor olacak bir kasaba.

Son virajı döndüğümüzde büyük bir grubun çoktan toplandığını gördüm. Dizginlerle oynayarak yaklaştığımız sırada Liath'ı durdurdum.

Kasaba halkının birbirleriyle fısıldaştığını görebiliyordum. Ichabod arkada Brom'la birlikte duruyordu, ikisinin de gözleri bana dikilmişti. Liath'ın yanından kayarak onlara bakarken çenemi yukarıda, omuzlarımı geride tuttum.

"Ailem öldü. Ve Ölüm Sleepy Hollow için geliyor."

OceanofPDF.com

Otuz Altı

W Toplanan kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Ardından bir bağırış çağırış ve öfke seli başladı.

"Gitti de ne demek?"

"Ölüm mü?"

"Ne getirdin başımıza kızım?"

Sözleri birbirine karıştı, ateşim yüzeye çıkıp ellerimi sararken arka planda kayboldu.

"Bana Ciallmhar'ı getirin." Kimse kıpırdamayınca, "Şimdi" diye hırladım.

Grubun arkasından biri koşarak uzaklaştı, kasaba meydanını geçti ve Ciallmhar'ın kapısını çılınca çaldı. Evleri bölgeye bakıyordu ve kapıyı izledim, kalabalık mırıldanmaya devam ederken Sleepy Hollow'un Büyükleri'nin çıkmasını bekledim. Gözlerimin yüzlerinde gezinmesine izin verdim; bazıları endişeli, bazıları kızgın görünüyordu. Gözlerim tanıdık bir yüze takıldı. Henry. Priscilla'nın yanındaydı ve gözlerimiz kilitlendiği anda onunki gözyaşlarıyla doldu, hüznün yüzüne kazınmıştı. Onun gözyaşları benimkileri tetikleyemeden, evdeki hareketlilik dikkatimi geri çekti.

Ciallmharlar ortaya çıktı, yaklaşırken acele etmiyorlardı. Yavaşlıkları beni rahatsız etti ve onlar önümde ayaklarını sürüyerek ilerlerken dişlerimi sıktım, yüzlerinde sıkıntıdan meraka kadar değişen ifadeler vardı.

"Bunun anlamı nedir?" Konsey üyelerinden biri olan Tiernan söyledi. Annemin en güvendiği ve en gaddarlarından biriydi. Önüme çıktı, dudağı kıvrılırken burnunun ucuyla baktı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Kime göre?" Ruhumda yanan ateşin endişemi bastırmasına izin vererek cevap verdim. Bu insanlar bana hiç saygı duymamıştı. Ama şimdi saygı duyacaklardı.

"Dullahan'a verdiğimiz kurbanların bir amacı var, seni aceleci çocuk," diye hırladı ve bir adım daha yaklaştı. Dizlerim hafifçe titredi ama kendimi tuttum. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

"Ailem öldü." Yüzünden geçen şaşkın ifade beni memnun etti. Ona bir adım daha yaklaştım, artık aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı. "Ciara, kardeşinin kurban edilmesinin intikamını almak için Ölüm'ü Sleepy Hollow'a çağırdığında öldürüldüler."

"Saçmalık," diye tükürdü. İlk ortaya çıktığımdan beri büyüyen kalabalığa elini salladı. Aralarında daha da fazla fısıltı dolaşıyordu. "Ailen öldü çünkü sen yaşıyorsun."

"Bu kasabanın hayatta kalmasını istiyor musun?" Alevler ellerimi yalayarak sordum. Toplanan kalabalığa döndüm ve sesimi yükselttim. "Hayatta kalmak istiyor musunuz?"

Kimse cevap vermedi.

"Yaşamak istiyorsan harekete geçmeliyiz," diye devam ettim. "Ölüm yaklaşıyor.

Dullahan'ı ele geçirdi ve şu ana kadar durmayacak-"

Tiernan yaralı kolumu tuttu ve beni tekrar ona doğru döndürdü.

Haykırarak ateşim yükseldi, kolumu sardı ve elbisemin kolunu yaktı. Ben onu yakarken o inleyerek elini çekti. Acıdan nefes nefese kaldım, acı azalırken ve ateşim sönerken dişlerimi sıktım. Ona dönerek ters ters baktım ve dişlerimi sıktım. "Bir daha asla izinsiz bana dokunma."

Yaralı elinin bileğini tutarak bana sadece ters ters baktı. Onu görmezden gelerek kalabalığın geri kalanına ve diğer Ciallmhar'a döndüm.

"Dediğim gibi, Dullahan bize yardım edemez. Ölüm onu aldı ve onu geri getirmeliyiz."

"Neden?" diye sordu biri. Sese döndüğümde bunun Brom'un babası Devlin olduğunu gördüm. "Onun amacı bu değil mi? Bizi korumak mı?"

"Ölüm Dullahan'ı öldürürse sıranın bize gelmeyeceğine inanacak kadar aptal olamazsın," diye karşılık verdim.

O cevap veremedi, arkasındaki dallara konan bir karga dikkatimi çekti. Bize bakarken buz gibi parmakları enseme dolandı.

"Neye bakıyorsun?" diye tersledi ve dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için döndü.

Kuş başını geriye eğdi ve gagasını açtı. Ama çıkan şey bir gıklama değil, Ölüm'ün melodik sesiydi. "Merhaba, Anka kuşu."

"Ona ne yaptın?" Yumruklarımı yanımda sıktım ve burnumdan nefes aldım. Alexander kargaların onun gözleri olduğundan bahsetmişti ama bir karganın ağzından konuştuğunu duymak hiç beklemediğim bir şeydi. Ellerimin titremesini engellemek için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

Karga hızla göz kırptı ve başını iki yana eğdi. "Bence daha önemli olan soru, 'Onu geri almak için ne yapacaksın?'

Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Koruyucunuzun geri dönmesini istiyorsanız, Anka kuşunu teslim edeceksiniz. Onun elimde olmadığı her doğan ay için, yarattıklarımın birini bu yerin üzerine salarım. Reddetmenin bedeli ölümdür, Katrina."

Bu kararla birlikte kuş gagasını kapatıp uçu ve kasabayı sessizliğe gömdü.

Dizlerim büküldü. Kaslarımı gererek, görüşümün yüzmesine rağmen dik durmak için savaştım. Bu yanılttı, tamamen yanılttı. Kalabalığın içinde Henry'nin gözlerini bulmak için döndüm.

Bir kalp atışı geçti.

Ve sonra kaos patlak verdi.

Herkes bağılıyor ve birbirinin üzerine konuşuyordu. İnsanlar muhtemelen evlerine dönmek üzere dönüp kaçarken suçlayıcı parmaklar beni işaret ediyordu.

"Şimdi, herkes sakın olsun." Cyrus bir adım öne çıktı. Hiç de öyle olmadığını bildiğim zayıf görünümlü yaşlı adam önümde durdu ve karganın konuştuğu dala baktı. "Anka kuşu, ha?"

Gözlerimi ona diktim. "Hiç şaşırmadın."

"Elbette değilim. Diğerleri senin gücünden bilerek habersiz olabilir ama ben her şeyi olduğu gibi görüyorum kızım, görüldüğü gibi değil." Başını yana eğdi. "Ölüm gerçekten burada mı? Onu gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdim, zihnimi tırmalayan ve bana saklanıp kaçmamı söyleyen paniğin ağırlığına karşı zorlanarak. "O burada ve Alexander'ı aldı."

Kaşları çatıldı. "Alexander mı?"

Yanaklarım kızardı. Alexander'ın Cyrus'la buluşmaya gittiğini biliyordum ama ona kimliğiyle ilgili gerçeği söylediğinden şüpheliydim. "Dullahan. Adı Alexander."

Bana dikkatle baktı. "Anlıyorum."

"Neden konuşuyoruz?" Devlin, Cyrus'la yüzleşmek için kalabalığın önüne doğru ilerlerken sordu. "Ne dediğini duydun. Ölüm'e istediğini ver ve geri kalanımızı güvende tut. Zaten bu onun hatası."

Anlaşma mırıltıları içime bıçak gibi saplandı ve gözlerim yaşardı. Şaşırmamam gerekirdi. Beni zaten bir kez kurban etmeye hazırdılar. İkinci kez onlar için bir şey ifade etmezdi.

"Bu nasıl onun hatası oluyor?" Henry kalabalığı yararak önümde durdu ve sordu. "Onun tek günahı hayatta kalmak istemesi, ki bu da senin şu anda yaptığınla aynı şey. Senin hayatının onunkinden daha değerli olduğuna kim karar veriyor?"

"Ölüm'ü durdurmak için birlikte çalışmalıyız." Kalabalığın arkasından şaşırtıcı bir ses geldi. Ichabod sesini duyurmak için ayağa kalktı. Gözleri benimkilerle buluştu, özür dileyerek parlıyordu. "Bu kasaba büyük bir güçle dolu. Birlikte çalışırsak onu durdurabilir ve Dullahan'ı kurtarabiliriz."

Sözlerini sessizlik karşıladı. Sessizlik bana kasabanın cevabını verdi. Bu seçeneği düşünmeyeceklerdi.

Sonunda Tiernan bu düşünceye ses verdi. "Onun suçları için ölmeyeceğiz. Bu onun omuzlarında."

İçimde biriken öfke ve acı patladı, ateş kollarımı sardı ve Cyrus'u sıçrayarak geri gönderdi. Kollarım alev alev yanarken kasabaya döndüm. Ateşi gözlerime, kalbime, ağzıma yönlendirdim, söyleyeceklerimin onlarda yankı bulmasını istedim.

"Burada tek hatalı olan sizlersiniz. Yüzyıllar boyunca masum insanları ölüme gönderdiniz ve arkalarında değer verdiklerini bıraktınız. Geride kalanlardan birinin karşılık vermesi gerçekten sürpriz mi? Bunun tek sebebi Ciara'nın yas tutuyor olmasıydı ve tutmaması gerekiyordu." Öfkeli gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, öne doğru adım atarken göğsüm kabarıyordu. Kasaba halkını işaret etmek için alev alev yanan bir parmak kaldırdım. "Bunu kendi başınıza *siz* getirdiniz."

Sözlerimi bir kez daha sessizlik karşıladı.

Alay ettim ve alevleri bedenime geri çektim. Öfkemi ya da gücümü hak etmiyorlardı. Hiçbir şeyi hak etmiyorlardı. Gözlerim Henry'ye takıldı ve kalbimin etrafındaki buz hafifçe eridi.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Brom'un sesi taşıyordu ama daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde yüzünde sadece pişmanlık ifadesi gördüm.

"Onu durdurabilirim," dedim başımı sallayarak. "Sadece zamana ihtiyacım var."

"Sana verecek zamanımız yok kızım," diye tersledi Tiernan, hâlâ yanık elini tutuyordu. "Gün batmak üzere ve Ölüm'ün gönderdiği yaratıklar yakında tepemize binecek."

Cyrus boğazını temizleyerek hazırladığım cevabı yarıda kesti. "Ciallmhar'a -ve gönüllü olan herkese- kasabayı iki gece boyunca korumayı teklif ediyorum. Büyülü bir saldırıyı bu kadar uzun süre savuşturabiliriz. En azından Katrina'ya zaman borçluyuz."

"Peki ya o zaman diliminde bunu başaramazsa?" Devlin kollarını kavuşturarak sordu. "Kasabayı başka bir gece savunmamızı isteyecek misiniz?"

"Evinizi savunmaya neden bu kadar karşısınız?" Sinirim daha da artarak sordum. "Kendi hayatın için savaşmanın sana yakışmayacağına inanacak kadar hak sahibi misin gerçekten?"

Yüzü kızardı ve konuşmak için ağzını açtı ama ben ona sırtımı dönüp Cyrus'a baktım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim. Tereddüt ettim, seçeneklerimi tarttım, gerçekten sadece bir seçeneğim olduğunu biliyordum. "Eğer yarından sonraki gece gün batımına kadar onu durdurmanın bir yolunu bulamazsam, kendimi ona teslim edeceğim."

Başını salladı ve kasabaya döndü. "Bize katılacak olanlar, gidin ve gün batımında burada buluşmak üzere hazırlanın." Bana döndü ve sonra Henry'ye başını salladı. "Başlasan iyi olur Katrina."

Cyrus oradan ayrıldı ve kendisini kenarda bekleyen diğer Ciallmhar'la buluşmak üzere hareket etti. Henry yerini aldı ve bir süre bana baktıktan sonra beni şimdiye kadar yaşadığım en sıkı sarılmanın içine çekti. Omzumu acıttı ama umurumda değildi. Ben de ona sarıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken onu olabildiğince sıktım.

"Seni aptal kız," dedi bana bakmak için geri çekilmeden önce. Başını sevgiyle salladı. "Hollow'dan kaçıp Dullahan'ın yanına gitmeyi ancak sen deneyebilirdin."

Yüzümü silmek için uzandığımda gülüşüm sulanmıştı. "Priscilla mı söyledi?"

Başını salladı. "Her şey, evet."

"Beni tekrar görmek zorunda kaldığın için üzgünüm Henry." Gözlerindeki sevgi hislerimi bastırırken dudağım titredi. Beni göndermeden önce söylediği son sözleri hatırlatmak kötü bir şakaydı ama bir şey söylemezsem daha fazla yıkılacağım kesindi.

"Saçmalama," dedi beni bir kez daha kucağına çekerken. "Geri döndüğün için çok mutluyum. Bunu düzelterek Katrina."

Hafif bir öksürük bizi ayırdı. Tekrar gözlerimi silerek yukarı baktığımda Brom ve Ichabod'un bizi beklediğini gördüm. Ichabod hafifçe eğildi. "Katrina. Henry."

Gözlerim Brom'da sabit kaldı. "Beni öldürmeye çalıştın."

Henry'nin başı Brom'a doğru döndü. "Ne yaptın?"

Brom yanakları kızarıırken başını eğdi. "Kasaba için en iyi olanı yaptığımı sanıyordum. Gerçekten ve derinden özür dilerim Katrina. Yaptığım şey yanlış. Anneni dinlememeliydim."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Artık güç bende olduğu için böyle söylüyorsun, Brom. Üzgün değilsin. Ve sen şimdiye kadar sadece kendin için en iyi olanı yaptın, başkası için değil. İyi bir insan olduğunu düşünerek kendini kandırma."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Ichabod'un bile ağzı hafifçe açık kaldı. Hayatımda hiç kimseyle böyle konuşmamıştım ama başkalarının kendilerini daha büyük hissetmelerini sağlamak için kendimi küçültmeyi bırakmıştım.

Henry'ye döndüm ve bir zamanlar tanıdık olarak gördüğüm iki adama da sırtımı döndüm. "Yapacak işlerimiz var. Nereye gidelim?"

Henry isteksizce dikkatini Brom'dan çekti ama cevap veremeden Priscilla yanına geldi ve bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Tam bize göre bir yerim var, hayatım."

Ichabod ve Brom'u görmezden gelerek, yaralanmamış kolumu Henry'ninkinin arasından geçirdim. Bana sırtı ve Priscilla'yı takip ederek uzaklaşırken elimi okşadı. "Demek bir anka kuşusun, kızım? Kaderinde büyük şeyler olduğunu biliyordum."

Bu sefer gülüşüm gerçikti.

Otuz Yedi

I Yüzüme düşen saç telini hareket ettirmek için nefesimi üfleyerek homurdandım. "Bu işe yaramıyor, Henry."

"Oraya ulaşacaksın. Sadece tekrar dene."

Anka kuşu büyümün yapabildiği güçlerden yararlanmaya çalışıyorduk. öğleden sonra güneşi uzaktaki ufkun arkasına dalmışken saatlerdir teklif ediyorlardı. Priscilla'nın dükkânının arkasındaki küçük avluda, ikisi de sırayla güçlerime erişmeme yardım etmeye çalışıyorlardı, ama şimdiye kadar sadece daha fazlasını elde ettim.

Dışlerimi sıkarak tekrar denedim, alevleri göğsümden ellerime doğru ittim. Alev küreleri belirdi ve daha birkaç gün önce huşu içindeyken, şimdi hayal kırıklığına uğramıştım. Oluşan baş ağrısını hafifletmek için çenemi esneterek alevleri dışarı çıkardım ve küreleri Priscilla'nın yarattığı su duvarına doğru fırlattım. İkisi karşılaştığında buhar tısladı ve beni izleyen iki yaşlı cadıyla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Hayatım için korkmadan bunu yapamam. Bu çok yararsız çünkü o sırada ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi hatırlayamıyorum." Omzuma yayılan sancıları hafifletmeye çalışarak enseme sertçe ovuşturdum. Vücudum gerilmişti, bir yay kirişi gibi kopmaya hazırdı. Bu hayal kırıklığı beni hiçbir yere götürmeyecekti.

Nefesimi üfleyerek başımı çevirdim, rahatlamaya ve güçlerime odaklanmaya çalışırken yumruklarımı sıkıp açtım.

"Kendine çok fazla baskı yapıyorsun," diye seslendi Priscilla, Henry'nin dışarıdan getirttiği masanın üzerinde önüne serilmiş kitaplardan başını kaldırarak.

Henry başını salladı. "Kendinden korkamazsın. Onunla savaş ya da onu kabullen, ondan kork ya da onu kontrol et. İkisini birden yapamazsın, sevgili kızım."

Priscilla, "Bırak bu sana doğal gelsin," diye ekledi.

"Bunun kendiliğinden olmasına izin verecek vaktimiz yok." Kadını terslememeye çalıştım ama kaşlarının kalkışına bakılırsa başarılı olduğumdan emin değildim. Yanaklarım kızardı ama özür dilemedim. "Onu kurtarmak zorundayız."

İç çekerek defterdeki yerini işaretledi ve defteri kapatıp ayağa kalktı. Bana doğru yürüdü ve ellerimi tuttu. "Katrina, Alexander güçlü bir adam. O kadar kolay yıkılmaz. Biraz zamanımız var."

"O benim yüzümden tehlikede." Sesim son kelimedede kırıldı, duygularımın etrafına ördüğüm baraj, gözyaşlarım boğazımda yanarken kum gibi parçalandı. "Bu benim hatam, Priscilla."

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüşümde bile başını salladığını görebiliyordum. "Hiç de değil."

"Katrina," diye mırıldandı Henry, ayağa kalkıp Priscilla'dan bir elimi tutarak. "Zor bir hayat yaşadın kızım, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir hayat. Ama senin görüşün bu yüzden bulanık. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Hata ailede, Ciallmhar'da, Ölüm'de. Hatta bir kısmı Dullahan'ın kendisinde. Ama hiçbirisi senin suçun değil."

"Ciara'ya daha önce gitseydim, sözümü dinletebilseydim..." Bir nefes verdim. "Kardeşi yaşıyor ve ben bunu ona hiç söyleyemedim. Belki bu bazı şeyleri değiştirebilirdi."

"Ciara yas tutuyordu," dedi başını sallayarak. "Bunun için kendini de suçlayamazsın."

"Alexander, Ciallmhar'a kurbanları kabul etmeyeceğini söylemeye çalıştığını söyledi." İkisinin de bakışlarıyla karşılaşmamak için botumun burnunu toprağa sürttüm. Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için mücadele ediyordum. "Neden dinlemediler?"

Priscilla içini çekti. "Çünkü gelenek, kurallarına göre yaşayanları kör eder. Büyümeye yer bırakmaz."

"Onlardan nefret ediyorum," diye fısıldadım bir damla gözyaşı kaçarken, çenemden toprağa damlamadan önce yanağımdan aşağı bir yol çizdi. Botumla üzerini örttüm ve başımı kaldırarak burnumu çektim.

"Kimse bunun için seni suçlamıyor," diye onayladı Henry. "Hiç kimse."

Dizlerimin üzerine çöküp ağlamak, bizi bu kadere mahkûm eden kasabaya öfke duymak istesem de, kalkıp bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Ölüm *beni* istiyordu. Ailem gibi olmayacaktım.

Yaptıklarımın cezasını masumlar çekecek. Alexander kaçırılmıştı ve onu geri almam gerekiyordu.

Yeni keşfedilen kararlılık midemde bir kor gibi yanıp sönmeye başladı. Priscilla ve Henry'nin ellerini sıkarak çenemi yukarı kaldırdım. "Tekrar deneyelim."

"İşte benim kızım." Henry gururlu bir gülümsemeyle elimin üstünü okşadı. Ben avlunun diğer tarafına geçerken o ve Priscilla geri çekildiler.

"Özgüvenine odaklan Katrina," diye seslendi Priscilla. "Bunu yapabilirsin. Ama yapabileceğinize inanmalısınız."

Başımı sallayarak avlunun sol arka köşesine ulaşana kadar devam ettim ve dönüp karşı köşedeki su duvarına bakacak şekilde ilerledim. Omuzlarımı geriye atarak derin bir nefes aldım.

Odaklan, Katrina, dedim kendi kendime, boynumu bir o yana bir bu yana döndürerek. Gözlerimi kapadım, alevlerin derimin altında süründüğünü hayal ettim ve ateşin beni tüketme hissini hatırladım. Alevler yükseldikçe ellerim ısındı ve sonra sıcaklık yayılarak ön kollarımı sardı. Her şeyi mahvetmemek için gözlerimi açıp bakmak istemedim, bu yüzden gözlerimi daha da sıkı kapattım ve alevlerin kollarımdan yukarı çıkmasını isteyerek onları kor sarmalları olarak gördüm.

Sıcaklık kollarıma yayıldı, dirseklerimin kırışıklıklarına ulaştı.

Ve sonra öldü. Erken akşamın serin esintisi üzerimden geçti ve tüylerimi diken diken etti.

Gözlerimi açtığımda ateşin yine söndüğünü fark edince omuzlarım çöktü. Batan güneşin soluk altın rengi ışığı parmaklarımı aydınlattı.

"Belki de biraz ara vermeliyiz," diye önerdi Priscilla. "Gel benimle otur ve kitaplara bak, bakalım Ölüm hakkında bir şeyler bulabilecek miyiz? Belki yararlanabileceğimiz bazı zayıflıklar bulabiliriz."

Utanç içime aktı, yutkunurken dilimde asidik ve acı bir tat bıraktı. Solgun ve yaralı ellerime bakınca kusmak istedim.

İşe yaramazsın Katrina. Gerçekten, bir büyü israftı. Annemin ilk ve tek büyü dersimizdeki sözleri aklıma geldi, zihnimde dönüp durdu ve kalbimde bir yol açtı. *Beni hayal kırıklığına uğrattın.*

Kesici sözlerinin ağırlığıyla başım öne eğildi ama Henry'nin desteğinin ortaya çıkmasına izin vererek kendimi geri çektim. Bu *onların* hatasıydı, benim değil. Beni bu hale onlar getirdi.

Masaya geri döndüm ve ağrıyan omzumu nasıl sarstığını umursamadan kendimi sandalyeye attım. Acıyı hak etmiştim.

"Gidip bize çay yapayım." Priscilla Henry'nin elini okşayarak ayağa kalktı. Giderken ona sert bir bakış fırlattı.

Henry iç çekti. "Ne oldu kızım?"

"Belki de kendimi Ölüm'e teslim etmeliyim," dedim tırnaklarımı karıştırarak yerine . bakıyor at Onu. I olabilir değilay içinbkz.

Akıl hocamın yüzündeki hayal kırıklığı. Parmaklarım köprücük kemiklerimin arasına yerleştirilmiş kolyeye doğru ilerledi ve parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdi.

Henry'nin yaşlılıktan yıpranmış parmaklarından biri çenemin altına girerek gözlerimi onunkilere dikti. Gözleri yaşlarla parlıyordu ve alt dudağı hafifçe titriyordu. "Katrina Van Tassel, eğer bunu bir daha söylersen seni kendim öldürürüm. Bir hayat şansın olsun diye Hollow'dan ayrılmanı istedim. Bu gerçekleşmemiş olsa da, bu yaşlı adamın düşüncesi hâlâ geçerli. Önünde öyle bir hayat var ki, bu ağaçların ötesinde öyle bir hayat. Dünya Sleepy Hollow'a indirgenemez, canım. Sana çektiirdiği onca acıya rağmen ona hiçbir şey borçlu değilsin. Yine de buradasın. Ve bu seni diğerlerinden daha iyi yapıyor."

"Eğer benim fedakârlığım onları kurtaracaksa -gerçekten kurtaracaksa- bu ölmeye değer bir ölüm değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Çünkü senin Ölüm'e yaptığın fedakarlık onları kurtarmaz. Tıpkı senin Dullahan'a yaptığın fedakârlığın onları kurtaramayacağı gibi. Sleepy Hollow'un bir kez olsun ayağa kalkıp kendini kurtarmasının zamanı geldi de geçiyor bile."

"Kasaba ölmemi istiyor." Sesim çatallaştı, kasaba halkının birçoğunun Roghnaithe olarak adlandırılmam hakkında iki kez düşünmediği ya da Ölüm'ün beni teslim etme teklifini sorgulamadığı gerçeği yerleşti. Bu nasıl bir kasabaydı ki, içlerinden birinin canını bu kadar kolay verebiliyorlardı? "Bana ölü olarak ihtiyaçları var. Onların zihninde, Sleepy Hollow'un hayatta kalmasının tek yolu, her şeyin doğal düzeni bu."

"Bu kasaba yanabilir, umurumda değil," diye ısırdı. Arkasına yaslandı, kahverengi gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Tek umursadığım sensin Katrina. Yaşamana ihtiyacım var."

Onun sözleri zihnimde çınlarken, ruhumda kararsızlık hüküm sürüyordu. Yaşamak, Hollow'un sınırlarının ötesini görmek, ailemin yarattığı gölgeden çıkmak istiyordum. Ama sonra Alexander'la tanıştım ve sırf ben yaşayabileyim diye onu ölüme terk edemezdim. Henry'ye düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi düşünürken dudağımı çiğnedim, ama hiçbir sözcük onları doğru ifade edemezdi.

Ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Gökyüzü bir kalp atışı kadar kısa bir sürede karardı, gri bulutlar sanki ağır bir nefes üflemiş gibi içeri girdi. Beraberinde hem sıcaklık düşüşü hem de boynumdaki ve kollarımdaki tüylere yapışan elektriklenmiş bir his getiren bir soğukluk geldi. Ayağa kalkarak gökyüzüne baktım, başımı her yöne çevirerek gelmekte olan şeyi aradım.

Henry yanımda durdu ve ben bakışlarımı bulutlardan indirene kadar koluma vurdu. "İçeri girmemiz gerek Katrina."

Bir çığlık havayı delip geçti, gözlerimi sımsıkı kapatırken vücudumdaki tüm kaslar irkildi. Vücudum donmuştu, en nihayetinde bu çığlığın sebebinin ben olduğumu bilmek beni felç etmişti. Öteki Dünya canavarları kitabında gördüğüm yaratıkların görüntüleri zihnimden geçti. Hangisinin Sleepy Hollow'a çağrıldığını merak ettim.

Henry elimi çekti. Dudakları kıpırdadı ama hiçbir kelime duyamadım, kalbimin gümbürtüsünden başka bir şey duyamadım.

Elimi uzattım ve vücudum ne yapmaya çalıştığımı anlayana kadar işleyen kulağımı ovuşturdum.

"-'Side now," diye bitirdi ve beni tekrar kapıya doğru çekti.

Priscilla kapı aralığında bekledi, gözleri gökyüzüne dikilmişti.

Kemiklerimin derinliklerinde yankılanan çığlıklara rağmen içeri götürülmeme izin verdim. Henry beni Priscilla'nın ofisindeki koltuğa oturttu ve önümde diz çöktü. "Bunun suçlusu sen değilsin."

"Gidip yardım etmem gerek," diye fısıldadım, ama sağduyum bana başka bir şey yapmamı söylüyordu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, arkasını döndü ve masadan bir kitap kaydırıldı. Kitabı kucağıma itti. "Ölüm'ü yenmenin bir yolunu bulmalısın. Sleepy Hollow'u kurtarmanın tek yolu bu."

İsteksizce başımı salladım, parmaklarımı kitabın etrafında uyuşukça dolaştırdım. O da başını salladı ve ayağa kalkarken dizimi okşadı. "Aferin kızıma. Hepimiz araştıracağız. Bir cevap bulacağız. Bırak Ciallmhar bu gece işini yapsın."

Odayı acı bir sessizlik kapladı, dışarıdan gelen belli belirsiz panik sesleri içeri sızarken üçümüz sayfaları çeviriyorduk. Parmaklarım kitabın etrafında sıkılaştı.

"Henry," diye seslendim. Bakışlarımı karşıladı ve soru sorarcasına başını eğdi. Derin bir nefes aldım. "Yaşayacağım. Yaşayacağım ve isteseler de istemeseler de bu kasabayı kurtaracağım. Yaşadıkları sürece hikâyelerindeki kötü adam ben olacağım."

Gölümsedi, ifadesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "Katrina, kötü adam tamamen hikâyeyi kimin anlattığına bağlıdır. Ve bu senin hikâyen. Onların değil."

OceanofPDF.com

Otuz Sekiz

Priscilla ve ben ertesi sabah masada karşılıklı oturmuş, ikimiz de sessizce Henry'nin haberlerle dönmesini bekliyorduk. Şafakta kitapçıdan ayrılmış, Ciallmhar'ların evine doğru yola çıkmıştı.

önceki geceki saldırılar hakkında bilgi toplamak. Priscilla ve benim aramdaki çaydanlığa dokunulmamıştı. Çok gergindim, Henry'nin bize söyleyebileceklerinden çok korkuyordum, mideme bir şey koyamıyordum. Dönüp durmasına bakılırsa, içmeyi başardığım her şeyin hemen geri geleceğini biliyordum.

Sabah güneşinin bir şeridinin önümdeki ahşap üzerinde ilerleyişini izledim, yere kayarak yolculuğuna devam etmeden önce yavaşça masanın kenarına yaklaştı ve yaklaştı. Priscilla bana doğru uzandı, dikkatimi çekti ve bakışlarımı ona doğru çekti.

"Her şey yoluna girecek, Katrina." Çay fincanımı bana yaklaştırmak yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Dün gece her ne olduysa, bu senin suçun değil."

Yanağımın içini ısırarak ona bağırarak istediğim her şeyi yuttum. Priscilla öfkemi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Kendime gerçekten kızgın olduğumda bile. Bunun yerine çay fincanını elime aldım ve fokur fokur kaynayan sıcak sıvı boğazımdan aşağı inerken irkilerek yudumladım. Henry'nin bize getireceği potansiyel olarak korkunç bilgiler yerine göğsümdeki yanmaya odaklanarak sıcaklığın tadını çıkardım.

Priscilla içini çekti, gözleri hüznüydü ama neyse ki dikkati arkamdaki kapıya yöneldi ve söylemek üzere olduğu her şeyi kesti. Sandalyemde dönerek Henry'nin kitapçıya girişini ve pelerinin kapıya asışını izledim.

Bize doğru gelmeye başladığında yüz ifadesinden midem bulandı.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıp onunla yarı yolda buluşarak talep ettim.

Ağır bir iç çekti, gözleri umutsuzluk doluydu. "Dün gece kayıplar oldu. Ciallmhar yarattığı beş kişiyi öldürmeden önce durduramadı."

Dünya ayaklarımın altından kayıp gitti, görüşüm dalgalanırken dizlerim büküldü ve kulaklarımı dolduran çınlama Henry'nin beni yakalarken söyleyebileceği tüm sözleri bastırdı. Dün gece insanlar *ölmüştü*. Ben uyurken.

Elleriyle yanaklarımı kavrayan Henry'nin yüzü gözümün önüne geldi. Zil sesi azaldı, yerini endişeli sesi aldı. "Benimle misin?"

Konuşamayınca sadece başımı salladım ve göğsümde oluşan düğümü ovmak için uzandım.

"Ne oldu Henry?" Priscilla sakın bir sesle sordu.

"Üç başlı akbaba," diye cevap verdi, başımın üzerinden Priscilla'ya bakarken elleri hâlâ yüzümü tutuyordu. "Ellén Trechend."

Priscilla keskin bir nefes çekti. "O canavar yüzyıllar önce yok edildi."

"O Ölüm," diye mırıldandım, gözümü kırıştırdığımda gözlerimin önünden ölüm kuşunun kasaba halkını kaçırdığı görüntüler geçiyordu. "İsteddiği her şeyi yetiştirebilir."

İkisi de bir şey söylemedi.

Henry'den uzaklaşıp aralarına baktım. "Kimdi o?"

Henry başımı salladı, ayağa kalktı ve karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti. "Hayır, Katrina. Sana bunu söylemeyeceğim. Onların ölümünü kendi omuzlarına yükleyeceksin ve ben buna izin vermeyeceğim. Bu senin hatan değildi."

Patladım. Ayağa fırladım, ellerim alev alev yandı, bileklerimden ve kollarımdan yukarı tırmanarak ateşten eldivenler giydim. "O zaman bu kimin suçu?" diye bağırdım.

İkisi de bana baktı ama ikisinin de yüzünde korkmuş bir ifade yoktu. Henry sadece başını alevlerime doğru eğdi. "Belki de şu anda nasıl hissettiğine dair notlar almalısın."

Yapmak istediğim son şey buydu ama alevlerim sönüp ellerime doğru titrerken, onun haklı olduğunu biliyordum. Eğer Ölüm'le başa çıkabilmek ve Alexander'ı kurtarabilmek için herhangi bir umudum olmasını istiyorsam, güçlerimi çözmem gerekiyordu.

"Dışarı çıkmalısınız," diye mırıldandım, patlamamdan sonra onların gözlerine bakamayacak kadar utanmıştım. "Zamanımız tükeniyor."

Priscilla, "Hâlâ bir gün daha var," dedi.

Başımı kaldırıp onlara baktım. "Hayır, hayır, bunu bugün çözeceğiz ya da gün batımından önce teslim olacağım."

"Yapmayacaksın." Henry sandalyesinden kalktı. "Kendini feda etmene izin vermeyeceğim, Katrina."

"Ciallmhar'a kasabayı koruma konusunda güvenilemeyeceği açık."

Bu kasabanın bir koruyucuya ihtiyacı vardı. Dullahan'a ihtiyacı vardı. Alexander Sleepy Hollow'u benden daha iyi koruyabilirdi. Kendimi Alexander'la takas etmek hem onun hem de kasabanın hayatta kalması anlamına geliyorsa, bu seve seve yapabileceğim bir takastı. "Öyleyse başlasak iyi olur."

Priscilla arka kapıda belirip bizi avludaki çalışmamızdan içeri, araştırma yaptığı yere çağırdığında gün ortasıydı ve güneş tepedeydi. "Sanırım bir şey buldum. Gelin bakın."

Henry ve ben ellerimi sıkıp dakikalardır tuttuğum alevleri söndürürken bakiştık. Buradan sözlerini zar zor duyabiliyordum ama yüzündeki ifade bulgularının ne kadar acil olduğunu gösteriyordu.

Yaklaşp onu içeri kadar takip ettiğimizde başka bir şey söylemedi, sadece masanın üzerinde duran kitabı bize doğru çevirdi ve tekrar yerine oturdu. Gözlerim kelimeleri yuttu, kalbim hem tanıdık hem de tanıdık olmayan içerikle hızlandı.

*Karanlığın içinde bir ALEV BÜYÜYOR,
Tek başına ve ışı1 ışı1.
Çığlıklar rüzgarda soğuk bir şekilde
çiçek açar, Gece kadar siyah
kanatlarda.*

*ÖLÜM BİR ADAK İSTER,
Sadece görebilenler görebilir. Kül
ve toz dünyayı çevreliyor,*

Yalvarışını duyacak kimse yok.

DUMAN VE GÖLGE PERDELERİ

*gizler Taşın en gerçek
kalplerini.*

*Ve ona yardım edecek ölülerle
birlikte Ölüm, kemiklerden bir taht
inşa edecek.*

*Koş, küçük anka
kuşu. Uzağa koş,
hızlı koş.
Çünkü ölüm her zaman seni
bulacaktır, huzurun
Uzun sürmeyecek.*

*KAN VE GÖMÜLER sokakları
dolduruyor, Dünya olmaya hazır
Sonsuz bir ceset labirenti.
Oh, ne kadar çabuk yenik düşeceksin.*

*ARKANDAN KÜLLER YAĞIYOR,
Dünyaya geri düşmek.
Hayatına yeniden başla, yeniden,
Doğduğunda gücünü bahşet.*

*Alevden doğdun ve kanla yıkandın, Asla
dinlenmeyeceksin.
Özgürce verilen yalanlar ve
teklifler, kesinlikle en iyisini
getirecektir.*

*Kör edici, parlak güç,
sonsuz öfkeyle beslenir.
Tekrar, tekrar, huzursuz
kanatlarla Ateşin üstüne
uzanacak.*

İçimi bir korku kapladı. Şiiri -kehaneti- Alexander'ın günlüğünde bulmuştum ama bu... bu versiyonda daha fazlası vardı. Ve ek satırların ima ettiği şey hoşuma gitmemişti.

"Bunun bir kısmını daha önce görmüştüm," diye itiraf ettim, gözlerim hâlâ üç yeni ayete sabitlenmişti. Adaklardan, küllerden, hayata yeniden başlamaktan ve bir ateşten bahsedenler.

Priscilla bana baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Nereye?"

"Alexander'ın evindeki bir kitapta." Gözlerimi onunkilere diktim. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Bana cevap vermedi, gözleri Henry'ye kaydı. İhtiyacım olan tek doğrulama buydu.

Bu kehanet ölmem gerektiğini söylüyordu. Hayatımı seve seve ölüme verirdim.

Uyuşmuştum. İlk defa gözyaşlarım boğazımı yakmıyor, endişem boğazımı sarmıyor, korkum ciğerlerimi sıkıyordu. Sadece bedenimin dışına doğru süzülüyordum. Henry ve Priscilla'nın konuşmalarını duyabiliyor, kitabı işaret edip sayfaları çevirdiklerini görebiliyor ve buklelerimin arasından geçen serin rüzgârı hissedebiliyordum. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Biraz hava almam lazım," diye fısıldadım ve beni duyup duymadıklarını beklemeden arka kapıdan avluya çıkmak için döndüm.

Avluya girdiğimde, ortaya ulaştığımda durdum ve başımı arkaya eğerek gri sabah gökyüzüne baktım. Ağır nefesler aldım, keskin hava burun deliklerime ve boğazıma çarptı. Zihnimi tırmalayan panik pençeleri yavaşça geriledi ve çenemi indirdim.

Ayaklarım beni avlunun arka duvarına götürdü, dün gece duyduğum çığlıkların yankıları bir kefen gibi omuzlarımı sarıyordu. İç çekerek sırtımı tuğlaya döndüm ve aşağı kaydım, kuyruk sokumumu acıtan ve omzumdaki sarsıntıyla dişlerimi sıkıyım neden olan bir gümbürtüyle toprağa indim.

Acıyı hak etmiştim. Dün gece benim yüzümden insanlar ölmüştü. Kendimi teslim etseydim kurtarabileceğim insanlar.

Uyuşukluk bir teselliydi, ruhumu donduran buz gibi bir merhem. Hiçbir Şey değildim. Hiçbir Şey *hissetmiyordum*. Boşluktan başka bir Şey değildim. Avucumu açarak elime k  uk bir alev topu çağırdım ve derimin üzerinde titreşmesini izledim.

Henry asla yalnız kalmayacağıma söz vermişti ama sözler yalanların en tatlısıydı. Yalnızdım, ailemin yarattığı cehennemde tek baŐımaydım. Benim için kaçış yoktu.

Avucumu dans eden ateş topunun etrafına kapatarak onu söndürdüm, buklelerimin arkamdaki tuğlaya takılmasıyla oluşan keskin çekişi görmezden geldim.

Ne kadar süre orada oturup boş boş toprağa baktığımdan emin değildim. Bacaklarımdaki his uzun zaman önce kaybolmuştu, görebildiğim ama vücuduma bağlı olduğunu hissetmediğim ağır kütükler. Altıma sıkışmış olmalarına rağmen, hareket etmeye zahmet edemiyordum.

Sesler tuğla duvarın üzerinden içeri süzülüyor, rüzgar onların sözlerini Ben.

" abucak gitti, ama ben dayanamıyorum..." kadının sesi hıçkırıklara boğuldu.

"Biliyorum." Cevap veren kadının sesi başımı kaldırmama neden oldu. Ciara'nın annesi. Kadın evinden nadiren ayrılırdı, bu yüzden Şimdi dıŐarıdaysa söyleyeceklerini duymam gerekiyordu. Sol kulağımı kaldırdım ve tanrılar beni cezalandırmaya karar vermiş olmalıydı,       konuştuğu her kelime gün gibi açıktı. "Oğlumu kaybettim, Şimdi de kızımı. Ve tüm bunların sebebi Katrina Van Tassel. Bu kasabaya ölümü o getirdi."

"O bir canavar," diye onayladı kadın, sözleri ağlamaklı hıçkırıklara dönüŐü.

" yle," dedi Ciara'nın annesi, avluyu geçerlerken sesleri azalmaya başlamıştı. "Onu bekleyen kader ne olursa olsun, bunu hak etmiş olacak."

Kalbim parçalandı, kırıklar ruhumun dokusunu delip geçti ve geride açık, pürüzlü delikler bıraktı. Umutsuzluk, sahilde boşluklar arayan azgın bir akıntı gibi delikleri doldurarak içeri girdi.

Ayağa kalkarak, bacaklarımdan geçen iğne keskinliğindeki acıyı görmezden geldim ve hâlâ hissedemiyor olmama rağmen onları hareket etmeye zorladım. Alexander'ı geri getirmeliydim. O bunu düzeltebilirdi. Bu insanları kurtarabilir ve onlara yeniden umut ve güvenlik verebilirdi.

Adelaide ve annem başından beri haklıydı. Ve Sleepy Hollow'un yok ediciye değil, koruyucuya ihtiyacı vardı.

Kitapçıya son bir bakış attıktan sonra uzanıp kolyemi ovaladım. Kolyeyi çıkarıp yere bıraktım. Henry onu bulacak ve umarım ne anlama geldiğini anlayacaktı. Onu çok seviyordum ve şimdi bunu kanıtlayacaktım. Onun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Gün ortasına yakın güneşte parlayan kırmızı kristale bakarken gözyaşlarım boğazımı tıkadı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve avludan çıkıp mezarlığa doğru yol alırken gözyaşlarımı geri akıtmaya zorladım.

Ölümü çağırma vakti gelmişti. Takas zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Otuz Dokuz

T Sleepy Hollow mezarlığının dışındaki dövme demir kapılara doğru ilerlerken sokaklar bomboştu. Nöbet tutan direklerin arasından geçerken garip bir şekilde huzurlu hissediyordum.

Ölüm'ün ilk ortaya çıktığı merkezdeki mozoleye ulaşana kadar mezar taşları.

Pelerinimi çıkarıp bankın üzerine serdim. Annemle babamın cesetlerinin yattığı çimenlerde hâlâ kan lekeleri vardı, renkleri kurumuş ve kahverengiydi ama neyse ki birileri cesetlerin kalıntılarını toplamıştı. Kim olduğundan emin değildim ve umurumda olduğundan da emin değildim.

Sert bir nefes verdim ve mezarlığı tararken yavaş bir daire çizdim. Kollarımı iki yana açarak başımı geriye doğru eğdim ve gökyüzüne doğru bağırdım. "Ölüm! Ben buradayım."

Sesim mezar taşlarının arasında yankılanıyor, yakındaki ağaçlarda yaşayan kuşların ürkek ötüşlerine karışıyordu. Rüzgâr hızlandı, tüylerim diken diken oldu.

"Sonunda aklın başına geldi demek?" Ölüm'ün sesi arkamdan geldi, keskin ve netti.

Onunla yüzleşmek için döndüm.

Ölüm dimdik duruyordu, omuzlarını şarap kırmızısı elbisesinin üzerine dökülen kalın siyah kadife bir pelerin örtmüştü. Etekleri çimenlere ve çıplak ayaklarına sürünüyordu. Başının üzerinde, kararmış dallardan oluşan bir taç gökyüzüne doğru kıvrılıyordu ve omzunda cam gibi gözlerle aval aval bakan bir karga oturuyordu. Ölüm'ün dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri yavaşça onun yanına doğru kaydı, benim de onu takip etmemi istedi.

Ölüm'ün önünde diz çökmüş, elleri arkadan bağlı ve ağzı tıkalı olan Alexander'dı. Bana bakınca gözleri büyüdü ve başını hafifçe salladı. Gözlerimi ondan ayırarak tekrar Ölüm'e odaklandım. Alexander'a daha fazla bakarsam fikrimi değiştirebilirdim ve bunu yapamazdım. Kasabanın onu koruması için ona ihtiyacı vardı, bana değil. Kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Eğer bu onun özgürlüğü anlamına geliyorsa, Ölüm bana sahip olabilirdi.

"Kendimi takas edersem kasabayı bağışlayacağına yemin eder misin?" Omuzlarım geride, çenem yukarıda, sesimde pek de hoşuma gitmeyen soğuk bir sakinlikle sordum. Bana annemi hatırlatıyordu ama en azından işime yarayacağını düşündüm.

Yine de Ölüm'ün geride bıraktıklarına zarar vermeyeceğinden emin olmalıydım. Sadece beni alacağından.

Ölüm dudaklarını büzerek bana baktı. "Onları neden bu kadar önemsiyorsun, küçük anka kuşu? Hayvanım ultimatomumdan sonra sana ne dediklerini duydu."

"Neden umursuyorsun ki? Beni burada istedin ve işte buradayım." Ona bakmamaya niyetli olmama rağmen, gözlerim bana şüphe ve üzüntüyle bakan Alexander'a kaydı. Sanki bana ne söylediklerini tam olarak biliyormuş gibiydi.

"Sana haksızlık edenleri cezalandırmak istemiyor musun?" Başını yana eğdi. "Sadece bir düşünceyle onları haritadan silebilirsin."

Evet, çığlık atmak istedim. Elbette onları cezalandırmak istiyordum ama bundan da öte Alexander'ın serbest bırakılmasını, Henry ve Priscilla'nın güvende olmasını istiyordum. Ve bunu bu şekilde başaracaktım. "Alexander'ı serbest bırakacaksın ve Sleepy Hollow'u bağışlayacaksın. Anlaşma buydu, değil mi?"

İçini çekti ve elini Alexander'ın saçlarında gezdirdi. Alexander sertleşti ama geri çekilmedi. "İkiniz de acınacak haldesiniz, gerçekten. Bu aptalca küçük sevdâ. Bunun için mi ölmeyi seçeceksiniz?"

"Sleepy Hollow'un ona ihtiyacı var."

Alexander'ın gözleri kısıldı ve sözlerimden ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Bağlarına karşı mücadele etti, çırpındı ve çekiştirdi, ama onlar sıkı sıkıya tutundu. Gözlerim yaşardı, alt dudağım titredi ama başımı dik tuttum. Kararımı vermiştim.

Ölüm başını arkaya eğip gülmeden önce aramıza baktı. "Oh, bu gerçekten muhteşem. Dullahan, seni *seviyor*." Gülmeyi bıraktı ve uzun tırnaklarıyla çenesine vurdu, elini İskender'in omzuna koydu, parmakları kıvrıldı ve gömleğinin kumaşına dolandı.

"Belki o zaman ikinizi de öldürürüm, böylece Öteki Dünya'da birlikte olabilirsiniz."

Midemin alt kısmı düştü. *Hayır. Hayır, onu bağışlaması gerekiyordu.* İskender'in gözlerine yansıyan korkuyla birlikte midemde bir ateş çemberi oluştu. "Bunun bir takas olacağını söylemiştin."

"Sevgilim, ben nasıl istersem öyle olur," diye mırıldandı ve tırnaklarını Alexander'ın omzuna daha da geçirdi. İskender irkildi, uzaklaşmaya çalıştı ama kadın onu sıkıca kavradı. "Eminim sana bunu söylemiştir."

"Çek ellerini onun üzerinden." Sesim soğuk bir öfkeydi, alevleri gökyüzünü yalayacak kadar sıcak bir ateşle doluydu.

"Aşk bir zayıflıktır," diye hırladı. Birkaç adım öteden bile tırnaklarının ucundaki karanlığın gömleklerinin üzerinde çiçek açtığını görebiliyordum. "Zayıflığa tahammülüm yok."

"Bir kez daha söyleyeceğim," dedim, karşımadaki kadının etiyle beslenmeye hevesli alevler parmak uçlarıma doluşurken itaat etmeleri için irade göstermeme bile gerek yoktu. "Elini ondan çek."

Tırnaklarını etinden çekerek alevlerime baktı. Eğildi ve Alexander'ın kulağına bir şeyler fısıldadı, gözleri bana sabitlenmişti. Dudaklarının kırmızılığı hareket ettiklerini görmemi kolaylaştırıyordu ama yine de kelimeleri çıkaramıyordum. Her ne söylediyse, Alexander önce dondu, ona baktı, sonra eskisinden daha sert bir şekilde çırpınarak bağlarından kurtulmaya çalıştı.

Ağızındaki tıkacı çıkardı ve tükürerek kumaşın boynuna düşmesini sağladı. "Katrina, bunu yapma. Lütfen."

Gölgeler yerden yükselip kollarının etrafında dolanırken Ölüm bana genişçe gülümsedi. Parmağının bir hareketiyle, kalın siyah bir duman filizi Alexander'ın ağzını sararak onu bir kez daha susturdu.

"Ona bir daha dokunursan, sana söz veriyorum, seni öldürecek kişi ben olacağım. Sonuçları ne olursa olsun," diye yemin ettim, alevlerim onun dalgalanan gölgelerini yansıtıyordu.

Aklımın bir köşesinde, belki de hayatımı onunkiyile takas etmenin o kadar kolay olmayacağını biliyordum, ama onu onun pençelerinde düşünmek... Sleepy Hollow uzak bir hatıraydı. Ve Alexander'ın hayatta kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Durakladı, gülümsemesi daha da genişledi. "Ben olsam sözlerinize çok dikkat ederdim."

"Beni istiyorsan, onu serbest bırakacaksın," dedim, yalvarmak üzereydim. Gerekiirse yalvarırdım da. "Seninle savaşmayacağım. O özgür ve güvende olduktan sonra olmaz."

"Bu bir pazarlık değil, Anka Kuşu. Artık değil," dedi bir kaşını kaldırarak. Sanki aklına eğlenceli bir şey gelmiş gibi ağzının kenarı yukarı kalktı. "Belki de kasabaya gidip o çok sevdiğin yaşlı toprak cadısını ve su cadısı arkadaşını alırım."

Ölüm'ün emrini yerine getirmesi için gönderdiği yaratık tarafından paramparça edilen Henry'nin görüntüleri aklımdan geçti ve ne yaptığının farkına varmadan ona doğru ateş topları gönderdim. Düşüncesizce ve aptalcaydı ama değer verdiğim insanları tehdit etmesine izin veremezdim. Kendilerini ona karşı savunamayacak olan insanları.

Henry ve Priscilla'yı savunurken bu şekilde ölseydim, onurlu bir ölüm olurdu.

Alexander'ın gözleri büyüdü ve tam zamanında eğilerek darbe almaktan kurtuldu. Ölüm de kaçtı ama çok yavaştı, alevler sol omzuna çarptı ve kargayı gürültülü bir gaklamayla gecenin içine doğru sıçrattı. Ortaya çıktığı gecenin aksine, alevlerim bu sefer onu sadece bir adım geriye sendeletti.

Görüşüm kıpkırmızı oldu ve tüm vücudum bir mumun açık alevlerine daldırılmış gibi hissederek yanan enerjiyle uğuldadı.

Başını sallayan Ölüm, Alexander'ın arkasına geçerek bana ters ters baktı. "Bu bir hataydı, Anka kuşu. Ve şimdi, sevgili Dullahan bunun bedelini ödeyecek."

Pelerininin derinliklerinden gümüş bir bıçak çıkardığında zaman yavaşladı, metal güneşte parlıyordu. Vücudum dondu ve tek yapabildiğim Alexander'ın saçlarından tutup bıçağı kaldırırken başını geriye doğru çekmesini dehşetle izlemek oldu.

Ve sonra, sadece şeytani olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle, bıçağı adamın boğazına sapladı.

Dünya yok oldu.

Gözlerim Alexander'ın kilerle buluştu, ikisi de dehşet içindeydi. Çınlama kulaklarımı doldurdu, görüşüm dalgalandı. Tek görebildiğim bıçağın etrafında biriken kandı.

Adamdan uzaklaştığında, kanın boynundan aşağı akmasını izlerken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Ölüm geri adım atarak Alexander'ın yana düşmesine izin verdi, kanı toprağı ıslatırken elleri hâlâ arkasından bağlıydı. Ağzı açıldı ama

Başı gevşerken sesi çıkmadı. Hâlâ açık olan gözleri bana bakıyordu. Ama onları göremiyordum. Bulanık gözyaşlarının ötesinde bir şey göremiyordum.

Ölüm arkasında sadece bir kol mesafesinde durmasına rağmen ayaklarım beni ona taşıdı. Kendimi yere, başının üzerine atarak elbisemin ucunu yukarı çektim ve en azından kanın bir kısmını vücudunun içinde tutmak için panikle kumaşı boğazına bastırdım.

"Çabalarını boşa harcama." Ölümün alaycı sesi kulaklarımdaki çınlama ve çarpıntıyı kırdı. "Ölümsüzlük beni korumaz. Çocuklarım için bile."

Onu görmezden geldim ve Alexander'ın başını kucağıma çekerek etrafında eğildim, gözlerimi yakan yaşlar artık serbestçe akıyordu. Gözleri kapanırken eli dizime doğru seğirdi, vücudu çöktü.

Ağladığımı duyabiliyordum, içimi burkan hıçkırıklar boğazımı tırmalıyordu ama sesler vücudumdan geliyormuş gibi hissetmiyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, ileri geri sallanıp elimi alnına sürdüğümde Alexander'ın yüzüne damlıyordu. Dokunuşumdan bulaşan kan, gözyaşlarımla karışarak tenine indi ve yüzünden aşağı yuvarlandı.

Ölüm güldü.

Düşünemiyordum, *nefes alamıyordum*, onun alaycı kahkahalarını duymazdan geliyordum, gözlerim İskender'in kırmızı çizgilerle ve gözyaşlarımla bezenmiş yüzünü arıyor, herhangi bir yaşam belirtisi, bunun bir hata, bir hile olduğuna ve hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret arıyordu.

Ama hiçbirini yoktu. O gitmişti. Bir kez daha yalnızdım.

Hıçkırıklarım çığlıklara dönüştü; nefesimi kesen ve boğazımı saran, hem acıdan hem de öfkeden doğan çığlıklar. Alexander bunu hak etmemişti. Ben de bunu hak etmemiştim. İkimizden de çok şey alınmıştı zaten.

Ölümün kahkahası yine acımı böldü. Neşeli kıkırdamayla başımı kaldırdım, ısı vücuduma çarpan bir öfke dalgasıyla doldu. Ateş damarlarımda nabız gibi atıyor, patladığında kolayca akıyor, sırtımı bir kalkan gibi sarıyor, omuzlarımın üzerinden kıvrılıyor ve ortama sarılıyordu. Kırmızı alev dallarının arasından Ölüm'ü izledim; bana bakarken yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Ateşim İskender'in bedenini yakmadan önce dikkatlice başını kucağımdan kaydırdım ve ayağa kalktım. Alevler beni sardı ve koza gibi sardı.

Canavarlar doğmadı. Yaratılırlardı. Ve şimdi, Ölüm beni yaratmıştı.

Sırtımdan ateşten kanatlar fışkırıyor, uçları çevresel görüşümden geçerken omuzlarımda karıncalanıyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, beni diğer her şeye karşı sağır ediyordu.

Dikkatimi Ölüm'e çevirdiğimde, alevlerim kendiliğinden harekete geçerek ona doğru koşmaya başladı. Onları durdurmadım. Bunun yerine, bedenimden akarken onları cesaretlendirdim, durmaksızın parlak ve yakıcıydılar. Öfkem sadece onları besledi, ateş daha da parlaklaştı, şimdi bir engerek gibi tekrar tekrar saldırırken neredeyse kör edici bir beyazdı. Alev iplikçikleri Ölüm'ün etrafını sarmış, vücudunun etrafında iplik gibi dönerken çılgınca titreşiyor, pelerinini parçalıyor ve dallardan oluşan tacının uçlarını aydınlatıyordu.

Saldırıyı hafifletmek için nafile bir çabayla gölgelerini ellerinden iterek ateşe vurdu. Başarısız olmalarını ve alevlerin onu daha da sarmasını izlerken dudaklarım kıvrıldı.

Çimenlerin üzerinde dikkatli adımlarla ilerleyerek önünde durdum, ayaklarımın tabanı çimenleri kavuruyordu. Ay ışığı kadar soluk teni her ateş darbesinde pembeye dönüyordu.

Ellerinden daha fazla gölge çıkararak dişlerini bana doğru gösterdi. "Senin yüzlerce versiyonunu öldürdüm, Anka kuşu. Beni öldürmeyi başaramayacaksın. Bunu başarmak için çok yumuşak, çok zayıfsın."

Konuşurken kendi sesimi tanıyamadım. "Belki de ilk ben olacağım. Belki de diğerleri sadece uygun motivasyondan yoksundu."

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye hırladı, tacı küle dönmüştü ve alevler artık saçlarının uçlarını yalıyordu. "Beni öldürürsen dünyanın dengesini bozma riskini alırsın."

"Ne talihsizlik." Umurumda değildi. Ayaklarımın dibinde kömürleşmiş bedenini görmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Alevlerim bir kez daha gölgelerini ezdi, bu sefer daha büyük bir intikamla bastırdı. Gözlerimin önünden görüntüler geçti. Nehir kıyısından aşağı yuvarlanırken Brom'un yüzünün görüntüsü. Adelaide'in kayıp gözlerinin görüntüsü. Annemin alaycı bakışları. Ciara'nın cansız bedeninin görüntüleri. Ve şimdi de Alexander'ın vücudundan kırmızı nehirler halinde akan ve toprağı besleyen kanının görüntüleri.

Öfkem hissediliyordu, etrafımdaki ateş aurası titreşiyordu. Gücüme yaslandım, canavarı daha fazla anıyla besledim, annemin hayal kırıklığını, babamın ilgisizliğini, annemden aldığım bakışları

Sokaktaki insanlar, Devlin'in kolumdaki eli, Ciara'nın annesinin avlunun ötesinde söylediği sözler. Hepsi ruhumdaki canavarı besliyordu. Ateş daha da büyüdü, sarsıntılı hareketlerle bedenimden şiddetle dışarı fırladı.

Öfke özgürleştiriciydi. Öfke suçluluktan, kederden, İskender'in cesedi için döktüğüm gözyaşlarından daha iyiydi. Öfke temizleyiciydi.

Ona doğru ilerlerken Ölüm'ün siyah gözleri hafifçe açıldı, kanatlarım sırtımı, derimin altındaki ruhumun çekirdeğini çekiştirirken genişçe açıldı. Bir adım geri çekildi, kanatlarımdan çıkan sıcak hava saçlarını omuzlarından kaldırdı, şimdi omuzlarına kadar yanmış ve hala yanıyordu. "Beni asla öldüremeyeceksin, Anka Kuşu."

"Hadi öğrenelim," diye fısıldadım ve içimde biriken tüm öfkeyi serbest bıraktım. Alevlerin kükremesi kalp atışlarımın gürültüsüne karışırken görüşüm karardı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, alevler derisinde fokurdarken Ölüm'ün çığlık seslerinin tadını çıkardım.

Bu güç müydü? Olmam gereken şey bu muydu?

Ölüm'ün acı seslerini duyduğumda içime dolan tatmin duygusu bana olmam gerekenin bu olduğunu söylüyordu.

Bir yok edici. Kurtarıcı değil.

Adelaide başından beri haklıydı.

Benden her şeyimi alan varlığın çığlıkları azaldı ve gözlerimi yavaşça açtım. Görüşüm netleşirken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, boğazımda düğümleniyordu. Ölüm önümde duruyordu, tüm vücudu alevler içindeydi, eskiden yüzü olan şey bir çığlıkla açılmıştı. Alevli kanatlarımın bir vuruşuyla, külden heykel ufalanarak küle dönüştü ve rüzgârda süzülerek uzaklaştı.

Ölmüş müydü?

Herhangi bir varlığın yanarak küle dönüşmekten kurtulabileceğini düşünemiyordum ama emin olmanın bir yolu yoktu.

Sadece kül ve duman tadı kalmıştı, dilimde ağır bir tat. Başardım. Nefesim ciğerlerimden bir çığlık halinde titreyerek çıktı. Başardım. Sleepy Hollow'u kurtarmıştım, *kendimi* kurtarmıştım.

Siyah lekeler gökyüzüne yükseldi ve uzaklarda kaybolmadan önce dikkatimi çekti. Bakışlarım kül girdaplarından Alexander'ın çimlerin üzerinde yatan, elleri hâlâ bağlı ve kan gölüne dönmüş bedenine kaydı. Yüzüne ve boynuna, onu tuttuğum ve bedenindeki yaşamı korumaya çalıştığım yerlerden kızıl bulaşmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bedenine ulaşamadım. Hâlâ alevler içindeydi, geri çağırmayı umursamadım. Cesedine dokunmalarını istemedim. Onu bütün olarak, düzgün bir şekilde gömmek istiyordum.

Sleepy Hollow benden ve ondan her şeyimi almıştı. Onları kurtarmıştım ama benim için önemli olan birkaç kişiden birini kaybetmiştim. Beni önemseyen birkaç kişiden birini. Bir kez daha yalnızdım.

Sleepy Hollow'u kurtarmıştım ama Alexander'ı yüzüstü bırakmıştım.

Yer sallanmaya başladı, kemiklerimi titreten bir gumbürtü. Gözlerimi sıkarak kapattım, gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan süzülüp toprağa damladı. Gumbürtü yavaşça azaldı.

Sonunda gözlerimi açtığımda, mezarlıkta ve ötesindeki ormanda hiçbir şey farklı görünmüyordu. Gerçi Ölüm'ün cesedinden geriye kalan kül yığını tamamen yok olmuştu. Belki de bundan sonra olacaklar hakkında, Ölüm'ü öldürmenin sonuçları hakkında endişelenmeliydim.

Ama göğsümde sonsuz bir delikten başka bir şey hissetmedim.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve başımı arkaya atıp boğazım ağrıyana ve kulaklarım çınlayana kadar gökyüzüne küfretmeme neden olan bir çılgılığa dönüştü.

Öteki Dünya'nın istediği intikam beni bulabilirdi. Bu kadarı yeterdi.

Kırk

Mağlarken alevler çıplak bedenimi sardı, başımın etrafına dolanıp titrek hareketlerle etrafımdan uzaklaşırken görüşümü kırmızılar ve turuncularla renklendirdi. Kendime gelmem gerekiyordu.

Ateşi bedenime geri çekmek ve Sleepy Hollow'a, Henry ve Priscilla'ya dönmenin bir yolunu bulmak için. Ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum. Zar zor *nefes alabiliyordum*.

"Katrina." Rüzgâr kulağıma zar zor ulaşan bir fısıltı taşıyordu.

İsmimi duyunca hıçkırıklarımdan kesildi ve etrafımdaki alevlerin büyüdüğünü hissedince gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim. Ses İskender'e aitmiş gibi geliyordu ama o çimlerin üzerinde ölü yatıyordu. Bakmak için başımı kaldırmamak için yumruklarımı sıktım. Bu kesinlikle bir numaraydı ve ben buna kanmayacaktım.

Belki de Ölüm'ü öldürmemiştim ve o beni cezalandırıyordu. Ya da bu benim Öteki Dünya'dan gelen sonucumdu, ceza olarak Alexander'ın sesi tarafından rahatsız edilmek.

Titreyerek bir nefes daha aldım ve gözlerimi zorla açtım. Eğer bu Ölüm'se, beni öldürecekse, gözlerinin içine bakacaktım. Ancak ayağa kalkıp arkamı dönmeden önce kulaklarım havadaki bir değişikliğin sinyalini vererek patladı ve mor sis alev sarmallarımın arasından süzüldü.

Alexander'ın ruh büyüğü gibi mor.

Gözlerimi kapattım ve yakıcı yaşlarla savaşmak için sıkıca sıktım. Gözyaşlarım yerini hızla öfkeme bıraktı ve hızlı bir hareketle gelen mide bulantısı ve baş dönmesini bastırarak ayağa kalktım. Bu her neyse beni kandıramayacaktı. Artık öyle değil. Oyun zamanı

ve fısıltılar sona ermişti. Derin bir nefes alarak alevlerimi ellerime çağırdım ve bu zalim oyunu oynayan her neyse onu yok etmeye niyetlendim.

"Katrina. Gözlerini aç," dedi yumuşak bir ses, şimdi tam önümdeydi.

Gözlerim birden açıldı ve ciğerlerimden bir nefes fırladı.

Alexander. "Nasılsın..."

Ruh haliyle karşımda duruyordu. Vücudu kanla kaplı olmasına rağmen hâlâ başı yoktu, elini bana doğru uzattı ama irkilerek geri çekildim. Bu gerçek olamazdı. Bu sadece benim hayal gücümdü, Öteki Dünya'dan aldığım bir cezaydı. Ya da belki Ölüm'ün kendisi benimle alay ediyordu.

Gözlerim yaşardı ve aldatmacayı arkamda bırakarak arkamı döndüm. "Sen gerçek değilsin."

Alexander olmayan önümde bir adım atarak mezarlık kapılarına sabit bakışımı engelledi. "Hayır, Katrina. Ben gerçeğim, buradayım. Yapma bunu. Beni kendinden uzaklaştırma."

Kalbim küt küt atıyor, bir anlığına da olsa onun gerçek olduğuna inanmak istiyordum. Başımı salladım. "Hayır, sen öldün. Boğazını kesti." Vücuduma baktım ama onun kanıyla kaplı olan elbisem yanmıştı. "Kanın üzerimdeydi."

"Beni geri getirdin," dedi İskender Olmayan, sesi yumuşayarak.

Umutsuzca ona inanmak, hayatımda ilk kez *yeterli* olduğuma inanmak istedim. Ama bu, Sleepy Hollow'da yeterli olamadığım herkesi düşünerek öfkemi yeniden alevlendirdi. Sadece hayatta olduğum için başarısız olmuşum. Ateşim alevlendi.

Bana tekrar uzandı, eldivensiz eli bileğime dolandı. Bu dokunuş içimde bir kıvılcım yarattı. Bu gerçektir. Zihnim olasılıklar arasında gezinirken nefesim kesildi. Kalbim hızla çarpıyor ve midem neşeyle dönüyordu.

Yaşıyordu. "Nasıl?"

Eli bileğimden alevlerimin arasına uzandı ve yanağımda bir şekilde alevlerimden kurtulmuş olan bir damla gözyaşını sildi. "Gözyaşların, Katrina. Anka kuşunun gözyaşları iyileştiricidir."

Geri döndüm, dünya görüşümün kenarlarında sallanıyordu. Onu iyileştirmiş miydim? Ölümüne sebep olduğumdan o kadar emindim ki, onun için dünyayı yakmaya, Ölüm'le savaşmaya ve onun adına kendi ölümümü riske atmaya hazırdım. Ve tüm bunlar olurken, onu kurtarmıştım. Tüm bunlara sahip olmak mümkün müydü? Bu zafere bu kadar kolay sahip olmak? Öyle hissettirmiyordu.

Bekliyordum, gerçeğin ortaya çıkmasını beklerken nefesim göğsümde sıkışıyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Alexander sadece başparmağını yanağımın üzerinde nazik daireler çizerek ovuşturdu. Eli bileğime kadar alevler tarafından sarılmıştı ve hiç irkilmedi.

Minnettar olmalıydım. Kollarımı ona dolamalı ve hayatta olduğu için onu kucaklamalıydım. Annemin nefret ettiği kusurumun, gözyaşlarına olan eğiliminin, onun yerine değerli olabileceğini kutlamalıydım. Ama bunların hiçbiri değildim. İçim boştu, boşluktan başka bir şeyle dolu değildim.

Boğazım düğümlendi ve Alexander'ın elini ittim. "Bırak beni, Alexander. Sen gerçek değilsin."

"Evet, öyleyim Katrina. Bu gerçek." Tekrar elime uzandı ama ben geri çektim. "Katrina, onun kazanmasına izin verme. Sen kazandın. Onu yendin. Sleepy Hollow güvende."

Alev kanatlarım genişleyerek parladı. Bulanık zihnim, tenimde titreşen kıvılcımları besledi. "Sleepy Hollow benden nefret eden insanlarla, beni bu hale getirenlerle dolu. Tek istediğim sevilmek, kabul edilmektir. Ve tüm dertlerimin karşılığı acı oldu. Ciallmhar ölmeyi hak ediyor. Onları yakıp kül edeceğim. Bu kasabayı kurtaracak."

"Sen onlardan daha iyisin, Katrina. Kazanmalarına izin verme." Elime uzandı ve beni çevreleyen alevlerin içinde elimi tuttu. "Onun kazanmasına izin verme. Alevlerini geri çağır."

Yanan etin kokusu duyularıma nüfuz ederek burnumu yaktı. Gözlerim kaynağa yöneldi ve bunun sebebinin ben olduğumu fark ettim. Alexander'ı yakıyordum, ruh haliyle bile. Diğer eldiveni de yanmış, geriye sadece çıplak eti kalmıştı ama yine de elini bana doğru uzatmış, benimkini tutuyordu. Çılgılık atarak elini çektim ve sendeleyerek geri çekildim. "Seni yaktım."

Ellerini bana doğru uzattı, derisindeki kızgın kabarcıklara rağmen yüzü sakindi. "Evet, yaptın."

Onun onayıyla, ateşim rahatsız edici bir *vızıltıyla* söndü ve beni onun önünde, soğuk, çıplak ve tamamen merhametine bıraktı. Görüşüm sıcak gözyaşlarının ardında bulanıklaşırken çenem sallanıyordu. "Neden seni yakmama izin verdin? Neden korkmuyorsun?"

Kulağımda hafif bir patlama hissiyle etrafımızdaki mor sis kayboldu ve Alexander karşımda insan ve bütün olarak belirdi. Boğazında buruşuk pembe bir çizgi uzanıyordu ama onun dışında eskisi gibiydi. Gözlerim her ikisi de soyulmuş olan ellerine kaydı,

Avuç içleri, sırtları ve parmakları kabarmış ve kızarmıştı. Bana olan yakınlığı gömleğinin yanmasına neden olmuştu. Kumaşta delikler açmışım ve altındaki görünür deri parlak pembeydi.

Bunu ben yapmışım. Ona.

Ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve başımı göğsüne bastırdı. "Senden nasıl korkabilirim ki Katrina? Sen beni kurtardın. Bana yaptıkları yüzünden Ölüm'ü öldürdün. Bundan asla korkamam."

Yaptığım ve yapmak istediğim her şeyin gerçekliği onun sözleriyle geri geldi. Ciallmhar'a duyduğum öfke geçmemişti ama utancım su yüzüne çıkmış, yüzümü göğsüne gömdüğümde öfkemi hafifçe bastırmıştı. Teni yumuşak, sıcak ve gözyaşlarımdan dolayı nemliydi. "Oraya geri dönemem Alexander. Artık dönemem."

Dudaklarını saçlarıma bastırdı, orada oyalandı ve sözlerinin buklelerim tarafından boğulmasına izin verdi. "Asla zorunda değilsin."

Kollarımı ortasına doladım, sıktım, sadece kendime onun gerçek olduğunu, burada olduğunu kanıtlamak için. İkimiz de buradaydık. "Şimdi ne olacak?"

"Nasıl istersen."

"Benim için bir şey gelmeyecek mi?" Ölüm'ün durduğu yanmış toprak parçasına doğru başımı sallayarak sordum. "Dengeyi bozamayacağımı söyledi."

"Bununla birlikte başa çıkacağız, Katrina." Başını eğdi ve dudakları alnımda gezindi, sonra yanaklarımdan tepesine kadar indi. Kabarmış parmaklarından birini çenemin altına sokarak yüzümü kendisine bakacak şekilde kaldırdı. Bir süre bana baktı, gözleri yüzümü aradı. Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Bir fırçadan daha fazlası değildi ama neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu. Yanağıma daha sert bir öpücük daha kondurdu. "Bir daha asla kimse için kendini feda etmeni istemiyorum. Ben buna değmem. Sleepy Hollow buna değmez. Hiç kimse buna değmez. Sen yaşamaya layıksın ve sana aksini düşündürenleri asla affetmeyeceğim."

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. En azından onu yatıştıracak bir şey. O buna değerdi.

"Gidebiliriz Katrina. Bizi buradan götürebilirim ve seni güvende tutabilirim."

Ben cevap veremeden arkamızdaki hareketlilik ikimizin de birbirinden ayrılmadan önce sertleşmesine neden oldu. Henry'yi gördüğümde içimdeki gerilim boşaldı.

Priscilla'yla birlikte kasabadan geliyorlardı ve birbirlerine benzeyen telaşlı bakışlarla bize doğru koşuyorlardı.

"Güvendeyiz." Alexander çıplaklığını korumak için önüme geçti. "İkimiz de iyiyiz."

Priscilla pelerinini çıkardı ve gözleri üzerimizdeyken tek kelime etmeden Alexander'a uzattı. "Ne oldu?"

Pelerini vücuduma sardıktan sonra Alexander'ın arkasından çıktım.

Henry cevap vermeme fırsat vermedi, onun yerine kollarımdan tutup beni kollarının arasına çekti. Beni sıkıca, onun için mümkün olduğuna inandığımdan daha sıkı sıkı. Uzun bir süre sonra, mezarlıktaki tek ses nefeslerimizdi, geri çekildi ve cam gibi gözlerle bana baktı. "Hayatta olduğun için şanslısın, yoksa seni kendim öldürürdüm."

Onu incittiğim için üzgün olduğumu ifade edecek hiçbir kelime bulamadan sulu bir of çektim, ama bunu anında tekrar yapabilirdim.

"Seninle gurur duyuyorum Katrina," dedi Henry, sesi kısık bir fısıltıya dönmüştü. "Senden beklentilerimi her zaman aştın."

"Başardın mı Katrina?" Priscilla anımızı bölerek sordu.

Yüzü hâlâ panik içindeydi ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Henry'nin kollarında döndüm, başımı salladım. "Evet, söyledim. O gitti."

Sanki dünya beni duymuş gibiydi çünkü bulutlar dağıldı ve gökyüzü aydınlandı, öğleden sonra güneşi hepimizi ısıttı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Henry hâlâ beni tutarak sordu. "Sleepy Hollow'a dönecek misin?"

Kollarının arasında gerildim ve başımı sallayarak Alexander'a baktım. Sözleri zihnimde yankılanıyordu ama henüz onlara cevap verme fırsatım olmamıştı. "Hayır, cevap vereceğimi sanmıyorum."

Henry başımın üzerinden Alexander'a baktı. "Onunla ilgilenecek misin? Onu güvenli bir yere götürür müsün?"

"Katrina'nın onunla ilgilenecek birine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Alexander, sesi hem ciddi hem de eğleneliydi. "Ama ben bakacağım. Sleepy Hollow'un kendini korumayı öğrenmesinin zamanı geldi."

"Sana daha fazla katılamazdım, evlat," dedi Henry. Geri çekilip elimi sıkmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve elime soğuk bir metal demeti sıkıştırdı. Kolyemi. Gözlerim yaşardı ve ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama beni Alexander'a doğru yönlendirdi. "Siz ikiniz

Birbirinize iyi bakın o zaman. Ve seni tekrar burada görmek istemiyorum. Bu sefer ciddiym."

"Güvende olacak mısın Henry?" Hayatta kalmama karşı çıkan Ciallmhar'dan gelebilecek tepkilerden endişe duyarak sordum. Başparmağım kolyenin taşının üzerinde gezindi, hatlarını takip etmenin tanıdıklığı çarpan kalbimi sakinleştirdi.

"Elbette yapacağım," dedi bir el sallayarak. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum, Katrina Van Tassel."

"Nereye gideceksiniz?" Priscilla dikkati Alexander ve benim aramda gidip gelirken sordu.

"Aklımda birkaç yer var," dedi Alexander, sonra gülümseyerek bana baktı.

Onunla her yere giderdim - burası olmadığı sürece her yere. "İrlanda kıyılarında bir ada var. Benzer bir cennet ama yeni bir başlangıç olacak kadar da farklı. Orasının bizim için uygun bir yer olup olmadığını birlikte tartışıp karar vereceğiz."

Birlikte kulağa çok hoş geliyordu. Alexander beni yanına çekerken kalbimdeki ateş kuşu yükseldi. Güvendeydik, Alexander yaşıyordu ve ben bir daha asla Sleepy Hollow'a dönmeyecektim.

Sonsöz

A Uzun bir tartışmadan sonra Alexander ve ben adadaki cennete gitmemeye karar verdik. En azından ilk başta. Okyanusu geçmeden önce yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

Neyse ki Alexander isteğimi destekledi. Onun bu kadar destekleyici ve düşünceli olmasına şaşırmamam için uzun bir süre geçmesi gerekeceğinden şüpheleniyordum.

Alexander'ın eli, düşüncelerimin ona yöneldiğini hissetmiş gibi, bindiğimiz arabanın koltuğuna kaydı. "Oldukça sesli düşünüyorsun," diye mırıldandı. "İyi misin?"

Dudağımı çiğneyerek, planladığımız görev hakkında ne hissettiğimi açıklayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ya beni görmek istemezse? Ya beni geri çevirirse ve annesi gibi bana kızarsa?"

"Seni görmek istemeseydi mektubumuza cevap vermezdi, Katrina." Başparmağını elimin arkasında gezdirerek gerginliği uzaklaştırdı. Ellerimizi ağzına götürerek her bir boğuma birer öpücük kondurdu.

Uzun bir nefes üflerken hala sinirlerimin omurgamı kemirdiğini hissediyordum. "Mektuplarda tüm gerçeği açıklamadık. Gerçekten neden geldiğimizi bilmiyor."

"Hayır," diye kabul etti Alexander. "Ama cevap vermesi ve onu bıraktığım yerde olması iyiye işaret."

"Ama ya-"

Alexander eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurarak sözümü kesti ve elini yanağıma koydu. "Dur." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, sonra alınma bir öpücük kondurdu ve tekrar dudaklarıma dönerek bir öpücük daha kondurdu. Bu seferki uzun sürdü, bir sözdü. "Her şey yoluna girecek, Katrina. Yemin ederim."

İç çekerek, kollarını bana sararken kucağına doğru eğildim ve sıcaklığını ruhumdaki sıkıntıları kovmak için kullandım. "Kentucky'ye daha ne kadar var?"

"Daha birkaç saat var ama gün batımına doğru varmış olunuz. Biraz dinlenin."

Uyuyabileceğimden şüpheliydim, sinirlerim ve arabanın tekerleklerinin yol boyunca çıkardığı sesler arasında beni uyanık tutacak çok şey vardı. Ama Alexander parmaklarını saçlarımın arasına sokup kafa derime masaj yapmaya başlayınca tekrar iç çektim ve kendimi ona karşı daha da gevşemeye bıraktım.

"KATRINA, BURADAYIZ," dedi Alexander, beni uykunun pençelerinden çekip çıkararak.

Uykuyla hafifleyen sinirlerim, vagonumuzun yanından geçen insanların boğuk sesleri kulaklarıma ulaştığında tüm gücüyle geri dönmüştü. Gerçekten buradaydık.

Bunu yapamazdım. Alexander'ın beni Torin'in bizi hoş karşılayacağına, kız kardeşi hakkındaki gerçeği öğrendiği için minnettar olacağına ikna etmesine izin vermiştim. Ama şimdi, *burada*, kaçıp saklanmak istiyordum. Bu bir hataydı. Hiç şüphesiz kızacaktı. Tıpkı annesi gibi, onun ölümünden beni sorumlu tutacaktı. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Alexander'a dönerek, bunu gerçekten yapmak üzere olup olmadığımı sormak için ağzımı açtım ama paniğim arabanın kapısının gürültüsüyle çalınmasıyla kesildi.

Alexander kapıyı açmak için bedenime doğru uzanırken "Nefes al," diye hatırlattı. Başını eğdi. "Şimdi arabadan in."

Uzuvlarım ağırlaşmıştı ve arabadan inerken arabacımızın önünde kendimi rezil etmemek için dikkatlice hareket ettim. Alexander arkamdan zarif bir şekilde çıktı ve bize bunca yol boyunca eşlik eden adamı selamladı. Beni tekrar kucağına çekerek yanına yatırdı.

Alexander adama bir şeyler söyledi ama kulaklarımdaki uğultudan duyamadım. Sertçe yutkundum, elimi karnıma bastırdım ve nefes alışımı yavaşlatırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bunu yapabilirdim. Ciara'ya bu kadarını borçluydum.

"Arkadaşım gelmek üzere," diye mırıldandı Alexander, yanıma sokularak. "Bizi Torin'e götüreceksin ama sadece sen hazır olduğunda."

Gözlerim sokaklarda ilerleyen insan kalabalığını taradı ama hemen bize bakan tek kişiye takıldı. Uzun boylu, İskender'den daha uzun, omuz hizasında siyah saçları olan bir adam bize yaklaştı, her adımında yüzüne bir gülümseme yayılıyordu.

"Kim o?" diye sordum. Alexander, Torin'le konuşmadan önce arkadaşlarından biriyle buluşacağımızı söylemişti ama bunun ötesindeki ayrıntılar konusunda gevşek davranmıştı. Ben de endişemden dolayı zorlamamıştım.

"Peki sen kimsin? Bu aptalı tanıyorum ama senin kadar güzel bir yoldaşla nasıl karşılaştı?" Adam önümüze geçerken yanan yanaklarıma genişçe gülümsedi.

"Katrina, bu Lochlan. Lochlan, eğer ona bir daha böyle gülümsersen sana kendi dişlerini yuttururum."

"Biraz asabiyiz, değil mi?" Lochlan kolunu İskender'in omuzlarına dolayarak kısa bir kucaklaşma görüntüsü verdi. Elini Alexander'ın sırtına vurdu. "Hadi biraz daha özel bir yere gidelim ve sohbet edelim."

Zihnim hala endişe ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu, bu yüzden Lochlan bizi sessiz bir bara götürürken Alexander'ın beni arkalarından çekmesine izin verdim. Hepimiz odanın köşesindeki bir masaya oturduğumuzda benim de sinirlerim biraz yatışmıştı. Alexander bu adamın yanında rahattı ve eğer ona güvenebiliyorsa, ben de güvenebilirdim. Ya da en azından deneyebilirdim.

"Peki, işe koyulalım mı?" Lochlan ellerini birbirine kenetleyerek konuştu. "Torin'in kısa süre içinde bizimle burada buluşmasını ayarladım. Önce benimle konuşmak istersiniz diye düşündüm."

"Doğru tahmin ettin," dedi Alexander. Başını koyu renk saçlı adama doğru eğdi. "Katrina, Lochlan başka bir Dullahan. Bu bölgeyi o koruyor."

Neredeyse dilimi yutacaktım.

Lochlan homurdandı. "Ona bizden bahsettiğini söylediğini sanıyordum?"

Saçlarımı kulaklarıma arkasına sıkıştırarak derin bir nefes aldım. "Hayır, söyledim, sadece *burada* biriyle karşılaşmayı beklemiyordum, hepsi bu. İsminizden ya da statünüzden bahsetmedi."

"Ondan hoşlandım." Lochlan sırtarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Siz ikiniz birlikte iyi olacaksınız."

Alexander'a baktığımda kaşlarını çatmasını bekliyordum ama onun yerine yanakları kızarmıştı. Sleepy Hollow'dan yolculuğumuz boyunca yaklaşmıştık ama hiçbir yakınlık beni ona hazırlamamıştı

eğilerek herkesin gözü önünde şakağıma bir öpücük kondurdu. "Evet, öyle olacak."

Düşüncelerimi başımın üzerinde dönüp durdukları yerden toplayıp bir araya getirerek kekeleyerek cevap veremedi barın kapısı açıldı.

İçeri giren adamı tanıdığımda kalbim botlarıma gömüldü, tüm neşem kaçtı. Torin.

Aynı anda o da beni tanıdı ve masamıza doğru ilerlerken kibarca gülümsedi. Hepimiz onu selamlamak için ayağa kalktık, Alexander önüme geçerek elini uzattı. "Torin, bizimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Torin'in yüzü yaşlanmıştı ama hâlâ annesinin tıpatıp aynısıydı. Gözleri Ciara'ninkilerin tıpatıp aynısıydı ve bunu fark ettiğimde başım döndü. Gözlerimi kapatarak Ciara'nın boynunun kırılma sesini ve yerdeki bedeninin görüntüsünü geri getirmeye çalıştım.

"Oturalım," dedi Alexander, eli belimdeydi. Neredeyse sandalyeye düşüyordum.

"Katrina," dedi Torin yavaşça. "Neden bunca yolu geldin?"

Masanın altında tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Alexander'a Torin'e haberi verecek kişinin ben olmam gerektiğini söylemişim; her ne kadar beni bağışlamak istese de bunu benden alamazdı. Alexander'ın bacağı benimkine yaslanmıştı, varlığının sağlam ve sessiz bir hatırlatıcısıydı. Onun desteğini.

"Kız kardeşin." Boğazımı temizledim. "Ciara için geldim."

Torin'in söylemediğim şeyi fark ettiği anı gördüm. Gözleri irileşti ve Alexander'a bakarken çenesi gerildi. "Adı Roghnaithe miydi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Öyleydim."

Torin'in gözleri tekrar bana dikildi, alternatifin farkına varınca yüzü düştü. "O zaman ne oldu? O öldü, değil mi?"

Başımı sallarken kül dilimi kapladı. "Evet, o öldü."

"Nasıl öldü?"

"Ciara senin intikamını almaya çalışıyordu. Bir büyü buldu ve Ölümü çağırmaya çalıştı. Seni geri getirmeye zorlamak için."

Sanki sözlerim Torin'in ciğerlerindeki nefesi kesmişti. "Ne?"

"Ciara çağırma işlemini tamamladıktan sonra Ölüm onu öldürdü. Ailemin ölümünü kullandı..." Başımı salladım. "O kısım önemli değil."

"Her şey çok önemli Katrina." Sesi sertti ve yumruklarını masaya dayamıştı. "Bana her şeyi anlat."

Alexander elini uzatıp benimkinin üzerine koydu ve anlatmak üzere olduğum hikâyeden beni alıkoydu. "Bana bırak." Bakışlarını Torin'e çevirdi ve ben de onun ben olmam gerektiğini bilmeme rağmen memnuniyetle ona izin verdim. "Ciara, ruhun için pazarlık yapmak üzere Ölüm'ü çağırmak için Katrina'nın ailesini kullandı. Ona senin ölmediğini söylediğimizde bize inanmadı. Ölüm onun boynunu kırdı."

Torin, yumruğunu ağzına bastırarak hıçkırıklara boğuldu. Görüşüm bulanıklaştı, gözlerim yanaklarımda biriken ve dökülen gözyaşlarımla doldu. Torin ve ben birbirimize sarılarak ellerimizi kenetledik.

"Ölüm gitti," diye devam etti Alexander. "Katrina onu yok etti; asla geri gelmeyecek. Başka kimseye zarar veremeyecek."

"Bu Ciara'ya pek iyi gelmiyor," diye tersledi Torin. Sözleri karşısında irkildim ve elimi geri çektim. Titreyen bir nefes aldı ve ben tamamen uzaklaşmadan elimi kendi elinin içine çekti. "Bekle."

Lochlan'ın gözlerini üzerimde hissettim. Artık dostça ve rahat değil, değerlendirciydiler. Görünüşe göre Alexander ona benimle ilgili her şeyi anlatmamıştı. "Ölüm'ü sen mi öldürdün?"

"Evet," diye cevap verdim, gözlerimi Torin'den ayırmadan. "Annem mi?" Torin sordu, gözleri çılgına dönmüştü.

"O yaşıyor." Artık benden nefret ettiğini kabul etmeye dilim varmıyordu ama yaşıyordu. Bu kadarını doğrulayabilirim.

Torin dönüp Lochlan'a baktı. "Eve dönmem gerek."

"Sabah arabamıza binebilirsin," dedi Alexander, eli dizime yerleşirken. "Seni Sleepy Hollow'a geri götürecekt."

"Geri dönmem güvenli mi?" Ellerini benimkilerden çekerken Alexander'a bakarak tereddüt etti.

"Ailem öldü," diye hatırlattım ona. Dikkati tekrar bana yöneldi. "Ciallmhar hâlâ var ama artık Roghnaithe hakkındaki gerçeği biliyorlar. Geri dönebilirsin."

"Kasabayı ele geçirdin mi? Benimle dönecek misin?"

Alexander ve ben bakıştık. "Hayır," diye yanıtladım Torin'in elini sıkarak. "Sleepy Hollow'a bir daha adım atacağımdan şüpheliyim. Ama bunu sana şahsen söylemek istedim."

"Teşekkür ederim," dedi. Önce Alexander'a, sonra da Lochlan'a döndü. "Bunca yıldır gösterdiğiniz merhamet ve koruma için ikinize de teşekkür ederim."

Lochlan elini sallayarak, "Bize teşekkür etmeyin," dedi. Alexander'ın dudaklarını büzüşünden onun da aynı şeyi söylemek üzere olduğunu anladım. "Git eşyalarını hazırla, araba sabahın ilk ışıklarında seni bekliyor olacak."

Torin başka bir şey söylemeden beni ayağa kaldırdı ve bir telaş içinde bardan çıkmadan önce sıkı sıkı sarıldı.

Üçümüz tekrar köşeye yerleştik. Söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum, bu yüzden sessizliğin beni ele geçirmesine izin verdim.

"Demek Ölüm'ü sen öldürdün." Lochlan önceki sözlerini tekrarlardı ama bu sefer soru değildi.

"Phoenix."

"Ahh."

Bir kez daha sessizlik hakim oldu.

"Şimdi nereye gideceksin? Eğer Sleepy Hollow'a dönmeyi planlamıyorsan?" Lochlan el değmemiş kupasını aldı ve büyük bir yudum içti.

Alexander elimi tuttu ve masanın üzerine koydu. Gözleri bana dikildi ve konuşurken hiç ayrılmadı. "Nereye gitmek isterse."

Lochlan'ın yüzündeki alaycı gülümsemeyi umursamadan Alexander'ın yanağını avucumun içine aldım ve onu öpmek için eğildim. "Seninle olduğum sürece evimdeyim."

Ve öyleydim. Henry'nin çömlekçi dükkânı dışında bir yuva bulacağımı hiç düşünmemiştim ama artık bulmuştum ve bu yuva Başsız Süvari'nin ya da Dullahan'ın kollarında değildi. Alexander'ın kollarındaydım.

"Bu son derece tatlı bir şey ama bu bir varış noktası değil."

"İlk olarak, sanırım senin olmadığın bir yere gideceğiz," dedi Alexander, yüzündeki sırıtış büyürken bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Arkadaşına sırtıtmak için arkasına yaslanmadan önce dudaklarıma son bir öpücük kondurdu.

Onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamadım. Sonumuz nereye varırsa varsın, iyi olacaktık.

Sırada ne var?

Hollowed'u beğendiniz mi?

Derinliklere girin ve Caladhan Denizleri duolojisine bugün dalın!

Bu karanlık fantezi düolojisi sizi derinliklere ve kana susamış syrenimiz
Brigid ile altın kalpli korsan Caelum'un dünyasına götürecektir.

Kitap 1 ile başlayın:

Syren'in İsyanı

OceanofPDF.com

Yorum Bırakın

Umarım Sleepy Hollow'daki gezinizden keyif almışsınızdır.

Lütfen tercih ettiğiniz platformda kitap için bir yorum bırakmayı düşünün!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bunu mümkün kılan herkese teşekkür ederim. Bu kitap farklı bir şeydi, ama yazmam gerektiğini düşündüğüm bir şeydi ve ürkütücü küçük bebeğim için aldığım tüm desteği kelimelerin ötesinde takdir ediyorum!

Her zaman olduğu gibi eşime ve aileme özel olarak teşekkür ederim.

Yerim olsaydı, bu yazma işinde bana destek olan herkesi tek tek sayardım, ama bu başlı başına bir kitap olurdu, bu yüzden Leah, Mandy, Leez, Aleera, Vanessa ve Whitney'e ve diğer pek çok kişiye çok özel bir teşekkür. Desteğiniz benim için dünyalara bedel ve her biriniz olmasaydınız burada olacağımdan şüpheliyim.

Fran'e muhteşem kapağı ve vizyonumu muhteşem bir şekilde hayata geçirdiği için teşekkür ederim.

Başlık sayfasında, bölüm başlıklarında ve sahne ayırıcılarında gördüğünüz muhteşem illüstrasyonlar için Christin'e teşekkür ederim. Hayranlık uyandırıcı ve çok minnettarım!

Ashley ve Earley Editing, LLC'deki ekibine bir kez daha mükemmel geri bildirimleri için teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve belki de bu yazma işini nasıl yapacağımı gerçekten bildiğimi hissettiriyorsunuz!

Ve okuyucularıma, teşekkür ederim. Bana bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi kelimelerin ötesinde seviyorum!

OceanofPDF.com

Jessica S. Taylor'ı takip edin

Jessica ile aşağıdaki yerlerden bağlantıda kalın:

HABER BÜLTENİNE ABONE OLUN:

<https://www.subscribepage.io/jessicastaylor>

BOOKBUB:

*satışlar ve sürümler hakkında e-posta almak için Yeni Sürüm Uyarılarını
etkinleştirdiğinizden emin olun*

<https://www.bookbub.com/authors/jessica-s-taylor>

WEB SİTESİ:

<https://authorjessicastaylor.com>

INSTAGRAM:

<https://instagram.com/authorjessicastaylor>

FACEBOOK:

<https://facebook.com/authorjessicastaylor>

FACEBOOK GRUBU:

<https://facebook.com/groups/syrenscove>

TIKTOK:

<https://tiktok.com/@authorjessicastaylor>

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Jessica S. Taylor (o/o) Caladhan'ın Denizleri adlı fantastik romans ikilisinin yazarıdır. İlk kitabı Syren'in İsyanı, çocukluğunda korsanlara ve denizkızlarına duyduğu aşka bir övgüdür.

Çocukken, Jessica eline geçen her kitabı yuttu ve bu yeterli olmadığında kendi kitaplarını yazmaya başladı.

Jessica Kentucky'de doğup büyüdü, ancak şu anda kocası ve kedisi Nebula ile birlikte güney Maine'de yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda Jessica konserlerden, seyahat etmekten ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Daha fazla bilgi edinmek için web sitesini ziyaret edin: www.authorjessicastaylor.com

OceanofPDF.com

İçerik Uyarı Konumları

- Yinelenen ebeveyn ihmalı/duygusal istismar (baştan sona)
- Kurban uygulamalarına açık olmayan göndermeler (baştan sona)
- Depresyon, anksiyete ve panik atakların açık tasvirleri (baştan sona)
- İşitme engelli MYK'ya karşı kullanılan ableist dil (Bölüm 3, 4, 6, 17, 22)
- İntihar düşüncesinin orta düzeyde, kısa tasvirleri (32, 37. Bölümler)
- Açık ölüm/cinayet tasvirleri (24, 29, 30, 38, 39. Bölümler)
- Açık yaralanma tasvirleri, kan ve vahşet (24, 30, 31, 32, 40, 39. Bölümler)
- Rıza dışı uyuşturucu kullanımından kısaca bahsedilmesi (28. Bölüm)
- Hafif cinsel içerik ve durumlar (21, 22, 34. Bölümler)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.